July 29, 1995

Acest text este redarea integrală (mai puţin pozele şi alte desene) a cărţii „FRANCMASONERIA, Misterele dezvăluite ale unei gigantice conspiraţii satanice planetare”, apărută la editura „Shambala”, 1995, sub semnătură prof. de Yoga Gregorian Bivolaru. Drepturile de copyright ale acestei cărţi aparţin în întregime acestei edituri. Este permisă copierea, multiplicarea sau orice altă formă de editare a oricărui pasaj din această lucrare, sau în chiar în întregime. Acest amendament este valabil atât în România cât şi în orice altă ţară de pe această planetă chiar fără consimţământul scris sau verbal al autorului. Dacă doriţi să primiţi acest test scris în limba engleză, vă rugăm contactaţi-ne la SHAMBALA BBS – Ţel. 6473677, orar zilnic 22 – 09.

Cartea a apărut deja pe standurile de cărţi din București și în curând chiar din toată ţara.

IMPORTANT!!!

În curând va apărea și partea a doua din seria de dezvăluiri despre planurile satanice ăla Francmasoneriei mondiale. Această a doua parte deja a apărut pe piaţa dar sub o formă restrânsă, pentru un număr restrâns de oameni. În curând ea va apărea într-un tiraj mai mare cât și sub formă de fișier text pe SHAMBALA BBS.

TEXTUL PROPRIU-ZIS

PLANURILE DOMINĂRII ÎNTREGII LUMI, INIŢIATIVA FIXATA SA SE REALIZEZE PÂNĂ ÎN ANUL 2000IN CELE 24 DE PROTOCOALE SECRETE, ÎNTOCMITE DE CONDUCĂTORII FRANCMASONERIEI MONDIALE CU OCAZIA MARELUI CONGRES SECRET FRANCMASONIC DE LA BALE, ELVEŢIA, CARE A AVUT LOC ÎN ANUL 1897

PREFAŢA

Este un fapt psihologic cunoscut că majoritatea criminalilor mărturisesc crimă înainte de a muri. Protocoalele Maeștrilor Francmasoni constituie o asemenea dovadă. Ce sunt aceste protocoale decât o îngrozitoare mărturisire a tuturor suferinţelor și mizeriilor

pe care le-au provocat și încă le mai provoacă FRANCMASONII. Ele ne oferă totodată cheia secretă pentru a înţelege tot răul făcut de ei ce bântuie astăzi în omenire. În „lumina” Protocoalelor se pătrund mai exact și mai adânc adevăratele cauze ale frământărilor sociale și politice, generate cu o diabolică abilitate de FRANCMASONI, de la Marea Revoluţie Franceză încoace.

Astăzi, însă, lumea a început să se deștepte. O puternică suflare antimasonica, nu retrograda, nu obscurantista, nu pornind din motive religioase, ci luminată, naţională, izvorâtă din adâncul instinctului de conservare, se ridică ACUM tot mai impunătoare din Statele cele mai înarmate în lupta pentru existenţă. Această mișcare crește pe zi ce trece, cucerește pe indiferenţi și convertește pe umanitariști, care totuși simt că Patria este mai aproape decât Umanitatea. Lumea creștină a început să vadă primejdia, îi simte apăsarea și încet, dar sigur, se ridică în sufletul fiecărui roman revolta contra francmasoneriei, mai presus de toate utopiile înșelătoare și cosmopolite, înfăţișate de ea cu viclenie lumii întregi.

ATENŢIE! Protocoalele sunt un monument de acţiune satanică și reprezintă izvorul tuturor ticăloșiilor umane actuale.

Protocoalele pun în lumina CAUSA CAUSORUM a decadentei lumii actuale, atât la nivelul individului, cât și la nivelul statului.

Citirea Protocoalelor trebuie să se facă temeinic, fără grabă, ca și citirea unui document rarisim, de înţelegerea căruia depinde soarta întregii umanităţi.

Pentru a înţelege faptele petrecute și decadentă în care trăim, Protocoalele trebuie citite de cel puţin trei ori, eventual memorându-se, pentru a ne fi mai mereu la îndemână.

În Protocoale, francmasonii vorbesc și hotărăsc în secret și conspirativ; urmăriţi-i deci cu atenţie, cu foarte mare atenţie. După ce aţi terminat de citit, prezentaţi aceasta broșură unică și altora, aceasta fiind o datorie

morală și o cale de apărare a întregii umanităţi.

Protocoalele conţin planurile concepute de secole de francmasoni, pentru realizarea visului lor de stăpânire a întregii planete. Protocoalele constau în 24 de procese-verbale încheiate de diferitele secţiuni ale Marelui Congres Masonic, care s-a ţinut în Elveţia, la Bâle (Basel), în 1897, și formează programul masonic de cucerire mondială, program elaborat și comunicat unor anumiţi „iniţiaţi”, pentru a se păstra o urmă scrisă a acelor convorbiri ultrasecrete.

Despre modalitatea în care au căzut în mâinile „profanilor” aceste Protocoale, există două versiuni: prima, că au fost copiate de o femeie, soţie sau amantă a unui „iniţiat”, fiind apoi comunicate creștinilor pentru că aceștia să se pună în gardă și să ia măsuri de apărare; a doua, că au fost ridicate dintr-un seif pe care francmasonii îl aveau într-o casă dintr-un oraș alsacian.

Lojele masonice au fost înfiinţate pentru a servi în lupta pentru supremaţie, lupta care are un pronunţat caracter antireligios și în special anticreștin. Un grup ocult de francmasoni de grad foarte înalt (Ierarhia Superioară Secretă) le dirijează, inspiră, subvenţionează și, fără ajutorul dat de acest grup, victoria lor nu ar fi posibilă.

Într-o zi, când, conform opiniei lor, popoarele creștine vor fi dezbinate de francmasoni și învrăjbite unul împotriva celuilalt de presă și literatura bolnavă – la adăpostul liberalismului –, prin atentate, corupţie și demoralizare, prin degenerare cauzată de tutun, alcool, droguri etc., prin criză economică mondială, prin lovituri de stat în diferite ţări, se va ajunge la un Guvern Mondial de sorginte masonică.

Războaiele interne și conflictele mondiale, pe care francmasonii știu să le dezlănţuie, vor grăbi venirea domniei despotismului masonic, în locul liberalismului statelor creștine. Atunci, în afară de „religia” masonică, toate religiile vor fi desfiinţate.

Un singur stat va fi suficient să cadă în mâinile francmasonilor, și apoi toate celelalte vor cădea unul după

altul, pentru că, în final, „Regele” masonilor să domnească peste toată planeta astfel subjugata.

După cum vedem în zilele noastre, se merge cu pași repezi spre finalizarea planului masonic, căci aceste „profeţii”, concretizate în cele 24 de Protocoale în anul 1897, deci acum aproape 100 de ani, au dus la subjugarea Rusiei de către francmasoni, Rusia devenind astfel cartierul general al acestora.

Pericolul masonic a început să fie dezvăluit lumii în anul 1902, când profesorul rus SERGHEI NILUS a scos o primă ediţie a Protocoalelor, ediţie care însă a dispărut imediat, fiind distrusă de francmasoni. În 1905 a apărut o altă ediţie, din care un singur exemplar figurează în catalogul lui British

Museum din Londra. În 1907, scriitorul rus C. BUTMI, cu ajutorul fratelui său AT. BUTMI, a scos o nouă ediţie a Protocoalelor, intitulată „L’ennemi du genre humain” („Dușmanul neamului omenesc”). După lucrarea lui SERGHEI NILUS a apărut o altă ediţie în 1911, la mănăstirea Sf. Sergiu, ediţie care a fost tradusă și de americani. Alte ediţii au apărut respectiv în anii 1911, 1912 și 1917, ultima dintre acestea fiind distrusă de poporul rus. În 1920 au apărut la Berlin alte ediţii. Noi ediţii au apărut în limba franceză. SERGHEI NILUS, în introducerea făcută la ediţia din 1917, declară că foile conţinând Protocoalele erau scrise în limba franceză și că i-au fost remise de către ALEXIS NICOLAEVICI ŞUŞOTIN, care le-a dat și lui C. BUTMI. În 1901, doctorul mason Hertzi, anunţa Comitetul Masonic că anumiţi „dezertori”, au permis „păgânilor” (creștinilor) să cunoască tainele Protocoalelor, ceea ce confirmă sustragerea acestor documente din arhivele Francmasoneriei.

Protocoale sunt în număr de douăzeci și patru. Sunt mai mult niște învăţături sau maxime, decât procese-verbale. Se pare că autorul sau autorii au urmărit să prezinte în douăzeci și patru de lecţii doctrinele francmasonice, ţinta pe care o urmăresc din cele mai îndepărtate timpuri și amănuntele celui din urmă plan de

acţiune pentru cucerirea puterii mondiale, atunci când totul va fi pregătit pentru a începe lupta hotărâtoare.

Ideile fundamentale ale Protocoalelor sunt:

1. – Francmasonii nu admit alt drept decât cel dat de forţă;

liberalismul propagat de ei printre creștini a distrus religia creștină și autoritatea statului.

2. – Aurul a intrat în mâinile Francmasoneriei și, cu ajutorul lui, aceasta a pus mâna pe presa, dominând opinia publică ce comanda guvernele în statele democrate.

În Marea Britanie, publicaţii ca TIMES sau MORNING POST au consacrat lungi articole referitoare la aceste Protocoale. De asemenea, în Germania, Franţa, S.U.A., Austria etc., Protocoalele au fost date publicităţii, populaţia devenind astfel conștientă de primejdia reprezentată de Francmasonerie.

Poporul român trebuie să devină, de asemenea, conștient de pericolul existent și, trecând peste orice ambiţii și neînţelegeri mărunte, să se unească și să se opună ofensivei masonice și robirii neamului nostru. Unirea tuturor romanilor este, aşadar, singura salvare.

Prezenţa broșura conţine pasajele cele mai importante din cele 24 de Protocoale, fără nicio interpretare său comentariu, așa cum se găsesc ele în lucrarea originală.

OBSERVAŢII PE MARGINEA PROTOCOALELOR

Din cele expuse în Protocoale se poate constata că acestea formează un vast plan masonic de cucerire și îngenunchere a lumii creștine, conceput în cele mai mici amănunte.

Societatea și sufletul individului au fost analizate într-un mod cu adevărat ştiinţific, toate punctele vulnerabile fiind identificate pentru că masonii să aibă unde să lovească. Pregătiţi în spiritul satanicei lor doctrine, ei au pornit atacul, dar nu într-o tară sau două, ci pe întreg globul pământesc, bazându-se, deci, pe lipsa de pregătire a creștinilor.

Minciună, șantajul, perfidia, corupţia, trădarea,

lingușirea, crimă și necinstea, în toate formele lor, sunt armele cu care lupta Francmasoneria.

TEXTUL PROPRIU-ZIS AL CELOR 24 DE PROTOCOALE ALE MARILOR MAEŞTRI FRANCMASONI

PRIMUL PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Dreptul, în viziunea francmasonilor, constă în forţă. Libertatea este o idee himerică. Liberalismul și anarhia. Credinţă. Autonomia. Despotismul exercitat prin intermediul capitalului. Dușmanul intern. Mulţimea trebuie să fie păcălită. Anarhia și efectele ei. Politica și morală nu trebuie să aibă nimic comun. Dreptul trebuie să fie al celui mai tare. Puterea ascunsă francmasonica trebuie să fie de neînvins. Scopul francmasonic justifica întotdeauna mijloacele. Mulţimea este oarbă și de aceea poate să fie atât de ușor manipulată de francmasoni. Alfabetul politic secret. Discordiile partidelor.

Forma de guvern care conduce cel mai bine la scopul principal urmărit de francmasoni este autocraţia. Lichiorurile tari și băuturile alcoolice în exces, care fac să slăbească conștiinţa creștinilor. Clasicismul. Desfrâul generalizat. Principiul și regulile principale ale guvernului superstatal francmasonic. Teroarea necesară. Libertate, Egalitate, Fraternitate sau marea minciună. Principiul guvernului dinastic. Privilegiile aristocraţiei creștine trebuie să fie cât mai repede nimicite. Nouă aristocraţie care trebuie să apară. Un calcul psihologic folosit de francmasoni. Abstracţia utopică a libertăţii. Amovibilitatea (revocarea) reprezentanţilor poporului.

Să lăsăm la o parte vorbele goale și să cercetăm fiecare idee în sine, să luminăm situaţia prin comparaţii și deducţii.

Eu vă voi arăta, deci, sistemul nostru, atât din punctul nostru de vedere, cât și din acela al creștinilor.

Trebuie cunoscut că oamenii care au instincte și porniri rele, sunt mult mai numeroși decât cei care au porniri bune. De aceea, cele mai bune rezultate se ating guvernând pe oameni prin violenţă și teroare, nu prin discuţii academice. Fiecare om este însetat de putere,

fiecare ar voi să se facă dictator, dacă ar putea. În același timp, sunt foarte mulţi cei care ar fi oricând gata să jertfească bunurile celorlalţi, pentru a-și atinge propriul lor bine.

Ce lucru a ţinut și tine în frâu fiarele sălbatice care se numesc oameni? Ce i-a călăuzit până acum? La început ei s-au supus puterii oarbe a pumnului, mai târziu legii, care nu este decât aceeași putere, dar mascată. De aceea ajungem la concluzia că dreptul e în forţă, dreptatea este de partea puterii.

Libertatea este o idee, un gând, un fapt. Trebuie știut cum să se fluture această idee, când este nevoie să fie atras poporul în cursă vicleană a unei idei, în jurul unui anumit partid, mai ales dacă acest partid are de gând să îl zdrobească pe cel aflat la putere. Problema aceasta devine ușoară dacă adversarul îşi găsește puterea în ideea de libertate, în ceea ce se numește liberalism, și mai ales dacă îşi jertfeste ceva din putere pentru această idee. Iată în ce va constata atunci triumful teoriei instituite de noi: frânele slăbite ale puterii sunt luate în mână de către alţii, deoarece forţa oarbă a maselor nu poate rămâne nici o singură zi fără să fie strunita și pentru că nouă putere nu face decât să ia locul celei vechi, deja slăbite prin ideea de liberalism.

În zilele noastre, puterea aurului a înlocuit puterea guvernelor liberale. A fost o vreme când domnea credinţă. Ideea de libertate este acum irealizabilă, deoarece nimeni nu știe să se folosească de ea într-o măsură dreapta. Este suficient să fie lăsat poporul să guverneze câtva timp singur, pentru că această autonomie să se transforme de îndată în destrăbălare. Iar în clipa aceea se nasc dezbinări care se transformă foarte repede în lupte sociale, în care Statele se mistuie și unde mărimea lor se preface în cenușă.

Fie că Statul se istovește de propriile lui frământări, fie că certurile sale lăuntrice îl aduc în stare de a fi la bunul plac al dușmanilor din afară, din acel moment el poate fi socotit că pierdut și fără de scăpare. El intră astfel

în stăpânirea noastră. Puterea capitalului, care acum este în întregime în mâinile noastre, îi apare atunci acestui Stat că o luntre de scăpare, de care este silit să se agaţe pentru a nu se îneca.

Pe aceia pe care sufletul lor simţitor i-ar face să considere netrebnice aceste gânduri, i-aș întreba: dacă un Stat are doi dușmani și dacă îi este îngăduit să folosească împotriva unuia dintre ei, dușmanul din afară, toate mijloacele de luptă, că de pildă: de a nu-i aduce la cunoștinţă planurile de atac și de apărare, de a-l surprinde noaptea, sau cu puteri mai mari, fără ca toate acestea să fie privite ca imorale; de ce, aceleași măsuri întrebuinţate de noi împotriva unui dușman și mai rău, care urmăresc să dărâme ordinea socială și proprietatea, ar fi privite ca neîngăduite și imorale?

O minte bine cumpănita poate oare nădăjdui să aibă șansa să cârmuiască cu folos popoarele prin îndemnuri cuminţi sau prin convingere atunci când calea e deschisă contrazicerii, fie chiar nesocotita și fără însemnătate, dar totuși ademenitoare pentru poporul care înţelege totul numai ușurel, la suprafaţă? Oamenii, fie că fac parte din pătură de jos, fie că nu, sunt cârmuiţi de micile lor patimi, de obiceiurile, de tradiţiile și de teoriile lor sentimentale. Sunt robi inconștienţi ai împărţirii în partide care se împotrivesc înţelegerii celei mai cuminţi. Orice hotărâre a mulţimii atârna de o majoritate întâmplătoare și este mai mereu superficială. Fără a cunoaşte tainele politice, mulţimea ia hotărâri fără rost; și atunci un fel de anarhie sapa pe dedesubt guvernul.

Politica nu are nicio legătură cu morală. Guvernul, care se lăsă condus de morală, nu este politic și, prin urmare, puterea lui este șubredă. Acela care vrea să domnească trebuie să se folosească de viclenie și făţărnicie.

Marile însușiri ale poporului – sinceritatea și cinstea – sunt defecte pentru politică, pentru că ele doboară regi și tronuri mai ușor decât dușmanul cel mai puternic. Aceste însușiri trebuie să le lăsăm regatelor creștine; noi nu

trebuie în niciun caz să le luăm drept călăuză.

Scopul nostru este să avem în mâna puterea. Cuvântul DREPT este o idee abstractă pe care nimic nu o îndreptăţeşte. Acest cuvânt nu înseamnă decât atât: „Dă-mi ceea ce vreau, pentru a putea dovedi că sunt mai tare decât tine”. Unde începe și unde se sfârșește dreptul?

Într-un Stat unde puterea este rău organizată, unde legile de guvernare au devenit impersonale și ușor de ocolit, în urma drepturilor nenumărate întemeiate de liberalism, eu socotesc că este un nou drept al meu să mă arunc, pe baza legii celui mai tare, asupra tuturor ordinelor și asupra tuturor regulilor stabilite, și să le răstorn; să pun mâna pe legi, să clădesc toate instituţiile și să mă fac stăpânul celor care mi-au predat mie drepturile pe care le dăduse forţa lor și de care s-au lepădat de bunăvoie, din liberalism.

Din pricina slăbiciunii de astăzi a tuturor puterilor, stăpânirea noastră va fi mai trainică decât oricare alta, pentru că ea nu va putea fi înfrântă. Pentru aceasta este însă necesar ca ea să se fi înrădăcinat atât de bine, încât niciun șiretlic să nu o mai poată dărâma.

Din râul trecător pe care suntem siliţi să-l facem acum, se va naște ulterior binele unui guvern neclintit care va restabili mersul regulat al mecanismului existenţei naţionale, tulburat de liberalism. Rezultatul îndreptăţește mijloacele. Să ne orientăm cu luare aminte în planurile noastre, mai puţin asupra celor bune și morale și cel mai mult asupra celor trebuincioase și folositoare.

Avem înaintea noastră un plan, în care este trasă în mod strategic linia de care nu ne putem îndepărta, fără a primejdui opera mai multor veacuri.

Pentru a găsi mijloacele care duc la acest scop, trebuie să ţinem seama de lașitatea, de nemernicia, nestatornicia mulţimii, de neputinţa ei de a înţelege și cumpăni posibilităţile și împrejurările propriei sale vieţi și ale bunăstării sale. Trebuie să înţelegem că puterea mulţimii este oarbă, nesăbuită, cel mai adesea ea nu gândește, ci se ia după orice zvon. Un orb nu poate călăuzi

un alt orb fără ca să-l ducă la prăpastie. Tot astfel, membrii mulţimii, ieşiţi din popor – oricât le-ar fi mintea de genială –, nu pot pretinde să conducă poporul fără a-l pierde în întregime, din pricină că ei nu înţeleg nimic din politică.

Numai un individ pregătit încă din copilărie pentru autocraţie poate recunoaşte graiul politicii și realitatea ei. Un popor lăsat pe seama lui proprie, adică pe seama celor ridicaţi din sânul său, se ruinează prin certurile partidelor aţâţate de setea de putere, și prin dezordinile care se nasc de aici. Este oare cu putinţă ca poporul să judece liniștit, fără dușmanii lăuntrice și să conducă afacerile ţării, care nu pot fi amestecate cu interesele personale? Se pot ei apăra împotriva dușmanilor din afară? Nu, e cu neputinţă! Un plan împărţit în atâtea capete câte are mulţimea îşi pierde unitatea, devine de neanţeles și fără putinţă de a fi înfăptuit.

Numai un autocrat (un singur stăpân atotputernic) poate alcătui planuri mari și limpezi, poate așeză la locul său fiecare lucru, în mecanismul mașinii guvernamentale. Să recunoaştem, deci, ca un guvern folositor ţării și în stare să-și atingă scopul propus, trebuie să fie condus de un singur individ responsabil. În anarhia absolută, civilizaţia nu poate exista. Ea nu este opera poporului ci a conducătorului ei, oricare ar fi el. Mulţimea este un barbar ce îşi arata barbaria la orice prilej. Îndată ce poporul apuca în mâini libertatea, ea se transformă foarte repede în anarhie, care e treapta cea mai deplină a barbariei.

Închipuiţi-vă dobitoacele acelea umane îmbibate de alcool, năucite de vin, cărora li se va da dreptul de a bea fără măsură, în același timp în care li se va da libertatea. Noi nu putem îngădui că ai noștri să decadă până la o asemenea treaptă. Popoarele creștine sunt îndobitocite de băutură. Tinereţea le este irosită și înjosita de studiile clasice complet inutile și de desfrânarea precoce la care i-au impus agenţii noștri: profesorii, oamenii de serviciu, guvernantele din casele bogate, apoi însăși negustorii noștri și chiar femeile noastre din localurile de petrecere ale creștinilor. În rândul acestora din urmă eu număr și pe

aşa-zisele „femei din lumea bună”, care la rândul lor imita de bunăvoie, ca niște maimuţe, luxul și desfrânarea celor dintâi.

Cuvântul nostru de ordine este: putere cu orice preţ și făţărnicie.

Singura puterea poate învinge în politică, mai ales când este ascunsă în talentele trebuincioase oamenilor de Stat. Violenta trebuie să fie un principiu, viclenia și făţărnicia o regulă pentru guvernele care nu vor să-și predea coroana în mâinile agenţilor unei noi puteri. Acest rău este singurul mijloc de a ajunge la scopul pe care îl urmărim noi. De aceea, noi nu trebuie să ne oprim în faţa mituirii, înșelătoriei, trădării, ori de câte ori ele ne pot servi atingerii scopului nostru. În politica trebuie să te pricepi să iei proprietatea altuia fără a șovăi, mai ales dacă poţi obţine prin acest mijloc supunerea și puterea.

Statul nostru, în această cucerire pașnică, are dreptul să înlocuiască grozăviile războiului prin condamnări la moarte mai puţin văzute și mai folositoare, necesare adeseori pentru a întreţine teroarea aceasta care face popoarele să asculte orbește. O neînduplecare constantă, dar strașnică este cel mai mare susţinător al puterii unui Stat; prin urmare, nu este numai în folosul nostru, este chiar de datoria noastră să ne ţinem de acest program al violenţei și făţărniciei. O asemenea doctrină bazată pe calcul este tot atât de folositoare ca și mijloacele pe care le întrebuinţează. Nu numai prin aceste mijloace, dar și prin această doctrină a neînduplecării, vom învinge și vom robi Guvernului nostru Suprem toate celelalte guverne. Va fi îndeajuns să se știe că suntem neînduplecaţi, pentru că orice nesupunere să înceteze.

Noi, încă din vechime, am aruncat poporului cuvintele: LIBERTATE, EGALITATE, FRATERNITATE, cuvinte repetate de atâtea ori de către papagalii inconștienţi care, atrași din toate părţile de această momeală, nu s-au folosit de ea decât pentru a nimici prosperitatea lumii și adevărata libertate individuală, altă dată atât de bine asigurată prin constrângerea mulţimii.

Oamenii care s-au crezut inteligenţi, n-au ştiut să descurce înţelesul ascuns al acestor cuvinte şi n-au văzut deloc că ele se contraziceau, ei nu au văzut că în realitate nu există egalitate în natură şi că nu poate să existe libertate, că natura însăşi a creat inegalitatea minţilor, a caracterelor şi a inteligenţelor, atât de mult supuse legilor ei. Aceşti oameni nu au înţeles că mulţimea este o putere oarbă şi că parveniţii pe care şi-i alege pentru a o guverna, nu sunt mai puţini orbi în politică decât ea însăşi. N-au înţeles că iniţiatul, cel introdus în tainele politicii, fie el chiar un prost, poate guverna, în vreme ce mulţimea neiniţiaţilor, fie chiar plini de geniu, nu înţeleg nimic din politică. Toate aceste gânduri nu le-au venit deloc în minte creştinilor. Totuşi, pe aceasta se întemeia principiul guvernământului drastic. Tatăl, Domnitorul, transmitea fiului său secretele politicii, necunoscute, în afară de membrii familiei domnitoare, pentru că nimeni să nu le poată trăda. Mai târziu, obiceiul transmiterii adevăratelor principii ale politicii, s-a pierdut. Izbânda operei noastre s-a mărit mult prin aceasta.

Totuşi, în lumea întreagă, cuvintele LIBERTATE, EGALITATE, FRATERNITATE au adus în rândurile noastre, prin mijlocirea agenţilor noştri orbi, legiuni întregi de creştini care ne purtau cu însufleţire steagurile. Aceste cuvinte erau pentru ei nişte viermi care rodeau prosperitatea tuturor a, distrugând peste tot pacea, solidaritatea, stăpânind pe dedesubt toate instituţiile Statului. Veţi vedea din cele ce urmează să vă comunicăm, că aceasta ne-a folosit cel mai mult nouă. Acest aspect ne-a dat, printre altele, putinţă de a obţine cheia cea mai importantă sau, mai bine zis, de a desfiinţa privilegiile pe care era întemeiată aristocraţia creştinilor şi singurul mijloc de apărare ce-l aveau împotriva noastră popoarele şi naţiunile. Pe ruinele jalnice ale aristocraţiei naturale şi ereditare noi ne-am ridicat aristocraţia noastră, a inteligenţei şi a banului. Am luat drept bază a acestei noi aristocraţii bogăţia, care depinde de noi, şi ştiinţă, care este îndrumata de maeştrii noştri.

Izbânda noastră a mai fost mult ușurată și prin faptul că, în legăturile noastre cu oamenii de care aveam nevoie, am știut întotdeauna să atingem și să influenţăm corzile cele mai sensibile ale sufletului oamenilor: meschinăria, lăcomia, neîndestularea, lipsurile materiale, fiecare dintre aceste slăbiciuni omenești, luate în parte, fiind în stare să înăbușe gradat neatârnarea gândului, punând voinţa oamenilor în slujba celor care astfel le cumpăra sufletul.

Ideea abstractă a libertăţii ne-a dat putinţa de a face mulţimea să înţeleagă că un guvern nu este altceva decât un locţiitor al proprietarului ţării, adică al poporului, și că poate fi schimbat așa cum se schimbă mănușile învechite.

Amovibilitatea (faptul de a fi revocat) reprezentanţilor poporului îi pune totdeauna la dispoziţia noastră; ei depind de alegerea noastră.

AL II-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Toate războaiele economice sunt de fapt temelia supremaţiei francmasonice.

Administraţia vizibilă și „Consilierii francmasonici secreţi care acţionează din umbră”. Succesul foarte mare al tuturor doctrinelor distrugătoare.

Asimilarea anumitor principii francmasonice în politică. Rolul de manipulator eficient al maselor care revine presei. Preţul socotit al aurului și valoarea victimelor omenești.

Este în interesul nostru că războaiele să nu urmărească, dacă se poate, câștiguri teritoriale. Războiul fiind astfel mutat pe terenul economic, naţiunile vor simţi puterea stăpânirii noastre și situaţia va pune pe cei doi vrăjmași la dispoziţia agenţilor noștri internaţionali, care au mii de ochi pe care nicio graniţă nu-i poate opri. Atunci drepturile noastre internaţionale vor covârși drepturile naţionale, în adevăratul înţeles al cuvântului, și ele vor guverna popoarele la fel cum reglementează dreptul civil al Statelor legăturile dintre supușii lor.

Administratorii, aleși cu grijă din popor de către noi dintre creștinii inconștienţi cei mai slugarnici, nu vor fi niciodată oameni competenţi pentru administraţia ţării. În

acest chip ei vor deveni niște păpuși trase de aţa de către inteligenţii și genialii noștri sfetnici, de către specialiștii noștri, crescuţi și pregătiţi încă din copilărie în vederea administrării afacerilor lumii întregi. Voi știţi că specialiștii noștri și-au câștigat cunoștinţele necesare administrării și punerii în practică a planurilor noastre politice, din experienţa istoriei, din studiul tuturor evenimentelor importante.

Creștinii nu se orientează după practică observaţiilor imparţiale culese din istorie, ci după o rutină teoretică, incapabilă de a ajunge la vreun rezultat real. De aceea niciodată noi nu ne vom orienta după ei; să-i lăsăm să-și mai petreacă încă ceva timp ca să se mai hrănească cu noi nădejdi și noi petreceri, sau cu amintirea plăcerilor trecute. Să-i lăsăm să creadă în însemnătatea pe care le-am inspirat-o, relativ la legile științei, la teorii.

Tocmai de aceea propagam în continuu, prin presa noastră, încrederea lor oarbă în aceste legi. Clasa inteligentă a creștinilor va fi mândră de cunoștinţele sale și, fără a le examina în mod logic, ea va pune în aplicare toate învăţăturile stintei născocite de către agenţii noștri pentru a le călăuzi minţile în direcţia care ne este trebuincioasă nouă.

Să nu credeţi nicio clipă că aceste afirmaţii sunt fără o bază serioasă: gândiţi-vă la succesul pe care l-am știut făuri cu Darwinismul, Marxismul, Nietzscheismul. Însă numai nouă influenţa cu adevărat rea a acestor tendinţe trebuie să ne fie cunoscută.

Trebuie permanent să ţinem cont de ideile, caracterele, tendinţele moderne ale popoarelor, pentru a nu face greșeli în politică și în administrarea afacerilor. Sistemul nostru, ale cărui părţi pot fi alcătuite în mod deosebit după popoarele pe care le întâlnim în drumul nostru, nu poate reuși dacă realizarea sa practică nu este bazată pe confruntarea rezultatelor trecutului cu prezentul.

Statele de astăzi au o mare putere ce poate fi influenţată foarte mult: PRESA. Rolul presei este de a

arăta nemulţumirile așa-zise intolerabile, de a aduce la cunoștinţă plângerile poporului, de a crea nemulţumiţi și de a le pune la dispoziţie un glas.

Presa întruchipează în aparenţă libertatea cuvântului. Dar Statele nu au știut să folosească această putere și acum ea a căzut aproape în întregime în mâinile noastre. Prin ea noi am obţinut o mare trecere, cu toate că am stat în umbră, mulţumita ei am strâns în mâinile noastre AURUL, în ciuda valurilor de sânge și de lacrimi în mijlocul cărora am fost siliţi să ni-l agonisim. Dar toate acestea le-am răscumpărat, până la urmă, jertfind pe mulţi dintre ai noștri. Fiecare victimă din rândurile noastre, valorează cât mii de creștini înaintea lui Dumnezeu.

AL III-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Șarpele francmasonic simbolic și semnificaţia lui secretă.

Nestabilitatea urmărită a balanţei constituţionale. Teroarea necesară care se inoculează în palate. Puterea francmasonică și ambiţia. Mașinile ridicole de vorbit, parlamentare și pamfletele. Abuzurile curente ale puterii. Sclavia economică. „Adevărul poporului”. Acaparatorii și aristocraţia. Armată secretă a francmasonilor. Accelerarea prin toate mijloacele a degenerării creștinilor.

Foamea generalizată și dreptul de neclintit al capitalului. Venirea și încoronarea „stăpânului planetar universal”. Scopul fundamental secret al programelor viitoarelor școli populare ale francmasonilor. Secretul știinţei ordinii sociale. Criză economică generală provocată de francmasonerie.

Siguranţa celor care care sunt de ai „Noștri”. Despotismul prestabilit al francmasonilor și domnia necesară a raţiunii. Pierderea unui călăuzitor.

Francmasoneria și cum a provocat chiar ea în realitate „Marea” Revoluţie Franceză. Regele despot este o prefigurare a „STĂPÂNULUI PLANETAR UNIVERSAL”.

Cauzele de bază ale invulnerabilităţii francmasoneriei mondiale. Libertatea este o himeră.

Vă pot anunţa că suntem deja aproape de ţelul final.

Încă puţin timp și cercul se va închide. Când cercul va fi închis, toate Statele Europei vor fi cuprinse în el că în niște cătușe puternice.

Balanţa constituţională va fi în curând răsturnată, deoarece noi am falsificat-o în așa fel ca să se aplece când într-o parte, când într-alta, până ce, în sfârșit, se va prăbuși. Creștinii credeau că au făurit-o destul de puternică și așteptau întotdeauna că cele două talere să fie în echilibru.

Acum persoanele domnitoare sunt puse la zidul infamiei de către reprezentanţii lor, care fac neghiobii și se lasa târâţi de către puterea lor, fără control și fără responsabilitate. Acești reprezentanţi îşi datorează puterea terorilor prin care sunt stăpânite Palatele. Persoanele domnitoare, nemaiavând deloc legătura cu poporul lor, nu se mai înţeleg cu el și nu se pot apăra împotriva persoanelor lacome după putere. Puterea clarvăzătoare a persoanelor domnitoare și puterea oarbă a poporului fiind acum despărţite de către noi, și-a pierdut toată însemnătatea; separate, sunt în prezent tot atât de neputincioase precum orbul fără toiag.

Pentru a îndemna pe ambiţioși să abuzeze de putere, noi am pus faţă în faţă toate forţele, dezvoltând și amplificând toate înclinaţiile lor liberale către independenţă. În acest scop am încurajat orice acţiune rea, am înarmat toate partidele, am făcut din putere ţinta tuturor ambiţiilor. Am transformat în arene de luptă Statele unde se dezvoltă și se manifestă astfel de tulburări. Încă puţină vreme și dezordinea, împreună cu falimentul, vor apare peste tot.

Neobosiţii limbuţi au transformat ședinţele Parlamentelor și adunărilor administrative în sterile lupte oratorice. Ziariștii îndrăzneţi, pamfletari fără rușine, ataca zilnic personalul administrativ. Abuzurile puterii vor pregăti prăbușirea în final a tuturor instituţiilor și atunci totul va fi răsturnat sub loviturile mulţimii înnebunite.

Popoarele sunt înlănţuite prin munca grea, cu mai multă eficientă și tărie decât au fost înlănţuite de sclavie și

robie. Din sclavia antică ori din robia Evului Mediu se mai putea scăpa uneori, într-un fel sau altul. Sclavii puteau fi răscumpăraţi, dar astăzi noi urmărim că majoritatea oamenilor să nu poată scăpa de mizerie. Drepturile pe care noi le-am înscris în constituţii sunt himerice închipuiri pentru mulţime deoarece ele sunt neadevărate. Toate aceste așa-zise „drepturi ale poporului” nu pot exista decât în închipuire, fiindcă în realitate ele nu pot fi înfăptuite niciodată. Pentru muncitorul proletar, încovoiat și epuizat de munca lui grea, zdrobit de o crudă soarta, ce preţ are dreptul dat vorbăreţilor de a flecări, dreptul dat ziariștilor de a scrie tot soiul de nerozii alături de lucruri serioase, din moment ce proletariatul nu trage alt folos din constituţie decât nenorocitele fărâmituri pe care i le aruncăm de la masa noastră îmbelșugată, în schimbul unui vot favorabil planurilor complicilor și agenţilor noștri? Drepturile republicane sunt o amăgire pentru bietul om: nevoia unei munci aproape zilnice nu-i îngăduie să se folosească de ele; în schimb, aceste drepturi îi iau și garanţia unui câştig statornic și sigur, punându-l la bunul plac al grevelor patronilor sau camarazilor.

Sub conducerea noastră, poporul a distrus aristocraţia (nobilimea), care-i era ocrotitoarea și mama hrănitoare naturală, de a cărei înflorire depindea și bunăstarea poporului. Acum când aristocraţia este distrusă, poporul a căzut sub stăpânirea hrăpareţilor, a speculanţilor îmbogăţiţi, care îl apasa într-un chip nemilos.

Noi vom apărea mai târziu muncitorului ca niște eliberatori de acest jug, când îi vom propune să intre în rândurile acestei armate de socialiști, de anarhiști de comuniști pe care, sub pretext de solidaritate, o susţinem totdeauna înfruntând printre ei membrii francmasoneriei noastre sociale.

Aristocraţia, care se bucura de dreptul asupra muncii lucrătorilor, avea interes ca muncitorii să fie sătui, sănătoși și puternici. Interesul nostru este, dimpotrivă, că toţi creștinii să degenereze cât mai repede. Puterea noastră izvorăște din lipsuri, din foame cronică, din slăbiciunea

muncitorului, deoarece toate acestea îl supun voinţei noastre și îl fac să-și piardă și puterea și hotărârea de a se împotrivi acestei voinţe. Foamea da capitalului mai multe drepturi asupra muncitorului decât căpătase aristocraţia de la puterea regilor și a legilor. Prin mizerie și prin ura pe care o produce ea, noi îndrumam mulţimile, ne folosim de mâinile lor pentru a zdrobi pe cei ce se împotrivesc planurilor noastre.

Atunci când va veni vremea ca regele nostru universal, al întregii planete, să fie încoronat, toate aceste mâini vor mătura din calea noastră tot ceea ce ar putea fi o piedică.

Creștinii aproape că au pierdut obișnuinţa de a gândi fără ajutorul sfaturilor noastre ştiinţifice. Iată de ce ei nu văd trebuinţă grabnică de a face ceea ce vom face noi atunci când ne va fi sosit domnia și anume de a propovădui în școlile primare singură ştiinţă adevărată, care e cea dintâi dintre toate ştiinţele ordinii sociale, ale vieţii omenești și ale existenţei sociale, ştiinţa care arata diviziunea muncii și împărţirea oamenilor în clase și condiţii deosebite.

Trebuie că fiecare să știe că niciodată nu poate exista egalitate în urma deosebitelor feluri de muncă la care sunt supuși oamenii, că nu pot fi toţi deopotrivă răspunzători înaintea legii; că, de pildă, răspunderea nu e aceeași pentru acela care nu aduce atingere decât cinstei lui proprii.

Adevărata ştiinţă a ordinii sociale, în taina căreia noi nu lăsăm să pătrundă creștinii, ar arăta tuturor că locul și munca fiecăruia trebuie să fie diferită, pentru a nu fi un izvor de încurcături în urma lipsei de potrivire dintre educaţie și munca. Învăţând această ştiinţă (și încă din școlile primare) popoarele se vor supune de bunăvoie puterilor și ordinii sociale stabilite de către ei în Stat. Dimpotrivă însă, în starea de azi a ştiinţei, așa cum am făurit-o noi, poporul încrezându-se orbește în cuvântul tipărit nutrește, în urma neadevărurilor pe care le crede și cu care îi întreţinem prostia, o ură împotriva tuturor

poziţiilor pe care le crede a fi deasupra lui, deoarece el nu înţelege importanţa fiecărei poziţii sociale.

Aceasta dușmănie va crește încă în urma crizei economice, care se va sfârși prin încetarea operaţiunilor de bursă și a mersului industriei.

Când vom da naștere (cu ajutorul tuturor mijloacelor ascunse de care dispunem, prin aurul care se afla în întregime în mâinile noastre) unei crize economice generale, atunci vom arunca în stradă mulţimi întregi de muncitori în aceeași zi, în toate ţările Europei.

Aceste mulţimi nemulţumite vor vărsa cu sete sângele acelora pe care, în simplitatea neștiinţei lor, îi pizmuiesc încă din copilărie și ale căror bunuri le vor putea atunci jefui.

Ele însă nu se vor atinge de ai noștri, deoarece momentul atacului ne va fi cunoscut dinainte și vom lua toate măsurile pentru a ne pune la adăpost.

Am spus că progresul îi va supune pe toţi creștinii domniei raţiunii.

Astfel va fi manifestat despotismul nostru; el va ști să liniștească toate frământările prin măsuri strașnice și exemplare; el va ști să gonească liberalismul din toate instituţiile.

Când poporul vede că i s-au făcut, în numele libertăţii, atâtea concesiuni și avantaje, își închipuie prostește că el este stăpânul și se aruncă avid asupra puterii dar, bineînţeles, se izbește de o mulţime de piedici. Atunci el nu se gândește să se întoarcă de unde a plecat, ci începe să-și caute un nou conducător și, astfel, fără să-și dea seama, el își depune toate puterile la picioarele noastre. Amintiţi-vă de Revoluţia Franceză, căreia noi i-am dat numele de „Mare”; tainele pregătirii ei ne sunt bine cunoscute deoarece ea a fost în întregime opera noastră.

De atunci noi ducem poporul de la o dezamăgire la alta, cu scopul ca să se lipsească chiar și de ceea ce este bun, în folosul viitorului Rege-despot, pe care în viitor îl pregătim lumii.

Astăzi suntem atotputernici ca putere internaţională,

căci dacă suntem atacaţi într-un Stat, suntem apăraţi de celelalte. Lașitatea nesfârșită a popoarelor creștine care se târăsc înaintea puterii, care sunt nemiloase faţă de mici slăbiciuni și greșeli, dar complet iertătoare faţă de nelegiuirile cele mari, care nu vor să recunoască contradicţia dintre ideea libertăţii, care sunt răbdătoare până la jertfă în faţa puterii brutale a unui despot îndrăzneţ – iată ce ne înlesnește din plin neatârnarea noastră. Aceste popoare creștine suferă și rabda de la prim-miniștrii lor nedreptăţi evidente pentru care ar fi tăiat capul la douăzeci de regi.

Cum se poate explica pentru noi un asemenea fenomen ce pune în evidenţă o asemenea inconsecventa a maselor populare în faţa unor stări de lucruri care par a fi de aceeași natură? Fenomenul acesta se explică prin faptul că acești dictatori – primii miniștri – fac ca să se spună la urechea poporului, prin agenţii lor, că, dacă ei pricinuiesc neajunsuri mari Statelor, toate acestea le fac numai pentru scopul final de a asigura ulterior fericirea popoarelor, înfrăţirea lor internaţională, solidaritatea, drepturile egale pentru toţi.

Bineînţeles, niciodată nu li se spune că aceasta înfrăţire nu trebuie să se facă decât sub ghidarea și stăpânirea noastră.

Și iată cum poporul osândește pe cei drepţi și-i iartă pe cei foarte vinovaţi, încrezându-se din ce în ce mai mult că doar el singur poate face tot ceea ce îi place. În asemenea împrejurări, până la urmă, poporul nimicește orice orânduire liniștită și dă naștere la nedreptate și neorânduire la fiecare pas.

Cuvântul LIBERTATE împinge repede la luptă societăţile omenești împotriva oricărei puteri, fie ea chiar a lui Dumnezeu și a firii. Iată pentru ce, după ridicarea noastră la domnie, va trebui să fie scos acest cuvânt din vocabularul omenesc ca fiind principiul brutalităţii, care schimbă mulţimile în fiare sălbatice. Este adevărat că aceste fiare adorm totdeauna după ce s-au adăpat cu sânge și că atunci e ușor să le prinzi în lanţuri. Dar dacă

nu li se dă sânge, atunci ele nu dorm, ci luptă.

AL IV-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Diferitele stadii necesare ale unei Republici. Francmasoneria exterioară și secretele sale. Libertatea și credinţa. Concurenta internaţională a comerţului și industriei în viziunea francmasoneriei. Rolul esenţial al speculaţiei.

Cultul aurului ca valoare fundamentală la francmasoni.

Fiecare Republică trece prin diferitele trepte de dezvoltare, prin diferite stadii.

Primul stadiu cuprinde cele dintâi zile de nebunie ale unui orb care se aruncă în dreapta și în stânga. Al doilea este cel al demagogiei din care se naște anarhia; apoi vine în mod inevitabil despotismul; nu un despotism legal și pe faţă și, prin urmare, răspunzător, ci un despotism nevăzut și necunoscut, dar totuși eficient și foarte simţit; despotismul desfășurat de către o organizaţie secretă care acţionează cu scrupule cât mai puţine și care operează sub scutul cât mai multor agenţi, a căror înlăturare la momentul necesar nu numai că nu-i face niciun rău (acestei organizaţii), ci chiar o ajuta, scutind-o să-și cheltuiască mijloacele sale cu răsplătirea unor servicii prea îndelungate.

Cine ar putea răsturna o putere nevăzută? Căci puterea noastră este una de felul acesta. Francmasoneria exterioară, de la suprafaţă, nu servește decât pentru acoperirea planurilor noastre; planul final al acţiunii acestei puteri, ba chiar și locul organizaţiilor sale, SUPREM CONDUCĂTOARE, vor rămâne totdeauna necunoscute poporului.

Libertatea în sine ar putea fi complet nevătămătoare și ar putea exista într-un Stat fără a aduce vreun rău bunăstării popoarelor, dacă ea s-ar sprijini pe legile credinţei în DUMNEZEU și ale frăţiei omenești, străină de acea egalitate care este dezminţita chiar de legile firii, care a statornicit înfrânarea și supunerea. Având o asemenea credinţă, poporul s-ar lăsa guvernat de către

autoritatea parohiilor și ar merge înainte, umil și pașnic, sub conducerea pastorului sau sufletesc, împăcat cu împărţirea făcută de Dumnezeu a bunurilor acestei lumi. Iată de ce trebuie să dărâmăm complet credinţa în cele divine și trebuie să smulgem din mintea creștinilor însuși gândul Dumnezeirii și al Sufletului, pentru a le înlocui cu meschine calcule și lipsuri materiale.

Pentru că cele mai alese și elevate suflete ale creștinilor să nu aibă aproape de loc timp să cugete și să observe, trebuie să-i abatem pe creștini de la aceste preocupări, împingându-i numai către grijile industriei și ale comerţului. În acest chip toate naţiunile îşi vor urmări doar câştigurile lor și, luptând fiecare cu îndârjire pentru propriile foloase, nu vor băga de seamă care este dușmanul lor comun. Însă, pentru că libertatea să poată astfel dezbină și nimici în întregime societatea creștinilor, trebuie să facem din speculaţie baza industriei. Procedând astfel, niciuna dintre bogăţiile pe care industria le va scoate din pământ nu va rămâne în mâna industriașilor, ci toate se vor spulbera în speculaţii, adică, în final, vor cădea în pungile noastre. Lupta tenace și înfierbântată pentru expansiune și loviturile vieţii economice a creat și va crea societăţi dezamăgite, reci și fără suflet. Aceste societăţi vor avea o spontană groază de politica morală și superioară și de religie. Singura lor călăuza va fi calculul meschin, adică aurul pentru care vor avea un adevărat cult din pricina bunurilor materiale pe care le poate procura. Atunci clasele de jos ale popoarelor ne vor urma în lupta noastră împotriva clasei inteligente a creștinilor de la putere, care sunt potrivnicii noștri, și ei vor face aceasta nu de dragul binelui și nici pentru a pune mâna pe bogăţii, ci numai din ură ce o poartă celor supuși.

AL V-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Crearea unei cât mai puternice centralizări a Guvernului. Mijloacele tainice de a-și însuși puterea care sunt specifice francmasoneriei. De ce adeseori statele nu se pot înţelege între ele. Elitismul generator de mândrie al francmasonilor. Aurul și banii sunt totdeauna motorul

principal care face să se miște toate mecanismele în state. Monopolurile create de francmasoni în comerţ și în industrie. Importanta nebănuită a criticii. Instituţiile statului așa „cum se văd”. Oboseli și plictiseli cauzate de excesul de cuvântări. Cum se poate pune pe deplin stăpânire pe opinia publică? Importanţă deosebită a iniţiativei particulare. Guvernul francmasonic suprem.

Ce formă de administraţie se poate da unor State în care stricăciunea, corupţia a pătruns peste tot, unde nu poţi ajunge la bogăţie decât prin acele viclene surprize îndemânatice care sunt pe jumătate pungașii? Unde domnește neînfrânarea moravurilor, unde moralitatea și cinstea nu se susţin decât cu pedepse și legi aspre, iar nu pentru că ar fi înţelese și primite de bunăvoie; unde simţămintele de Patrie și Religia sunt înăbușite de credinţe cosmopolite? Ce altă formă de guvernare să se dea acestor societăţi, decât forma despotică pe care o vom descrie mai departe? Noi vom călăuzi atunci în mod mecanic viaţa politică a supușilor noștri prin legi noi. Aceste legi vor lua înapoi, una câte una, avantajele și prea marile libertăţi care au fost împărţite de către creștini, iar domnia noastră va pune temeliile unui despotism atât de măreţ, încât doar el va fi în stare, oricând și oriunde, să impună tăcere creștinilor care vor voi să ni se împotrivească și care vor fi nemulţumiţi.

Ni se va spune că despotismul despre care vorbesc nu ţine seama de progresele moderne. Vom dovedi contrariul.

Atunci când popoarele considerau persoanele domnitoare că o întruchipare a Voinţei Dumnezeiești, ele se supuneau fără murmur absolutismului regilor, dar din ziua în care le-am picurat în suflet gândul propriilor lor drepturi au considerat persoanele domnitoare că pe niște simpli muritori de rând. Ungerea Sfântă n-a mai împodobit capul regilor, deoarece i-am luat poporului credinţa în Dumnezeu; autoritatea a fost târâtă în stradă, adică într-un loc de proprietate publică, iar noi am pus astfel îndată mâna pe ea.

Mai mult încă, arta noastră de a guverna masele și pe indivizi cu ajutorul unei teorii și a unor jocuri de cuvinte meșteșugit alcătuite, ori prin reglementări ale vieţii sociale și prin tot felul de alte mijloace dibace – pe care creștinii nu le înţeleg deloc – face și ea parte din geniul nostru administrativ, crescut în spiritul de analiza, de observaţie și de o mare eficienţă în concepţii, cum până acum nimeni nu a mai avut și nu ni se poate asemăna. La fel, nimeni nu se poate compara cu noi în alcătuirea planurilor de acţiune politică și de solidaritate a noastră. Numai Iezuiţii ar putea să stea alături de noi în această privinţă, dar noi am reușit să-i discreditățm în faţa mulţimii stupide, din pricină că ei formau o organizaţie vizibilă, în timp ce noi rămânem mereu în umbra împreună cu organizaţia noastră secretă. De altfel noi știm că lumii nu-i pasă ce stăpân are.

O alianţă trainică între toţi creștinii din lume ne-ar putea opri oricând pentru câtva timp, dar acum noi știm că suntem scutiţi de această primejdie prin rădăcinile adânci de neînţelegere pe care nu le mai poate nimeni smulge din inima creștinilor.

Noi am pus faţă în faţă calculele individuale și naţionale ale creștinilor, urile religioase și etnice pe care le-am aţâţat și le-am ţinut aprinse de douăzeci de veacuri. De aceea niciun guvern nu va găsi ajutor nicăieri; vom acţiona astfel încât fiecare va socoti că o înţelegere sau o acţiune împotriva noastră este dăunătoare propriilor sale interese. Noi trebuie să devenim atotputernici în această lume, pentru că de noi să se ţină mereu socoteală. Puterile trebuie să ajungă să nu poată încheia nici cea mai neînsemnată înţelegere fără ca noi să nu luăm de îndată parte la ea.

Toate rotiţele mecanismului guvernamental depind de un motor care este acum în mâinile noastre și acest motor este AURUL. Știinţa economiei politice, întemeiată de către maeștrii noștri, ne dovedește de multă vreme puterea uriașă a aurului.

Capitalul, pentru a avea mâinile libere și puternice trebuie să obţină monopolul industriei și al negoţului; o

mână nevăzută este pe cale de a înfăptui toate acestea, în toate părţile lumii. Această libertate va da în curând putere politică industriașilor. Poporul le va fi supus. Trebuie mai degrabă să dezarmăm astăzi popoarele decât să le împingem la război, să le deșteptăm patimile fierbinţi și să le canalizăm în folosul nostru decât să le liniștim; mai degrabă este necesar să punem stăpânire pe ideile lor și să le răstălmăcim decât să ne prefacem că nu le luăm în seamă.

Ţinta de căpetenie a acţiunilor noastre este să slăbim spiritul public al creștinilor prin critică, să-i facem să-și piardă obiceiul de a cugeta adânc, deoarece gândirea profundă da naștere împotrivirii faţă de noi. Să obosim, din contră, puterile gândului în vane hărţuieli oratorice.

De când lumea, popoarele, ca și orice om, au luat cuvintele drept fapte, au putut fi cu ușurinţă înșelate deoarece ele se mulţumesc cu aparentă lucrurilor și îşi dau foarte rar silinţa de a cerceta dacă promisiunile în legătură cu viaţa socială au fost îndeplinite. Iată de ce așezămintele noastre vor avea totdeauna o frumoasă înfăţișare la suprafaţă, care va dovedi și va păcăli poporul îndeajuns cu privire la binefacerile lor în ceea ce privește progresul.

Noi vom împrumuta fără să ezităm haina tuturor partidelor, ale tuturor tendinţelor și vom îmbrăca cu ele pe oratorii noștri, care vor vorbi atât de mult încât toată lumea va fi dezorientată și obosită să-i mai asculte.

Pentru a dezbina și a câştiga opinia publică, trebuie să o buimăcim răspândind din diferite părţi și vreme îndelungată atâtea păreri care se bat cap în cap, încât creștinii vor sfârși prin a se pierde în labirintul acesta și vor sfârși prin a considera că este mult mai bine să nu ai nicio părere în politică. Vor recunoaşte în final că acestea sunt fapte care nu privesc deloc societatea și că ele nu sunt menite a fi cunoscute decât de acela care o conduce. Acesta este primul secret.

Al doilea secret, necesar pentru a guverna cu succes prin dezbinare, constă în a înmulţi în așa fel greșelile poporului, apoi obiceiurile rele, patimile și regulile vieţii în

comun, încât nimeni să nu mai fie în stare să descurce acest haos și oamenii să ajungă să nu se mai înţeleagă unii cu alţii.

Această tactică va mai avea ca urmare răspândirea discordiei în toate partidele, risipirea în direcţii divergenţe a tuturor forţelor colective care nu vor încă să ni se supună. Ea va descuraja de asemenea orice iniţiativă personală oricât de genială și va fi mai puternică decât milioane de oameni printre care a împrăștiat suspiciunea și neînţelegerea. Trebuie să îndrumăm permanent educaţia societăţilor creștine în așa fel încât mâinile lor să cadă în jos obosite, într-o neputinţă deznădăjduită, în faţa oricărui lucru care va cere iniţiativa, perseverenţă și voinţa.

Sforţările, eforturile, care sub regimul libertăţii se desfășoară nestânjenite și neîngrădite, sunt neputincioase în acest caz, deoarece se izbesc de eforturile libere și contrarii ale altora. De aici se nasc apoi dureroase conflicte morale, dezamăgiri și înfrângeri. Noi vom obosi atât de mult pe creștini cu această libertate, încât îi vom sili să ne ofere o stăpânire internaţională a cărei natură va fi așa de eficienta încât va putea îngloba în mod abil, fără o luptă făţișă, toate Statele lumii pentru a forma Guvernul nostru Suprem care va conduce întreaga planetă.

În locul guvernelor de astăzi noi vom pune câte un Guvern fantomă care se va chema Administraţia Guvernului Suprem. Mâinile sale vor fi întinse în toate părţile ca niște clești, iar organizaţia sa va fi atât de mare, încât până la urmă niciun popor nu se va putea feri ci i se va supune.

AL VI-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Monoplurile; averile tuturor creștinilor vor ajunge în curând să depindă de aceste monopoluri. Aristocraţia slăbită va fi lipsită de bogăţia funciară.

Comerţul, industria și speculaţia ca mijloace francmasonice de îmbogăţire fără muncă. Luxul care înrobește. Mărirea salariului și scumpirea imediat ulterioară a obiectelor de primă necesitate. Anarhia întreţinută și beţia generalizată. Înţelesul secret al

propagandei unor teorii economice năucitoare.

În curând vom întemeia uriașe monopoluri, care vor fi izvoare de bogaţii colosale și de care vor depinde chiar și marile averi ale creștinilor într-o așa măsură, încât vor fi înghiţite de ele, cum se întâmplă cu creditul Statelor a doua zi după o prăbușire politică.

Domnii economiști care sunt de faţă vor ști să aplice și să preţuiască însemnătatea acestei combinaţii.

Trebuie să mărim prin toate mijloacele cu putinţă însemnătatea Guvernului nostru Suprem, înfăţișându-l că pe ocrotitorul și răsplătitorul tuturor celor care i se supun de bunăvoie.

Nobilimea creștinilor, în ceea ce privește puterea ei politică, a dispărut. Nu ne mai temem de ea; dar că proprietara de bunuri teritoriale, ea ne poate dăuna în măsura în care izvoarele ei de câştig pot fi independente de noi. Trebuie deci, cu orice preţ, să-i luăm din stăpânire pământurile. Cel mai bun mijloc pentru acest scop este de a mări impozitele pe proprietate funciară, pentru a îndatora prin aceasta pământul. Aceste măsuri inteligente vor ţine proprietatea funciară într-o stare de supunere desăvârșită.

Aristocraţia creștinilor, din tată în fiu, neștiind să se mulţumească cu puţin, va fi ușor de ruinat.

În același timp trebuie să ocrotim negoţul și industria cu multă putere și mai ales să promovăm speculaţia, al cărei rol servește de contra-greutate industriei. Fără speculaţie industria ar înmulţi capitalurile particulare, ar îmbunătăţi agricultură, eliberând pământurile de datoriile create prin împrumuturile băncilor funciare. Trebuie că industria să răpească pământului roadele muncii sale ca și ale capitalului și, prin speculaţie, să ne pună la dispoziţie nouă banii lumii întregi. Fiind astfel aruncaţi în rândurile proletarilor, toţi creștinii se vor pleca înaintea noastră pentru a obţine cel puţin dreptul de a trăi modest.

Pentru a nimici industria creștinilor vom mări speculaţia, gustul luxului, al acelui lux inutil care înghite totul. Vom face să se mărească salariile, care totuși nu vor

aduce niciun folos muncitorilor, deoarece vom face să apară în același timp și o scumpire a bunurilor de primă necesitate, datorită (vom spune noi) decăderii agriculturii și a crescătorilor de vite.

Mai mult chiar, vom submina cu dibăcie și în profunzime temeliile producţiei, obișnuind pe muncitori cu anarhia și cu băuturile spirtoase, în vreme ce vom lua toate măsurile cu putinţă pentru a îndepărta de pe pământurile și întreprinderile lor pe creștinii inteligenţi.

Pentru că situaţia să nu fie văzută prea devreme sub adevărata ei lumina, vom ascunde adevăratele noastre intenţii sub masca pretinsei dorinţe de a răspândi și face accesibil lumii marile principii economice pe care le învăţam astăzi.

AL VII-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Pentru ce trebuie de fapt să fie sporite mereu armamentele. Fermentaţii, discordii, dușmanii care există în lumea întreagă. Constrângerea unei eventuale opoziţii a „creștinilor” prin războiul general. Presa ca mijloc important de influenţa în masă și modul în care este influenţată opinia publică. Tunurile americane, japoneze și chineze.

Înmulţirea înarmărilor și a personalului poliţienesc este o întregire necesară a planului ce l-am expus. În toate Statele trebuie că, în afară de noi, să nu se găsească decât masele de proletari, câţiva milionari devotaţi nouă, poliţiști și soldaţi.

În întreaga Europă, ca și pe celelalte continente, trebuie să întreţinem agitaţia, suspiciunea, neînţelegerea și ură. Câştigul atunci ne este îndoit.

Pe de o parte, prin aceasta ţinem în frâu toate ţările, care vor ști că noi putem, după bunul nostru plac, să provocăm dezordinea sau să stabilim ordinea: toate aceste ţări se vor obișnui astfel, la un moment dat, să ne considere că o sarcină trebuincioasă. Pe de altă parte, uneltirile noastre ascunse vor încurca toate corzile care vor fi întinse în cabinetele de Stat, și toate acestea se vor realiza de către noi cu ajutorul politicii, al contractelor

economice și al datoriilor financiare. Pentru a ne atinge în întregime scopul, va trebui să dăm dovadă de o mare viclenie în cursul tratativelor și a negocierilor; dar în ceea ce se cheamă „limba (atitudinea) oficială” noi vom urmări o tactică opusă și vom părea a fi cinstiţi și concilianţi. În acest fel, popoarele și guvernele creștinilor, pe care le-am obișnuit să nu privească decât acea fată a lucrurilor pe care le-o arătăm noi, ne vor lua încă o dată drept binefăcătorii și mântuitorii neamului omenesc. La orice împotrivire, va trebui să fim în stare să-i facem pe vecini să declare război ţării care ar îndrăzni să ne stea în cale; iar dacă și acești vecini s-ar gândi să se întovărășească împotriva noastră va trebui să-i înfrângem repede pe toţi într-un război universal (mondial) al lumii întregi.

Cea mai sigură cale a noastră spre succes în politica este secretul, tăinuirea inițiativelor: cuvântul diplomatului francmason nu trebuie să se împotrivească deloc cu faptele sale.

Va trebui chiar să silim guvernele creștine să lucreze după planul nostru amplu alcătuit și care în curând va fi aproape de ţel. La aceasta ne va ajuta opinia publică, această opinie publică pe care „marea putere”, presa, a pus-o deja pe ascuns în mâinile noastre. Într-un cuvânt, pentru a rezuma sistemul nostru de constrângere eficientă a guvernelor creștine ale Europei, îi vom dovedi unuia dintre ele puterea noastră prin atentate, adică prin teroare; iar tuturor, dacă cumva aproape toate se vor revolta împotriva noastră, le vom răspunde prin glasul tunurilor americane, chinezești ori japoneze.

AL VIII-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Utilizarea intenţionat echivoca a dreptului juriticde către francmasoni.

Colaboratorii apropiaţi ai regimului francmason. Școlile particulare ca mijloc de educaţie superioară cu totul specială. Economiști și milionari. Cui ar trebui să fie încredinţate toate posturile de răspundere în Guvern?

Trebuie să ne însușim în întregime toate armele pe care le-ar putea întrebuinţa dușmanii împotriva noastră. Va

trebui să găsim în subtilităţile şi tertipurile limbii juridice o îndreptăţire pentru cazul când vom fi siliţi să dăm pedepse care ar putea părea prea îndrăzneţe şi nedrepte, deoarece este nevoie ca acestea să fie exprimate în termeni care să aibă aerul că sunt nişte maxime morale foarte înalte, având totodată şi o înfăţişare legală. Stăpânirea noastră trebuie să se înconjoare de toate puterile civilizaţiei, în mijlocul cărora va trebui să lucreze. Ea va aduna în jurul său publicişti, juristeonsulţi experimentaţi, administratori, diplomaţi şi, în sfârşit, oameni pregătiţi printr-o educaţie superioară în şcoli speciale. Aceşti oameni vor cunoaşte toate tainele vieţii sociale, vor cunoaşte toate felurile de a vorbi întrebuinţând litere şi cuvinte politice, vor avea cunoştinţă despre toate dedesubturile firii omeneşti, despre toate corzile simţitoare, pe care va trebui să ştie a cânta. Asemenea corzi sunt, de pildă, înfăţişarea spiritului creştinilor, tendinţele lor înnăscute, lipsurile, viciile şi caracteristicile lor, apoi particularităţile de clasă şi de condiţie. Este de la sine înţeles că aceşti sprijinitori geniali ai guvernământului nostru nu vor fi aleşi dintre creştini care sunt obişnuiţi să-şi facă munca administrativă fără a se îngriji de utilitatea ei. Administratorii blazaţi ai creştinilor semnează hârtiile fără a le citi; ei servesc din interes sau din ambiţie.

Vom înconjura guvernul nostru cu o întreagă mulţime de economişti. Iată de ce trebuie că francmasonii să înveţe în primul rând ştiinţele economice.

Vom fi de asemenea înconjuraţi de o ceată întreagă de bancheri, industriaşi, capitalişti şi mai ales de milionari, deoarece, în fond, totul va fi hotărât cu ajutorul cifrelor.

Un anumit timp, până ce va sosi momentul când nu va fi deloc primejdios să încredinţăm posturile de răspundere ale Statelor fraţilor noştri francmasoni, le vom încredinţa unor indivizi a căror trecut şi caracter vor fi de asemenea natură încât să existe o prăpastie între ei şi popor; unor astfel de oameni le vom da puterea, cărora în caz de abatere de la ordinele noastre să nu le rămână altceva de aşteptat decât condamnarea sau exilul, pentru

că ei să fie siliţi să ne apere plini de devotament interesele până la ultima suflare.

AL IX-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Aplicarea atentă a principiilor francmasonice secrete în scopul de a reface educaţia popoarelor. Cuvântul tainic de ordine francmason. Importanta nebănuită a orientărilor antifrancmasonice. Din nou despre teroare. Ce îi așteaptă pe cei care servesc francmasoneria. Forţa cea „inteligenta” și forţa cea „oarbă” a regatelor creștine. Împărţirea aparentă a puterii cu poporul.

Misterele arbitrarul liberal. Uzurparea gradată a instrucţiunii și a educaţiei. Interpretarea diferită a legilor. Metrourile și francmasoneria.

Aplicând în practică principiile noastre, trebuie să fiţi cu luare aminte la caracterul poporului în mijlocul căruia vă veţi găsi și veţi lucra; aplicarea generală, uniformă, a acestor principii, înainte de a fi făcută educaţia poporului, nu poate avea pentru noi succes. Dar, punându-le cu tenacitate în practică, n-or să treacă zece ani fără ca să se fi schimbat chiar și caracterul cel mai îndărătnic și fără ca să avem la dispoziţie un popor foarte mult supus nouă.

Când va veni domnia noastră planetară, vom înlocui liberalul nostru cuvânt de ordine: LIBERTATE, EGALITATE, FRATERNITATE, nu cu un alt cuvânt de ordine, ci cu aceleași cuvinte reduse la rangul lor de idei. Vom zice: DREPTUL LA LIBERTATE, DATORIA EGALITAŢII, IDEALUL FRATERNITĂŢII. Vom apuca astfel taurul de coarne. De fapt, am distrus deja toate guvernele afară de cel al nostru, deși de drept există multe. Dacă astăzi câteva state îşi ridică glasul împotriva noastră, aceasta o fac numai de formă, uneori la dorinţa și ordinul nostru, deoarece ne este folositor, pentru a guverna în siguranţă pe fraţii noștri mai mici.

În realitate nu mai avem nicio piedică înaintea noastră. Guvernul nostru Suprem există deja în condiţii extra-legale, care de obicei sunt cuprinse în cuvântul puternic și energic – DICTATURA. Pot spune cu deplină convingere că astăzi noi suntem legislator. Noi dăm

hotărâri judecătorești, noi osândim la moarte și noi graţiem. Suntem comandanţii tuturor trupelor noastre, încălecaţi pe calul generalului șef. Vom guverna mereu cu o mână de oţel, deoarece ţinem în mâini rămășiţele unui partid altă dată puternic, astăzi subjugat nouă. Ţinem în mâini și îi dominăm pe toţi prin pofte nemăsurate, lacomii arzătoare, răzbunări nemiloase, urî neîmblânzite.

De la noi pornește teroarea care a cotropit totul. Avem în slujba noastră oameni din toate orientările și din toate doctrinele: restauratori de monarhii, demagogi, socialiști, comuniști și tot soiul de utopiști. Am înhămat pe toată lumea la lucru: fiecare sapă hotărât la locul lui ultimele rămășiţe ale puterii și, fără să-și dea seama ce face, se silește să dărâme tot ce mai sta în picioare. Toate Statele, în urma acestor uneltiri abile, cer liniște, sunt gata să jertfească totul pentru pace, dar noi nu le vom da pace atâta timp cât ele nu vor recunoaşte deschis și cu umilinţă Guvernul nostru Suprem.

Poporul a început deja să strige că trebuie să se rezolve problema socială cu ajutorul înţelegerii internaţionale. Împărţirea poporului în partide i-a pus pe toţi la dispoziţia noastră deoarece, pentru a susţine o luptă pentru putere, trebuie bani, iar banii sunt toţi sub controlul nostru.

Ne-am putea teme numai de înţelegerea dintre puterea înţeleaptă a persoanelor domnitoare și puterea oarbă a poporului, dar am luat toate măsurile cu putinţă împotriva unei asemenea eventualităţi. Între aceste două puteri am ridicat un zid, adică o teroare reciprocă. În acest chip puterea oarbă a poporului rămâne sprijinul nostru, iar noi îi vom fi singurii călăuzitori; din această cauză noi vom ști să o îndreptăm cu abilitate spre ţelul nostru.

Pentru că mâna orbului să nu se poate lepăda de conducerea și ghidarea noastră, trebuie că, din când în când, să intrăm în legătură directă cu el, dacă nu personal, cel puţin prin fraţii noștri cei mai credincioși. Când vom fi o putere unanim recunoscută, vom vorbi noi în persoană cu poporul în pieţele publice și vom da învăţături despre

afacerile politice, dar în înţelesul care ne va fi nouă folositor.

Cum ar putea ei verifica ceea ce-i vom învăţa noi în școlile de la sate?

Iar ceea ce va spune trimisul Guvernului său persoana domnitoare ea însăși, nu va întârzia să fie cunoscut îndată de Statul întreg, deoarece se va răspândi repede prin gura poporului. Pentru a nu nimici înainte de vreme fundaţiile creștinilor, noi ne-am atins de ele cu o mână prevăzătoare, am luat în mâini resorturile mecanismelor lor. Aceste resorturi erau așezate într-o ordine neclintită, dreapta; noi am înlocuit-o cu o dezordine arbitrară. Ne-am preocupat astfel în secret de jurisdicţie, de alegeri, de presă, de libertatea individuală și mai ales de învăţământ și educaţie, care sunt reazemul vieţii libere.

Am înșelat, demoralizat, năucit și corupt tineretul creștin printr-o educaţie greoaie și inutilă bazată pe învăţăminte și teorii pe care noi demult le știm că sunt false, fiind născocite și răspândite chiar de către noi.

Rămânând deasupra legilor existente, fără a le schimba în esenţa lor, dar desfigurându-le numai, prin interpretări contradictorii, am obţinut repede rezultate minunate pentru noi. Aceste rezultate au constat mai întâi prin faptul că aceste comentarii năucitoare au mascat legile și, mai târziu, le-au ascuns în întregime dinaintea ochilor guvernelor incapabile să se mai orienteze într-o legislaţie atât de încurcată.

De aici s-a născut teoria tribunalului conștiinţei. Unii spun că lumea se va răscula împotriva noastră cu armele în mâini, dacă va descoperi prea repede despre ce este vorba. Pentru acest caz noi avem, în ţările din Occident, o armă atât de îngrozitoare, încât chiar și cele mai îndrăzneţe suflete vor tremura înaintea ei: metrourile, care vor fi introduse până atunci în toate capitalele, care împreună cu tunelele lor vor fi folosite de noi pentru a azvârli astfel în aer toate organizaţiile și toate sediile dușmanilor noștri din toate ţările lumii.

AL X-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Forţa tainică a lucrurilor în politică. „Genialitatea diabolică a josniciei.

Ce modificări promite după aceea lovitura de stat francmasonică. De ce apreciază francmasonii sufragiul universal. Stima de sine însuși. Șefii francmasoni și promovarea lor. Conducătorul cel genial al francmasoneriei.

Instituţiile statului și funcţiile lor. Otrava cea puternică a liberalismului.

Constituţia este totdeauna scoala neînţelegerilor ce apar între partide. Noua eră republicană. Preşedinţii statelor sunt aproape totdeauna creaturi „de paie” ale francmasoneriei. Responsabilitatea limitată a președinţilor statelor. Misterul afacerii „Panamá”. Rolul important al camerei deputaţilor și al președintelui statului. Francmasoneria este totodată și o forţă legislativă. Nouă constituţie republicană și rolul acesteia. Trecerea ulterioară la „autocraţia” francmasonică. Momentul secret al proclamării „regelui universal” al planetei Pământ. Inocularea criminală cu microbi și viruși ale diferitelor boli precum și alte fapte malefice ale francmasoneriei.

Încep astăzi repetându-vă ceea ce v-am mai spus anterior și vă rog să vă aduceţi aminte că guvernele și popoarele nu văd decât aparenta, înfăţișarea de la suprafaţă a lucrurilor. Cum ar putea ele să descurce înţelesul ascuns al lucrurilor și situaţiilor când reprezentanţii lor se gândesc mai mult la petreceri înainte de orice? Este foarte important pentru politica noastră să cunoaştem acest amănunt. Ne va fi de folos când vom trece la discuţia diviziunii puterii, a libertăţii cuvântului, a presei, a libertăţii de conștiinţă, a dreptului de asociere, a egalităţii înaintea legii, a inviolabilităţii proprietăţii și a locuinţei, a impozitului și, în sfârșit, la discuţia retrospectivă a legilor. Toate aceste probleme sunt de o asemenea natură încât nu trebuie să te atingi de ele de-a dreptul și pe faţă, înaintea poporului. În cazul când suntem siliţi să luăm contact cu ele, nu trebuie să fie înșirate una câte una, ci trebuie să declarăm în bloc că principiile

dreptului modern sunt respectate și recunoscute de către noi. Însemnătatea acestei omiteri constă în aceea că, un principiu căruia nu i-ai spus pe nume, ne lasă libertatea de a exclude din el câte ceva fără ca aceasta să se observe, pe când, dacă le-am enumera tot ceea ce vrem să excludem, toate acestea ar putea fi primite cu rezervă.

Poporul credul și prost are o deosebită și o mare stima pentru geniile politice și răspunde tuturor actelor de violenţă ale acestora prin cuvinte: „E ticălos, grozav de ticălos, dar cât de dibaci! Iată aici este numai un joc abil, dar cât de viclean este jucat, cât este de obraznic!”

Noi socotim că este necesar să atragem toate naţiunile la zidirea unui nou edificiu fundamental al cărui plan îl avem acum gata. Iată de ce trebuie că, înainte de toate, să dăm dovadă de aceasta îndrăzneala și de această putere a minţii care, prin persoana influenţă a actorilor noștri, va sfărâma în scurt timp toate piedicile din calea noastră. Când undeva vom fi dat, atunci când este cazul, lovitura noastră de Stat, vom spune și vom repeta popoarelor: „totul merge îngrozitor de rău, toţi au suferit mai mult decât poate rabda un om. Noi vom îndepărta acum pricinile suferinţelor voastre, adică naţionalităţile, graniţele și diversitatea banilor. Bineînţeles că sunteţi liberi de a ne jura sau nu credinţă, însă puteţi voi oare face aceasta pe bună dreptate, dacă o faceţi înainte de a fi văzut ceea ce vă oferim noi?”

Atunci ei ne vor slăvi și ne vor purta în triumf într-o însufleţire înnebunită de nădejdi. Votul public, din care am făcut arma ridicării noastre la putere și cu care i-am obișnuit pe oameni prin diferite uniuni și tovarășii (până și unităţile cele mai mici ale membrilor omenirii), își va juca o ultimă dată rolul, pentru a exprima dorinţa întregii omeniri de a ne cunoaşte mai de aproape înainte de a ne judeca.

Iată de ce trebuie să împingem toată lumea la votul public, fără deosebire de clasă și de cens electoral, pentru a putea întrona absolutismul majorităţii, pe care nu-l poţi obţine de la clasele censitare inteligente.

După ce vom fi obișnuit în acest chip toată lumea cu ideea propriei sale valori, vom nimici însemnătatea familiei creștine și valoarea ei educaţionala, de asemenea nu vom lăsa să se ridice individualităţile, cărora mulţimea, călăuzită de noi, nu le vor îngădui să iasă la iveală și nici chiar să vorbească. Ea va fi pentru aceasta obișnuită să nu asculte decât pe noi, care îi plătim supunerea și atenţia. În acest fel vom face din popor o forţă atât de oarbă, încât nu va fi în stare să se miște în nicio parte, fără a fi călăuzită de agenţii noștri, puși în locul conducătorilor săi. El se va supune acestui regim, deoarece va ști că de acești noi conducători vor depinde câştigurile sale, darurile gratuite și tot felul de privilegii pe care le va avea.

Un plan unic de guvernare trebuie să iasă dintr-un singur cap, deoarece ar fi incoerent și fără legătură, dacă mai multe minţi și-ar împărţi sarcina de a-l stabili. De aceea, noi trebuie să cunoaştem acest plan de acţiune, dar nu trebuie să-l discutăm decât noi între noi, pentru a nu-i distruge caracterul genial, legătura dintre părţile sale, puterea practică și înţelesul tainic al fiecăruia dintre punctele sale. Dacă este discutat și schimbat prin votul public, atunci planul nostru va păstra urma tuturor concepţiilor false ale minţilor care nu vor putea pătrunde adâncimea și legătura scopurilor urmărite. Planurile noastre trebuie să fie secrete, puternice și bine concepute. De aceea noi nu trebuie să aruncăm munca genială a conducătorului nostru la picioarele mulţimii și, de asemenea, nu trebuie niciodată să o încredinţăm nici măcar unei socitaţi restrânse.

Aceste planuri nu urmăresc deocamdată răsturnarea instituţiilor moderne și a statelor existente. Ele le vor schimba numai economia și, prin urmare, toată dezvoltarea lor, care astfel va ajuta mult realizarea planurilor noastre.

Structuri aproape identice există, sub diferite denumiri, în toate ţările: Reprezentantă, Ministerele, Senatul, Consiliul de Stat, Corpul Legislativ și Corpul Executiv. Nu trebuie să vă explic acum mecanismul

legăturilor dintre aceste instituţii, deoarece îl cunoaşteţi prea bine.

Observaţi numai că fiecare din aceste instituţii corespunde unei anumite funcţii importate a Statului și vă rog să mai observaţi că ceea ce este foarte important este nu instituţia, ci funcţia. Așadar funcţia și nu instituţiile sunt importante. Instituţiile și-au împărţit toate funcţiile guvernamentale: funcţii administrative, legislative, executive. De aceea ele lucrează în organismul Statului ca și organele în corpul omenesc. Dacă stricăm complet o anumită parte a mașinii Statului, aceasta va cădea bolnavă, și la fel ca în cazul corpului omenesc mai devreme sau mai târziu Statul va muri.

Când am introdus în organismul Statului otrava liberalismului, toată construcţia sa politică s-a schimbat; Statele au căzut bolnave de o boală mortală: descompunerea sângelui lor vital și nu ne mai rămâne acum decât să așteptăm sfârșitul agoniei lor. Din liberalism s-au născut guvernele constituţionale care au înlocuit, pe seama credulităţii creștinilor, autocraţia salvatoare cu Constituţia care, după cum știţi, nu este altceva decât o școală de discordii, de neînţelegeri, de discuţii, de deosebiri de vederi și de frământări sterpe ale partidelor. Într-un cuvânt aceasta este școală a tot ce face ca un Stat să își piardă individualitatea și personalitatea. Atât tribună cât și presa a condamnat pe conducători la inactivitate și la slăbiciune. Ea a făcut astfel din ei niște elemente puţin necesare, nefolositoare. Prin aceasta se explică ușurinţa cu care se va realiza răsturnarea lor. Epoca republicană a devenit atunci posibilă, fiindcă am înlocuit pe guvernator cu o caricatură a guvernului, cu un președinte luat din mulţime, din mijlocul creaturilor noastre, al sclavilor noștri. Aici se afla fundamentul minei săpate de către noi sub poporul creștinilor, sau mai bine zis sub popoarele creștinilor.

Într-un viitor apropiat vom întemeia în același mod responsabilitatea președinţilor de republică.

Atunci vom putea introduce fără teamă anumite

schimbări ce ne vor fi favorabile nouă, de care nu va răspunde decât această creatură a noastră care va fi o marionetă. Ce ne pasă nouă dacă rândurile celor ce aleargă după putere vor deveni mai rare sau dacă se vor produce, în lipsa de președinţi, încurcături capabile de a dezorganiza în întregime ţară?

Pentru a ajunge la acest rezultat, care ne avantajează, vom unelti și manevra alegerea de președinţi care au în trecutul lor o pată ascunsă. Teama de o asemenea descoperire, dorinţa proprie fiecărui om odată ajuns la putere de a-și menţine privilegiile, foloasele și onorurile legate de noua sa condiţie, vor face din aceștia servitorii credincioși ai poruncilor noastre.

Camera deputaţilor va acoperi, va apăra, va alege președinţi, dar noi îi vom retrage dreptul de a propune legi sau de a le schimba. Acest drept va fi dat în realitate numai președintelui responsabil, care va fi o jucărie în mâinile noastre.

Puterea guvernului va deveni astfel fără îndoială ţinta tuturor atacurilor. Noi îi vom da, pentru a se apăra, dreptul de a apela la hotărârea poporului, fără să mai treacă prin intermediarul reprezentanţilor săi, cu alte cuvinte îi vom da dreptul de a recurge la serviciul nostru ca un orb ce apelează la majoritate. Afară de acestea, vom da președintelui dreptul de a declara război. Vom motiva acest drept spunând că președintele, ca șef al întregii armate a ţării, trebuie să o aibă la dispoziţia sa, pentru a apăra nouă Constituţie republicană, al cărei reprezentant direct răspunzător va fi.

În aceste împrejurări, șeful guvernului unui stat va fi în mâinile noastre și nimeni, în afară de noi, nu va mai conduce indirect puterea legislativă.

Vom retrage de asemeni Camerei, introducând nouă Constituţie republicană, dreptul de interpelare, sub pretext de a apăra secretul politic.

Vom restrânge prin noua Constituţie numărul reprezentanţilor la minimum, aspect care va avea drept urmare de a micșora cu atât mai mult pasiunile politice și

pasiunea pentru politică. Dacă, contrar oricăror așteptări ale noastre, ele totuși se trezesc chiar în situaţia acestui mic număr de reprezentanţi, îl vom reduce la minimum printr-un apel la majoritatea poporului.

De președintele republicii va depinde numirea președinţilor și a vicepreședinţilor Camerei și ai Senatului. În locul sesiunilor parlamentare constante, vom mărgini ședinţele Parlamentelor la câteva luni. Mai departe, vom acţiona astfel că președintele, ca șef al puterii executive, să aibă dreptul de a convoca sau dizolvă Parlamentul și, în cazul dizolvării, de a amâna momentul unei noi convocări. Dar pentru că urmările tuturor acestor acţiuni, în realitate inegale, să nu cadă asupra responsabilităţii, stabilite de către noi, a președintelui (lucru care ar fi dăunător planurilor noastre), vom îndemna pe miniștri și pe ceilalţi funcţionari care înconjoară pe președinte să treacă peste hotărârile acestuia, prin măsuri nejuste luate pe propria lor răspundere; în acest chip, ei vor fi vinovaţi și răspunzători în locul său. Noi vă sfătuim de a încredinţa acest rol mai ales Senatului, Consiliului Miniștrilor, mai bine decât unui singur individ.

Preşedintele-marioneta va interpreta după voinţa noastră legile existente, care după cum se știe pot fi interpretate în mai multe feluri. El le va anula când îi vom spune noi că trebuie și va avea dreptul de a propune legi provizorii și chiar o nouă schimmbare a Constituţiei, sub pretextul binelui suprem al Statului.

Aceste măsuri stabilite aici și puse în practică ne vor da putinţă de a nimici încetul cu încetul, pas cu pas, tot ceea ce vom fi fost siliţi să introducem în Constituţiile Statelor, înainte de apucarea frânelor puterii; vom trece astfel pe nesimţite la suprimarea oricărei Constituţii, când va fi sosit timpul de a grupa toate guvernele sub autocraţia noastră.

Recunoaşterea autocraţiei noastre poate sosi și înainte de suprimarea Constituţiei, dacă popoarele, obosite de neorânduielile și caracterul uşuratic al conducătorilor lor, vor ajunge să strige: „Alungaţi-i și daţi-ne un rege

universal, care să ne poată uni pe toţi și să distrugă cauzele neînţelegerilor noastre: graniţele naţiunilor, religiile, calculele Statelor; un rege care să ne dea acea pace și acea siguranţă pe care nu o putem obţine de la conducătorii și reprezentanţii noștri”.

Știţi foarte bine că, pentru a face posibile asemenea dorinţe, trebuie să tulburăm în asemenea mod neîntrerupt, în toate ţările, legăturile dintre popor și guvern pentru a ajunge să obosim întreaga lume prin dezbinare, dușmănie, ură și chiar prin martiraj, foamete, răspândirea bolilor, pentru ca creștinii să nu vadă altă scăpare decât aceea de a recurge la suveranitatea noastră absolută și întreagă.

Dacă dăm poporului timp să răsufle, momentul prielnic nu va veni poate niciodată.

AL XI-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Programul tainic al noii Constituţii. Câteva amănunte secrete asupra loviturii de stat așa cum este ea propusă de către francmasoni. Creștinii sunt în general naivi, prosti și mici. Francmasoneria secretă din umbră și lojile sale exterioare de „faţadă”.

Consiliul de Stat va fi menit să sprijine părerea guvernului. Sub înfăţișarea unui corp legiuitor, el nu va fi în realitate decât un comitet de redactare a legilor și decretelor guvernatorului.

Iată care este programul noii Constituţii pe care noi o pregătim: vom crea Legea, Dreptul și Tribunalul: 1) sub formă de propuneri ale corpului legislativ; 2) prin decrete ale Președintelui (republicii) sub formă de ordine generale, prin acte ale Senatului și prin decizii ale Consiliului de Stat, sub formă de ordine ministeriale; 3) în cazul când vom găsi că este folositor, sub formă de lovitura de Stat.

Acum, după ce am stabilit în mod aproximativ acest modus agenţii (modalitate de acţiune), să ne ocupăm cu amănuntele măsurilor care ne vor servi să terminăm transformarea Statului în înţelesul pe care l-am expus.

Vreau să zic că ne vom ocupa cu mai multă atenţie de libertatea presei, de dreptul de asociaţie, de libertatea conștiinţei, de principiul electiv și de multe alte lucruri

care vor trebui să dispară din repertoriul omenirii și care urmează să fie cu desăvârșire schimbate de îndată ce nouă Constituţie a noastră va fi proclamata.

Numai în acest moment vom putea publica nestânjeniţi toate ordinele noastre. Mai târziu, orice schimbare considerabilă va fi primejdioasă. Dacă această schimbare se face în sensul unei asprimi care nu poate fi îndurata, ea poate atrage după sine o deznădejde foarte mare pricinuită de teamă de noi schimbări de același fel.

Dacă, dimpotrivă, schimbarea se îndeplinește în sensul unor îngăduinţe ulterioare, se va zice că noi înșine ne-am recunoscut greșelile, iar acest lucru va întuneca faima înaltei inteligente, a puterii noastre, sau se va zice că ne-a fost teamă și că am fost siliţi să facem concesii, pentru care nimeni nu ne va mulţumi, deoarece toţi vor crede că de fapt au avut dreptul la ele.

Atât una cât și cealaltă din aceste eventualităţi, ar fi deci păgubitoare pentru noua noastră Constituţie.

Noi vrem ca, din ziua proclamării ei, când popoarele vor fi năucite de lovitura de Stat, care se va fi operat, când încă vor fi sub puterea terorii și a nedumeririi, noi vrem ca din acel moment să recunoască cu toţii că noi suntem atât de puternici, atât de invulnerabili, atât de ţări, încât nu vom sta în niciun caz la tocmeală cu dânșii; că, nu numai că nu vom da nicio însemnătate părerilor și dorinţelor lor, dar că suntem gata și că avem posibilitatea să înăbușim cu o forţă și cu o autoritate indiscutabilă orice încercare, orice manifestare a acestor dorinţe și păreri; că am știut să punem mâna dintr-o singură lovitură pe tot ceea ce ne era necesar, și că nu vom împărţi în niciun caz puterea noastră cu ei. Atunci resemnaţi ei îşi vor închide ochii și vor aștepta desfășurarea ulterioară a evenimentelor.

Creștinii naivi sunt ca niște oi iar noi suntem pentru ei niște lupi.

Sunt convins că ştiţi ce păţesc oile când pătrund lupii în staul.

Deoarece resemnaţi ei vor închide ochii înaintea oricărui lucru, spre a-i păcăli le vom promite că le

înapoiem toate libertăţile luate, dar aceasta numai când dușmanii păcii vor fi potoliţi, iar partidele existente reduse la neputinţă.

Nu mai trebuie să vă spun că, în realitate, ei vor aștepta mult și zadarnic această întoarcere spre trecut.

Pentru ce altceva am fi oferit și inspirat creștinilor toată această politică, fără a le da în realitate putinţă de a o pătrunde, dacă nu doar pentru a câştiga pe ascuns, ceea ce noi fără acest mod de a proceda nu puteam câştiga pe faţă? Acest aspect fundamental a servit mereu că baza organizării francmasoneriei noastre secrete, care nu este cunoscută și ale căror planuri nu sunt nici măcar bănuite de dobitoacele creștine, atrase de noi în organizaţia vizibilă a francmasoneriei, pentru a îndepărta astfel de la noi privirile bănuitoare ale fraţilor lor.

AL XII-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Interpretarea masonică secretă a cuvântului „libertate”. Viitorul diferit al presei în timpul domniei planetare a francmasonilor. Controlul strict și total al presei atunci. Agenţiile corespondenţilor. Ce este în realitate progresul pentru francmasoni? Solidaritatea francmasonilor așa cum se manifestă ea în presă modernă. Aţâţarea și întreţinerea pretenţiilor „sociale” provinciale.

Infailibilitatea noului regim.

Cuvântul libertate, care poate fi tălmăcit în diferite feluri, noi îl vom defini astfel: „Libertatea este dreptul de a face numai ceea ce permite legea”. O astfel de tălmăcire a acestui cuvânt, făcută la timpul potrivit, va pune toată libertatea în mâinile noastre, deoarece legile vor nimici sau vor face cu putinţă ceea ce o să ne fie nouă plăcut, urmărind punerea în practică a programului de mai sus.

Ce rol joacă astăzi presa? Ea servește adeseori la aţâţarea patimilor și la întreţinerea egoismelor de partid. Ea este plină de deșertăciune, nedreptăţi și minciuni, iar cea mai mare parte a oamenilor nu-i înţeleg deloc menirea. Noi mai întâi o vom subjuga și îi vom pune opreliști puternice, iar apoi vom face la fel și cu celelalte lucrări tipărite, căci la ce ne-ar servi subjugarea presei, dacă nu

ne vom pune la adăpost și de focul aţâţător al broșurii și al cărţii? Vom transforma publicitatea, care ne costă astăzi foarte scump, deoarece numai prin ea putem cenzura ceea ce se scrie în ziare, într-un izvor de venit pentru Statul nostru. Vom înființa un impozit special asupra presei. Vom sili să se plătească o garanţie atunci când se înființează ziare sau tipografii. Astfel sperăm că va fi scutit guvernul nostru francmasonic de orice atac din partea presei, iar când se va ivi vreun prilej, vom da amenzi fără milă. Timbrele, garanţiile și amenzile, toate acestea vor aduce Statului nostru venituri uriașe.

Este drept că ziarele de partid ar putea trece ușor peste asemenea pierderi bănești și de aceea pe acestea le vom desființa, îndată ce ne vor fi atacat a doua oară. Nimeni nu se va putea atinge nepedepsit de aureolă atotputernicului guvern al nostru. Pretextul pentru a desființa un ziar va fi că atâta la revoltă și destabilizează Statul fără motiv și fără dreptate. Vă rog să nu vă surprindă că printre ziarele care ne vor ataca, vor fi și cele întemeiate de noi, dar ele fiind ghidate de noi din umbră vor ataca numai acele puncte ale căror schimbări le vom dori.

Nimic nu va putea fi adus la cunoștinţa lumii fără supravegherea noastră. Acest rezultat este deja atins din zilele noastre prin faptul că toate știrile și noutăţile sunt primite de către mai multe agenţii care le aduna din toate părţile lumii. Aceste agenţii vor fi atunci fără deosebire numai ale noastre și nu vor publica decât ceea ce le vom îngădui noi.

Dacă deja de pe acum am știut să câștigăm de partea noastră pe membrii societăţilor creștine în așa măsură, încât aproape toţi privesc întâmplările lumii prin sticla cu anticipaţie colorată a ochelarilor pe care chiar noi i-am pus pe nas, dacă deja de pe acum nu mai există pentru noi uși zăvorâte care să ne împiedice cunoașterea acelor lucruri pe care creștinii le numesc prostește secrete de Stat, ce va fi atunci când vom fi stăpânii recunoscuţi ai acestei planete și vom conduce prin persoana Marelui Suveran?

Atunci oricine va voi să fie editor, bibliotecar său proprietar de tipografie ori să se ocupe de industria tipografică, va trebui să primească o diplomă, care, în cazul că posesorul ei se va face vinovat de vreo nelegiuire oarecare împotriva noastră, va fi luată numaidecât înapoi. Cu asemenea măsuri, instrumentul gândirii de masă – presa – va deveni un mijloc de manipulare și educaţie în mâinile noastre, care nu va mai îngădui poporului să bată câmpii asupra binefacerilor evoluţiei spirituale și a progresului. Care dintre noi nu știe oare că aceste binefaceri sunt închipuite și multe dintre ele duc de-a dreptul la niște aspiraţii care pentru noi sunt absurde? Din aceste aspiraţii și vise s-au născut atât raporturile anarhice ale oamenilor între ei cât și cu stăpânirea, deoarece progresul sau mai bine zis ideea progresului, a dat naștere ideilor tuturor emancipărilor, fără a le face deloc cu putinţă realizarea. Toţi acei pe care noi îi numim liberali sunt de fapt anarhiști, dacă nu în fapte cel puţin în gânduirile lor. Fiecare dintre ei urmărește ideea libertăţii și până la urmă toţi cad în anarhie, protestând din simplă plăcere de a protesta.

Dar să revenim acum la presă. O vom îngreuna, ca și tot ce se tipărește, cu impozite și preţuri foarte mari pentru fiecare foaie tipărită cât și cu alte garanţii. Cărţile cu mai puţin de 30 de pagini vor fi taxate dublu. Le vom înregistra în categoria broșurilor pentru că, pe de o parte, vom reuși prin aceasta să reducem numărul revistelor care sunt pentru noi otrava cea mai primejdioasă, iar pe de altă parte, această măsură îi va sili pe scriitori să producă lucrări atât de lungi, încât vor fi puţin citite, mai ales din cauza preţului lor foarte mare. Din potriva, ceea ce vom edita și tipari noi pentru călăuzirea minţilor în direcţia pe care o vom stabili, va fi ieftin și astfel va fi citit de către toată lumea. Impozitul foarte mare va înăbuși dorinţa multora de a scrie, iar teama de pedeapsa va face pe literaţi să atârne de noi.

Dacă totuși se vor găsi unele persoane care doresc să scrie împotriva noastră nu se va găsi în schimb nimeni să

le tipărească scrierile. Înainte de a accepta o lucrare pentru tipărit, editorul va trebui să meargă la autorităţi pentru a obţine încuviinţarea scrisă de a o face. În acest chip vom cunoaşte dinainte cursele care ni se întind și le vom zădărnici dând dinainte lămuriri asupra subiectului tratat în care suntem atacaţi.

Literatură și ziaristică sunt cele două forţe educative mai însemnate, de aceea guvernul nostru va trebui să fie proprietarul celor mai multe ziare.

Prin aceasta, înrâurirea dăunătoare nouă a presei private va fi îndepărtată, iar noi vom câştiga o influenţă uriașă asupra majorităţii minţilor. Dacă încuviinţam să apară 10 ziare noi, îndată vom întemeia 30 de ale noastre și așa mai departe.

Publicul cititor este naiv și nu va bănui nimic. Toate ziarele ediate de noi vor fi în aparenţă de tendinţe și opinii total opuse, lucru care va trezi în cazul majorităţii credule încrederea în ele și astfel va antrage în jurul lor pe dușmanii noștri nebănuiţi. Astfel ei vor cădea în cursă și vor fi făcuţi inofensivi prin diferite mijloace pe care le știm.

Publicaţiile cu caracter oficial vor sta în rândul întâi. Ele vor veghea întotdeauna interesele noastre și de aceea influenţa lor, care ne va fi favorabilă nouă, va rămâne uriașă.

În rândul al doilea vor sta publicaţiile oficioase, ale căror rol va fi de a atrage pe nepăsători și pe cei fără vlagă.

În al treilea rând vom pune așa numita opoziţie a noastră. Cel puţin un ziar din acestea va fi cu desăvârșire potrivnic ideilor noastre. Dușmanii noștri vor lua pe acest fals opozant drept un tovarăș de luptă și astfel ne vor descoperi toate uneltirile lor datorită acestui tertip.

Ziarele noastre vor fi de toate tendinţele: unele aristocratice, altele republicane, altele revoluţionare sau chiar anarhiste, bineînţeles atât timp cât va dăinui Constituţia.

Ele vor manifesta în multiple moduri influenţa noastră și vor avea, că zeul Vishnu, o sută de mâini, care

fiecare va grăbi schimbarea societăţii după cum urmărim noi. Aceste mâini vor călăuzi prin sugestii adecvate opinia în direcţia care duce la scopul nostru, deoarece un om foarte întărâtat pierde putinţă de a raţiona și cade cu ușurinţă sub puterea sugestiei. Neghiobii manipulaţi care vor crede că repeta opinia ziarului partidului lor vor repeta și răspândi de fapt părerea noastră, ori aceea care ne va place nouă să se spună. Ei îşi vor închipui, datorită naivităţii, că urmează planul partidului lor, pe când în realitate nu vor servi decât steagul pe care îl vom ridica pe ascuns chiar noi pe seama lor.

Pentru a conduce în această direcţie armata noastră de ziariști va trebui să organizăm cu deosebită grijă instituţia aceasta. Sub numele de Birou Central al Presei vom pune la cale ședinţe literare, în care agenţii noștri vor da cuvântul secret de ordine și cu diferitele semnale cunoscute numai de francmasoni, fără ca cineva să poată să bage de seamă. Discutând și în aparenţă contrazicând iniţiativa noastră, dar în mod superficial, fără a intra în miezul lucrurilor, ziarele noastre vor susţine o polemică prefăcută cu organele oficiale, pentru a ne da prin această putinţă de a ne pronunţa și mai limpede decât am putea-o face în primele noastre declaraţii oficiale, întărind astfel sugestiile făcute de noi.

Aceste atacuri înscenate de noi vor face că supușii noștri să creadă că pot vorbi liber; iar pe de altă parte agenţii noștri vor putea spune pretutindeni, că organele care se declară împotriva noastră nu fac decât să clevetească în mod prostesc deoarece nu pot găsi pricini adevărate pentru combaterea serioasă a măsurilor noastre.

Prin aceste mijloace abile de manipulare nebănuite și nevăzute de către opinia publică, dar foarte sigure, vom câştiga în orice situaţie atenţia și încrederea publică. Prin ele, după caz, vom întărâta sau vom liniști, după cum avem nevoie, spiritele în probleme politice, le vom convinge sau le vom amăgi, scoţând de sub tipar când adevărul, când minciună, când ambele abil combinate, adeverind sau dezminţind faptele, după înrâurirea pe care urmărim că

acestea să o aibă asupra publicului, pipăind totdeauna cu mare prudenţă și grijă locul, înainte de a pune cu fermitate piciorul pe el. Acţionând astfel îi vom învinge pe dușmanii noștri fără doar și poate, deoarece ei nu vor avea la dispoziţie publicaţii prin care să-și poată spune cuvântul până la sfârșit sau denigrând nu le vom permite să dea nicio replică în ziar în urma măsurilor pe care le-am arătat. Astfel, prin campanii mincinoase lansate contra dușmanilor noștri nici nu va mai trebui să-i combatem cu temeinicie.

În caz de nevoie îi vom combate cu tărie prin ziarele noastre oficiale recurgând chiar la calomnii distrugătoare ce vor fi lansate prin presa noastră din categoria a treia.

Încă de pe acum, cel puţin în cadrele presei, există o puternică solidaritate francmasonică. Toate organele presei sunt legate între ele prin secret profesional. Ca și străvechii auguri, niciunul dintre membrii ei nu destăinuie secretul și cunoștinţele sale dacă nu i se poruncește. Niciun ziarist nu se va încumeta să trateze public și să divulge această taină, deoarece niciunul dintre ei nu va fi primit în rândul scriitorilor dacă nu are vreo pată rușinoasă în trecutul său, care să poată fi îndată făcută publică în caz de trădare sau necredinţă. Atâta vreme cât aceste păcate sunt păstrate în taină de către anumiţi oameni, scriitorul, prin faima sa, poate atrage și focaliza în jurul lui admiraţia și simpatia majorităţii ţării, care îl va urma cu însufleţire.

Socotelile noastre în ceea ce privește recrutarea de noi francmasoni se întind cu deosebire asupra provinciei. Acolo noi trebuie să aţâţăm nădejdi și dorinţe potrivnice celor din capitala căreia îi vom spune că acestea sunt nadejdiile și dorinţele adevărate ale provinciilor, deși este lesne de înţeles că izvorul central al dezbinărilor nu pornește decât de la noi. Să știţi că, atâta timp cât nu ne vom bucura încă de o putere deplină va fi adesea nevoie de a înăbuși glasul capitalelor prin acela al majorităţii, al poporului din provincii, care va fi cu abilitate aţâţat de către agenţii noștri. Va trebui ca, în momentul psihologic

stabilit de noi, capitalele să nu mai aibă niciun cuvânt de spus asupra faptului împlinit, din simplul motiv că acesta va fi deja primit cu mult mai repede de către majoritatea poporului, prin intermediul orașelor din provincie.

Când vom intra în noua orânduire de Stat Planetar care va pregăti domnia noastră asupra întregii planete, nu vom putea lăsa să se mai descopere prin presa necinstea publică. Va trebui să se creadă atunci că noua noastră stăpânire a mulţumit atât de bine pe toată lumea, încât au dispărut chiar și crimele. Cazurile de izbucnire a criminalităţii nu vor trebui atunci să fie cunoscute decât de victimele lor și de martori întâmplători.

AL XIII-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Nevoia pâinii zilnice îi dresează gradat pe oameni. Chestiunile politice care apar. Chestiunile industriale. Petrecerile ca mijloc de deviere. Casele poporului. Adevărul este unul. Marile probleme care survin.

Nevoia pâinii zilnice îi face pe creștini să tacă și să fie servitorii noștri umili. Agenţii noștri din presă vor discuta, la porunca noastră, măsurile și schimbările pe care ne-ar fi cam greu să le dăm publicităţii dintr-odată, pe neașteptate. Noi, în acest timp, folosindu-ne de zgomotul pricinuit de aceste discuţii, vom înfăptui măsurile dorite și le vom prezenta publicului că pe un fapt împlinit. Nimeni nu va avea îndrăzneala să ceară nimicirea celor hotărâte, mai ales că vor fi prezentate ca fiind un real progres. De altfel, presa va face atunci un joc util nouă și va atrage îndată atenţia publicului spre chestiuni senzaţionale noi (căci, după cum ştiţi, noi am obişnuit oamenii de a căuta totdeauna ceva nou și schimbător). Câţiva neghiobi, închipuindu-și că sunt uneltele sorţii, se vor năpusti asupra acestor noi chestiuni fără a ști că ei nu înţeleg nimic din ceea ce noi vrem în realitate să se discute. Chestiunile politicii nu sunt deschise nimănui, în afară de aceia care i-au dat naștere, încă înainte cu multe veacuri și care o conduc chiar și acum în taină.

Din toate acestea puteţi vedea că, prefăcându-ne uneori că cerem părerea mulţimii, noi nu facem altceva

decât să ne ușurăm înfăptuirea planurilor noastre. De asemenea puteţi observa că noi căutăm totdeauna aprobarea nu a faptelor, ci a cuvintelor noastre rostite la cutare prilej. Noi trebuie să spunem pretutindeni și totdeauna că, în toate măsurile noastre ne ghidăm după speranţa unită cu siguranţă de a fi folositori binelui tuturor.

Pentru a abate cu abilitate atenţia oamenilor prea îngrijoraţi de problemele politice, vom scoate la iveală problemele economice senzaţionale înainte de aşa-zisele probleme politice noi. Îi vom lăsa atunci pe toţi să-și descarce furiile lor asupra acestui subiect. Gloatele se vor învoi să rămână liniștite, să se odihnească după închipuita lor activitate politică (cu care i-am obișnuit noi înșine, pentru ca să putem lupta prin mijlocirea lor cu guvernele creștine), cu condiţia de a avea noi distracţii și ocupaţii. În aceste noi distracţii și ocupaţii îi vom îndrepta apoi aproape pe aceleași căi politice. Vom face aceasta pentru că aceste gloate ale poporului să nu ajungă la nimic profund prin cugetare. Eventual îi vom opri eficient de la gândire prin petreceri și sport, prin jocuri, prin desfătări vicioase, prin înlănţuiri de patimi și prin case de toleranţă publice. Îndată vom pune apoi prin presa concursuri banale de arte și tot felul de sporturi. Aceste preocupări de masă vor îndepărta pentru totdeauna spiritele de la chestiunile elevate unde am avea mult de luptat cu ele. Oamenii, dezobişnuindu-se din ce în ce mai mult să gândească spontan și independent numai prin ei înșiși vor ajunge să vorbească datorită propagandei noastre tocmai așa cum gândim noi. Datorită superficialităţii și a lenii lor de a gândi noi vom fi singurii care vom da impulsuri și îndrumări cugetării mai ales prin intermediul anumitor persoane care, bineînţeles, nu vor fi deloc bănuite de a avea legături strânse cu noi.

Rolul utopiștilor liberali va fi pentru totdeauna sfârșit, atunci când va fi recunoscut regimul nostru francmasonic planetar. Până atunci vor aduce multe foloase nouă. De aceea, adeseori îi vom îndemna mult mai

mult pe oameni să născocească tot felul de teorii complet ireale și fantastice, considerate noi, sau aşa-zise progresiste, căci astfel vom suci cu o mare uşurinţă capetele acestor creștini, cu ajutorul cuvântului PROGRES. Nu găsiţi aproape niciunul printre ei care să înţeleagă că sub acest cuvânt se ascunde o greșeală, afară de cazurile când este vorba de descoperiri materiale, deoarece adevărul este numai unul singur și neschimbat, și nu poate prin urmare să progreseze. Progresul, că o idee greșită, servește la întunecarea adevărului, pentru că nimeni să nu-l cunoască, în afară de noi aleșii care suntem păzitorii lui.

Când domnia noastră planetară va fi sosit, oratorii noștri vor vorbi cu patos poporului despre marile probleme misterioase care au frământat omenirea pentru a o duce, în sfârșit, la regimul nostru mântuitor. Nimeni nu va bănui atunci că toate aceste probleme au fost născocite de către noi, după un plan politic pe care nimeni nu l-a ghicit în tot cursul lungilor veacuri.

AL XIV-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Religia cea nouă a viitorului. Sclavia viitorului. Imposibilitatea de a cunoaşte misterele religiei francmasonice a viitorului. Pornografia necesară și viitorul cuvântului tipărit atunci când francmasonii vor avea complet puterea.

Când va fi sosit domnia noastră planetară, nu vom recunoaşte nicio altă religie afară de aceea a noastră, care este unică și de care ne este legat destinul, deoarece noi francmasonii suntem aleșii prin care acest destin este unit cu soarta lumii. Din acest motiv va trebui să nimicim toate credinţele.

Faptul că prin aceasta nimicire a credinţei se sporește numărul ateilor din zilele noastre, nu ne va stânjeni străduinţele, ci din contră va servi drept pilda generaţiilor care vor asculta predicile noastre asupra religiei, al cărei sistem stoic conceput de noi va izbuti să cucerească toate popoarele.

Vom spune atunci tuturor că în aceasta constă

adevărul ei mistic, în care zace toată forţa ei educatoare. Atunci vom publica la toate prilejurile articole în care vom asemăna regimul nostru mântuitor cu cele ale trecutului. Binefacerile unei odihne câştigate după veacuri de frământări vor scoate la iveală însușirile plăcute ale stăpânirii noastre. Greșelile administratorilor creștini vor fi zugrăvite de noi în culorile cele mai vii. Vom da naștere la o așa de mare scârba faţă de aceste administraţii, încât popoarele vor prefera odihna robiei în locul drepturilor mult trâmbiţatei libertăţi care i-a zăpăcit atât de mult și care le-a răpit mijloacele de trai făcându-i să fie exploataţi de către o ceată de aventurieri, neștiutori de ceea ce fac. Nefolositoarele schimbări de guvern, la care îi îndemnăm noi pe creștini atunci când voim să săpăm temeliile lor de guvernământ, vor obosi în această vreme atât de mult popoarele, încât ele vor prefera să îndure orice din partea noastră, numai să scape de noi frământări. Vom arăta atunci cu stăruinţă greșelile istorice ale guvernelor creștine care, în lipsa adevăratului bine, au ameţit omenirea în cursul atâtor veacuri, urmărind un bine social iluzoriu, fără a-și da seama că planurile lor înrăutăţesc, în loc să îmbunătăţească, condiţiile vieţii omenești pe această planetă.

Filosofii noștri vor discuta toate greșelile credinţelor creștine, dar nimeni niciodată nu va discuta religia noastră sub adevărata ei înfăţișare, deoarece nimeni nu o va cunoaşte cu adevărat, afară de cei ai noștri, care nu vor îndrăzni niciodată să-i descopere tainele.

În ţările zise înaintate, am dat deja naștere unei literaturi nebune, murdare, mârșave. Aceasta o vom răspândi câtva timp, chiar și după ce am ajuns la putere, pentru a scoate mai mult la iveală deosebirea dintre discursurile, dintre programele noastre și aceste nemernicii ale creștinilor. Iniţiaţii noștri francmasoni, crescuţi pentru a conduce pe creștini, vor alcătui discursuri, planuri, memorii, articole care ne vor da înrâurirea deplină asupra acestor oameni și ne vor îngădui să-i îndreptăm către ideile și cunoștinţele pe care vom voi

atunci că ei să le însușească.

AL XV-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Secretul loviturii de stat mondiale ce va dura o zi. Condamnările la moarte ce vor fi pronunţate atunci. Soarta viitoare a tuturor francmasonilor creștini.

Caracterul legendar și mistic al puterii francmasonilor. Înmulţirea rapidă a lojilor francmasonice. Administraţia centrală a Marilor maeștri francmasoni.

Tainică afacere Azeff. Francmasoneria este călăuza esenţială a tuturor societăţilor secrete. Importanta tainică a succesului public. Colectivismul inerent. Victimele eventuale. Condamnarea ulterioară la moarte a francmasonilor. Prăbușirea planetară a prestigiului legilor și al autorităţii.

Prealegerea francmasonilor. Scurtimea și limpezimea exemplară a legilor care vor fi promulgate în timpul domniei viitoare a francmasonilor. Supunere totală și necondiţionată faţă de autoritate. Măsuri dure contra abuzurilor de putere.

Cruzimea neobișnuită a pedepselor. Limita vârstei pentru cei care vor fi judecători. Liberalismul judecătorilor și al puterii vor dispărea. Banul mondial al Statului Planetar Unic. Absolutismul fără precedent al francmasoneriei. Dreptul de casaţie. „Aspectul” patriarhal al viitorului „guvern” Planetar. Zeificarea obligatorie a guvernului. Dreptul celui mai tare în calitatea sa de drept unic. Regele Statului Unic Planetar este considerat a fi patriarhul lumii.

Când în sfârșit vom începe a domni peste tot globul – cu ajutorul loviturilor de Stat (pregătite în aceeași zi) – și după ce vom fi hotărât desființarea tuturor guvernelor în fiinţa (chiar dacă până atunci va mai trece o oarecare vreme), vom căuta să împiedicăm uneltirile și comploturile împotriva noastră. În acest scop, vom osândi la moarte pe toţi aceia care vor întâmpina venirea noastră la putere cu armele în mâini. De asemenea orice înființare de noi societăţi secrete, ce nu va servi scopurile noastre, va fi atunci pedepsită cu moartea. Atât societăţile secrete care

există în zilele noastre și care ne sunt cunoscute, oricare ne-au servit și ne servesc încă, cât și cele care nu ne sunt cunoscute, vor fi după aceea desființate, iar membrii lor vor fi trimiși în continente depărtate, în afară Europei. La fel vom proceda cu toți cei care știu prea multe despre noi (chiar din rândurile noastre, din Francmasoneria exterioară, care au ajuns să știe prea multe lucruri secrete). Aceia pe care îi vom cruța pentru un motiv oarecare, vor trăi sub o veșnică amenințare a surghiunului.

De îndată ce vom avea puterea vom publica legi aspre prin care vom sili pe toți foștii membri ai societăților secrete, care ne sunt sau care ne-au fost rivale, să părăsească Europa, care va deveni centrul stăpânirii noastre.

(Aici apare destul de clar că, în final, Europa va fi centrul său, cu alte cuvinte, Comandamentul Francmasoneriei Mondiale).

În societatea umană în care, gradat noi am semănat din plin semințele dezbinării, nemulțumirii, și a prins rădăcini neînțelegerea (cum este de exemplu protestantismul), nu se va mai putea restabili după aceea ordinea decât prin măsuri dure, rapide și nemiloase, care vor dovedi o putere de neclintit; este evident inutil să se dea vreo atenție victimelor căzute pentru binele nostru viitor. Rolul fiecărui guvern care recunoaște că există, nu este numai de a culege roadele privilegiilor sale, ci și de a-și îndeplini datoriile, pentru a ajunge la înfăptuirea anumitor scopuri, fie chiar cu prețul celor mai mari jertfe. Pentru că un guvern să ajungă să fie neclintit, trebuie să-și mărească la maximum aureola puterii sale, iar aceasta aureolă nu se câștigă decât printr-o fascinantă inflexibilitate a puterii, care trebuie să poarte semnele unei atotputernicii oculte. Așa era, până în vremurile din urmă, autocrația care tocmai de aceea rămâne singurul nostru dușman serios din întreaga lume, alături de Papalitate. Aduceți-vă în această direcție aminte de pildă Italiei înecate în sânge, care totuși nu s-a atins de niciun fir de păr al lui Sylla, cel care a vărsat acest sânge. Sylla,

prin puterea sa uluitoare, s-a ridicat până la cea mai înaltă treaptă în ochii poporului chinuit și jertfit chiar de către el, iar întoarcerea lui îndrăzneaţă în Italia, l-a făcut și mai inviolabil. Poporul nu se atinge niciodată de acela care-l hipnotizează prin îndrăzneală și tăria voinţei lui.

Așteptând însă venirea momentului victoriei, cât și pentru a grăbi clipa triumfului nostru, vom înființa și vom înmulţi lojile masonice în toate ţările din lume. În aceste loji francmasonice, care pentru cei naivi vor părea opuse și diferite, îi vom coopta și îi vom atrage să intre în ele pe toţi aceia care sunt sau pot fi niște eminenţi agenţi. Aceste grupări, aceste „loji” vor reprezenta totodată centrul nostru principal de informaţii și manipulare a maselor ignorante, fiindcă ele vor rămâne mijlocul cel mai eficient al activităţii noastre. Vom conduce centralizat, în mod strict, toate aceste societăţi francmasonice (în mod aparent diferite) printr-o administraţie cunoscută numai de noi – cei care suntem și vom rămâne total necunoscuţi, pentru a putea acţiona cât mai eficient din umbră – și care va fi compusă și condusă în totalitate numai de cei mai inteligenţi oameni ai noștri. Lojile noastre francmasonice vor avea fiecare câte un reprezentant numit de noi, iar acesta va fi cel care va da cuvântul de ordine și programul pe care noi îl vom decide; în dosul acestui reprezentant se va ascunde nebănuita administraţia despre care am vorbit. Vom forma și vom întreţine în cadrul acestor loji francmasonice focarul tuturor mișcărilor anarhice-revoluţionare și liberale, care vor servi scopurilor noastre. Aceste loji vor fi alcătuite din oameni cât mai docili și maleabili, care vor proveni pe cât posibil din toate straturile societăţii, dar mai ales dintre cei bogaţi. Planurile politice cele mai secrete ne vor fi astfel aduse nouă totdeauna la cunoștinţă și vor cădea în mâna noastră și, în cazul în care vom fi de acord cu conţinutul lor, ele vor intra imediat sub autoritatea noastră din prima zi a apariţiei lor. Printre membrii acestor loji vor trebui neapărat să fie cuprinși aproape toţi agenţii poliţiei naţionale și internaţionale, deoarece serviciile lor sunt de

neînlocuit pentru noi, având în vedere că poliţia poate nu numai să ia măsuri rapide împotriva nesupușilor și recalcintranţilor, dar să și acopere ori să mușamalizeze complet toate acţiunile noastre rele sau să găsească pretexte avantajoase pentru noi atunci când apar nemulţumiri și când am putea fi descoperiţi. Aceia care intră cel mai ușor în societăţile secrete sunt de obicei niște ambiţioși sau aventurieri și sunt în general oameni uşuratici, cu care nu ne va fi greu să ne înţelegem pentru înfăptuirea planurilor noastre.

Dacă se vor naște la un moment dat dezordini într-un Stat, aceasta va însemna că am avut chiar noi nevoie să generăm tulburări pentru a nimici o solidaritate prea mare. Dacă se va pune la cale un complot în sânul său, conducătorul acestei uneltiri va fi unul dintre cei mai credincioși servitori ai noștri.

Este absolut firesc ca noi, cei puţini care facem parte din Ierarhia Francmasonică Secretă, și nimeni altcineva, să fim cei care coordonează, nebănuiţi de nimeni – din umbră – acţiunea Francmasoneriei exterioare, pentru că numai noi știm cu adevărat unde vrem să ajungem; noi, numai noi cei ce facem parte din elita trebuie să cunoaştem scopul final al fiecărei acţiuni, în timp ce toţi ceilalţi membri ai lojilor nu trebuie să știe mai nimic.

Pentru membrii Francmasoneriei exterioare, scopul respectivei acţiuni va fi prezentat ca fiind altul și astfel ei nici măcar nu vor bănui ceea ce urmărim noi atunci. Ei se mulţumesc de obicei cu un succes momentan, care le satisface amorul propriu în înfăptuirea planurilor lor, fără a observa că acest plan nu pornește totdeauna din iniţiativă lor ci le este sugerat de către noi.

Oamenii se înscriu cel mai adesea în loji din curiozitate său fiind animaţi de speranţa deșartă de a-și satisface ambiţiile politice cu ajutorul lor; alţii vor să profite de relaţiile oferite de noi iar unii numai pentru a-și expune înaintea unui public visurile lor irealizabile, care în realitate nu se sprijină pe nimic. De cele mai multe ori acestor oameni naivi le este sete de emoţia succesului și a

aplauzelor, manifestări cu care noi nu suntem niciodată zgârciţi. Noi le oferim întotdeauna acest succes pentru a ne folosi ulterior de mulţumirea de sine care este legată de el și datorită căreia oamenii primesc foarte ușor sugestiile noastre fără a băga de seamă, fiind în același timp cu totul convinși că exprima fără greș ideile proprii și că ei nici nu ar putea fi în stare să și le însușească pe ale altora. Nici nu vă puteţi închipui cât de ușor și cum pot cădea chiar și cei mai inteligenţi oameni care se afla și rămân într-o stare de naivitate plină de inconștienţă, cu condiţia de a-i face să fie cât mai mulţumiţi de ei înșiși. În același timp doar noi știm cât este de ușor să-i descurajezi prin cel mai mic insucces, fie chiar numai prin încetarea aplauzelor, și astfel să-i robești unei supuneri slugarnice numai pentru a putea obţine mai mereu noi succese.

În măsura în care marii noștri Maeștri Francmasoni dispreţuiesc gloria, numai spre a face să reușească pe deplin și cât mai repede proiectele lor, în aceeași măsură oamenii obișnuiţi care au mintea unor copii sunt în stare să-și jertfească toate ţelurile lor numai și numai pentru a obţine cât mai multă glorie. Acest fel tipic de a vedea al lor ne ușurează foarte mult sarcina de a-i influenţa și de a-i conduce. Acești tigri la înfăţișare au în realitate sufletul unei turme de oi, iar capetele lor, cu rare excepţii, sunt cu desăvârșire goale și tocmai aceasta explică de ce ei pot fi influenţaţi și manipulaţi atât de ușor. Le-am dat acum drept cal de bătaie, așa cum dai unui copil o jucările, visul absorbirii complete a individualităţii omenești de către unitatea simbolică a colectivismului. Încă n-au ajuns să înţeleagă și nici nu vor înţelege curând că aceasta jucărie le-a absorbit deocamdată cu totul atenţia. Este aici o încălcare fățișă a celei mai importante legi a naturii care, din prima zi a Creaţiei, a făcut pe fiecare fiinţă deosebită de cealaltă, tocmai pentru a-și afirma în mod creator individualitatea.

Faptul că noi am fost în stare să-i aducem, iar actualmente să-i menţinem în această stare nebunească, nu ne dovedește oare cu o limpezime orbitoare, cât de

puţin dezvoltată este mintea lor faţă de mintea noastră?

Acest aspect este cea mai importantă garanţie a succesului nostru. Cât de clarvăzători erau MAEŞTRII noștri francmasoni care au spus că pentru a atinge un scop mare nu trebuie niciodată să te oprești în faţa mijloacelor și nu trebuie să-ţi precupeţești numărul victimelor jertfite! Noi n-am numărat victimele din rândurile noastre și cu toate că la nevoie am sacrificat pe unii dintre ai noștri, procedând astfel, am dat Ierarhiei noastre francmasonice secrete o putere pe care altfel nu am fi dobândit-o poate niciodată. Victimele dintre cei ai noștri, relativ puţine ca număr, ne-au aparat totdeauna la momentul potrivit de distrugerea totală.

Moartea este sfârșitul de neînlăturat al fiecăruia. Mai util este să grăbim moartea acelora care, plini de fermitate, pun piedici operei noastre, decât să murim noi, MAEŞTRII FRANCMASONI care am dat naștere acestei opere gigantice. Noi va trebui să-i osândim la moarte și să-i executăm pe francmasonii trădători, astfel încât nimeni, afară de fraţii lor să nu poată să bănuiască ceva, nici chiar victimele condamnării noastre. Ei mor toţi, când trebuie, în conformitate cu planurile noastre, ÎN APARENTA de moarte naturală.

Aceste măsuri drastice au înlăturat din sânul francmasoneriei (ordinare) orice urmă de împotrivire și de nesupunere. Tot predicând creștinilor liberalismul, noi menţinem totodată și pe agenţii noștri agitatori într-o supunere desăvârșită.

AL XVI-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Modul secret în care universităţile pot fi făcute să devină nevătămătoare.

Clasicismul va fi pe deplin înlocuit. Educaţia în Statul Planetar Unic și alte profesiuni. Reclama obligatorie a autorităţii „Stăpânitorului” cel nou în școli. Desfiinţarea completă a învăţământului liber. Noile teorii ale Statului Planetar Unic. Independenţa gândirii va fi reprimată. Învăţătura în Statul Planetar Unic se va face mai ales prin imagine.

În scopul de a nimici cât mai repede și definitiv toate forţele colective care nu sunt ale noastre, vom întemeia noi altele, care vor acţiona într-un spirit nou așa cum vrem noi (Universităţi). Rectorii și profesorii vor fi pregătiţi în taină pentru munca lor, în spiritul nostru francmasonic, prin programe de acţiuni strict secrete și amănunţite, de la care ei nu se vor putea abate absolut deloc. Ei vor fi atunci numiţi numai după ce vor fi verificaţi cu mare grijă și vor depinde de guvern.

Atunci când vom prelua puterea și vom conduce printr-un Guvern Unic întreaga planetă, vom exclude complet din programele de studii dreptul cetăţenesc și tot ceea ce privește aspectul tainic care se referă la problemele politice. Aceste mari secrete, care permit să fie manipulate masele, vor fi predate numai câtorva zeci de persoane alese chiar de noi prin testare pentru însușirile lor speciale. Când vom fi în final la putere, vom scoate complet din programele de studii toate acele materii care înainte erau studiate și care pot pricinui tulburări și îi vom face pe tineri să fie ascultători și să îi iubească până la idolatrizare (cultul personalităţii!) pe cei care îi vor conduce.

Vom șterge apoi din memoria umanităţii toate informaţiile referitoare la faptele secolelor trecute care nu ne avantajează.

Tot atunci vom face astfel încât vom desfiinţa în întregime orice formă de învăţământ liber.

Sistemul de reprimare sistematică a gândirii binefăcătoare, creatoare, libere este de pe acum în vigoare în cadrul sistemului educaţional bazat din ce în ce mai mult pe folosirea persuasivă a imaginilor care va trebui să transforme cât mai repede oamenii în niște animale supuse, care vor aștepta inerţi să li se înfăţișeze toate lucrurile prin imagini modificate conform intenţiilor noastre pentru a înţelege totul așa cum vrem noi. În Franţa, unul dintre agenţii noștri cei mai eficienţi și anume Bourgeois, a început deja să promoveze noul program de educaţie cu ajutorul imaginilor.

AL XVII-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Baroul va fi restructurat. Influenţa preoţilor creștini va trebui să scadă tot mai mult. Libertatea conștiinţei se va urmări să fie diminuată.

Regele Statului Planetar Unic al Francmasonilor va fi simultan și Patriarh și Papa. Mijloacele secrete de luptă ale francmasoneriei cu bisericile existente.

Problemele curente ale presei contemporane așa cum sunt ele privite de francmasoni. Organizarea cea nouă a poliţiei. Poliţia voluntară. Spionajul și turnătoria după modelul grupărilor francmasonice secrete. Abuzurile de putere vor fi curent mușamalizate.

Baroul îi face cel mai adesea pe oameni să devină reci, cruzi, îndărătnici, totodată aceasta îi face să fie obișnuiţi să vadă totul în folosul apărării a nu contează ce și nu pentru a susţine binele social. Prin aceasta ei demoralizează aproape în întregime tribunalul. Noi vom face din acești oameni împietriţi la suflet și foarte servili funcţionari executivi.

Avocaţii și judecătorii vor fi lipsiţi atunci de dreptul de a comunica cu inculpaţii; ei vor primi numai procesele de la tribunal și apoi îşi vor apăra clienţii după interogatoriul luat de tribunal, o dată ce faptele le vor fi astfel cunoscute. Ei vor primi în toate cazurile onorarii care vor fi independente de calitatea apărării. Aceasta va duce în scurt timp la suprimarea, printre altele, a corupţiei care există actualmente în aparatul judecătoresc, căci la ora actuală acesta nu mai consimte să dea câştig de cauză decât numai celui care plătește.

Am luat de asemenea măsuri pentru a discredita complet clasa preoţilor creștini, și numai câţiva ani ne mai despart de desființarea religiei creștine (CONSPIRAŢIA FRANCMASONICA MONDIALĂ CARE VIZEAZĂ SUBMINAREA ŞI DISTRUGEREA CREŞTINISMULUI).

În general, presa noastră contemporană va demasca numai afacerile corupţiei de stat, religiile, incapacitatea flagranta și prostia actualilor conducători și toate acestea vor fi făcute în termenii cei mai înjositori, pentru a-i

ponegri și calomnia mai ales pe cei buni și destoinici în toate modurile, așa cum numai noi știm să facem cu genialitatea noastră diabolică.

În timpul guvernării noastre planetare, fiecare al treilea om va supraveghea aproape permanent pe ceilalţi. Atunci nu va mai fi deloc rușinos să fii spion, cutra și denunţător.

Agenţii noștri, care vor fi cozile noastre de topor în multe situaţii vor fi racolaţi atât din înalta societate, cât și din clasele de jos și chiar din cele de mijloc, dintre editori, tipografi, librari, comercianţi, muncitori, birjari, lachei etc.

Verificarea depoziţiilor și a tuturor arestărilor vor depinde atunci de un grup de controlori. Acela care nu va da cât mai detaliat raportul asupra a tot ceea ce a văzut și a auzit în materie de politică, va fi considerat vinovat de tăinuire și complicitate, fiind tratat după aceea că și când s-ar fi dovedit că a făcut aceste două lucruri.

În regatul nostru universal, care va cuprinde toate ţările ce vor fi atunci fără graniţa, va fi obligatoriu pentru toţi oamenii noștri devotaţi și fideli să servească statul în felul acesta.

AL XVIII-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Măsurile suplimentare de siguranţă care vor fi luate de francmasoni.

Supravegherea foarte atentă și totală a conspiratorilor. O gardă numeroasă care îl păzește la vedere pe Președintele Statului indica ruina puterii. Garda regelui Statului Planetar al francmasonilor. Prestigiul mistic și totalitar al puterii. Arestarea rapidă și cercetarea abuzivă va fi realizată la prima bănuială atunci.

Când vom considera că este stringent necesar să întărim măsurile de protecţie politică, vom declanșa imediat dezordine și manifestări de nemulţumire, care vor fi amorsate și exprimate de oratori buni. Persoane nutrind aceleași sentimente se vor uni cu ei. Aceasta ne va servi atunci drept motiv pentru a autoriza tot felul de percheziţii și supravegheri care se vor putea face chiar cu ajutorul poliţiei.

Nu trebuie să se uite că aproape totdeauna prestigiul puterii scade dacă se descoperă periodic că există comploturi împotriva să noi am distrus nu o dată prestigiul conducătorilor buni prin desele atentate organizate de agenţii noștri, care pentru noi nu sunt altceva decât niște miei orbi ai turmei pe care o conducem. Vom sili astfel pe guvernanţi să-și recunoască neputinţa prin măsurile fățișe de siguranţă pe care ei vor fi nevoiţi să le ia și astfel vom ruina complet până la urma prestigiul puterii.

A păzi tot timpul, pe faţă un mare conducător înseamnă a recunoaşte slăbiciunea guvernului. Conducătorul Suprem ales de noi, când va apărea în sânul mulţimii va fi totdeauna înconjurat de o mulţime de bărbaţi și de femei care vor fi luaţi de cei naivi drept curioși. Noi considerăm că odată cu instituirea gărzii oficiale dispare prestigiul mistic al puterii.

Noi îi vom aresta imediat pe criminali la prima bănuială. Teamă că ne-am putea înșela nu trebuie să fie un motiv care să dea posibilitatea de fugă ori de sustragere unor indivizi bănuiţi de un delict sau de o crimă politică, situaţie pentru care noi ne vom arăta a fi neîndurători. Datorită prostiei lor și a naivităţii conducătorilor de state, la ora actuală, guvernele nu sunt în stare să înţeleagă ce este în realitate politică și care sunt tainele ei.

AL XIX-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Dreptul de a prezenta jalbe și proiecte va fi speculat la maxim de francmasoni. Răzvrătirile și rostul acestora. Crimele politice vor fi altfel judecate de tribunale. Reclama pentru crimele politice va trebui să înceteze pentru totdeauna.

Cu toate că noi nu vom îngădui că fiecare să se ocupe în mod direct de politică, vom încuraja în schimb orice raport, orice cerere care va solicita guvernul să îmbunătăţească starea poporului: aceasta ne va permite să vedem cât mai clar și la momentul potrivit toate lipsurile și doleanţele supușilor noștri, cărora le vom răspunde fie cu îndeplinirea cererilor făcute, dacă evident acestea nu ne lezează interesele, fie cu o respingere abil argumentata,

care va urmări totodată să dovedească greșeală de judecată a celor ce le-au alcătuit.

Uneltirile revoluţionare cel mai adesea nu sunt altceva decât lătratul unui căţeluș împotriva unui elefant. Pentru un guvern care este organizat, așa cum trebuie, nu atât din punct de vedere poliţienesc, ci social, lătratul acestui căţeluș n-are însemnătate și se produce numai pentru că dobitocul nu-și cunoaşte de fapt nici locul și nici însemnătatea lui. Va fi de-ajuns să se dovedească, printr-un exemplu sugestiv, atât importanta unuia cât și a celuilalt, pentru că acești căţei să înceteze de a mai lătra și să înceapă să dea bucuroși din coadă de îndată ce zăresc elefantul.

Pentru a răpi crimei politice faima ei de fapta vitejească, vom avea grijă să o punem înaintea judecătorilor pe aceeași treaptă cu furtul, omorul și împreună cu orice altă nelegiuire mârșavă și josnică. Atunci opinia publică va confunda destul de ușor în gândul ei această categorie de crime cu rușinea tuturor celorlalte, și va sfârși prin a le privi cu același dispreţ. Noi ne-am propus de asemeni și într-o anumită măsură credem că deja am izbutit să-i împiedicăm pe creștini să mai lupte împotriva uneltirilor noastre revoluţionare.

În acest scop, atât prin presa, cât și prin cuvântările noastre sau articolele publicate, în manualele de istorie care au fost și vor fi în mod viclean alcătuite de noi, am făcut o abilă reclama pentru aşa-zisa jertfă totală de sine care a fost sau este făcută de către cei răzvrătiţi chipurile în vederea binelui obștesc. Această reclamă a mărit considerabil numărul liberalilor și a aruncat totodată mii de creștini naivi în rândurile turmei noastre făcându-i să devină niște supuși francmasoni de duzină care ne servesc cu devotament interesele.

AL XX-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Noul program financiar. Impozitul va fi mărit în mod progresiv. Perceperea progresivă și insidioasa a impozitului prin aşa-zisele timbre. Casa de fond de titluri și modul în care va fi evitată stagnarea banilor. Curtea de

conturi.

Desfiinţarea reprezentării. Stagnarea posibilă a capitalurilor. Emisiunea de bani noi. Schimbul aurului. Schimbarea cea nouă de cost a muncii. Bugetul.

Împrumuturile statului și modul în care vor fi ele realizate. Seria hârtiilor cu 1% dobânda. Hârtiile industriale. Conducătorii creștinilor: favoriţii și totodată agenţii eficienţi ai francmasonilor.

Vom vorbi acum succint despre programul nostru financiar pe care special l-am păstrat pentru sfârșit, ca fiind punctul cel mai greu care totodată este culminant și hotărâtor al planurilor noastre de acaparare a puterii asupra întregului pământ. Începând acum să vă vorbesc despre el, vă voi aduce mai întâi aminte ceea ce v-am mai spus odată, sub formă de aluzie, și anume că, la noi, suma actelor noastre se rezolvă printr-o banală chestiune de cifre.

Când vom pune mâna pe putere și vom domni nestingheriţi asupra întregii planete, guvernul nostru unic și absolut se va feri în interesul său propriu de a încărca prea mult poporul cu dari; el nu va uita atunci să pozeze cu multă abilitate în rolul său de părinte și apărător. Dar cum noi știm dintotdeauna că organizaţia guvernamentală costa scump, va trebui totuși să găsim din timp mijloace de întreţinere a ei. Iată de ce noi credem că trebuie pregătit un anumit echilibru financiar cu o deosebită grijă.

În timpul guvernării noastre planetare, unice, Regele ales de noi va avea și va lansă cu abilitate ideea fictivă a legalităţii însușirii și proprietăţii asupra a tot ceea ce se găsește în Statul său (acest lucru va fi destul de ușor de înfăptuit), el va putea tocmai de aceea recurge la confiscarea promptă și aparent legală a tuturor sumelor de bani pe care el va crede că sunt necesare pentru a regla circulaţia monetară a Statului nostru planetar unic.

În felul acesta, atunci impozitele vor fi percepute fără sfială, dar progresiv și ele vor asigura în realitate un venit cu mult mai mare decât cel dat de impozitul proporţional de astăzi.

Conducătorul unic al statului nostru planetar nu va avea deloc nevoie de proprietăţi personale deoarece atunci tot ce este în stat este de fapt al lui, pentru că noi știm că în cazul în care acesta ar avea averile sale personale acestea ar anula drepturile sale ABSOLUTE de proprietate asupra bunurilor și a posesiunilor tuturor. Cumpărarea unei proprietăţi, sau primirea unei moșteniri, se vor face numai plătind o taxă de timbru progresivă. Calculaţi vă rog cât de mult vor depăși aceste impozite care ne vor reveni doar nouă actualele venituri ale statelor de pe tot pământul.

Singurul individ care nu va mai avea atunci interesul să fure din banii statului este proprietarul lor unic, adică șeful statului nostru planetar.

Tocmai din această cauză, controlul sau direct interesat va face imposibile pierderile și risipă. Puterea să nu vă fi niciodată la discreţia favoriţilor care-l înconjoară pentru a-i da strălucire și măreţie, pentru că noi știm că aceștia nu urmăresc în majoritatea cazurilor decât interesele lor și nu pe acelea ale statului nostru planetar unic.

Crizele economice au fost și vor fi deseori provocate cu abilitate chiar de noi cu scopul de a retrage bani din circulaţie. Capitaluri enorme rămâneau astfel fără să fie folosite, sustrăgându-se în acest fel banii statului, care era până la urma obligat să se adreseze acestor capitaluri pentru a avea bani.

Aceste împrumuturi măresc în final cu foarte mult datoriile statului prin plata ulterioară a dobânzilor. Concentrarea aproape de neimaginat în trecut a industriei în mâinile capitaliștilor, care au distrus și vor distruge complet mică industrie, a absorbit nu numai toate forţele poporului ci și pe acelea ale statelor actuale.

Orice împrumut pe care îl solicită dovedește din plin slăbiciunea statului respectiv și neînţelegerea drepturilor sale. În viziunea noastră împrumuturile stau permanent deasupra capetelor guvernanţilor precum o sabie a lui Damocles, iar aceștia, în loc să ia de la popor banii de care

au nevoie, printr-un impozit temporar, vin cu mâna întinsă precum milogii ca să cerșească de la acele capitaluri uriașe care au fost și sunt ale noastre. Împrumuturile externe sunt întocmai ca niște lipitori care nu se mai pot desface de pe trupul statului decât atunci când cad singure sau atunci când statul le aruncă deoparte cu hotărâre. Totuși statele din cauza prostiei lor fără margini nu numai că cel mai adesea nu le desfac, ci chiar continua să și le aplice, astfel că până la urmă multe dintre aceste state trebuie să piardă în urma acestor masive și abile „luări de sânge” benevole.

Atâta timp cât împrumuturile sunt doar interne, aceasta nu face decât să mute banii din buzunarul săracului în acela al bogatului. Dar atunci când noi am cumpărat prin corupţie și viclenie persoanele cele mai influente care ne trebuiau, urmărind astfel strămutarea cât mai grabnică a împrumuturilor la extern, aproape toate bogăţiile statelor au început să curgă ca niște fluvii spre tezaurele noastre și în urma acestui tratament aproape toţi oamenii au început să ne plătească un bir de robi. Dacă nesăbuinţă atât de evidentă pentru noi a conducătorilor de stat, în ceea ce privește afacerile statului și prostia crasă persoanelor cu funcţii importante de conducere precum și coruptibilitatea miniștrilor au încărcat ţările lor de datorii uriașe pe care cel mai adesea acestea nu le pot restitui, trebuie să știţi că toate acestea ne-au costat bani și au implicat eforturi.

Hârtiile industriale (acţiunile) vor fi apoi cumpărate chiar de guvern care, din simplu tributar de impozite – cum este acum –, se va transforma mai târziu în împrumutător din calcul. O astfel de măsură abilă va face totdeauna să înceteze stagnarea banilor și parazitismul și va sugruma gradat presa, fiindcă trebuie să aveţi în vedere că aceste lucruri ne sunt foarte de folos atât timp cât noi nu avem puterea la nivel planetar; dar reţineţi că ele nu vor mai fi deloc de dorit atunci când o vom dobândi.

Calculele pe care le vom prezenta atunci vor fi clare la momentul oportun și ele vor pune astfel capăt abuzurilor

de care la ora actuală noi ne folosim cu abilitate și îndrăzneală pentru a dobândi puterea, fiindcă trebuie să vă fie clar că toate acestea nu vor fi tolerate sub conducerea noastră planetară unică. Conducătorii pe care chiar noi îi povăţuiam altă dată să se distreze cât mai mult și cât mai des pe banii statului prin recepţii, etichetă, serbări, cadouri nu erau decât un paravan al nostru. Dările de seamă prezentate periodic de favoriţii lor erau în realitate făcute de agenţii noștri și ele făceau promisiuni mincinoase și îmbucurătoare asupra viitorului cum că acesta va aduce importante economii și mari ameliorări… Economii de ce anume? De noi împrumuturi?… Așa ar fi putut cei lucizi și inteligenţi să-i întrebe dacă ar fi fost astfel, dar nefiind, ei nu-i întrebau pe aceia care le citeau dările de seamă și proiectele care veneau și vin în continuare de la noi…

AL XXI-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Împrumuturile interne. Pasivul și impozitele. Conversiile. Casele de Economii și renta. Suprimarea completă a bursei fondurilor publice. Taxarea modificată a valorilor industriale.

Noi am profitat totdeauna din plin de corupţia administratorilor și de neglijenţa crasă a tuturor conducătorilor pentru a primi ulterior înapoi prin intermediul dobânzilor sume duble, triple și uneori chiar și mai mari, în urma acordării unor împrumuturi uriașe care nu erau aproape deloc necesare statelor respective.

Când vom dobândi puterea absolută asupra întregului pământ, vom suprima în scurt timp toate Bursele de fonduri publice, deoarece nu vom mai admite că prestigiul puterii noastre care va trebui să fie legendara să ajungă știrbit datorită unor variaţii de preţuri. Aceste preţuri vor fi instituite atunci prin lege la valoarea lor reală. Vom înlocui astfel complet atunci bursele cu mari stabilimente de credit special a căror destinaţie va fi să taxeze valorile industriale în strânsă legătură cu valorile noastre guvernamentale.

Aceste stabilimente vor fi atunci capabile să arunce

pe piaţă, chiar într-o singură zi, peste cinci milioane de valori industriale. În felul acesta, toate întreprinderile industriale fără excepţie vor depinde de noi. Vă puteţi lesne închipui, sper, ce putere uriașă vom dobândi în acest mod.

AL XXII-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Secretul viitorului trebuie să fie ascuns cu grijă. Răul secular este singura bază a binelui viitor. Aureola puterii absolute și adorarea ei mistică de către masele ignoranţe.

V-am arătat anterior secretul legăturilor noastre cu actualele guverne și operaţiunile financiare pe care noi le coordonăm permanent din umbră.

Să știţi că toate acestea se vor împlini pentru că noi avem în mâna cea mai mare forţă modernă: AURUL. Cu ajutorul lui (al aurului) mai trebuie oare să demonstrăm că Ierarhia noastră este în mod evident predestinata să aibă și să păstreze puterea absolută? Puterea noastră va fi mereu glorioasă atât pentru că ea va fi imensă, cât și pentru că ea va guverna și va conduce independent de poziţia liderilor politici și a oratorilor ce striga cuvinte nebunești pe care ei le numesc principii mari și care în realitate nu sunt decât utopii.

AL XXIII-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Reducerea drastică a producţiei obiectelor de lux. Mică industrie și rolul ei.

Șomajul reprezintă un mare pericol în cadrul Statului Planetar Unic.

Interzicerea completă a beţiei. Condamnarea definitivă la moarte a vechii societăţi și învierea sa fără o nouă formă. Regele Statului Planetar Unic al francmasonilor va fi considerat în unanimitate ca fiind alesul lui Dumnezeu.

Pentru că popoarele să se obișnuiască cu supunerea, atunci când noi vom avea puterea deplină asupra întregului pământ, trebuie să fie obișnuite la un moment dat cu modestia și tocmai pentru aceasta trebuie să fie micșorată atunci producţia de bunuri de consum.

Noi vom restabili apoi nouă industrie, care va da

lovitura capitalurilor particulare ale diverșilor fabricanţi, pentru că marii fabricanţi îndreaptă de multe ori, fără să știe, avântul maselor împotriva guvernului. Noi știm de asemeni că un popor care se ocupă așa cum trebuie de mică industrie nu cunoaşte șomajul. Șomajul este de altfel lucrul cel mai periculos atât pentru conducere cât și pentru noi.

Guvernul Mondial al nostru, care va lua atunci locul guvernelor actuale

— Guverne care deocamdată conduc popoarele deja demoralizate și slăbite de noi, care au ajuns să tăgăduiască chiar și puterea lui Dumnezeu – va fi nevoit să condamne la moarte astfel de societăţi muribunde și chiar să le înece în propriul lor sânge stricat, pentru a ridica pe ruinele lor viitoare Republica Mondială Planetară care va fi guvernata numai de noi.

AL XXIV-LEA PROTOCOL SECRET FRANCMASONIC

Întărirea rădăcinilor regelui Statului Planetar Unic al Francmasonilor.

Pregătirea atentă și iniţierea secretă a regelui. Îndepărtarea moștenitorilor săi direcţi. Regele Statului Planetar Unic și cei trei iniţiatori ai săi.

Regele Statului Planetar Unic va avea un destin aparte. Ireproșabilitatea totală a moravurilor externe ale regelui.

Mai mulţi dintre Maeștrii noștri francmasoni îi vor pregăti la momentul oportun atât pe conducătorii Republicii cât și pe succesorii acestora, alegându-i nu după criteriul eredităţii, ci după aptitudinile lor, pe care noi le considerăm esenţiale și îi vor iniţia în tainele esoterice ale politicii.

Urmașii direcţi ai conducătorilor vor fi îndepărtaţi prompt dacă în timpul studiilor vor da dovadă fie de ușurinţa fie de alte însușiri care în viziunea noastră nu le sunt folositoare pentru a conduce.

Numai cei care sunt totdeauna capabili de a conduce cu o mare viclenie și fermitate fiind neînduplecaţi până la cruzime, vor primi în final după unele verificări dure

frânele puterii din mâinile Marilor maeștri francmasoni.

În caz că vreo boală – sau orice altceva – îi va slăbi voinţă și inteligentă, acel conducător va trebui să cedeze în scurt timp locul altuia care este mai capabil.

Singur Conducătorul Suprem și cei trei Mari Maeștri Francmasoni care vor fi iniţiatorii săi vor cunoaşte cu adevărat ce se urmărește să se finalizeze în viitor. Nimeni altcineva nu va ști unde dorește de fapt să ajungă Conducătorul și tocmai de aceea nimeni printre ceilalţi nu va îndrăzni să se împotrivească la tot ceea ce el cunoaşte.

Conducătorul Suprem al Guvernului Mondial nu trebuie să fie dominat de pasiuni ci el trebuie totdeauna să-și domine pasiunile. Stâlpul de atunci al umanităţii, în persoană Conducătorului Suprem ales de noi numai dintre ai noștri, trebuie să ne sacrifice doar nouă toate dorinţele sale personale.

* * *

Redam în continuare un inspirat comentariu asupra planului strategic criminal al ofensivei francmasonice mondiale și urmărim astfel să scoatem în evidenţă consideraţiile tactice așa cum sunt ele expuse cu cinism în aceste protocoale:

1. Francmasonii mărturisesc aici scopul criminal pe care ei îl urmăresc și expun cu o mare îndrăzneală mijloacele ce le vor întrebuinţa, pentru a ajunge la această ţintă. Scopul este: distrugerea oricărui Stat creștin, pentru a ajunge ei stăpâni. Să vedem acum care le sunt mijloacele? Ca să se întrebuinţeze cele mai abile mijloace, trebuie știut cine este pentru ei adversarul, iar adversarul ce trebuie răpus până la urma folosind nu contează ce mijloace malefice este naţiunea creștină din fiecare Stat european. După destăinuirea plină de impertinenţa a francmasonilor, omul este o bestie crudă, care nu știe decât de frică. Pentru a stăpâni bestia trebuie în viziunea lor nebunească să pui mâna pe putere. Astăzi, când votul universal s-a acordat poporului, tocmai pentru aceasta trebuie să fie zăpăcite cu abilitate masele cu ideea libertăţii, pentru că astfel poporul să prefacă libertatea în

destrăbălare și dezordine, și astfel făcând să fie scăpate puterea din mâinile guvernanţilor, masonii şireţi și cruzi ridicându-se la putere pe umerii poporului înșelat.

Cea mai evidentă dovadă cu privire la punerea în aplicare a acestui plan diabolic de luptă ne-o da presa din toată lumea, condusă cam pretutindeni de francmasoni. Avem și în ţara noastră, așa cum fiecare îşi poate da seama (dacă este suficient de inteligent) o asemenea presa, care nu scrie decât numai și numai în numele „libertăţii” și „democraţiei”.

Pentru a ajunge la o mare destrăbălare și dezordine, francmasonii mărturisesc că vor lucra în special prin corupţie pentru a învrăjbi între ele toate partidele politice, pentru că nu cumva să mai ajungă la vreo înţelegere, ei mărturisesc că vor acţiona ca să prostească și să abrutizeze poporul creștin prin băuturi spirtoase; ei mărturisesc de asemeni că vor strica tineretul prin scrieri și filme pornografice, și că vor deprava femeile creștine prin lux fără măsură, superficialitate și îndemnarea la prostituţie.

Toate acestea ei le fac arătând cu o criminală făţărnicie că acesta este de fapt progresul. Învrăjbirea aceasta sistematică o urmăresc francmasonii cam peste tot și fără îndoială că ei o urmăresc și la noi în România. De aceea putem vedea cu toţii cât de înverșunate sunt luptele dintre partide.

În ceea ce privește băuturile alcoolice, nu întâmplător se constată mereu de către serviciile sanitare, falsificarea lor. Barurile de zi sau de noapte și restaurantele se înmulţesc mereu și într-o mult mai mare măsură decât celelalte magazine.

În privinţa degradării morale și spirituale prin vicii și pornografie se pot vedea zilnic și la noi reviste și ziare care sugestionează în acest sens și îndeamnă în mod insidios tineretul la desfrâu, vlăguire, sexualitate animalică, prostituţie, sadism, masturbare, masochism, satanism.

Când prin astfel de mijloace se va ajunge să se destrame toate legăturile sociale și politice din ţară atunci,

spune el, se va arunca ca o fiară de pradă asupra a ceea ce a mai rămas din acest putregai și va răsturna totul, pentru că el să întemeieze apoi un Stat nou planetar unic.

În Statul cel nou Mondial, UNIC, ridicat pe ruinele Statelor creștine, francmasonii nu se vor mai călăuzi după regulă LIBERTĂŢII. Acest cuvânt în viziunea sa criminală a fost bun de exploatat, spre a dărâma din temelii Statul creștin. El va întrebuinţa apoi NUMAI „despotismul absolut, fără de care nu poate exista civilizaţia”.

În această luptă ascunsă și pe zi ce trece mai agriga, francmasonul și-a luat ca tovarăș nedespărţit AURUL, cu care el îi cumpără pe creștinii slabi de înger și manipulează cu viclenie masele de oameni prin presa aberanta cu care zăpăcește minţile celor mulţi și proști.

2. Francmasonul a știut și știe totdeauna să tragă multe foloase din dezordine. Tocmai de aceea, el a căutat și cauta mai mereu să dezlănţuie dezordinea, revoluţia, războiul pentru că asemenea frământări i-au adus numai profituri.

Cum căuta să profite francmasonii de dezordine? În două feluri: ei se îmbogăţesc, pe când creștinii sărăcesc și se împuţinează în războaie; astfel ajung francmasonii să spună în final cuvântul hotărâtor chiar în Statele pe care au știut să le manipuleze cu viclenie pentru ca să le arunce în război.

Tocmai de aceea, cel mai adesea ei caută să facă din războaie o ceartă sângeroasă pentru bani și cum ei au adunat, deloc întâmplător, tot aurul din lume în băncile lor, ei vor fi aproape totdeauna ascultaţi și la încheierea păcii.

Dar în timp de pace oare cum acţionează cel mai adesea francmasonul? El cauta înainte de toate să întunece judecata cea dreaptă și cinstită a creștinului cu vorbe goale și cu făgăduinţe mincinoase, despre care el încă de mai înainte știe că nu se pot împlini. Prin ce mijloc? Prin PRESA.

Francmasonul sta ascuns în umbră și privește cu dispreţ cum alţii muncesc, le afla necazurile, nemulţumirile și apoi el începe prin presa să asmuta mulţimea contra

cârmuirii, să îi clatine încrederea în cinstea și dreptatea conducătorilor, pentru a o atrage de partea lui.

De aceea ei caută în primul rând ca în orice tară să pună mâna pe PRESA.

Ei știu că în viziunea lor satanică presa este scara care duce la o putere pământească și la bogăţie, peste cadavre de creștini.

3. Intrăm astfel și mai adânc în sufletul satanic, perfid și criminal al francmasonului; mai întâi el cauta să distrugă sistematic ordinea stabilită prin Constituţie. Constituţia este legea de bază a Statului, care stabilește un echilibru între puterile Statului: între Conducătorul acestuia, persoanele care cârmuiesc și popor. El cauta să sfarme aceasta cumpănă dreaptă, căutând prin puterea aurului și mai ales prin minciunile din presa să despartă pe conducători de poporul pe care îl conduc. Pentru a ajunge cât mai repede aici, ei împing pe toţi ambiţioșii să dea asalt puterii, îndeamnă pe toţi nepricepuţii să vorbească verzi și uscate în Parlament, pentru a împiedica guvernele să facă legi, ei pun ziariștii să atace tot ce este bun, spiritual, divin și cinstit în ţară, pentru că poporul, care în naivitatea să crede foarte ușor, să nu mai aibă încredere în nimeni și să ceară mereu schimbare de guvern. Cu cât guvernele se schimba mai des, cu atât slăbește mai mult puterea de a conduce și de această slăbiciune nu profita decât francmasonul. De aceea, citim atât de des chiar și în presă de la noi că e nevoie totdeauna de schimbări de guvern. Poporul care nu cunoaşte metodă, greu de învăţat, a guvernării, îi crede pe francmasoni, pentru că francmasonii pe de o parte îi mint cu impertinenţă prin conducătorii pe care îi cumpără cu aurul lor, iar pe de altă parte ei fac să fie tot mai nemulţumit poporul, căutând prin toate mijloacele să-l sărăcească și să-i scumpească viaţa. Când omul este flămând și copleșit de toate lipsurile, mai ușor pleacă urechea la minciuni, decât dacă îi merg toate bine. De aceea francmasonul din Protocoale mărturisește că puterea lor crește foarte mult mai ales atunci când creștinului îi merge tot mai rău, astfel ne

apare evident că puterea francmasonilor sta ascunsă în foametea creștinului, în nefericirea sa, în slăbirea tot mai mare a muncitorilor noștri.

Tocmai de aceea francmasonul îşi destăinuie gândul său criminal, că el, având puterea banului asupra celor pe care i-a sărăcit, îi va stăpâni complet și mult mai aprig decât o făceau altă dată regii și împăraţii. La un semn al lor, toată mulţimea de flămânzi, sălbăticita de ură provocată de francmasoni prin presa, se va arunca asupra puternicilor zilei, va distruge totul și atunci francmasonul scontează că va lua puterea. Asta el nu o visează, ci o mărturisește cu un cinism uluitor în Protocoale și tot acolo el arata și drumul pe care va ajunge la această mârșavă ţinta.

Dar oare în această revoluţie ei nu îşi vor pierde capul? Nu! spun ei cu impertinenţă, pentru că ei au pregătit revoluţia, ei știu când va izbucni și doar ei vor ști să se ferească.

Așa tind să ajungă în curând și la noi fragmasonii aţâţând luptele politice, împiedicând orice unire cuminte între partide, cumpărând pe conducătorii lacomi de bani, învrăjbind poporul, aruncând sămânţa urii și a deznădejdii între mase. Dar peste hotare? Iată ce mărturisesc chiar ei: „Astăzi aproape nimeni nu ne mai poate ataca, pentru că deja suntem o mare putere care domnește deasupra tuturor Statelor din lume; când spre exemplu ne atacă un Stat, ne apară imediat celelalte”. De aceea spun ei că au ajuns la culmea puterii și că puţin le mai trebuie să se încolăcească peste trupul ultimelor State de pe continent și astfel să ajungă să ţină toată Europa în mâini ca într-un cleşte.

4. Francmasonul, care lupta cel mai adesea pe ascuns, mărturisește că astăzi a ajuns să fie o mare putere nevăzută. Și pentru ca să înlăture cât mai repede orice concurentă, el se ridică contra credinţei creștine, care iarăși este o forţă nevăzută. Astfel el îşi dezvăluie planul, în conformitate cu care trebuie ruinată în întregime religia creștină. Francmasonul considera că trebuie smuls din

sufletul nostru spiritul strămoșesc al credinţei și al preţuirii bunurilor sufletești, divine, mai presus de cele materiale. El cauta sistematic să ne otrăvească, să ne cufunde pe nesimţite în mocirla poftei nemăsurate de bani și a acumulării obsesive de bunuri materiale. Astfel creștinul ajunge să nu vadă pe dușmanul tuturor celor buni care este francmasonul. Cum va ajunge el aici? Înainte de toate el va trezi în noi pofta banului prin speculaţii în industrie și va acţiona astfel încât valorile să treacă din mână în mână, până se vor înfunda tot în bugetul francmasonilor.

Odată ce va trezi și va amplifica aceasta poftă nesăbuită, care ruinează sufletul, francmasonul va ademeni pe cei mai mulţi creștini de partea sa, și apoi pe aceștia îi va trimite la luptă împotriva creștinilor celor buni și dezinteresaţi, pentru a distruge astfel și ceea ce a mai rămas bun și divin.

Fiecare, atunci când va privi atent și lucid luptele politice ce se dau la noi pentru putere, va cerceta câţi luptători sunt francmasoni și atunci la lumina cea nouă a Protocoalelor, el va înţelege multe din caracterul și metodele luptelor politice din România. Pe această ţară, frumoasă și bogată, care – conform profeţiilor faimoase ale indianului SUNDAR SINGH – are o misiune spirituală și divină unică, și-au pus ochii francmasonii; ei doresc să împiedice aici consolidarea unităţii spirituale a acestui popor ales de Dumnezeu, să sporească slăbiciunea, sărăcia și dezordinea, pentru a ajunge – MAI ALES AICI cât mai ușor la putere.

5. După ce el va ajunge să destrame tot ce era bun, sfânt și întărit prin legi cinstite în societatea creștină, francmasonul îşi pune acum întrebarea: cum va guverna el peste mormanul de ruine și tot el răspunde astfel: prin cel mai aprig despotism, dar și acesta va fi întronat de o așa maniera încât ei să rămână tot în umbră, să nu fie cumva văzuţi, dar mâna lor de fier ascunsă să ţină în frâu și în sărăcie creștinii. Cum vor ajunge francmasonii să stăpânească opinia publică? Prin PRESA, aceasta presa

infecta – DE SCANDAL – va obosi lumea, căutând să critice cu viclenie tot ceea ce este bun și va urmări totodată să zăpăcească minţile celor mulţi în așa fel încât aceștia să nu mai știe a se descurca aproape deloc în gestionarea propriilor lor afaceri. Al doilea mijloc este să se aducă atâta trivialitate, abjecţie, stricăciune, pornografie, păcate (vicii) în popor și să învrăjbească partidele politice unele împotriva altora, până când în final se va ajunge la o criză generală cu neputinţă de vindecat.

Cinematograful a constituit și constituie fără îndoială un progres remarcabil al fotografiei în legătură cu scenele în mișcare. Cine, decât francmasonii, poarta la ora actuală răspunderea pentru degenerarea cinematografului, care prin filmele de groază și violenta pline de crime și abjecţii a ajuns să constituie o gravă primejdie morală, așa încât a ridicat împotrivă-i opinia generală a celor cu bun simţ (dar care sunt foarte puţini) care astăzi îl condamna? Cine oare sunt (cu rare excepţii) patronii localurilor infecte de așa-zisa petrecere și de dans cât și a tuturor cluburilor de BINGO sau biliard unde se omoară timpul, se risipește în mod aberant energia psihică și se distrug nervii creștinilor din toată lumea?

Luaţi acei tineri debusolaţi drogaţi și fistichiu gătiţi și fetele de astăzi depravate, avide de senzaţii tari, care fumează, beau și ascultă muzica SATANICA-METALICA sau ROCK, cu exteriorul lor straniu și cu lipsa de simţ a răspunderii și remarcaţi cum de la haină din afară până la intimitatea ideilor și speranţelor lor demoniace, rele și nesăbuite, puteţi în final să-i pecetluiţi aproape pe toţi cu aceeași etichetă: „Educaţi, rătăciţi, manipulaţi și exploataţi de noi”. Procedând astfel, faptele crude luminează cât se poate de viu frază din Protocoale: „Printr-o educaţie împănată de principii și teorii aberante, pe care noi le considerăm ca fiind false, dar pe care chiar noi le-am inspirat, am izbutit să rătăcim aproape în totalitate tineretul creștin și am ajuns să-l prostim și să-l demoralizăm”. „Petreceri abrutizante cu mult alcool și droguri, jocuri de noroc, localuri de dans care stresează și

tulbura mintea, mode paranoice fără gust, briliante false – toate acestea și multe altele, care „înfloresc” năucind puţină minte ce a mai rămas la unii exercita o presiune insidioasă nevăzută asupra poporului și totodată înghit aproape toate sursele de venituri”.

Protocoalele francmasonilor vorbesc de asemeni despre un Guvern Suprem Planetar care este o formă de cârmuire care stă cu mult deasupra Statelor, așa cum s-a făcut cu Liga Naţiunilor (actuala O.N.U.) unde la ora actuală este știut că din umbră masonii cei puternici din Anglia și din Statele Unite uneltesc și hotărăsc aproape totul. În afară de această organizaţie, ei mărturisesc de asemeni cu mult cinism că întreaga mașinărie a oricărui Stat se afla acum în mâna lor, pentru că mașinăria nu merge decât unsă cu bani și aceasta este pentru ei firesc și obligatoriu, pentru că aurul este al lor.

6. O importantă parte dintre mijloacele diabolice cu care francmasonii pregătesc ruina economică a creștinilor, sunt „monopolurile” de mărfuri și articole, adică acapararea în mâna unora a tuturor lucrurilor necesare. Prin aceasta acaparare masivă aproape toate preţurile se impun numai de către ei, după bunul lor plac, iar tot ce se mai găsește în mâinile creștinilor este înghiţit rând pe rând, sau stors aproape în întregime tot de ei.

În primul rând este evident că cea danţai acaparare a lor este făcută cu banii sau cu alte cuvinte cu creditul pe care ei îl acorda cu atâta „GENEROZITATE” Statelor. Așa numita finanţare internaţională este menită a conduce în realitate, prin DICTAT și șantaje insidioase de tot felul politica Statelor NUMAI după interesele LOR. Totodată, după cum mărturisesc chiar ei, în urma frământărilor politice, revoluţii sau războaie, se poate face simţită puterea mare a lor prin aceea că ulterior Statele, după asemenea frământări, au în mod OBLIGATORIU nevoie de împrumuturi foarte mari pentru echilibrarea bugetelor și pentru acoperirea cheltuielilor mari avute.

De aceea arată francmasonii că trebuie mărit cât mai mult prestigiul și însemnătatea așa numitei finanţări

internaţionale de care toate Statele, spun ei, trebuie neapărat să atârne cât mai mult.

Astfel nu este deloc întâmplător ca și ţării noastre, luată că ţinta de cucerire pentru ei, i-au impus pe lângă alte grele condiţii și „clauza minorităţilor” care în realitate vizează controlul din afară a problemelor noastre interne. Ei bine, dacă noi am fi complet de acord, cu tot ceea ce francmasonii urmăresc să reușească în ROMÂNIA imediat ni s-ar da (în schimb) bani mulţi că împrumut, mărfuri, iar Leul probabil, ar ajunge iar la valoarea lui de mai înainte. Dar iată că în situaţia actuală din moment ce ei nu și-au împlinit încă dobitoacele lor scopuri pe care le urmăresc la noi, au continuat și continuă să-și bată joc de interesele noastre, aducând Leul la devalorizarea de acum.

Iată prin urmare cu câtă abilitate și viclenie și-au făcut ei interesele, urmărind cu stricteţe punerea în practică a planului din Protocoale.

Uitându-ne cu o mare atenţie și luciditate în jurul nostru, putem vedea foarte clar cum aproape tot, ceea ce ei au plănuit în urmă cu aproape 100 de ani se pune la cale și se realizează acum sub ochii noștri CARE NU BĂNUIESC NIMIC. Inflaţia care crește în fiecare zi, provocată chiar de ei, a adus la stadiul de criză îndeosebi creștinii. Toate bunurile și pământurile, trec aproape întotdeauna în mâinile LOR. Preţul muncii se ridică tot mai mult, fără ca muncitorii să folosească ceva, căci prin intermediul mașinaţiilor și a speculaţiilor puse la cale de ei preţul celor necesare se scumpește și mai mult.

Prin acest exemplu, elocvent luat din mijlocul vieţii noastre de zi cu zi, putem vedea (dacă nu suntem, ORBI (tâmpiţi!)) cât de mult corespunde realităţii planul cel hidos și criminal al Protocoalelor, care dovedește în mod semnificativ că mărirea reciprocă și dezastruoasă atât a salariilor cât și a preţurilor obiectelor de primă necesitate, nu este niciodată făcută pentru ca să câștige salariatul sau producătorul, ci tot numai EL – FRANCMASONUL.

7. Începând cu revoluţia franceză, aproape toate revoltele și toate frământările, ca și marea majoritate a

războaielor din ţările creștine, au fost începute de ei sau au fost întreţinute de ei.

Spre exemplu, chiar la noi în ţară, răscoală din anul 1907 a fost fără îndoială pusă la cale și întreţinută tot de ei, cu scopul (ascuns, se înţelege), de a profita cât mai mult de situaţia precară a ţării, pentru a obţine noi drepturi și avantaje nemeritate care să-i ţină în fruntea treburilor publice, dar chiar și în aceste condiţii ei tot au încercat și încearcă mai departe să provoace noi dezastre prin revolte sau războaie.

Idei rău sau în mod nebunesc înţelese despre liberalism, idei vagi și eronate despre așa-zisa toleranta, pe care Protocoalele le-au compromis și apoi le-au murdărit cu desăvârșire, au ajuns să subjuge în timp toate instituţiile noastre și întreaga viaţa publică.

Aproape peste tot, francmasonii stăpânesc în mod ascuns și prin aceasta stăpânire ei urmăresc să pregătească ruina Statelor creștine, asmuţându-le pe unele împotriva altora, pentru că mai apoi, atunci când această metodă va fi insuficientă, să utilizeze tunurile.

8. Când studiem o adunare importantă care hotărăște asupra destinelor omenirii, și mai ales dacă le cercetăm cu atenţie și luciditate trecutul celor care participă la respectiva adunare, atunci aproape fără nicio greutate putem fixa momentul în care ei au căzut în situaţia fatală, ce le-a adus unele foloase de moment, dar care i-a făcut să devină și să rămână în mod aproape inexorabil sclavii unei puteri satanice care evita lumina publicităţii. Toate aceasta nu se explica decât prin ideile diabolice din Protocoale: „Noi vom face să se aleagă Președinţii al căror trecut este pătat”.

Ceea ce este însă și mai grav, este faptul că tocmai din cauza acestei influenţe satanice predominante, adevărul, chiar dacă este descoperit pentru unii, iar pentru alţii care încă se afla și rămân mai departe sub influenţa LOR, este întunecat și negat în totalitate, în această uriașă și planetară acţiune criminală ei sunt în mod constant ajutaţi de marea și uluitoarea indiferenţă cu care chiar

popoarele care sunt victime privesc deocamdată această problemă.

9. Conducerea Supremă francmasonica a hotărât că cei aleși dintre ei (francmasoni), care deja deţin conducerea lojilor masonice în cadrul popoarelor creștine, să nu acţioneze în mod similar pentru toate popoarele planetei, adică să nu acţioneze, cu alte cuvinte, după un model unic pentru toată lumea, ci ei trebuie să întrebuinţeze mijloace criminale adecvate care trebuie să fie oarecum diferite, în funcţie de natură și specificul poporului în mijlocul căruia acţionează, numai astfel fiind asiguraţi că nu vor eșua în îndeplinirea planurilor lor criminale.

Atunci când francmasonii vor ajunge stăpâni peste toată lumea, ei spun că vor înlocui cuvântul lor de ordine de azi care este cuprins în deviza: „LIBERTATE, EGALITATE, FRATERNITATE”, nu prin alte cuvinte, ci printr-un alt înţeles, pe care îl vor oferi acestei devize și anume acel înţeles năucitor care le poate ușura stăpânirea, adică: dreptul la libertate, datoria egalităţii și idealul fraternităţii.

Oare ce vrea să însemne această deosebire, care la prima vedere pare a fi numai între cuvinte? Până în momentul trecerii puterii în mâinile francmasonilor, libertatea, egalitatea și fraternitatea vor putea să fie un ţel către care lumea creștină merge orbește, dar din momentul în care puterea va trece în mâinile LOR, libertatea, egalitatea ca și fraternitatea urmează a fi acordate popoarelor numai în măsura în care sunt de obicei acordate drepturile și executate datoriile, adică numai după bunul plac al celor care deţin puterea.

Peste toate aceste guverne ale statelor ce există pe această planetă ei spun că au un guvern al lor superior francmasonic, care doar acela conduce destinele lumii acţionând în mod ocult dar puternic. Puterea aceasta efemeră ei o au doar prin faptul că au la picioarele lor, prin banii și aurul pe care îl deţin, pe toţi oamenii prăbușiţi moral, corupţi, ambiţioși, pătimaşi, plini de vicii sau pătaţi,

ajutându-le ambiţiile murdare, răzbunările și împlinindu-le toate poftele. În felul acesta ei spun că au în sau la mâna lor pe aproape toţi conducătorii de ţări și popoare, care, prin greșelile și ticăloșiile lor (multe dintre ele trezite și amplificate chiar de ei), vor aduce tot mai multe popoare la revoltă, până când acestea vor cere – CULMEA PĂCĂLELII – de la El scăparea (salvarea).

Singura frică a francmasonilor sunt Regii (care nu au fost cooptaţi în francmasonerie), fiindcă aceștia, prin independenta și puterea pe care le-o dau drepturile de moștenire a Tronului, pot să se opună francmasonilor făcându-le prin aceasta mult rău. Pentru a ajunge la ţelul criminal urmărit de ei, francmasonii au procedat mai întâi la izolarea poporului de conducătorul său, ridicând un zid de minciuni între ceea ce presa și propaganda lor îl face să vadă, până când în final acesta (conducătorul) ajunge să fie un aderent orb al lor, pe care ei îl duc apoi de mână numai unde vor ei.

Ceea ce ne apare ca fiind cumplit de primejdios, este mijlocul în mod evident terorist cu care ei mărturisesc că vor scăpa de revoltă omenirii creștine, atunci când aceasta se va deștepta. Ei spun că într-o asemenea situaţie vor scăpa de furia creștinilor, aruncându-le în aer toate orașele mari, cu ajutorul drumurilor (tunelelor) subpământene pe care atunci le vor avea la dispoziţie în respectivele orașe, astfel încât ei vor îngropa în ruine revolta creștinilor uniţi care ar îndrăzni să se ridice împotriva lor. Așadar, într-o asemenea situaţie, asasinatul terorist în masă va pune vârf la toate crimele francmasonilor. Deși la prima vedere așa ceva pare incredibil să nu uităm tunelele care au fost construite în acest scop din ordinul FRANCMASONULUI CEAUŞESCU.

10. Prin orice mijloace, francmasonii pun în calea neamurilor creștine toate ispitele și viciile, printre acestea la loc de „cinste” aflându-se otrăvirea lentă cu băuturi alcoolice, care fac totodată să se prăbușească moralitatea și facilitează corupţia. Ei vor astfel să slăbească cât mai mult orice rezistenţă și urmăresc în același timp să

zăpăcească mulţimea în așa fel încât aceasta să ajungă să creadă că ei sunt într-adevăr niște „mari binefăcători” ai omenirii.

Stăpânirea aceasta ei scontează că până la urmă o vor avea asigurându-și controlul și domnia asupra majorităţii poporului, deoarece în viziunea lor criminală numărul celor din popor care se vor lăsa conduși va fi acela care le va asigura puterea, întrucât, în conformitate cu părerea lor, cei mai mulţi indivizi ai unui popor sunt răi, vicioși, fără multă inteligenţa sau cultură, ei putând fi tocmai de aceea ușor de stăpânit prin frică. Tocmai de aceea francmasonii au luptat și lupta pretutindeni pentru votul universal, întrucât prin el pot fi înlăturate cu ușurinţă minţile luminate ale creștinilor care prin vot, în strânsă legătură cu gradul de cultură și starea socială a fiecăruia răzbăteau mult mai ușor la conducere, acolo unde vor să fie numai ei (francmasonii).

După introducerea zăpăcelii și răsturnarea tuturor valorilor naţionale și spirituale din fiecare Stat, urmează în planul lor introducerea REPUBLICII, pe care, după cum se vede deja au introdus-o în multe State. Prin republica francmasonii consideră că pot conduce cu mult mai multă viclenie și abilitate, întrucât republicile sunt în general conduse de oameni aleși la intervale scurte de timp (3 – 4 ani), atât prin manipulări mârșave prin presa cât și prin maşinaţiile murdare ale conducerii lor ascunse. Preşedinţii de republică la rândul lor, sunt în felul acesta de asemenea stăpâniţi de ei. Ei spun că pentru a fi și mai siguri de oamenii lor de paie, vor împinge cel mai adesea la preşedinţia Statelor oameni compromiși care au o pată morală în trecutul lor.

În felul acesta, atât prin bani, cât și prin presa și prin influenţa lor mârșava, ascunsă dar puternică ei pot face să fie aleși exact oamenii lor în calitate de președinţi ai Statelor; imediat după alegere ei îi vor ţine pe aceștia în mână și vor face cu ei ceea ce vor, prin șantaje. În cazul în care aceștia nu se vor supune, îi vor denunţa la scurt timp după respectivă nesupunere pentru păcatele lor, care sunt

cunoscute numai de francmasoni.

Șantajaţi de frică de a nu pierde cumva „binefacerile” puterii, acești oameni de paie, vor juca aproape totdeauna după cum le vor cânta stăpânii lor (francmasonii).

Iată prin urmare de ce lupta francmasonii cu atâta înverșunare în presa lor contra Regilor, și de ce au acţionat cu atâta tenacitate și au reușit să facă să se prăbușească atâţia Împăraţi și Regi, punând în locul lor niște președinţi de republică care erau în general „oamenii lor de paie”. Acolo unde deja au reușit să introducă republică, pentru a fi siguri de ea, au făcut la scurt timp după aceea să se voteze legi care interzic cu desăvârșire orice formă de manifestare care ar permite revenirea la guvernarea monarhică.

Monarhiile sunt privite ca fiind o mare piedică pentru planurile diabolice de stăpânire și distrugere ale francmasonilor deoarece REGII nu sunt răspunzători în faţa nimănui pe pământ, ci ei răspund doar în ceruri, în faţa lui Dumnezeu, scăpând astfel complet de sub controlul și puterea francmasonilor.

Pentru a ajunge să stăpânească și mai abil lumea, francmasonii spun că vor face să fie aleși președinţii de republică de către Camerele Deputaţilor, însă acestor Camere li se va ridica cu timpul dreptul de a propune sau de a schimba legile, acest drept trecând după aceea numai asupra președinţilor de republică. În felul acesta, guvernele vor atrage aproape toate atacurile, iar pentru a fi scăpate de o răspundere efectivă, se va introduce peste tot apelul la popor, adică REFERENDUMUL. Poporul care va hotărî soarta președinţilor și a guvernelor lor, va fi atunci servitorul lor orb și aproape niciodată nu va hotărî altfel decât cum vor vrea francmasonii. În plus, pentru a avea și mai la îndemână soarta popoarelor creștine, pe care să le poată arunca atunci când vor ei unele contra altora în războaie crunte, dreptul de a declara război îl vor lăsa tot numai președintelui, care mai mereu este așa cum am văzut unealta lor supusă.

Mai departe francmasonii vor reduce tot mai mult

drepturile și garanţiile constituţionale, pentru că astfel să facă loc unei guvernări AUTOCRATE, care odată cu reducerea garanţiilor constituţionale, va sapa tot mai adânc prăpastia dintre popoare și guvernele lor.

Gândind cu luciditate la toate acestea ori de câte ori vedem nesfârșitele frământări dintre partide, ne putem da seama cât de aproape încep să se simtă francmasonii de nemernica lor victorie.

11. Până acum protocoalele secrete francmasonice au arătat mijloacele ascunse de distrugere a Statelor creștine, de acum înainte vom asista la ridicarea pe ruinele tuturor statelor creștine a Statului universal UNIC francmasonic care nu va mai avea frontiere. Protocoalele secrete declară că tot ce scrie astăzi presa din toată lumea despre libertate, despre democraţie, despre o mai justa repartiţie a bunurilor pământești, despre votul universal, despre aproape toate eforturile ce se fac pentru a aduce fericirea reală și bunăstarea celor mulţi și nevoiași, toate acestea sunt bune pentru „brutele de creștini” care nu înţeleg mai nimic din ceea ce este real, și care datorită naivităţii și prostiei lor trebuie mai mereu să fie ameţite cu făgăduieli deșarte. Ei mărturisesc însă că toate aceste vorbe goale vor trebui să dispară din lume în momentul în care vor ajunge ei la putere. Creștinătatea va fi atunci șocată și înmărmurită de o asemenea întorsătură și va aștepta inertă îndreptarea răului de la noii guvernanţi; francmasonii consideră că atunci ea nu va mai fi în stare să opună vreo rezistenţă, după ce a fost redusă la un asemenea grad de mizerie sufletească și materială. „Creștinii naivi și proști sunt întocmai ca o turmă de oi, iar noi suntem întocmai precum lupii printre ele. Știţi ce li se întâmplă oilor când ajung lupii în turmă”. Această mărturisire este cu atât mai preţioasă, cu cât constatăm că ea se aplică exact acolo (în statele) unde francmasonii au pus deja mâna pe putere.

12. Presa, care astăzi este un mijloc de apărare al tuturor libertăţilor aberante care merg uneori până la anarhie, va fi strașnic îngrădită atunci când va veni

stăpânirea francmasonilor pentru aceasta promulgându-se legi care vor permite aceasta restricţie întrucât libertatea, așa cum o înţeleg ei în timpul domniei lor, este în viziunea lor dreptul de a face numai ceea ce este îngăduit de legi. Ei vor împiedica total controlul opiniei publice, care se poate face astăzi cu ajutorul tiparului, pe de o parte punând taxe foarte mari asupra tipăriturilor de orice fel, iar pe de altă parte prin obligativitatea ce o vor institui în a se cere înainte de apariţia oricărei scrieri verificarea atentă și revizuirea ei de către autorităţi. Prin aceste mijloace francmasonii scontează că vor reuși că tot ceea ce ar putea să le împiedice domnia prin trezirea opiniei publice, să nu vadă niciodată lumina presei.

Până atunci ei au acţionat însă foarte mult și au câştigat peste tot controlul necondiţionat asupra mării majorităţi a presei din lumea întreagă, ascultând sfaturile date cu o inteligenţă diabolică de toţi marii lor conducători pe care i-au avut și care le spuneau: „Priviţi totul ca fiind aproape nimic. Banii ca fiind nimic. Consideraţia sau dispreţul ca fiind mai nimic. Priviţi însă presa ca fiind totul, pentru că având controlul deplin asupra presei, vom avea astfel tot restul”.

Presa, care cel mai adesea este manipulată de francmasoni, strecoară vrând nevrând sugestii insidioase foarte rele sau rele în sufletul cititorilor și adeseori se lucrează în secret pentru slăbirea Statului, Naţiunii, Spiritualităţii, Moralei, a Armatei, a Bisericii, etc.

Tot astfel se poate înţelege CINE anume săpa la temelia iubirii dintre fraţi, asmuţând provinciile ţării unele contra altora numai pentru a-și realiza interesele LOR politice, conform poruncilor din Protocoale, unde se vorbește de sprijinirea subversivă a autonomiei și neînţelegerii dintre provincii: „Atenţia noastră se va întinde în mod special asupra provinciei.

Trebuie adeseori să aţâţăm acolo speranţe și dorinţe net potrivnice celor din capitală, căreia îi vom spune că acestea sunt speranţele și dorinţele adevărate ale provinciilor, deși e lesne de înţeles că izvorul dezbinărilor

nu pornește decât de la noi. Căci atâta timp cât noi (francmasonii!) nu ne vom bucura încă de o putere deplină, vom simţi adesea necesitatea de a înăbuși glasul capitalelor cu acela al majorităţii, al poporului din provincii, care va fi lesne aţâţat de către agenţii noștri abili și CHARISMATICI".

Deși sunt scrise cu zeci de ani înainte de unirea Romanilor, este aproape uluitor cât de exact se potrivesc aceste planuri cu cele ce se petrec acum la noi.

13. Nevoia zilnică de pâine îi va face pe oameni să tacă, iar prin diferite concursuri de loto, sport, artă, frumuseţe etc., adormiţi și hipnotizaţi de cuvântul magic PROGRES, aceștia vor fi astfel distraţi și îndepărtaţi de la problemele grave lăuntrice sau politice, consumându-și zi de zi, în mod haotic și inutil, un imens și preţios capital de energie psihomentala pe care îl vor învesti spre exemplu în frenezia unui steril meci de fotbal.

14. Religia creștină se urmărește a fi discreditata treptat de către francmasoni.

15. Cei care se vor opune într-un mod oarecare instaurării dominaţiei francmasonice vor fi pedepsiţi cu moartea. Francmasoneria exterioară este doar avangarda și stâlpul de susţinere al Ierarhiei Francmasonice Secrete. Lojile francmasonice în calitatea lor de grupuri ale francmasoneriei exterioare sunt de fapt o creaţie a Ierarhiei Francmasonice Secrete. Odată cu proclamarea formală a Republicii Mondiale, unice aceasta Francmasonerie simplă (exterioară) va fi desfiinţată la scurt timp după aceea împreună cu orice formă de liberalism.

16. De asemenea, se va desfiinţa învăţământul liber (particular), iar în școli tineretul va fi crescut numai în spiritul noilor săi stăpâni (Ierarhia Francmasoneriei Secrete).

17. Baroul trebuie să fie demoralizat, atunci la fel și prostimea.

Instituţiile publice trebuie compromise, iar spionajul și turnătoria trebuie să fie cultivate în mod sistematic.

18. Prestigiul persoanelor publice care sunt orientate în mod benefic și divin trebuie să fie în mod sistematic desfiinţat, ca și fiinţa lor, prin atentate, calomnii, denigrare sau folosind alte căi ascunse.

19. Toţi criminalii politici și anarhiștii nu trebuie niciodată să fie prezentaţi publicului ca fiind niște martiri care luptă pentru fericirea mulţimii.

20. Crizele economice mondiale sunt în mod intenţionat întreţinute de către Francmasonerie, cu scopul de a retrage banii din circulaţie; trebuie astfel că guvernele să fie determinate – pe diverse căi – să facă împrumuturi externe uriașe cu dobânzi mari, pentru a fi pe deplin la mână (discreţia) Francmasoneriei. În viitoarea Republica Mondială Unică, proprietatea particulară va putea fi oricând confiscata de Conducătorul Republicii, care va fi singurul proprietar de fapt în stat.

21. În această viitoare Republica Planetară Unică, Bursele de fonduri publice nu vor mai avea ce cauta, deoarece atunci statul va fixa preţurile după cum el va dori. Până atunci, pe de o parte, împrumutând cu sume uriașe guvernele și, pe de altă parte, întreţinând corupţia administraţiei, dominaţia francmasonică vine de la sine.

22. Această dominaţie urmează să se instaureze mai ales cu ajutorul aurului și a banilor, care se afla în mâinile membrilor Ierarhiei Superioare Secrete a Francmasonilor.

23. Mică industrie va fi, în viitoarea Republica Planetară, singura cale ce vă împiedica apariţia șomajului.

24. Regalitatea este forma ideală de guvernare în cazul Statului Planetar Unic, însă ea este realizabilă numai atunci când regele Statului Planetar va fi ales și educat de Ierarhia Superioară Secretă a Francmasoneriei.

* * *

SFÂRŞITUL PROTOCOALELOR

Scrisoarea Enciclica „HUMANUM GENUS” a papei LEON al XIII-lea împotriva Francmasoneriei (20 aprilie 1884)

NOTA INTRODUCTIVA

Enciclica Papei Leon al XIII-lea împotriva

francmasoneriei a fost scrisă acum mai bine de o sută de ani. Redactată de o minte foarte lucidă și perfect avizata, ea este unul dintre cele mai virulente rechizitorii la adresa Francmasoneriei, acest aspect fiind confirmat de altfel chiar și de către francmasoni. „Șeful bisericii romane este fără îndoială personajul cel mai autorizat printre dușmanii francmasoneriei”. – scria în 1903 în revistă masonică ACACIA Marele Maestru Mason HIRAM. Aceasta este de astfel explicaţia pentru efortul constant urmărit până în ziua de azi din partea masoneriei de a distruge sau cenzura acest text sau cel puţin de a-l discredita cât mai mult.

De altfel, se cuvine să menţionăm că textul pe care îl prezentăm aici pentru prima oară în limba romană este incomplet, lipsindu-i partea finală în care sunt arătate unele mijloace eficiente de a combate francmasoneria. Acest fragment a fost însă rezumat sintetic, chiar după citatele pe care HIRAM le înserează în tentativa să furioasă de a combate argumentele Papei prezentate în Enciclica (Revistă

ACACIA nr. 6, 1903).

În acea perioadă, la sfârșitul secolului trecut, francmasoneria pornise o campanie virulenta și deja fățișă, asumată cu o uluitoare îndrăzneala împotriva Bisericii și spiritului creștin, urmărind, cum face de altfel și astăzi însă chiar cu și mai multă viclenie și înverșunare, să distrugă total orice metodologie sau instituţie autentic spirituală. Iată spre exemplificare un fragment semnificativ apărut în aceeași perioadă într-un articol manifest scris de asemenea de maestrul mason HIRAM în revistă ACACIA: „Francmasoneria este și va rămâne mereu o biserică: anti-biserica, anti-catolicism, biserica ereziei”. Sau: „Cine conferă în fond mandatul oficial de păstori de suflete preoţilor și Papilor? Dumnezeu cumva? Atunci unde este diploma cu semnătură împuternicitului? De fapt, ei au această diplomă de la niște oameni, care o au și ei la rândul lor de la alţi oameni, și așa mai departe, de-a lungul secolelor, până la apostoli. Dar oare apostolii au primit ei o

diplomă sau un atestat semnat de Iisus Cristos? Papa vorbește de revelaţie, dar unde este dovada acestei revelaţii? Dovediţi-ne că Iisus a fost într-adevăr Fiul lui Dumnezeu!”. În aceste condiţii, acest semnal de alarmă împotriva masoneriei se înscrie și el pe linia activităţii a încă șapte Papi, predecesori ai Papei Leon al XIII-lea, însă aici rigoarea și obiectivitatea argumentării, dublate de o viziune profundă și chiar inspirat vizionare asupra acestei organizaţii oculte malefice aşază Enciclica HUMANUM GENUS cu mult deasupra celorlalte încercări anterioare.

Caracterul vizionar și aproape profetic al Enciclicei reiese pentru orice fiinţă umană plină de bun simţ cu evidentă și tocmai de aceea ea este în întregime perfect actuală și astăzi prin demascarea foarte multor manevre și acţiuni disimulate ale francmasoneriei mondiale.

Sunt foarte puţine pasaje care sunt legate strict de contextul istoric în care acest rechizitoriu a fost redactat (despre rolul Bisericii în stat, relaţia Bisericii Catolice cu societatea civilă), pe care de altfel le-am eliminat pentru a nu atenua cu nimic limpezimea și forţa cu totul extraordinară a acestei analize de ansamblu asupra structurilor și directivelor vădit SATANICE ale francmasoneriei mondiale.

Avem astfel convingerea fermă că prezentarea acestui text de referinţă pentru stabilirea adevărului despre francmasonerie, organizaţie satanică ocultă și suprapolitica mondială ce se opune în mod viclean și cu îndârjire oricărei mișcări autentic spirituale, fie ea de natură religioasă, yoghină, filosofică, va contribui din plin pentru toţi oamenii din România la o mult mai clară înţelegere a complexei conjuncturi sociale, istorice și spirituale actuale, mai ales dacă se vor completa aceste informaţii și cu profeţiile faimoase ale indianului Sundar Singh cu privire la viitorul spiritual al României și mai ales dacă vom urmări să intuim rolul esenţial pe care această zonă îl va avea în viitorul apropiat pentru trezirea spirituală a întregii planete.

HUMANUM GENUS

Iubiţi fraţi creștini, primiţi salutul și binecuvântarea mea apostolică.

Din clipa în care, datorită acţiunilor negative ale forţelor malefice, demonice și satanice, antidivine, umanitatea s-a separat într-o anumită măsură de Dumnezeu, căruia îi datorează chemarea la existenţa și toate darurile supranaturale, ea s-a împărţit în două tabere opuse care nu încetează să se lupte, una pentru adevăr, bine, frumos și virtute, iar cealaltă pentru tot ce este contrar virtuţii și adevărului. Prima parte a umanităţii reprezintă împărăţia lui Dumnezeu pe pământ și este adevărata Biserică a lui Iisus Cristos, ai cărei membri, dacă doresc din toată inima să-i aparţină pe de-a întregul și să acţioneze în vederea desăvârșirii lor spirituale, trebuie în mod necesar să-l slujească pe Dumnezeu și pe Fiul Său Divin cu tot sufletul și cu toată voinţa lor. Cea de-a doua parte reprezintă împărăţia cumplită a Satanei. Sub stăpânirea și puterea să se afle toţi cei care, urmând funestele exemple ale tenebrosului lor conducător și ale păcatului primordial, refuza să se mai supună Legii divine și îşi înteţesc necontenit eforturile, fie pentru a-l elimina pe Dumnezeu din viaţa lor, fie pentru a acţiona direct împotriva lui Dumnezeu. Aceste două împărăţii au fost văzute cu ochiul intuiţiei spirituale și descrise de Sfântul Augustin cu o mare plasticitate sub formă a doua cetăţi opuse una alteia, atât prin legile care le guvernează, cât și prin idealul pe care-l urmăresc și aceasta într-o exprimare deosebit de laconica dar în același timp plină de sens, el a scos în evidenţă în cuvintele următoare principiul constitutiv al fiecăreia: „Două tipuri de iubire au dat naștere la două cetăţi: cetatea pământească provine din iubirea egoistă doar faţă de tine însuţi, dusă până la desconsiderarea și uitarea de Dumnezeu iar cealaltă cetatea cerească, provine din iubirea de Dumnezeu dusă până la desconsiderarea și uitarea egoului”. („De Civitas Dei”, I XI, c. XXV)

De-a lungul tuturor veacurilor care ne-au precedat, aceste două cetăţi opuse n-au încetat deloc să se lupte una

cu alta, utilizând tot felul de tactici și armele cele mai diverse, deși nu întotdeauna cu aceeași impetuozitate.

În epoca noastră, factorii râului s-au coalizat într-un imens efort distructiv, sub impulsionarea și cu sprijinul direct al unei societăţi secrete răspândite într-un mare număr de locuri, foarte puternică și foarte viclean organizată, și anume societatea francmasonilor. Aceștia, de altfel aproape că nici nu se mai îngrijesc să-și disimuleze intenţiile și se întrec între ei în îndrăzneala de a ataca făţiș sublimă măreţie a lui Dumnezeu. Ei întreprind acum prin satanicele lor acţiuni ruinarea Sfintei Biserici în mod public, la lumina zilei, tinzând dacă s-ar putea, să lipsească complet popoarele de binefacerile și binecuvântările pe care ele le datorează Mântuitorului nostru Iisus Cristos.

Cuprinși de o profundă tristeţe la vederea acestor impietaţi și sub impulsul milei și compasiunii, ne-am simţit de nenumărate ori împinși să strigăm și Noi cu disperare către

Dumnezeu: „Doamne, iată că vrăjmașii Tăi s-au întărit și cei ce Te urăsc au ridicat capul. Împotriva poporului Tău au uneltit cu încăpăţânare și viclenie și s-au sfătuit împotriva Sfinţilor Tăi. Da, iată că ei zis-au, Veniţi să-i pierdem pe ei dintre neamuri. S-au sfătuit într-un gând și împotriva Ta legământ au făcut”. (Psalmul 82, 2 – 4)

Cu toate acestea, în faţa unei ameninţări atât de presante și în prezenţa unui atac atât de crud și de vehement îndreptat împotriva creștinismului, este de datoria noastră să semnalăm pericolul, să denunţăm adversarii și să opunem întreaga rezistenta posibilă proiectelor lor mârșave:

În primul rând pentru a împiedica pierderea sufletelor a căror salvare ne-a fost încredinata, apoi pentru că împărăţia Domnului nostru Iisus Cristos aici pe pământ, pe care avem misiunea de a o apăra, nu numai să rămână în picioare în toată integritatea ei, ci să facă pe întregul pământ cât mai multe noi progrese și noi cuceriri.

În vigilenta lor solicitudine pentru salvarea poporului creștin, predecesorii noștri au recunoscut și ei foarte

repede acest dușman capital încă din momentul în care, ieșind din tenebrele unei conspiraţii satanice oculte, el se lansă la asaltul făţiș. Știind foarte clar ce era și ce voia el, ei au dat semnalul de alarmă guvernelor și popoarelor, punându-le în gardă împotriva capcanelor și tertipurilor pregătite în mod diabolic pentru a lua prin surprindere.

Pericolul a fost denunţat pentru prima oară de Clement al XII-lea în 1738, iar Constituţia promulgată de acest Papa a fost reînnoită și confirmată de Benedict al XIV-lea. Pius al VII-lea, a mers pe urmele acestor doi pontifi, iar Leon al XII-lea incluzând în Constituţia să apostolică QUO GRAVIORA toate actele și decretele Papilor precedenţi cu privire la acest subiect, le-a ratificat și le-a confirmat pentru totdeauna. De asemenea, Pius al VIII-lea, Grigore al XVI-lea și în repetate rânduri Pius al IX-lea au vorbit și ei în același sens.

Scopul fundamental și spiritul organizaţiei francmasonice au fost scoase la iveală prin manifestarea evidentă a acţiunilor și orientărilor sale, prin cunoaşterea principiilor ei, prin expunerea regulamentelor și ritualurilor împreună cu comentariile acestora, la care de nenumărate ori s-au adăugat mărturiile propriilor săi adepţi. În faţa acestor fapte era cât se poate de firesc ca acest Scaun apostolic să denunţe în mod public francmasoneria că pe o asociaţie satanică criminală, nu mai puţin periculoasă pentru creștinism decât pentru societatea civilă. Au fost dictate împotriva ei cele mai grave pedepse cu care Biserica îi poate lovi pe cei vinovaţi, precum și interdicţia de a se afilia la ea.

Iritaţi de această măsură și sperând că vor putea, fie prin dispreţ, fie prin calomnie să scape de aceste condamnări sau măcar să le atenueze forţa, membrii acestei organizaţii oculte i-au acuzat pe Papii care le-au formulat că au dat sentinţe nedrepte și arbitrare sau că au întrecut măsura cu pedepsele aplicate. Astfel, procedând cu viclenia lor legendară, ei s-au străduit să eludeze autoritatea sau să diminueze valoarea Constituţiilor promulgate de Clement al XII-lea, Benedict al XIV-lea, Pius

al VII-lea și Pius al IX-lea.

Totuși, chiar din rândurile grupării nu au lipsit membri sau asociaţi care au mărturisit aproape fără voia lor: conform doctrinei și disciplinei catolice, pontifii romani nu au făcut în realitate decât un lucru perfect legitim. La toate aceste mărturisiri trebuie adăugat de asemeni asentimentul explicit al unui număr de șefi de stat care au ţinut în mod ferm, fie să denunţe societatea francmasonilor la Scaunul apostolic, fie să o lovească ei înșiși, arătându-i periculozitatea, prin legi emise împotriva ei, așa cum s-a întâmplat în Olanda, Austria, Elveţia, Spania, Bavaria, Savoia și-n alte părţi ale Italiei.

Este extrem de important să remarcăm acum cât de mult au confirmat evenimentele înţelepciunea vizionara a predecesorilor Noștri. Solicitările și atenţionările lor antemergătoare și părintești nu au avut însă din păcate pretutindeni și totdeauna succesul dorit; aceasta se datorează pe de o parte disimulării și vicleniei oamenilor afiliaţi acestei grupări periculoase și, pe de altă parte, a imprudentei ușurinţe a celor care ar fi trebuit să fie cel mai direct interesaţi în a o supraveghea cu cea mai mare atenţie. Rezultatul acestor lucruri a fost ca într-un secol și jumătate francmasoneria a făcut progrese distructive incredibile. Folosind din plin atât îndrăzneala insolenta cât și șiretenia și perfidia, ea a invadat toate rangurile ierarhiei sociale și a început să aibă în interiorul statelor moderne o putere care echivalează aproape cu suveranitatea. De la această rapidă și formidabilă expansiune au rezultat în mod precis atât pentru Biserică, cât și pentru autoritatea conducătorilor de state și pentru societatea publică relele multiple pe care predecesorii noștri le prevăzuseră de atât de mult timp. La ora actuală am ajuns chiar pe punctul de a avea toate motivele să întrevedem pentru viitor cele mai serioase temeri; desigur, nu atât în ceea ce privește Biserica, ale cărei fundamente solide nu ar putea fi cu ușurinţă distruse de efortul oamenilor, ci referitor la securitatea tuturor statelor în sânul cărora francmasoneria sau asociaţii similare care

cooperează cu ea sau sunt sateliţi ai ei, au devenit prea puternice.

Pentru toate aceste motive, de îndată ce ne-a fost încredinţată conducerea Bisericii, am sesizat cu claritate necesitatea de a rezista în faţa unui rău atât de mare și de a ridica împotriva lui atât cât ne stă în putinţă autoritatea noastră apostolică. De asemenea, profitând de toate ocaziile favorabile, am tratat clar și la obiect principalele teze doctrinale asupra cărora opiniile perverse ale Lojilor masonice par să fi avut cea mai mare influenţă. Astfel, în Enciclica Noastră QUOD APOSTOLICI MUNERIS ne-am străduit să combatem monstruoasele sisteme socialist și comunist. Într-o altă enciclica, ARCANUM, ne-am permis să punem în lumină și să apărăm noţiunea veritabilă și autentică de familie a cărei origine și sursă este căsătoria. În enciclica DIUTURNUM am făcut cunoscută conform principiilor înţelepciunii creștine esenţa puterii politice și am arătat admirabilele ei armonii cu ordinea naturală, cât și cu salvarea popoarelor și a conducătorilor acestora.

Acum, după exemplul predecesorilor noștri ne-am decis să ne fixăm în mod direct atenţia asupra societăţii francmasonice, asupra ansamblului ei de doctrine, planuri, sentimente și acte ale tradiţiei sale, pentru a pune într-o evidentă și mai izbitoare extraordinara sa putere malefică și a opri astfel proliferarea contagioasă a acestui flagel funest pentru întreaga planetă.

Există în lume un anumit număr de grupări și secte care, deși diferă unele de altele prin nume, ritualuri, formă, origine, se aseamănă și sunt perfect de acord între ele cu privire la scopul final și principiile esenţiale. De fapt, ele sunt identice cu francmasoneria, care este pentru toate celelalte axul central de la care pornesc și în care se termină. Și deși în prezent ele au aparenţa unor societăţi deschise, deși organizează reuniuni publice sub ochii tuturor, deși publică ziare și reviste de prezentare a activităţii și organizării lor, totuși, dacă mergem mai profund, dincolo de aceste aparenţe, se poate constata că ele aparţin familiei de societăţi satanice clandestine și că

ele păstrează mereu acest atribut. Există într-adevăr în cadrul lor o anumită categorie de secrete a căror divulgare este interzisă cu cea mai mare grijă de Constituţia lor – unele chiar sub pedeapsa cu moartea – nu numai persoanelor din afară, ci chiar unui mare număr dintre adepţi.

Acestei categorii de secrete aparţin Consiliile intime și supreme, numele principalilor șefi (în special din afară gradelor cunoscute), anumite întâlniri mai oculte și interioare; de asemenea, tot aici se includ și deciziile importante care au fost luate împreună cu mijloacele și agenţii lor de execuţie. La această lege a secretului concura într-un mod strălucit: diviziunea făcută între membri, care se ocupă unii de drepturi, alţii de oficii și alţii de sarcini sau îndatoriri, distincţia ierarhică, magistral organizată, pe ordine și grade, și disciplina severă la care toţi sunt supuși.

Cea mai mare parte a timpului în ritualurile de iniţiere, cei care le solicită trebuie să promită, ba mai mult decât atât, să jure solemn că nu vor dezvălui niciodată nimănui, sub nicio formă, numele tovarășilor lor, însemnele strict secrete și înscrisurile caracteristice și doctrinele grupării. Astfel, sub aparente mincinoase și făcând din disimulare o regulă constantă de conduită, francmasonii nu precupeţesc niciun efort pentru a se ascunde și a nu avea alţi martori în afară complicilor lor.

Marele lor interes fiind de a nu părea niciodată ceea ce în realitate sunt, ei joacă cel mai adesea rolul aparent nevinovat al unor persoane iubitoare de literatură sau filosofie laolaltă doar pentru cultivarea științelor și artelor. Ei nu vorbesc atunci decât despre zelul cu care impulsionează ei progresul civilizaţiei și nu mai contenesc să ţină discursuri sforăitoare despre milă lor nesfârșită pentru oamenii sărmani. Dacă ar fi să-i credem, singurul lor scop în viaţă este ameliorarea constantă a vieţii maselor și împărtășirea la un număr tot mai mare de oameni a avantajelor și beneficiilor spirituale care sunt atât de utile societăţii civile. Dar chiar presupunând că aceste

intenţii ar fi sincere, ele sunt departe de a le epuiza toate scopurile. Într-adevăr, nu este deloc întâmplător ca cei afiliaţi la francmasonerie trebuie să promită că vor asculta totdeauna, gata la cea mai mică atenţionare, la cel mai mic semn să execute rapid și fără crâcnire ordinele date, acceptând dinainte, în caz contrar că vor suporta cele mai riguroase și mai dure tratamente, care include până chiar și moartea. De fapt, nu rareori pedeapsa capitală este aplicată acelor membri care sunt convinși fie să trădeze disciplina secretă a societăţii, fie să reziste la ordinele superiorilor, iar aceasta se practică cu o asemenea dexteritate, încât în cele mai multe cazuri executorul acestei sentinţe mortale se sustrage justiţiei, stabilită să vegheze asupra crimelor și să le pedepsească.

Deci, să trăiești în disimulare și să fii învăluit de satanice tenebre, să înlănţui de tine prin legături dintre cele mai strânse fără a le face niciodată cunoscut în prealabil la ce se angajează, oameni reduși astfel la condiţia de sclavi, să utilizezi în tot felul de atentate aceste instrumente pasive ale unei voinţe satanice străine, să înarmezi pentru crimă mâini prin intermediul cărora îţi asiguri neimplicarea directă la omor, toate acestea și multe altele sunt practici monstruoase, condamnate chiar de către natură.

Raţiunea, bunul simţ și adevărul sunt de ajuns ca să demonstreze că organizaţia de care vorbim este într-o opoziţie indiscutabilă cu justiţia și cu morală naturală.

Alte dovezi de o mare claritate se adăugă celor precedente și permit să se vadă și mai bine cât de mult îi repugnă francmasoneriei prin însăși constituţia să esenţială, onestitatea. Oricât de mare ar putea fi într-adevăr printre oameni vicleană abilitate de disimulare și obișnuinţa minciunii, este imposibil ca o cauză de orice natură ar fi ea, să nu se trădeze prin efectele pe care le produce: „Nu se poate că un pom bun să facă roade rele și un pom rău să facă roade bune”. (Matei, VII.18.)

Ori este evident că toate fructele produse de francmasonerie sunt dintre cele mai otrăvitoare. Iată ce

rezultă din datele pe care le-am prezentat până acum, iar această concluzie ne dă ultimul cuvânt cu privire la intenţiile acesteia. Acţiunile francmasonilor – și subliniem că eforturile lor converg toate în acest scop – sunt cu o încăpăţânare diabolică îndreptate să distrugă din temelii până la culme orice formă religioasă și spirituală autentic creștină și să-i substituie o alta, modelată după ideile lor și ale cărei principii și legi fundamentale sunt împrumutate din aşa-zisul naturalism.

Tot ce am spus sau ce ne propunem să spunem trebuie să fie clar înţeles că privind secta francmasonică în ansamblul ei, care cuprinde și alte societăţi surori sau care sunt aliate ei. Nu pretindem însă aplicarea tuturor acestor reflexii la fiecare membru luat individual. Printre aceștia cu siguranţă că se pot întâlni unii chiar într-un număr notabil care, deși nu lipsiţi de vină de a fi aderat la asemenea societăţi, nu se murdăresc totuși în acţiunile lor criminale și ignora datorită naivităţii scopul final pe care aceste societăţi satanice se străduiesc să-l atingă. Mai mult decât atât, se poate întâmpla uneori că unele grupuri să nu aprobe concluziile extreme pe care logică ar trebui să-i constrângă să le adopte deoarece ele decurg în mod necesar din principii comune oricărei organizaţii. Însă răul poartă cu el o mârșăvie care de la sine respinge orice conștiinţă curată sau produce teamă.

Primul principiu al „naturismului” este că în orice lucru trebuie să prevaleze natură sau raţiunea strict umană, prin definiţie limitată (negând deci partea spirituală sau Sinele Divin al fiinţei umane). După aceasta aserţiune ei fac prea puţin caz de Dumnezeu sau alternează esenţa oricărui demers religios prin opinii vagi și sentimente eronate. Ei neagă că Dumnezeu ar fi autorul vreunei revelaţii. Pentru ei, în afară de ceea ce poate să înţeleagă raţiunea umană comună nu există nici dogma religioasă, nici adevăr și nici maestru realizat spiritual în care să poţi avea încredere. Și cum misiunea proprie și specială a Bisericii constă în receptarea în toată plenitudinea lor a doctrinelor revelate de Dumnezeu și-n

păstrarea lor într-o stare de puritate incoruptibilă, ca și în autoritatea stabilită pentru a le împărtăși împreună cu celelalte ajutoare dăruite de Providenţa pentru desăvârșirea oamenilor, împotriva ei adversarii au manifestat cea mai mare înverșunare și au îndreptat cele mai violente atacuri.

Faptul că membrii sectei francmasonice nu sunt cu toţii obligaţi să renege explicit religia creștină, departe de a dăuna planului general al francmasoneriei care vizează distrugerea oricărei instituţii divine pe pământ, îi servește mai degrabă interesele. Astfel, mai ales prin aceasta masoneria poate înșela mai ușor oamenii simpli și fără discernământ și face posibilă admiterea mult mai multor persoane în organizaţie. Mai mult chiar, prin deschiderea largă faţă de adepţii care provin din cele mai diverse religii ea devine capabilă să acrediteze o eroare fundamentală a acestei epoci, și anume, dezinteresul faţă de religie și mai general, faţă de credinţa în Dumnezeu.

„Naturaliștii” merg însă și mai departe. Angajaţi cu multă îndrăzneală pe calea erorii în cele mai importante probleme ei sunt antrenaţi logic până la consecinţele extreme ale principiilor lor, fie datorită slăbiciunii naturii umane, fie prin pedeapsa dreaptă cu care Dumnezeu le lovește orgoliul. De aici rezultă că ei nu mai au certitudinea și integritatea adevărurilor accesibile doar raţiunii superioare, iluminate de Conștiinţa Divină, cum ar fi existenţa lui Dumnezeu, spiritualitatea și nemurirea sufletului. Purtată într-o nouă aglomerare de erori francmasoneria nu a putut evita aceste pericole.

Într-adevăr, deși luată în ansamblu francmasoneria admite existenţa unui anumit Dumnezeu, mărturia propriilor săi membri stabilește că această credinţă nu este obiectul unui asentiment ferm și al unei certitudini de nezdruncinat pentru fiecare membru individual.

De fapt, se lasa iniţiaţilor deplină libertate de a se pronunţa într-un sens sau altul, fie pentru a afirma existenţa lui Dumnezeu, fie pentru a o nega. Cei care neagă cu îndârjire această realitate sunt la fel de ușor

primiţi la iniţiere ca și cei care, într-un anumit mod o admit dar, denaturând-o precum panteiștii, reţin din aceasta doar niște aparente absurde, pierzând esenţialul adevărului existenţei lui Dumnezeu.

Pe de altă parte, atunci când acest fundament necesar este distrus sau numai zdruncinat, în mod automat și celelalte principii ale ordinii naturale devin confuze în mintea umană, care nu mai are atunci niciun punct de sprijin de care să se agaţe. Tocmai de aceea atunci nu se mai poate vorbi nici de Creaţia lumii printr-un act liber și suveran al Creatorului (DUMNEZEU), nici de guvernarea Providenţei, nici de supravieţuirea sufletului și nici de realitatea Spiritului esenţial Divin. Prăbușirea adevărurilor care stau la baza ordinii naturale, care susţin într-o măsură atât de mare o conduită raţională și practică în viaţă va avea cu siguranţă un impact puternic asupra moravurilor particulare și publice. Lăsăm la o parte acum acele virtuţi și calităţi superioare pe care nimeni fără un dar special de la Dumnezeu sau care fără Graţia Divină nu le poate dobândi sau manifesta; și atragem atenţia că toate acestea sunt însușirile spirituale din care nu vom găsi nici măcar o urmă la cei care îşi fac o veritabilă profesiune de credinţă din a ignora dispreţuitor Mântuirea umanităţii, Graţia Divină, Sacralitatea, Beatitudinea supralumeasca (FRANCMASONII). Ne referim aici pur și simplu la îndatoririle ce rezultă din principiile onestităţii naturale.

Un Dumnezeu care a creat lumea și o guvernează prin Providenţa sa, o Lege eternă ale cărei prescripţii ne orientează să respectăm legile Divine universale ale firii fără a le încălca niciodată, o finalitate ultimă a evoluţiei sufletului într-o regiune superioară lucrurilor lumești, iată sursele, iată principiile oricărei justiţii și onestităţi. Faceţi-le să dispară (ori chiar această este pretenţia „naturaliștilor” și a tuturor francmasonilor) și va fi după aceea aproape imposibil să se mai știe în ce constă știinţa dreptăţii și a nedreptăţii sau pe ce se bazează ea. Cât despre morală, singurul lucru care a găsit oarecum deschidere în faţa francmasonilor și-n care ei vor să fie

instruit cu grijă tineretul este ceea ce ei numesc „morală civică” (morala independentă, morală liberă), sau cu alte cuvinte morală care nu lasa niciun loc ideilor religioase și creștine.

Dar cât de insuficientă este această morală și în ce măsură este ea lipsită de soliditate, înclinându-se sub suflul pasiunilor și al instinctelor necontrolate, se poate vedea deja foarte bine prin tristele rezultate pe care ea le-a dat. Într-adevăr, acolo unde după ce s-a înlocuit morală creștină ea a început să stăpânească cu mai multă libertate și s-a constatat totodată prompt dispariţia probităţii și intergrităţii moravurilor, s-a constatat extinderea și întărirea opinilor celor mai monstruoase și de asemenea îndrăzneala crimelor care debordează peste tot. Aceste rele multiplicate provoacă astăzi plângeri și lamentări la scară mondială.

Pe de altă parte, natura umană obișnuită fiind mult mai înclinată spre viciu decât spre virtute, onestitatea este absolut imposibilă dacă mișcările dezordonate ale sufletului nu sunt înfrânate și controlate iar dorinţele inferioare nu se supun raţiunii și bunului simţ.

Dimpotrivă, acum vedem cum se multiplică și cum ajung la îndemâna oricui toate modalitaţiile ce pot atâta pasiunile inferioare. Ziare și broșuri din care decenta și pudoarea sunt alungate, opere „artistice” în care se etalează cu un cinism revoltător principiile a ceea ce se numește astăzi „realism” (iar alteori doar urâtul, dizgraţiosul și dizarmonia dobândesc valenţe „estetice”), invenţii ingenioase destinate să stimuleze și să satisfacă plăcerile materiale, într-un cuvânt totul este pus în mod diabolic de inteligent în joc pentru a dezlănţui și a cultiva în rândul oamenilor viciile și plăcerile perverse, pe fondul unui somn al virtuţii și raţiunii.

Cu siguranţă că francmasonii sunt vinovaţi de această stare de fapt dar în același timp ei sunt și consecvenţi, suprimând oamenilor speranţa într-o fericire spirituală, coborând ideea de fericire doar la nivelul lucrurilor perisabile, mai joase și mai degradate chiar

decât orizontul terestru. În sprijinul acestor aserţiuni se pot constata ușor la o privire atentă fapte sigure, deși aparent incredibile.

Francmasonii au ajuns să susţină că ar trebui utilizate sistematic toate mijloacele de a satura multitudinea de perversiuni și vicii la nivelul maselor, asigurându-se astfel că în aceste condiţii ele vor fi în întregime în mâinile lor, putându-le servi cu ușurinţă drept instrument docil în realizarea planurilor lor celor mai îndrăzneţe și diabolice.

Francmasoneria îşi concentrează de asemenea toate energiile și toate eforturile ei satanice pentru a lua în stăpânire educarea tineretului.

Francmasonii speră că vor putea să formeze ușor conform ideilor lor această categorie de vârstă atât de delicată pliindu-le flexibilitatea în această direcţie, pentru pregătirea unei rase de cetăţeni ai societăţii civile după metodele promovate de ei. (A se vedea la noi eforturile susţinute de îndoctrinare a copiilor de la vârsta cea mai fragedă – „Șoimii patriei” – ai francmasonului Ceaușescu).

Deja, în mai multe ţări ei au reușit să elimine complet din educaţia morală a tinerilor mările și sfintele îndatoriri care unesc omul cu Dumnezeu.

Referitor la situaţia politică, statul trebuie, în viziunea lor să fie ateu.

A trecut deja mult timp de când ei acţionează făţiș pentru realizarea acestor doctrine, utilizându-și pentru aceasta forţele și toate resursele, creând astfel cale liberă altor francmasoni mai numeroși și mai îndrăzneţi care sunt gata să tragă din aceste false principii concluzii încă și mai detestabile, cum ar fi ideile socialiste și comuniste.

Faptele pe care le-am rezumat pun suficient de bine în lumina constituţia intimă secretă a francmasonilor și arata în mod clar pe ce cai se îndreaptă ei spre scopul lor final. Principalele lor dogme sunt într-un complet dezacord cu raţiunea, încât nu se poate imagina ceva mai pervers.

Într-adevăr, a vrea să distrugi religia și biserica stabilită de Dumnezeu însuși nu este culmea nebuniei și a

celei mai nerușinate profanări? Însă ceea ce este, nici mai puţin oribil și nici mai puţin suportabil, constă în tendinţa lor fermă de a repudia binefacerile pline de compasiune și graţie divină dăruite de Domnul Iisus atât indivizilor cât și oamenilor grupaţi în familii și naţiuni, binefaceri care, chiar după mărturia dușmanilor creștinismului sunt de cea mai mare valoare. Desigur, într-un plan atât de nesăbuit și de criminal ne este permis să recunoaştem cu uşurinţă aici ura înverșunată de care este animat Satana faţă de Iisus Cristos, precum și teribilă lui dorinţă de răzbunare.

Celălalt scop diabolic, la realizarea căruia francmasonii îşi aruncă în joc toate forţele, constă în distrugerea oricărui fundament important al justiţiei și onestităţii. Prin aceasta, ei se fac colaboratorii acelora care ar vrea ca omul, asemenea animalelor, să nu aibă altă regulă de acţiune decât dorinţele inferioare și instinctele. Acest scop duce nu mai puţin decât la degradarea și decăderea umanităţii și la precipitarea josnică a dispariţiei sale. Răul crește astfel mereu cu toate primejdiile care ameninţa mediul familial și societatea civilă.

Erorile satanice răufăcătoare pe care le-am semnalat anterior ameninţa naţiunile cu pericole dintre cele mai redutabile. Ameninţarea lor, neluată în seamă, poate aduce prin forţa lucrurilor un haos universal și ruină tuturor instituţiilor dacă nu va fi stopata prompt. Acesta este cu adevărat scopul mărturisit și explicit urmărit prin toate eforturile lor de organizaţiile socialiste și comuniste. Francmasoneria nu are dreptul să afirme că este străină de atentatele lor pentru că ea le favorizează intenţiile, iar pe terenul principiilor este în întregime de acord cu ele, guvernându-le de fapt din umbră.

Să dea Dumnezeu că toţi, și cât mai repede, judecând după fructele otrăvite ale tuturor acţiunilor Francmasoneriei să poată recunoaşte cu luciditate germenele și principiul relelor care ne ameninţă!

Avem de-a face cu un dușman viclean, foarte subtil și prolific în capcane satanice perfide. El excelează în a gâdila plăcut urechile popoarelor și conducătorilor lor,

știind să-i învăluie și pe unii și pe alţii cu farmecul preceptelor și cu seducţia lingușelilor sale. El îşi bate în realitate joc și de unii și de alţii, de fapt, flatându-i prin procedee similare și având tot timpul pe buze cuvintele „libertate”, „egalitate”, „fraternitate” și „prosperitate publică”. Departe însă de a fi mai fericite, popoarele, copleșite de o oprimare și o mizerie crescânde, se văd lipsite și de speranţă și de credinţa într-o realitate spirituală mult mai înaltă. Cu cuvintele Sfântului Augustin putem astfel afirma că: „… ei cred sau caută să-i facă pe ceilalţi să se creadă că doctrina creștină este incompatibilă cu binele statului de drept, pentru că în realitate ei vor să fondeze statul de drept, nu pe fermitatea și stabilitatea virtuţilor, ci pe încurajarea și tolerarea tuturor relelor și viciilor”. (Epistola 157 către VOLUSIAN, cap.5, p.2).

Pentru a distruge acest dușman satanic puternic, sunt fără îndoială necesare mijloace divine eficiente care trebuie să fie proporţionale cu un râu atât de imens ale cărui ravagii sunt deja mult prea extinse pe tot globul pământesc.

Mai întâi însă, trebuie să i se smulgă cât mai grabnic masca francmasoneriei, scoţând la iveală toate tertipurile criminale folosite de această organizaţie satanică ocultă mondială pentru a seduce oamenii și ai atrage în rândurile ei.

Și, mai cu seamă, trebuie să se invoce cu fervoare, în comun, graţia, puterea și lumina lui Dumnezeu, a lui Iisus Cristos și a Fecioarei Maria, a arhanghelului Mihail, a Sfântului Iosif și a Sfinţilor apostoli Petru și Pavel.

Scrise cu zeci de ani înainte de unirea Romanilor, ce bine se potrivesc aceste planuri cu cele ce se petrec acum la noi.

Conducătorii francmasoneriei, încă de la mijlocul secolului trecut, au declarat că cei mai mari dușmani ai lor sunt Monarhia și Religia creștină, Tronul și Altarul. Scopul lor tainic mărturisit este distrugerea oricărui Stat creștin, pentru ca apoi să ajungă ei stăpâni asupra întregii planete.

„Trebuie să dărâmăm credinţa în Dumnezeu și să

smulgem definitiv din spiritul creștinilor însuși gândul Dumnezeirii și al Sufletului, pentru a le înlocui cu socoteli și lipsuri materiale”.

Extras din „Teologia luptătoare” de Preot Irineu Mihălcescu, București 1941

FRANCMASONERIA

Cuvântul „francmason” înseamnă „zidar liber”, iar francmasoneria sau masoneria este o societate secretă, care poartă acest nume, pentru că în organizaţia și ritualul ei se servește de unelte de care se folosesc zidarii, bunăoară: de mistrie, echer, ciocan, dreptar, compas etc., pe care le interpretează în chip simbolic și împarte pe membrii ei în trei grade sau trepte, cărora le da numele de: ucenici, lucrători și maeștri.

Îndreptăţirea acestei numiri o întemeiază scribii francmasoni în două feluri:

Unii susţin că francmasoneria îşi trage originea de la Hiram, arhitectul templului lui Solomon. Numirea de Ioachim și Boaz a celor două coloane din templul masonic, cum se numeau și coloanele din faţa templului lui Solomon, legenda care circulă printre francmasoni și se preda ucenicilor la primirea în loja, că adică Hiram a fost ucis de trei ucenici zidari, pentru că el nu a vrut să le spună și lor cuvântul de ordine al maeștrilor; precum și simbolismul unora din riturile masonice, ar fi dovadă de necontestat, că aceasta este obârșia adevărată a francmasoneriei și că ea era organizată atunci, pe vremea lui Solomon, aproape la fel ca astăzi. Dar, chiar francmasonii mai luminaţi recunosc, că această legendă nu era cunoscută în cercurile lor înainte de veacul XVIII, și că s-a născocit – după toată probabilitatea – spre a se da mai mare însemnătate și mai mult fast noului înfiinţat grad de maestru.

Alţii susţin că obârșia francmasoneriei s-ar trage de la așa-zișii zidari liberi ori cioplitori de pietre ornamentale și constructori ai domurilor monumentale din evul mediu, dar e fapt nediscutat că acești zidari nu aveau nimic din organizarea francmasoneriei propriu-zise.

Cât despre părerile că francmasoneria ar fi așa de veche ca și omenirea și că deci Adam sau chiar Dumnezeu ar fi cel dintâi mason, sau că ea și-ar avea obârșia în misterele religiei grecilor și egiptenilor, sau în ordinul templierilor sau al crucii trandafirii (roză) etc., acestea nu pot justifica intru nimic numele de francmason, nici întrebuinţarea uneltelor masonice în francmasonerie. Ideea că Adam său însuși Dumnezeu ar fi cel dintâi francmason a fost pusă în circulaţie de masoneria numită misraim, aceea care a fost înfiinţată de fraţii Bedarride din Avignon. Ea a fost însușită și susţinută – mirabile dictu – de Lessing.

Probele la care se supun iniţiaţii în unele loji masonice au asemănare cu misterele religiilor grecești și egiptene și îndeosebi întrucâtva cu misterele eleusinice, mai mult cu ale Cibelei și foarte mult cu ale Isidei.

Dar originea masoneriei nu este așa de veche și asemănările nu sunt concludente. De la templieri a împrumutat francmasoneria foarte multe elemente, în numeroase ţări, și a existat chiar un sistem de masonerie templierica, cu mai multe ramificaţii. Nici la templieri nu trebuie căutată obârșia întregii francmasonerii, pentru că în esenţă ea diferă mult de organizaţia templierilor. Cu Crucea roză, francmasoneria are prea puţine note comune, așa că, nici în aceasta nu i se poate pune obârșia.

Obârșia sigură a francmasoneriei datează din anul 1717 și ţara în care s-a organizat întâia oară este Anglia. De la introducerea reformei religioase alte ţări, zelul credincioșilor și al comunităţilor pentru înălţarea de monumentale biserici. Aceasta a avut ca urmare decăderea breslei zidarilor liberi, care nu mai găseau de lucru decât prea puţin. În aceste împrejurări critice pentru ei, Teofil Desaguliers, predicatorul reformat al Curţii regale, predicatorul James Anderson și arheologul George Payne, îşi propuseră să dea breslei zidarilor liberi altă menire și anume: zidirea unui templu spiritual în inima omului prin cultivarea a ceea ce este „bun, nobil și frumos”, cu alte cuvinte o moralitate fără religie, deci atee și întemeiată

numai pe raţiune.

Patru societăţi de zidari liberi se întruniră în ziua de 24 iunie 1717, într-un restaurant din Londra, unde puseră bazele societăţii „of free States Masons” și consimţiră să urmărească scopul propus de cei trei bărbaţi.

Aceasta a fost ziua întemeierii francmasoneriei albastre sau englezești, ori începutul lojelor Sfântului Ioan, cum s-a mai numit ea în amintirea Sfântului Ioan Botezătorul, a cărui naștere se serbează în ziua de 24 iunie.

Ideile masonice au prins repede și s-au răspândit cu iuţeală în toate ţările din apusul Europei, câştigând un mare număr de membri îndeosebi din pătură cultă a societăţii și chiar dintre capetele încoronate.

Francmasoneria s-a schimbat însă la faţă și a luat îndată înfăţișări diferite, urmărind cu totul alte scopuri, datorită elementului satanic care a pătruns în ea cu duiumul și a aservit-o intereselor lui. Într-adevăr, masonii, care au pus stăpânire în toate ţările pe finanţe, industrie, comerţ, presa etc., nu puteau lăsa să le scape din mână un instrument de dominaţie așa de minunat pentru ei. Otrava ateistă din însuși embrionul masonic trebuia înteţita și exploatată.

S-au amestecat deci, în înăcritul aluat al francmasoneriei principii dizolvante din Talmud, din Cabala și din magie, s-a dat simbolurilor cultului altă interpretare, adaptate adevăratelor scopuri, criminale, ale mișcării masonice. S-au introdus ca termeni de exprimare cuvinte evreiești și orientale, francmasoneria fiind transformată în curând în Sinagoga Satanei. Nu numai că s-a transformat radical francmasoneria originală, destul de hibridă de la primele ei începuturi, ci s-au înfiinţat o puzderie de noi și felurite genuri de masonerie. Astfel, în anul 1756, evreul Ștefan Morin puse în ordine cele 25 de grade ale masoneriei templierilor și le introduse din America, unde alţi masoni, ca să poată crea venituri mai mari lojelor, le ridicaseră la 33, cum au rămas până astăzi. Un alt mason, celebrul escroc Iosef Balsamo, cunoscut sub

numele de graful Cagliostro (1795) a înfiinţat francmasoneria coptica, cu 90 de grade, și a primit în loji și femei.

Alţi trei masoni evrei, fraţii Bedarride din Avignon, au înfiinţat francmasoneria numită Misraim, tot cu 90 de grade și cu idei cabalistice și cu totul bizare. Francmasoneria albastră, cu cele trei grade ale ei nu a mai mulţumit în curând mânia gradelor, și fu considerată ca un simplu noviciat care pregătea pentru gradele superioare. Se înfiinţă astfel o nouă francmasonerie numită scoţiană, care la rândul ei fu considerată ca un grad intermediar între francmasoneria albastră și între gradele superioare. Acestea sunt trei: I. al templierilor, cu alte patru sisteme divizionare; sistemul capitolului de Clemont, sistemul strictei observanţe, sistemul clericalatului și sistemul suedez sau creștin; II. Sistemul crucii trandafirii (roze) și III.

Sistemul egiptean cu subdiviziunile: sistemul coptic, sistemul mistraim și sistemul său mitul memfitic. (Pentru amănunte vezi Preotul I. Mihălcescu, op. cit. pag. 892 – 895.)

După obârșie, francmasoneria nu este, dar, ceva care să impună prin vechimea sa, iar trecutul ei este pătat de crimă și sânge. În ţările catolice și mai cu deosebire în Franţa, francmasoneria a luptat cu orice fel de arme împotriva Bisericii și a monarhiei. Enciclopediștii și mai toţi făuritorii și capii marii revoluţii au fost francmasoni. Intrigile pe care ei le-au ţesut, calomniile pe care le-au pus în circulaţie și, în genere, mijloacele de care s-au servit, ca să doboare pe Maria Antoaneta, vor rămâne pentru totdeauna o pată neștearsa pe numele de francmason.

În revoluţiile franceze din 1848 și 1870 francmasonii și-au avut partea lor, iar dezastrul Franţei în actualul război se datorează în întregime comunismului, care este opera masoneriei.

Revoluţiile care au desfiinţat monarhia și au proclamat republica în Portugalia, în Rusia și în Spania, sunt tot opera francmasoneriei și, după socotinţa unor

istorici, niciuna din revoluţiile care s-au produs de la veacul XVIII încoace nu s-a făcut fără amestecul criminal al lojelor masonice.

Organizarea francmasoneriei variază puţin de la un fel de masonerie la altul și de la o ţară la alta. În esenţă, ea se reduce la următoarele:

Unităţile în care sunt grupaţi membrii se numesc loji. Ceea ce sunt cluburile pentru partidele politice, sunt lojile pentru masoni. În fruntea fiecărei loji sta un venerabil, ajutat de un consiliu. Mai multe loji formează o mare loja, condusă de un mare maestru, înconjurat de venerabilii lojilor componente.

Intrarea în francmasonerie se face prin primirea novicelui în loja cu un anume ceremonial, sau în termeni masonici, potrivit ritualului. Novicele este introdus în încăperea numită templu, legat la ochi și numai după ce i se pun diferite întrebări, este dezlegat, ca semn că, intrând în loja, a trecut din întuneric la lumină. Aici se observa mai întâi un tablou care înfăţișează cerul înstelat, un glob pământesc, un ghiveci cu o floare, un craniu omenesc, o carte deschisă, un echer și un compas. După interpretarea masonică, aceste lucruri ar avea următoarea semnificaţie: Cerul, pământul cu floarea și craniul simbolizează natura de deasupra, dimprejurul și dedesubtul nostru și formează toate la un loc primul izvor al cunoștinţei omenești. Cartea, care uneori este Biblia, simbolizează știinţă. Dar pentru că știinţă din cărţi e lucru mort, se pune în mâna novicelui un dreptar și un compas, care simbolizează știinţa vie, a vieţii sociale, și anume: echerul are să slujească la măsurarea dreptăţii, iar compasul la întinderea iubirii de oameni a noului francmason.

După ce se mai săvârșesc unele acte simbolice și se pun la probe ciudate, ca să se vadă dacă are curaj și e statornic în hotărârea de a intra în francmasonerie, novicele depune jurământul de credinţa în masonerie și e proclamat membru al lojii.

Ritualul acesta și simbolismul lucrurilor și faptelor din care el constă, variază la primirea celorlalte două

grade ale francmasoneriei albastre, de lucrător și maestru, se complica și se schimbă cu totul la gradele superioare, în special la primirea gradelor 18 și 33, spre a corespunde scopului ascuns al francmasoneriei și mijloacelor cunoscute numai membrilor acestor grade superioare pentru atingerea scopului urmărit de ea și prin ei.

Ce este francmasoneria? Căutând să stabilim semnificaţia cuvintelor

„Francmason și francmasonerie” sau „mason și masonerie”, am zis la începutul capitolului, că francmasoneria este o societate secretă și am arătat de unde îi vine numele. Dar aceasta nu ne spune nimic despre ceea ce este ea, care îi este fiinţă.

„Uniunea masonică – zice o carte de instrucţie pentru francmasoni – este comunitatea nevăzută – mai presus de graniţe, de rasă, de culoare, de naţionalitate, de clase, de stări, într-un cuvânt, de toate deosebirile din afară dintre oameni, care trece anume chiar peste deosebirile dinăuntru de credinţă religioasă, de confesiune și de concepţie despre lume – a tuturor personalităţilor din trecut, prezent și viitor, care s-au străduit pentru înnobilarea lor și desăvârșirea omenirii.

Definiţia aceasta este o copie ad-litteram a definiţiei Bisericii creștine, sub formă de comunitate, cu însușirea specială de nevăzută, cum o înfăţișează protestantismul. Aceasta o accentuează și mai bine aceeași carte de instrucţie masonică prin cuvintele: „Conștiinţa curat masonica se vădește, indiferent de semnele din afară de recunoaştere dintre membrii lojilor, numai prin faptele morale izvorâte din dragostea de oameni, fapte care sunt comune tuturor oamenilor nobili, fie că se numesc, ori nu, francmasoni.

Întocmai cum Biserica creștină ne vorbește de o „comunitate a sfinţilor” și înţelege prin ea societatea nevăzută, curat spirituală, care se întinde și dincolo de moarte, a tuturor pioșilor care stau în slujba Dumnezeirii, ceea ce constituie cel mai mare merit al lor, tot astfel și francmasoneria recunoaşte comunitatea nevăzută a

tuturor celor care voiesc binele, mai presus de orice graniţă de spaţiu și de timp. Veșnic, adică având putere din cel mai cărunt trecut, în timpul de faţă și în cel mai îndepărtat viitor, este numai binele moral. Binele însă, îndeplinească-se în ascuns, pe nevăzute, așa că să nu știe stânga ce face dreapta”.

Dacă francmasoneria ar fi ceea ce rezultă din aceste două citate, ar însemna că ea este o societate filantropică, de o impunătoare înălţime morală, având numai neajunsul de care suferă orice morală, care nu se altoiește pe religie, adică de a nu-și putea ajunge și împlini scopul urmărit, oricât ar fi el de sublim… dar francmasoneria este cu totul altceva decât ceea ce crede instrucţiunea masonică că ne înfăţișează.

Mai întâi, pentru ce este secretă masoneria, pentru ce nu lucrează la lumina zilei, dacă nu are nimic de ascuns, dacă nu urmărește alt scop și nu se servește de alte mijloace decât de cele mărturisite, care n-au pentru ce să fie tăinuite?

Apoi, neţinând seama de deosebirile din afară dintre oameni, de: graniţe, rasă, culoare, naţionalitate, clase și stări, francmasoneria pretinde că lucrează pentru întronarea în lume a celor trei principii ale marii revoluţii franceze: libertate, egalitate și fraternitate, și că în activitatea ei da dovadă de cea mai largă toleranta… dar iată, după propria lor mărturie, ce sunt libertatea, egalitatea și fraternitatea masonice: „Libertate. Arma atotputernică cu care noi am răsturnat lumea, înseamnă independenţă fără margini și fără restricţii, sustragere de la orice autoritate; înseamnă libertatea spiritului, care nu poate fi stânjenită de nicio revelaţie; înseamnă independenţă voinţei, care nu se supune nici unei puteri, care nu recunoaşte nici rege, nici Dumnezeu… Cu ajutorul libertăţii, că pârghie, și al pasiunilor omenești, ca punct de sprijin, noi vom răsturna pentru totdeauna pe regi și pe preoţi, acești dușmani neînduplecaţi ai neamului omenesc, mai funești pentru omenire decât tigrii pentru celelalte animale”. Iată-i pe francmasoni proclamându-se, pe

temeiul principiului de libertate, anarhiști și atei, dușmani neîmpăcaţi ai monarhiei și ai religiei!

Iată-le toleranta faţă de convingerile politice și religioase ale celor ce nu fac parte din lojile lor!

„Egalitate. Instrumentul atotputernic cu care noi am transformat lumea înseamnă: egalizarea proprietăţilor, căci drepturile omului la pământul comun, ca cetăţean al unei singure și aceleiași lumi, ca copil al unei singure și aceleiași mame, sunt mai vechi și mai sacre decât toate contractele și decât tot dreptul nescris, și prin urmare aceste drept urî trebuie restabilite, iar contractele trebuie rupte și dreptul nescris trebuie desfiinţat". Iată comunismul sub forma lui cea mai nouă: bolșevismul, justificat și propovăduit de loji, ca principiu al egalităţii!

„Fraternitate. Făgăduinţă atotputernică cu care noi am stabilit puterea noastră, înseamnă: frăţia în francmasonerie, pentru a construi un stat în stat, cu mijloace și funcţiuni independente de stat și necunoscute statului; frăţia în francmasonerie, pentru a construi un stat deasupra statului, cu o unitate în cosmopolitism, cu o universalitate care face că francmasoneria să fie superioară statului și să-l conducă; frăţia în francmasonerie, pentru a constitui un stat în contra statului, atâta vreme cât vor mai exista armate permanente, care sunt instrumente de apărare, principii parazitare, piedica a oricărei înfrăţiri. Prin ajutorul fraternităţii, că pârghie, și prin urile omenești, ca punct de sprijin, noi vom face să piară pentru totdeauna parazitismul și represiunea armată, această ciumă nepotolită, aceasta groază sălbatică a neamului omenesc". Iată proclamata ura împotriva armatei, ca susţinătoare a ordinii în stat, în numele fraternităţii masonice!

Următorul jurământ rezuma și accentuează cuprinsul libertăţii, egalităţii și fraternităţii masonice: „Jur să nu am altă patrie decât patria universală…

Jur să combat fără cruţare totdeauna și pretutindeni: hotarele naţiunilor, hotarele moșiilor, ale caselor și ale atelierelor, precum și graniţele familiilor.

Jur să pun la contribuţie întreaga mea credinţă pentru triumful nesfârșit al progresului și al unităţii universale și declar că profesez negaţia lui Dumnezeu și a sufletului”.

„Trecerea peste deosebirile dinăuntru de credinţă religioasă și confesiuni”, trâmbiţata de masonerie ca un act de mare largheta de suflet din parte-i, că o binevoitoare îngăduinţa faţă de credinţă religioasă a celor ce bat la ușile hrubelor lor, se schimbă dar, după depunerea jurământului de credinţă masonică, în ateism cras, în tăgăduirea existenţei lui Dumnezeu și a sufletului. Însăși formula: „Marele Arhitect al Universului”, sub care pare a se adăposti în loji ideea de Dumnezeu, este o amăgire, o minciună sfruntată, pentru că iniţiaţilor de gradul 25 masonic li se spune răspicat: „Marele

Arhitect al Universului, în onoarea căruia arde tămâia lojilor și atelierelor, nu este Dumnezeu, ci îngerul luminii, geniul muzicii, spiritul focului”.

Dar, dacă nu există Dumnezeu și suflet, nu există, după logica masonică, nici înger, geniu și spirit, ci aceste expresii sunt vorbe goale, cărora nu le corespunde nimic real.

După alţii, „Marele Arhitect al Universului” este însăși francmasoneria, care se intitulează cu emfază și „Marea Asociaţie de distrugere universală”.

După această interpretare, literele D.G.A.D.U. care reprezintă, pentru profani, iniţialele cuvintelor franţuzești:

„Du Grand Architect de l’Univers”, sunt pentru francmasoni iniţialele francmasoneriei: „De la Grande Association Distructive Universelle.

În fine, după concepţia materialistă despre lume a masonismului, dumnezeul masonilor este Natură sau, mai exact, Omul, căci iată mărturisirea făcută de un mare mason evreu: „Cred în eternă Materie-Mama…

și în Om, Fiul ei iubit… Carele din Materie s-a zămislit și din Pământul, ce-l susţine și-l nutrește, s-a făcut…”

Pentru răspândirea ateismului în lume,

francmasoneria duce o înverșunată lupta fățișă. Război lui Dumnezeu! Ura lui Dumnezeu! a strigat în plin congres internaţional un cunoscut mason, iar un alt mason a zis: „Infamul este Dumnezeu. Trebuie să zdrobim Infamul”.

Războiul dus de masonerie este îndreptat cu îndârjire specială împotriva Creștinismului. Atât în teorie cât și în realizare, totul este îndreptat împotriva Bisericii Creștine, împotriva ei și numai împotriva ei și împotriva Capului ei nevăzut, Iisus Hristos, este strigătul de alarmă al unui eminent scriitor creștin.

„Evanghelile trebuie arse – scrie un mason –, fiindcă păgânismul este mai puţin periculos pentru credinţa masonică decât creștinismul”.

Război de moarte Creștinismului! răcnește un mason. Trebuie să extirpăm lepră devorantă a Creștinismului, tipa altul. Va veni vremea – cobește un înverșunat mason – când crucile și icoanele vor fi aruncate în foc, potirele și vasele sfinte schimbate în unelte nefolositoare, bisericile prefăcute în săli de concert, de teatru, sau de adunări și, când n-ar putea sluji unui asemenea scop, în hambare de grâne și-n grajduri de cai. Să nădăjduim că va veni o zi, când mulţimea, luminată de astă dată, se va minuna, cum de nu s-a săvârșit încă de mult o asemenea prefacere. Se va face atunci tabula rasă din tovarășii popimii. Cobirea s-a împlinit întocmai de bolșevismul rusesc și de revoluţia spaniolă, și unul și altă roade înveninate ale francmasoneriei.

Aceeași soartă tristă ar fi avut și Biserica noastră strămoșească, dacă providenţialul conducător al statului român, Generalul Antonescu, n-ar fi luat măsurile de stârpire a masoneriei în ţară și dacă n-ar fi pornit războiul de nimicire a bolșevismului muscălesc.

În alte ţări, că: Germania, Italia, Spania, Ungaria, Bulgaria, Turcia și Japonia, francmasoneria a fost, asemenea, mai de mult sau mai decurând, proscrisa și lumea va fi tămăduita de virusul bestiei masonice.

STUDII ASUPRA FRANCMASONERIEI

de I.P.S. Mitropolitul Nicolae Bălan al Ardealului

(1937)

FRANCMASONII – DUŞMANII LUI HRISTOS

BISERICA OSÂNDEŞTE FRANCMASONERIA CA DOCTRINA.

CA ORGANIZAŢIE ŞI CA METODA DE LUCRU OCULTA

Biserica osândește francmasoneria că doctrină, ca organizaţie și că metodă de lucru ocultă și în special pentru următoarele motive:

Francmasoneria învaţă pe adepţii săi să renunţe la orice credinţă și adevăr revelat de Dumnezeu, îndemnându-i să admită numai ceea ce descoperă cu raţiunea lor. Ea propagă astfel necredinţa și lupta împotriva creștinismului, ale cărui învăţături sunt revelate de Dumnezeu. Vânând pe câţi mai mulţi intelectuali să și-i facă membri și obișnuindu-i pe aceștia să renunţe la credinţa creștină; francmasoneria îi rupe de biserică și, având în vedere influenţa însemnată ce o au intelectualii asupra poporului, e de așteptat ca necredinţa să se întindă asupra unor cercuri tot mai largi. În faţa propagandei anticreștine a acestei organizaţii, Biserica trebuie să răspundă cu o contra-propaganda.

Francmasoneria propagă o concepţie despre lume panteist-naturalista, reprobând ideea unui Dumnezeu personal deosebit de lume și ideea omului ca persoană deosebită, destinată nemuririi.

Din raţionalismul și naturalismul său, francmasoneria deduce în mod consecvent o morală pur laică, un învăţământ laic, reprobând orice principiu moral „heteronom” și orice educaţie ce rezultă din credinţa religioasă și din destinaţia omului la o viaţă spirituală eternă. Materialismul și oportunismul cel mai cras, în toate acţiunile omului, este concluzia necesară din premizele francmasoneriei.

FRANCMASONERIA CONSIDERA PE PAGANI SUPERIORI CREŞTINILOR

În lojile francmasonice se adună la un loc păgânii și creștinii, și francmasoneria susţine că numai cei ce se

adună în lojile ei cunosc adevărul și se înalţa deasupra celorlalţi oamenii. Aceasta înseamnă că creștinismul nu da un avantaj în ceea ce privește cunoaşterea adevărului și dobândirea mântuirii membrilor săi. Biserica nu poate privi impasibilă cum tocmai dușmanii de moarte ai lui Hristos să fie consideraţi într-o situaţie superioară creștinilor, din punctul de vedere al cunoaşterii adevărurilor celor mai înalte și al mântuirii.

FRANCMASONERIA VREA SA SE SUBSTITUIE CREŞTINISMULUI

Francmasoneria practică un cult asemănător celui al misterelor precreștine. Chiar dacă unii din adepţii ei nu dau nicio însemnătate acestui cult se vor găsi multe spirite mai naive asupra cărora acest cult să exercite o oarecare forţa anti-religioasă. În orice caz prin acest cult francmasoneria vrea să se substituie oricărei alte religii, deci și creștinismului.

În afară de motivele acestea de ordin religios, Biserica mai are în considerare și motive de ordin social când întreprinde acţiunea sa contra francmasoneriei.

FRANCMASONERIA SUBMINEAZĂ ORDINEA SOCIALA

Francmasoneria este un ferment de continuă și subversivă subminare a ordinii sociale prin aceea că îşi face din funcţionarii statului, din ofiţeri, unelte subordonate altei autorităţi pământești decât acelea care reprezintă ordinea stabilită vizibil. Îi face unelte în mâna unor factori neștiuţi încă nici de ei, având să lupte pentru idei și scopuri politice ce nu le cunosc. E o luptă nesincera, pe la spate; niciodată nu există o siguranţă în viaţa statului și în ordinea stabilită. E o luptă ce ia în sprijinul ei minciună și întunericul. Împotriva jurământului creștinesc pe care acei funcţionari l-au prestat statului, ei dau un jurământ păgânesc.

Francmasoneria lupta împotriva legii naturale voite de Dumnezeu, conform căreia omenirea e compusă din naţiuni. Biserica ortodoxă care a cultivat totdeauna specificul spiritual al naţiunilor și le-a ajutat să-și

dobândească libertatea și să-și menţină fiinţă primejduită de asupritori, nu admite această luptă pentru exterminarea varietăţii spirituale din sânul omenirii.

MĂSURI CE SE IMPUN

Iar ca măsurile cele mai eficace pe care biserica înţelege să le ia împotriva acestui dușman al lui Dumnezeu, al ordinii social-morale și al naţiunii, sunt următoarele:

O acţiune publicistică și orală de demascare a scopurilor și a activităţii nefaste a acestei organizaţii.

Îndemnarea intelectualilor romani care se dovedesc a face parte din loji, să le părăsească. În caz contrar, „Frăţia Ortodoxă Romană" extinsă pe toată ţara va fi îndemnată să izoleze pe cei ce preferă să rămână în loji.

Biserica le va refuza la moarte slujba înmormântării, în caz că până atunci nu se căiesc.

De asemenea le va refuza prezenta ca membri în corporaţiile bisericești.

Preoţimea va învăţa poporul ce scopuri urmărește acela care e francmason și-l va sfătui să se ferească și să nu dea votul candidaţilor ce aparţin lojilor.

Sf. Sinod și toate corporaţiile bisericești și asociaţiile religioase stăruie pe lângă poporul român și corpurile legiuitoare să aducă o lege pentru desfiinţarea acestei organizaţii oculte. În caz că guvernul nu o va face, Sf. Sinod se va îngriji să fie adusă o astfel de lege din iniţiativă parlamentară.

(Hotărârea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din data de 11 martie 1937.)

SCOPUL FRANCMASONERIEI

Francmasoneria îşi ţine ultimele ei scopuri în secret. Dar fără voia ei se întrevăd adeseori aceste scopuri din mărturisiri masonice mai mult sau mai puţin învăluite. Regulat, francmasoneria spune că scopul ei este cercetarea adevărului și acţiunea caritativă.

Dar de o acţiune caritabilă francmasonica nu s-a împiedicat nimeni până acum. Și apoi de ce ar fi lipsa de o asociaţie clandestină și de secrete, pentru desfășurarea

unei acţiuni caritabile?

În realitate, când masonii explică mai pe larg sensul acţiunii lor caritabile, vezi că este vorba de o fericire a lumii prin scăparea ei de ideile de până acum, prin așezarea ei pe temeliile principiilor raţionaliste masonice. „Binefacerea pentru masoni nu se confunda cu ceea ce s-a convenit să se numească caritate. Cedarea câtorva bucăţi de pâine, din prisos, nu-l achita de datoria sfântă ce o contractează iniţiatul faţă de umanitate. A face bine comporta un întreg program de viaţă". Într-o formă eufemista, Francisc Oswald Wirth, arata aşadar că nu caritatea este scopul francmasoneriei.

În cercetarea adevărului de care vorbește francmasoneria trebuie înţeleasă ca o lansare a tuturor ideilor de destrămare a statului și a societăţii. Toate ideile de extremă stângă ale comunismului au fost pregătite în Loji și aplicate de francmasoni. La fel, toate ideile anticreștine, de totală emancipare a instinctelor omenești inferioare de sub prestigiul virtuţilor creștine. De la Marx până la Lenin și Trotzki, toţi șefii mai de seamă ai comunismului au fost evrei și francmasoni, sau cel puţin francmasoni.

Ziarul francmason Latomia scrie (iulie 1849, pag. 237): „Nu putem decât să salutăm socialismul că pe un aliat al Francmasoneriei în munca de înnobilare a omenirii, în străduinţa de a promova binele omenirii. Socialismul și francmasoneria împreună cu comunismul au ţâșnit din același izvor".

Scopul Francmasoneriei sta în legătură cu soarta întregii omeniri.

Francmasoneria lupta pentru o anumită direcţionare, pentru o anumită ţinta a întregii vieţi omenești colective și individuale. Care este acest scop?

Dintr-o mulţime de mărturisiri masonice și din descifrarea sensului ce se desprinde din toată activitatea de până acum a Francmasoneriei rezultă că acest scop este întemeierea unei republici mondiale condusă de francmasoni. O republică cu desăvârșire laică, cu o

omenire îndobitocită de mizerie și de patimile inferioare dezlănţuite.

Iată ce spune același Fr. Oswald Wirth, în manuscrisul maestrului: „Să avem curajul să ne zicem religioși să ne afirmăm apostoli ai unei religii mai sfinte decât toate celelalte. Să propagăm religia Republicii, care va forma inima cetăţenilor și va cultiva virtuţile republicane”. Tema întemeierii republicii mondiale sub stăpânirea Francmasoneriei a format obiectul Congresului mondial al Francmasoneriei, din 1900, ţinut la Paris.

Când vorbesc metaforic, francmasonii se prezintă ca zidarii care au să rezidească, sub conducerea lui Hiram, templul lui Solomon din Ierusalim.

Aceasta înseamnă fără metaforă, restabilirea dominaţiei masonice asupra lumii întregi.

Numai din tendinţa Francmasoneriei, după republica laică, internaţională și extrem de democratică, se explică de ce toate revoluţiile de la 1789 încoace, toate loviturile date creștinismului, principiului monarhic și naţional, principiului autorităţii, sunt opera francmasoneriei. Din aceste motive, toate statele care recunosc valoarea principiului naţional și a factorului creștin au desființat Francmasoneria.

Francmasoneria în România

Nu vom face un istoric al Francmasoneriei în România. Până la război nu s-a bucurat de dezvoltare remarcabilă. De la război încoace și mai ales în ultimii vreo zece ani, a luat un avânt ce ne dă de gândit. Din cele șase grupe francmasonice romane, una este pur evreiască: B’nai B’rith, alta, Federaţia

Lojilor Simbolice de Rit Ioanit din România, este evreoungurească (în Ardeal) și în 1933 s-a unit cu Marea Lojă Naţională Romană, iar o a treia este evreonemteasca: Marea Lojă Germană din România. Romanii se găsesc numai în celelalte trei: Marea Lojă Americană din România (afiliata la Marea Lojă Americană din New York), Marele Orient din România (afiliat la Marele Orient din Franţa și care cuprinde 90% evrei) și în sfârșit Marea Lojă Naţională

din România, care afișează tricolorul și afectează lupta contra celeilalte francmasonerii, dar aceasta este numai o mască cu scopul de a vâna cât mai mulţi ofiţeri și buni romani.

Marea Lojă Naţională condusă până în 1933 de dl. I. Pangal, în acel an s-a rupt în două, o parte din lojile ei – cele provinciale și cinci dintre cele bucureștene – constituindu-se separat în frunte cu dl. Mihail Sadoveanu.

Dar pe dl. Sadoveanu l-au urmat doar masoni din primele trei grade, iar cei din gradele superioare au rămas cu dl. Pangal. Și, cum masonii primelor trei grade sunt conduși de către cei din gradele superioare, se pare că schisma din Marea Lojă Naţională este tot numai o cursă pentru romanii naivi pe care prestigiul unui Sadoveanu îi atrage mai mult decât dl. Pangal.

De altfel gruparea domnului Sadoveanu s-a aliat cu Marele Orient.

Despre opiniile de mason ale domnului M. Sadoveanu citǎm următoarele rânduri din cuvântarea rostită la adunarea din 2 iulie 1933, a Mării Loji Naţionale. Sub un val eufemist se întrezărește toată adversitatea masonică faţă de credinţa creștină și ideea naţională: „Liber cu adevărat este numai acel maestru care izbândește a-și domina pasiunile și a se elibera de prejudecăţi. Cel care păstrează ura de rasă, obscurantismul violentelor, suficientele dogmatice, este un sclav ca și cel care nu-și poate domina pasiunile degradante”.

Foarte sistematic zeflemeste dl. M. Sadoveanu credinţa creștină pe care o socotește o credinţă pentru naivi, mult inferioară știinţei „egiptene” a „magului” superior, în romanul „Creanga de aur”.

Numărul masonilor din România era încă din 1932 întristător de ridicat.

Astăzi se pare că sunt și mai mulţi. În 1932 existau 3300 de masoni în România. Cehoslovacia avea 600, Iugoslavia 900, Polonia 450, Bulgaria 500. Se va recunoaşte de asemeni că România, faţă de aceste ţări vecine avea enorm de mulţi francmasoni.

Influenţa masonilor în viaţă mai nouă a Statului nostru se și resimte dureros, dictând din toate locurile de conducere.

Așa-zisa Masonerie Naţională Romană Asupra Masoneriei Naţionale Romane trebuie să insistăm ceva mai mult.

Despre ateismul Marelui Oirent din România și al Marii Loji Naţionale a domnului Sadoveanu nu poate fi nicio îndoială, odată ce el este în strânsă comuniune cu Marele Orient din Franţa, despre care însăși întâmpinarea Masoneriei Naţionale Romane către Sfântul Sinod spune: „Prima mare organizaţie dizidenta a fost așa numitul Mare Orient din Franţa, care încă din secolul al XVIII-lea s-a îndepărtat încetul cu încetul de masoneria tradiţională, suprimând obligativitatea credinţei în Dumnezeu și în nemurirea sufletului, precum și aceea a contractării jurământului pe Sfânta Scriptură, dintr-un așa-zis spirit de liberă cugetare, și ajungând la anul 1878, la însăși primirea ateilor în Ordin. Aceasta a provocat, după cum era și firesc, o imediată ruptură a relaţiilor între marile loji masonice asociate cu Marele Orient din Franţa și, de atunci încoace, atât Marele Orient din Franţa cât și toate organizaţiile afiliate lui din lumea întreagă sunt socotite ca schismatice, eretice, și orice relaţii sunt interzise între masonii asociaţi și membrii acestor organizaţii”.

Noi vom arăta în primul rând că există relaţii între organizaţiile masonice cu care este afiliata Masoneria Naţională Romană și între cele ce stau în legătură cu Marele Orient din Franţa, iar în al doilea rând vom pune în adevărata lumină atitudinea faţă de religie a Masoneriei, ce se pretinde adversară Marelui Orient din Franţa.

a) Marele Orient din Franţa și Marea Lojă din Franţa sunt în strânsă legătură, încât în fiecare an se adună delegaţii lor într-un convent comun.

Marea Lojă din Franţa însă face parte din Asociaţia Masonică Internaţională (A.M.I.) cu sediul la Geneva, împreună cu marile loji din Belgia, Bulgaria, Grecia, Luxembourg, Norvegia, Polonia, Portugalia, Elveţia,

Cehoslovacia, Spania, Viena și Iugoslavia, dintre care multe au legături cu Masoneria Naţională Romană (vezi întâmplarea de mai sus). De altfel, A.M.I. lupta pentru că, într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat, lanţul mondial să se încheie în sensul că diferitele dialecte masonice ale umanităţii să se unească într-o limbă comună". Deși și acum sunt numai deosebiri dialectale.

Cu Marele Orient din Franţa are legături Marea Lojă din Viena. Ori Marea Lojă din Viena este în relaţii oficiale cu Marea Lojă din Anglia și deci și cu Masoneria Naţională Română.

Cât de neserioase și de trecătoare sunt suspendările de relaţii între diferitele organizaţii francmasonice se vede și din pildă ce a dat-o în anii recenţi Francmasoneria Germană. Atât cele trei Mari loji prusiene vechi care se socotesc foarte naţionale, cât și alte patru din cele umaniste: Marea Lojă din Hamburg, cea din Bayeurth, cea din Frankfurt pe Main și cea din Darmstadt au rupt relaţiile cu Marea Lojă din Viena, socotită internaţionalista. Însă în același timp marile loji din Hamburg, Bayeurth și Frankfurt pe Main, au reluat relaţiile cu Marea Lojă din Anglia, care are la rândul ei relaţii cu Marea Lojă din Viena.

Pe drept cuvânt observă Fr. Hassebelbacher în opera sa monumentală „Entlarvte Freimaurerei" 1936 vol. I, pag. 71: „Orice școlar care cunoaşte regulile elementare de matematică știe că: două mărimi egale cu a treia sunt egale între ele. Dacă A egal cu B şi B egal cu C, atunci și A egal cu C". Dacă Masoneria Naţională Română are legături cu cea din Austria, iar aceasta cu Marele Orient din Franţa, evident că prin Masoneria Austriacă există legături și între Masoneria Naţională Română și Marele Orient Francez.

Ce înseamnă acum că două organizaţii masonice au legătură și ce înseamnă că legăturile acestea sunt suspendate? Când două organizaţii masonice sunt în legătura atunci ele comunica oficial prin organele lor conducătoare. Astfel în „Regulamentul de organizare și

funcţionare a Mării Loji Naţionale Romane” art. 45, litera i, se spune despre consiliul Marii Loji Naţionale, care este puterea ei executivă, că: „reprezintă împreună cu Marele Maestru, Marea Lojă Naţională din România pe lângă conducerea supremă a fiecărui Rât de pe lângă Marile Puteri Masonice Străine”. Legăturile acestea primesc un caracter și mai permanent și mai concret prin aceea că cele două organizaţii masonice în legătură îşi desemnează un reprezentant, care e numit membru regulat cu un grad superior în marea lojă prietenă. Iată ce spune citatul regulament în această privinţă la articolul 6: „Marele Maestru poate să numească pe orice frate ca să îl reprezinte într-o mare loja sora din străinătate, de asemeni, el poate numi ca membru al Marii Loji Naţionale din România, cu rangul pe care îl crede potrivit, pe orice frate desemnat ca reprezentant al Marelui Maestru al unei mari loji sora din străinătate. În felul acesta în fiecare organizaţie francmasonică sunt prezente organizaţiile masone străine. În afară de aceste legături, membri din lojile unei organizaţii pot vizita oricând lojile de grad egal sau inferior ale unei organizaţii străine, iau parte la festivităţile lor și pot fi numiţi membri de onoare ai acelei organizaţii străine. Fr. Hasselbacher dovedește în operă citată, pe baza unui vast material din arhivele lojilor germane desfiinţate, că suspendarea legăturilor dintre două organizaţii masonice lasa mai departe putinţă membrilor din lojile unei organizaţii de a vizita lojile celeilalte organizaţii, numai că aceste vizite nu au un caracter oficial, ci numai unul „oficios”. Masonii individuali sunt fraţi pe tot globul pământesc, oricărei organizaţii ar aparţine. Oricărui rit ar aparţine un mason, el este frate cu toţi masonii de pe glob.

De altel, aceste suspendări de relaţii sunt accidentale, ele nu sfărâma unitatea și simpatia universală, care leagă întreaga francmasonerie. Și se depun totdeauna cele mai mari străduinţe că aceste suspendări să înceteze cât mai repede și unitatea să devină tot strânsă. Ba mai mult, aceste suspendări au loc numai între organizaţiile

masoneriei ioanite, a primelor trei grade.

Masoneria gradelor superioare e un front unitar. Ori masoneria primelor trei grade este numai un stadiu de trecere spre gradele superioare și este condusă de aceasta. Deci supărările între organizaţiile francmasonice subalterne sunt numai niște iluzii, niște concesii făcute spiritului neprogresat în masonerie a membrilor inferiori cărora le place să creadă că sunt în ceartă cu masoneriile străine.

Dăm câteva citate în acest sens din cartea masonilor vienezi, Das Blaubuch der Freimaurerei (Viena, 1933).

„Organizarea ritului scoţian este foarte potrivită pentru urmărirea și atingerea scopului ei îndepărtat. Existenţa faptica a unui lanţ mondial francmason, cel puţin în cadrele ritului este în opoziţie cu organizaţiile din nefericire încă așa de neînchegate ale francmasoneriei ioanite, care se luptă între ele din motive dogmatice – avantajul fundamentalal lucrării sale. Ritul scoţian cu ale sale 36 de „Supreme Consilii" constituie pentru toate teritoriile francmasone o aceeași doctrină, un același mod de a lucra aşadar unul și același front unitar francmason; în plus, el reprezintă un passport către toate atelierele corespunzătoare ale francmasoneriei mondiale și oferă, aşadar, raza cea mai mare de acţiune". Să observăm că Marea Lojă Naţională Romană are sub administraţia sa gradele I-III, este sub autoritatea Supremului Consiliu de grad 33 al Ritului Scoţian Antic și Acceptat. Între cele 36 Supreme Consilii numite în cartea citatelor, se afla și cel din România și cel din Franţa, autoritatea supremă a Francmasoneriei Franceze. Pentru întărirea unităţii între organizaţiile gradelor inferioare lucrează, în afară de amintită Asociation Masonique Internationale cu sediul la Geneva, care întrunește Marile Loji Simbolice (ale primelor trei grade) Die Aligemaine Freimaurerei Ligă (Afeme) cu sediul în Basel, care întrunește pe masoni individuali pentru a realiza lanţul mondial al masoneriei. Aceste organizaţii ţin des congrese în diferite centre europene. În Fr. Hasselbacher op. cit. vol. I, pag. 53 – 80

se găsesc multe citate ale francmasonilor care spun că Masoneria este una. Luăm pe Marele Maestru al Marii Loji din Bayeurth, prof. Blunschl, care a scris în Freurerei Zeitung din 11 aprilie 1874: „De câteva zeci de ani lojile se adună și iau un caracter tot mai naţional deși misiunea lor este internaţională. De ce aceasta? Ce sens are? Căci dacă francmasoneria nu are nimic cu patria, de ce se îmbraca în forme naţionale? Sâmburele cel mai bun al acestei mișcări este trebuinţă de o mai mare consolidare, pentru a valorifica mai bine puterea confederaţiei masonice. Însemnătatea internaţională a masoneriei nu este slăbită prin aceasta, dimpotrivă, puterea ei de acţiune, eficacitatea ei devine și mai mare”.

Să lămurim acum atitudinea în chestiunea religioasă a Masoneriei ce se pretinde „supărată” pe Marele Orient Ateu din Franţa. Mai întâi câte ceva din Constituţia și Regulamentul Marii Loje Naţionale Romane. Observăm, însă, că în această Constituţie și Regulament nu sunt fixate decât chestiuni formale de procedura, idealurile organizaţiei, principiile ei, cuprinsul discuţiilor din ateliere nu sunt făcute cunoscute. Constituţia și Regulamentul îndruma, de câte ori este vorba, de o chestiune mai importantă la Marile Constituţii, Tradiţiile și Ladmarkurile Ritului. Constituţia și Regulamentul Marii Loji Naţionale nu e un document pe baza căruia să se poată spune ceva definitiv referitor la scopurile și acţiunea ei, cu atât mai mult cu cât însuși acest document vorbește de secretele masonice a căror divulgare este socotită între infracţiunile cele mai grave. Într-un pasaj, documentul afirma: „În Loji se primesc cunoștinţele care nu se publică nicăieri și pe care nu le putem învăţa decât în Lojă”.

Dar chiar și din puţinele expresii ale acestui document se poate trage o concluzie care arata suficient conflictul Masoneriei cu doctrina Bisericii. E adevărat că în art. 3 al Constituţiei, Statutelor etc., se prevede că „nimeni nu poate fi primit în Francmasonerie dacă nu crede în Dumnezeu și în nemurirea sufletului”. Legămintele și jurămintele masonilor faţă de Ordin sunt contractate pe Sf.

Scriptura (p.4). Dar în altă parte se spune: „Oricare ar fi religia sau cultul cuiva, el nu poate fi exclus din Ordin, dacă crede în Marele Arhitect al Universului și practică învăţăturile sfinte ale moralei”.

Până aici nu ar fi nimic grav. S-ar putea spune: sunt atâtea alte Societăţi în care nu se cere nici acest minim de credinţă religioasă. Numai că celelalte Societăţi au altfel de obiective; economice, culturale, câtă vreme Francmasoneria se socotește dacă nu un adversar al Bisericii, în orice caz un concurent al ei, cu o credinţă proprie ei. Căci, iată ce se spune în pasajul citat puţin mai jos: „masonii, cele mai virtuoase elemente ale tuturor credinţelor… căută să demonstreze superioritatea credinţei pe care o profesează”. Așadar un francmason evreu, fără a-și însuși prin intrarea în Francmasonerie credinţa creștină, e socotit și de francmasonii „creștini” că având o credinţă superioară celei pe care a revelat-o însuși Fiul lui Dumnezeu Cel întrupat. În mândria francmasonilor de a se socoti deasupra creștinismului se afla implicată negarea Divinităţii creștinismului, cea mai gravă dintre erezii.

Aceeași concluzie se deduce și din alte datorii impuse masonului. După ce se spune la p.74 ca „printre noi sunt Fraţi de toate religiile și rasele”, la p.75 se cere: „trebuie să preferi un francmason oricărui alt om, când solicita, în condiţii egale, aceeași situaţie”. Purtarea aceasta trebuie să o aibă un mason nu numai faţă de alt mason din ţară, ci și faţă de cei din străinătate, căci art.5 al Constituţiei Statutelor, etc. P. 4) spune:

„Oricărui rit i-ar aparţine un francmason, el este frate cu toţi francmasonii de pe glob”. Prin urmare Francmasoneria formează o confraternitate mai presus de religie, de neam și de familie. Un francmason considera mai apropiat sieși pe un străin sau păgân francmason decât pe un roman creștin. Prin aceasta se rupe legătura bisericească dintre cei care formează după, Apostolul Pavel, Trupul tainic al Domnului. Se poate spune că francmasonul iese din Biserică precum iese din

comunitatea naţională. „Familia, prietenii – se spune mai departe la p. 75 – sau vecinii să nu afle chestiuni în legătură cu activitatea francmasonică, atât personală, cât și cea colectivă”.

Putem pune de pe acum întrebarea: „Ce rost mai are jurământul pe Sfânta Scriptură când îl rostește și un păgân care nu crede în ea, sau când respinge originea divină a ei?”

Dar poate că cel puţin nu se cuprind în Marea Lojă Naţională decât romani, așa că acea confraternitate cu francmasonii din alte ţări rămâne o legătură destul de platonică. Chiar așa de ar fi, totuși ar fi grav: se afirmă principiul care pune mai presus de legăturile bisericii și naţionale pe cele francmasonice. În realitate Francmasoneria Naţională Română cuprinde mulţi străini și nu există nicio piedică pentru a cuprinde și mai mulţi. E adevărat că Supremul Consiliu gr.33 nu admite în sânul său ca membri activi decât o pătrime de membri neortodocși. Destul este dacă o pătrime din ei pot fi neortodocși. Dar Supremul Consiliu are și membri emeriţi. Între aceștia numărul străinilor nu este limitat. Dar ceea ce e mai important, e că grosul Masoneriei Naţionale îl formează membrii din celelalte grade, de la 1 – 32, și mai ales cei din primele 3 gr. Între aceștia numărul străinilor iarăși este nelimitat. Faţă de toţi acești străini francmasonul roman e obligat să dea sprijin în toate împrejurările când i se cere – în anumite cazuri cu riscul vieţii. Refuzul sprijinului cerut aduce una dintre cele mai mari pedepse.

Dar acum să luminăm și mai bine atitudinea faţă de creștinism a Francmasoneriei Naţionale Romane, confruntând-o cu câteva citate din amintită Blaubuch a Francmasoneriei austriece, care este în legătură și cu cea din Anglia și cu cea română. Francmasonul vienez dr. Oscar Trebitsch spune în aţi. Freimaurerei u. Radikalismus: „Caracteristică permanentă a Masoneriei este accentuarea necesar imanenta a caracterului autonom al eticii sale și prin aceasta în mod necesar și negarea

oricărei posibilităţi a vreunei etici heteronome, fie ea crescută metafizic pe terenul speculaţiei filosofice, fie pe cel al speculaţiei teologice” (p; 65).

În această carte francmasonul Dr. Kurt Reichl scrie: „Francmasoneria este în fiinţa ei adânc pătrunsă de ideea că pe terenul credinţei nu poate fi dogmatizata o anumită convingere privitor la ceva imposibil de cunoscut. Ea stă pe punctul de vedere cel cu adevărat tolerant, că fiecare are să-și facă socoteală cu infinitul după trebuinţele sale religioase. Felul credinţei, sensul ce-l dă fiecare noţiunii sale despre Dumnezeu, nu e pentru Francmasonerie nimic, pentru ea totul este conducerea etică a vieţii care rezultă din concepţia despre lume a respectivului ins” (p. 31). Întâlnim aşadar aceeași indiferenţă faţă de revelaţia creștină pusă în rând cu oricare altă credinţă. Nicio grijă pentru unificarea sufletelor în aceeași credinţă creștină, ci insul e justificat în tendinţa de a-și avea o atitudine cu totul individuală în chestiunea religioasă. Nu susţine nici Biserica impunerea cu sila a credinţei creștine, dar propovăduiește sus și tare că această credinţă e revelata de Dumnezeu, deci singura adevărată în plenitudinea ei și dezaprobă fărâmiţarea societăţii omenești în tot atâtea credinţe câţi indivizi sunt.

Francmasoneria afirma că n-are nicio dogmă. Dar are și ea pe cea a individualismului, socotește ca valoare supremă judecata individuală. Cel puţin pentru ochii lumii, căci în realitate impune adepţilor săi destule convingeri și secrete de al căror sens și rost nu trebuie să se intereseze masonii din gradele inferioare.

Același lucru îl afirmă dr. K. Reichl și în alt loc al cărţii amintite mai sus, intrr-o controversa cu iezuitul Fr. Muckermann despre încrederea în umanitatea pură, pe care francmasoneria o are, pe când creștinismul nu: „Să recunoaştem clar și fără echivocuri deosebirea fundamentală. Dvs. vă exprimaţi hotărât bănuială în posibilitatea unei umanităţi care nu este în legătură cu Dumnezeu personal, care nu este străbătută de credinţa în Dumnezeul personal al Bisericii. Francmasonul, așa cum îl

înţeleg eu (!!!) nu este ateu, concepţia despre lume a Francmasoneriei este bazată pe principiul unei fiinţe supreme, unei ultime temelii spirituale a existenţei. Dar cu deosebirea fericită antidogmatica faţă de dogma Bisericii infailibile și singura mântuitoare, că ea lasă conţinutul, culoarea noţiunii de Dumnezeu subiectivismului fiecăruia. Ea socotește că există o credinţă, dar aceasta nu trebuie dogmatizata drept o cunoaştere care trebuie să fie singura adevărată, aşadar imposibilă. Nu este în linia dvs., prea venerate, să admiteţi umanitatea laicista a francmasonului, care nu este hrănita de o credinţă precisă într-un Dumnezeu personal, că întemeiată și viabilă. Vă îndoiţi de garanţiile interne ale acestei umanităţi. Socotiţi că numai ideea de umanitate a credinţei creștine poseda putere îndatoritoare”. Iar în alt loc: „Sigur, ideea masona despre umanitate nu e determinată religios, în sensul că nu cere înrădăcinarea ei într-o religie anumită, respectiv cea catolică”.

În spiritul acesta liber cugetător vorbesc masonii despre religie atunci când vor să-și prezinte în trăsături simpatice organizaţia lor. Adevăratele lor sentimente sunt însă direct ostile la adresa religiei. Ele izbucnesc adesea în expresii nemascate, de felul acelora pe care le-am înserat în referatul acesta.

După ce am arătat că și masoneria zisă naţională face parte din organizaţia mondială a masoneriei, fiind angajată în urmărirea scopurilor comune ale masoneriei, și după ce am arătat că masoneria întreagă este cel puţin liber cugetătoare pe teren religios, să mai revenim puţin asupra scopului masoneriei în care este încadrată masoneria naţională.

Am mai spus că scopul masoneriei nu e cercetatea filosofică a adevărului și nici filantropia. Acestea n-ar trebui ţinute într-un secret atât de sever.

Scopul ei este unul politic. De aceea se străduiește să formeze un front cât mai strâns. Că scopul ei este unul politic, nu politica de partid, ci de concepţie – ceea ce-i și mai grav – ne mărturisește masonul dr. K. Reichl în operă

amintită aprobând următoarele cuvinte ale unui membru al Marelui Orient Francez: „Dacă politică înseamnă a te aprinde de suferinţa oamenilor pentru apărarea drepturilor omului, pentru realizarea unor cerinţe culturale de mare valoare din punct de vedere etic și estetic, atunci, da, masoneria face politica, atunci masoneria este politică”. Mai precis ne arată orientarea politică a masoneriei mărturisirile aceluiași mason, că organizaţia din care face parte lupta pentru „libertatea personală și democraţie”, care nu trebuie lăsată să fie sfărâmată de „dictatura barbară de dreapta sau de stânga”. În același sens se exprima pe larg masonul dr. Oskar Trebitsch în amintită carte, dezvoltând că masoneria este contrară oricărui radicalism, oricărei conduceri autoritare și pentru larga democraţie. Pe linia aceasta masoneria este contra monarhiei, deși întâmpinarea Masoneriei Romane spune altfel. Dr. Reichl mărturisește că Masoneria a văzut în instaurarea republicii în Spania îndeplinindu-se o aprinsă dorinţă a ei. „Nimeni n-a negat din latura Masoneriei că între întemeierea republicii și masoneria spaniolă există strânse legături. Nici n-a rămas nimănui străin ca fraţilor din Marele Orient li s-a împlinit prin noua organizare de stat o dorinţă aprinsă.

Astfel nu este de mirare dacă Francmasoneria declară acum că a intervenit în războiul din Spania, cu totul în ajutorul frontului popular. În ziarul ABC din Madrid, din 20 octombrie 1936, foaie redactată că toate foile de pe teritoriul Spaniei comuniste de sovietele muncitorești, găsim următoarea declaraţie din partea Masoneriei: „Situaţia actuală a Spaniei este așa de extraordinară și de tragică, încât suntem nevoiţi să rupem tăcerea noastră obișnuită. Masoneria spaniolă este deplin, total și absolut de partea frontului popular, de partea guvernului legal și împotriva fascismului”. Iar în ziarul El Dia Grafico, din 15.X.1936, din Barcelona, se spune: „Mulţumită înţeleptei prevederi a masonilor, o mare parte din comandă în Guardia civilă’ și Guardia de asalt (trupe poliţienești create în mod special de republică), era încă

înainte de 18 August în mâna republicanilor de încredere. Masonii au fost aceia care au făcut ca cea mai mare parte din flota de război să se pună în serviciul frontului popular și ofiţerii răsculaţi să fie închiși. Masonii au fost aviatorii care s-au așezat în fruntea flotei noastre aviatice.

Comandanţii celor mai multe din secţiunile armatei noastre sunt masoni.

Masonii sunt în mare majoritate aceia care în presă, la tribune, la microfon, au susţinut focul în suflete. Masoni sunt și aceia care lucrează în străinătate că neutralitatea să fie părăsită".

Din cele de mai sus se străvede destul de bine că nu sunt deosebiri reale și serioase între masoneria mondială căreia îi aparţine Masoneria Naţională Romană și masoneria afiliată Marelui Orient Francez.

FRANCMASONERIA ÎN LUMINA ADEVĂRULUI

BIBLIOTECA POLIŢIEI, 1941

Francmasoneria este o societate secretă, cu caracter internaţional.

Originea vine de la cuvântul franc (liber) și mason de la macio (zidar, constructor), adică asociaţie de liberi constructori.

Aceste organizaţii au existat în Evul Mediu și aveau un caracter profesional, grupând pe lucrătorii și meșteșugarii care se ocupau cu construcţia lucrărilor de arhitectură. Erau numeroase atunci, datorită faptului că meseriile nu erau accesibile decât patronilor și lucrătorilor, membri ai acestor asociaţii, care formau adevărate caste unde străinii nu puteau pătrunde. Ele aveau anumite secrete și simboluri pentru păstrarea meseriei, însă toate cu caracter strict profesional. Odată cu declararea libertăţii muncii ele decad treptat, până când dispar cu totul.

De la aceste organizaţii de zidari constructori francmasoneria modernă împrumuta modul de organizare, o parte din semnele, misterele și simbolurile lor, dând naștere francmasoneriei politico-speculative de astăzi.

Primele centre de studii masonice au fost create și

ridicate de Alchimiști, de Mistici, de adepţii ştiinţelor oculte că: iluminaţii din Avignon, adepţii Rosicrucieni (Rosecroix, Rosenkreutz), Teosofii creștini, Marineziştii. Aceștia au adaptat masoneriei știința secretă, a cărei tradiţie o deţineau ei, astfel că elementele acestei ştiinţe se regăsesc și pot fi studiate în masonerie, împărţite în opt grupuri diferite:

1. Simboluri: cifre și numere simbolice, ternare, cuaternare, septenare, etc.

2. Figuri: Triunghiuri, Steaua arzătoare (pentagonul), Pecetea lui Solomon (Hexagonul), Tabloul Lojilor.

3. Legende: Legenda lui Hiram, a lui Solomon, Iuri, Istoria lui I. de Molay.

4. Unelte: ciocan, nivela linie, echer, compas, cub, sabie, pumnale.

5. Cuvinte: Parole de trecere ebraice și latine. Cuvinte ale limbii profane a iniţiatului.

6. Semne: Atingeri și strângeri după grade.

7. Decoruri: Bijuterii și eșarfe.

8. Limba secretă: scrisă după grade cu diferite cifruri.

(Maximilian Costin: Introducere în francmasonerie).

Împrumutul organizaţiilor vechi la care s-a adăugat fantezia iniţiatorilor ei, a dat organizaţia ermetică de astăzi, cu taine și mistere ce sunt cunoscute doar membrilor săi.

Ţara unde a luat fiinţă această organizaţie este Anglia. De acolo s-a răspândit apoi, în toate părţile lumii.

Conducerea ei, oriunde ar fi, e unitară, iar aparenţele disidente sunt rezolvate prin orice mijloc, de conducerea supremă care este întotdeauna înconjurată de cel mai nepătruns mister.

Diversele rituri, datorate fie fanteziei unora dintre masoni, fie ambiţiei de a parveni cu ajutorul ei, s-au răspândit în ţările unde organizarea era mai aproape de obiceiurile și felul de viaţă al poporului respectiv.

Cele mai importante rituri sunt:

— Ritul Scoţian, Antic și Acceptat.

— Ritul Francez.
— Ritul Martinist.
— Ritul Memphis-Misraim.

Deosebirea între aceste rituri este numai formală, consistând fie în adoptarea de semne și simboluri diferite, fie având un număr mai mic sau mai mare de grade: oricare ar fi însă râtul, conducerea lor este unitară, căci actul constitutiv proclamă că: „francmasoneria este una singură pe tot globul”.

(Constitution de Bordeaux de 1762).

Cel mai important și mai răspândit rit este cel „Scoţian, Antic și Acceptat”, pe care Domenico Margirotta îl definește ca „adevărata masonerie”.

Sub forma acestui rit a activat masoneria la noi, prin cele două organizaţii superioare:

1. Supremul Consiliu de grad 33, reprezentând conducerea supremă administrativă și legăturile cu străinătatea, și

2. Marea Lojă Naţională Romană, grupând lojile simbolice de grad mai mic.

MASONERIA ROMÂNĂ

Data precisă a introducerii francmasoneriei în România nu este bine stabilită. După legenda răspândită de masoni, ea ar fi fost adusă la noi de un marinar italian, cunoscut sub numele conspirativ de Carra.

Constatările ulterioare au stabilit, că masoneria română reorganizată în Marea Lojă Naţională, este o filială a lojilor din Ucraina și a fost creată din ordinul venerabilului acelei loji Serghei Marcotun (un agent comunist, care a lucrat la Praga și Paris în favoarea Sovietelor).

„Istoricul creaţiunii organizaţiei noastre, este strâns legat de mișcarea masonică din Ucraina. Circumstanţele făcându-ne să lucrăm pentru triumful aceleiași cauze, fratele nostru, preailustrul Jean Pangal a primit de la venerabilul și marele maestru al Marei Loji din Ucraina, fratele Serge Marcotoune, un mandat de delegat general, pentru a crea ordinul masonic naţional roman, după eRitul

Scoţian, Antic și Acceptat-”.

Supremul consiliu de 33 din România, prin Decretul sau din 3 ianuarie 1923, înființează Marea Lojă Naţională Romană, pe data de 1 martie 1923.

Punctul 1 din Decret spune: „Atelierele de la gradul 1 la gradul 3 plasate sub obedienta Supremului consiliu 33 din România, formează sub numele de „Marea Lojă Naţională Romană” o Federaţiune, administrându-se ea însăși”.

Punctul 3 din Decret spune: „Toate raporturile dintre Supremul consiliu 33 din România și Marea Lojă Naţională Romană, sunt determinate prin Tratatul de Alianţă intervenit între aceste două Corpuri Masonice”.

Art.1 din Constituţia Marei Loji Naţionale, aprobată prin Decretul lor din 7. XI. 1935, spune: „Marea Lojă Naţională din România, prescurtat M.L.N.R. Întemeiată la 8 Septembrie 5880 și reorganizata la 1 Martie 5923 este Instituţiunea Autonomă și Suverana din România care înglobează totalitatea Lojelor de Francmasoni atestaţi și recunoscuţi de ea, lucrând la gradele Simbolice Discipol, Companion și Maestru, așa cum acestea sunt instituite de Tradiţiile Francmasoneriei Universale”.

Marea Lojă Naţională Romană a funcţionat sub forma eRitului Scoţian, Antic și Acceptat-.

Art. 6 din Constituţie spune: „eRitul Scoţian, Antic și Acceptat aparţine Ordinelor Cavalerești și este moștenitorul tradiţiilor masonice, păstrând cu sfinţenie toate principiile, forţa morală și disciplina Ordinului.

El a fost constituit în forma lui actuală pe temeiul Marilor Constituţiuni de la 1762 și 1786”.

eRitul Scoţian, Antic și Acceptat- este împărţit în 33 de grade, clasate după cum urmează (art. 129 Const.):

Cl. I Lojile simbolice

Gradul 1. Discipol

Gradul 2. Companion

Gradul 3. Maestru

Cl. II Loji de perfecţionat (grade capitulare)

Gradul 4. Maestru secret

Gradul 5. Maestru perfect
Gradul 6. Secret Intim
Gradul 7. Pretor și Judecător
Gradul 8. Intendent al Clădirilor
Gradul 9. Maestru ales din cei IX
Gradul 10. Ilustru ales din cei XV
Gradul 11. Sublim ales din cei XII
Gradul 12. Mare Maestru Arhitect
Gradul 13. Royal Arche a lui Solomon
Gradul 14. Mare Ales, Perfect și Sublim Mason
Cl. III Consiliul prinţilor de Ierusalim
Gradul 15. Cavaler de Orient sau al Spadei
Gradul 16. Prinţ al Ierusalimului
Cl. IV Consiliul Rosa-Cruce
Gradul 17. Cavaler de Orient și Occident
Gradul 18. Prinţ Roza-Cruce, Cavaler al Vulturului sau al Pelicanului.
Cl. V Consiliul Kadoşilor
Gradul 19. Mare Pontif
Gradul 20. Mare Maestru al Lojelor Simbolice
Gradul 21. Noachit, sau Cavaler Prusian
Gradul 22. Cavaler Royal-Hache, Prinţ al Libanului
Gradul 23. Șef al Tabernacolului
Gradul 24. Prinţ al Tabernacolului
Gradul 25. Cavaler al Șarpelui de Aramă
Gradul 26. Prinţ al Milei, Scoţian Trinitar
Gradul 27. Cavaler Comandor al Templului
Gradul 28. Cavaler al Soarelui, Prim Adept
Gradul 29. Cavaler Scoţian al Sfântului Andrei, Mare Scoţian, Patriarh al Cruciadelor, Mare Maestru al Luminii.
Gradul 30. Cavaler Kados, Cavaler al Vulturului Alb și Negru.
Cl. VI Consistoriul sublimilor Prinţi ai secretului regal
Gradul 31. Mare Inspector Inchizitor Comandor.
Gradul 32. Sublim Prinţ al Secretului regal.
Cl. VII Supremul Consiliu
Gradul 33. Suveran Mare Inspector general
Pentru trecerea de la un grad la altul se cer anumite

stagii. Gradele

31, 32 și 33 sunt grade administrative.

Emblemele gradului 1 sunt uneltele ucenicului:

Ciocanul, simbolizând voinţă și

Dalta, simbolizând judecată.

Emblemele gradului 2 sunt: uneltele arhitectului

Linia, Compasul, Cumpănă, Echerul

În gradul al 3-lea devine maestru.

LOJA

Lojă (Templul, Atelierul) este celula organică a francmasoneriei; este locul unde se iau hotărârile și se iniţiază prozeliţii.

Iată ce spune „fr. I.T. Ulic”, care numără 54 de ani de viaţă masonică, vorbind despre loje: „Condiţia esenţială este că orice local de loje să fie cât mai ferit de curiozitatea profanilor. Ferestrele nu se vor deschide niciodată în timpul lucrărilor, căci ar oferi accesul privirilor profane.

Secretul este prima caracteristică a ordinului. În zilele când nu se ţin ședinţe, se vor deschide seara ferestrele pentru curăţenie și aerisirea localului”... Loja se compune din 3 camere:

1. Vestibulul (sala pașilor pierduţi, parviz), în limbajul nostru un fel de anticameră.

2. Camera de reflecţie (obscură sau de chibzuinţa).

3. Loja propriu-zisă (Templul său atelierul).

De afară se pătrunde în antreu. Este primul loc unde începe să se simtă masoneria. La ușă are două butoane de sonerie, dintre care unul cunoscut numai membrilor lojei, fiind bine ascuns vederii; altul vizibil pentru profani.

PLANUL LOJII:

I. Camera de reflecţie se află totdeauna departe de templu pentru că la primirea profanului acesta să nu vadă cumva interiorul lui. Este vecină cu vestibulul pentru că, de aci, prin mecanismul secret ce-l poseda loja, se lucrează în camera de reflecţie: se vorbește prin gura craniului, se mișca scheletul și se urmăresc mișcările profanilor. Clanţa dinăuntru se scoate că profanul să nu poată ieși singur de

aici; pentru siguranţă se închide ușa cu un zăvor pe dinafară.

Mobilierul:

Pereţii, ușa și ferestrele tapisate în negru.

Un catafalc cu trei trepte.

Un sicriu fără capac în care se găsește un schelet.

O masă și un scaun simple de lemn.

Tubul secret cu care se vorbește.

Mecanismul secret cu ajutorul căruia se mânuiește scheletul.

Fereastra secretă prin care se urmăresc mișcările profanului.

Următoarele inscripţii scrise cu alb:

1. eDacă curiozitatea te aduce aici... retrage-te-.

2. eDacă ești capabil a te preface... tremura, te vom descoperi.-

3. eDacă sufletul tău a simţit frică... nu mai înaintă.-

4. eDacă te temi a fi luminat asupra defectelor tale... nu te vom primi.-

5. eDacă vrei onoruri și distincţii... nu-ţi vom da.-

6. eDacă stărui, vei fi purificat, vei ieși din abisul întunericului... vei vedea lumină.-

7. Pe sicriu stă scris:

evezi că sunt schelet uscat.

Spune acum tu, muritor.

Ce sunt... rege sau cerșetor! -

II. Vestibulul (sala pașilor pierduţi, parviz) camera de unde se mânuiesc instrumentele în sala obscură.

III. Lojă (templul, atelierul) este sala importantă a sediului. Trebuie să fie cât mai impunătoare, maiestuoasa, pentru a impresiona cât mai mult.

Este aranjată în felul următor:

La Răsărit (Orient) tronul cu 3 – 5 scări al venerabilului (Marele maestru) al Lojei.

În spatele venerabilului este platforma pentru vizitatori (nu pot fi primiţi în vizită decât masonii).

De o parte și de alta în faţa tronului venerabilului sunt locurile secretarului și marelui orator, pe tronul cu 2 –

3 trepte.

În mijlocul templului este altarul lojei (pe un tron cu 3 trepte) iar împrejurul lui sunt trei lumini în formă de triunghi.

Pe partea de Nord și Sud se afla câte o coloană, numită Jakin și Boaz, în dreptul cărora se înșiruie fraţii; în dreptul celor două coloane se afla primul și al doilea supraveghetor așezaţi pe tronuri cu două trepte, executorii ordinelor Marelui Maestru.

Se mai afla: o piatră brută – reprezentând pe neofit înainte de iniţiere – și o piatră cioplită înfăţișându-l purificat după ridicarea din coșciug.

Apoi trei ciocane pentru venerabil și cei doi supraveghetori; un glob terestru, două echere, bande negre pentru iniţiere, sorturi din piele, cordoane, un buzdugan (pentru maestrul de ceremonii), o sabie mare pentru venerabil, 24 săbii simple pentru ceilalţi, două urne pentru votat cu bile (albe și negre), un port-voce pe masă venerabilului, trunchiul văduvei (un sac) pentru colecta de bani, sacul de propuneri (pentru diverse chestiuni), un triunghi cu un ochi în mijloc, un sicriu cu capac, un catafalc cu 3 trepte pentru sicriu, tavanul înstelat, iar pereţii tapisaţi în roșu sau negru.

Fiecare persoană și obiect din cele descrise mai sus are un rol bine determinat în funcţionarea mecanismului masonic.

Venerabilul conduce lucrările ajutat de supraveghetor. La inaugurarea unei loji venerabilul spune: elumina misterioasă și divină… foc sacru…

Inima universului… principe etern al lumii și al fiinţelor… simbol al M.A.A.U., luminează spiritul nostru, întărește inimile noastre și implanta în noi focul dătător de viaţă masonică… -.

Și mai departe: eÂn gloria M.A. A.U., în numele Marelui Maestru al ordinului și în virtutea puterilor conferite mie: Declar noul templu… consacrat virtuţii și propagării realei și liberei societăţi a francmasonilor -”.

INIŢIEREA

Actul cel mai important și cel mai solemn al masoneriei este iniţierea.

Profanul care vrea să fie iniţiat, este introdus într-un loc retras (parviz), unde trebuie să depună obiectele metalice pe care le are asupra sa. Este trecut apoi în cadrul sinistru al camerei de reflecţie cu scheletul care se mișcă, craniul care vorbește, sub privirile de Argus ale masonilor care privesc efectul avut asupra neofitului, din spatele ferestrei secrete.

Aici trebuie să-și scrie „Testamentul” simbolizând înmormântarea pentru totdeauna a vieţii profane, pentru a intra în viaţa veșnică a masoneriei.

După o oră de „petrecere” în acest loc, urmează scena cea mare a „iniţierii”, a „primirii luminii”, cum zic masonii. Înainte de a fi introdus în templu, neofitul este legat la ochi, cu o bandă neagră, inima și umărul stâng precum și genunchiul drept îi sunt dezvelite, iar piciorul stâng descălţat.

Astfel dezbrăcat este primit să bată la ușa templului. Marele maestru îl întreabă dacă vrea să devină mason, la care răspunde „da”. Ușa templului se deschide și trebuie să treacă pragul târându-se pe jos. Aceasta simbolizează umilinţă de care trebuie să fie pătruns profanul la primirea în masonerie, umilinţă ce trebuie să fie veșnică în raporturile lui cu masoneria.

Cu ochii legaţi în așa fel ca să nu vadă nicio rază de lumină, este introdus în templu. Dacă nu poate să vadă, neofitul poate totuși să simtă; și pentru aceasta i se dă în mână o sabie sinuoasă pe care o ţine cu vârful sprijinit pe piept, în dreptul inimii. Aceasta simbolizează cât de aproape este moartea de inimă aceluia care va trăda tainele masoneriei, iar sinuozităţile sabiei căile întortocheate și nenumărate prin care aceasta (moartea) îl poate găsi.

Intrat în loje trebuie să facă trei ocoluri ale templului numite „călătorii”.

I. Prima „călătorie” mergând cu ochii legaţi, căutând terenul în dreapta și în stânga, în întunericul de nepătruns

în care se afla, se simbolizează prin aceasta neantul și haosul în care plutesc cei fără lumină masonica (profanii). În timpul călătoriei supraveghetorii produc zgomote confuze și misterioase, pentru a înspăimânta mai mult pe neofit.

II. A doua „călătorie" începe cu botezul masonic – filosofic care simbolizează venirea profanului în lumea nouă a masoneriei. Pornit la drum, zgomotele stranii din prima călătorie sunt înlocuite acum cu zăngănit de arme.

I se arată prin această forţă de neînvins a masoneriei.

III. A treia „călătorie" – proba focului – este cea mai importantă. În mijlocul focului, iniţiatul trece prin chinuri demne de infernul lui Dante; este purificarea de viaţă profana și primirea în „raiul masonic". Numai cei care rezistă acestei probe pot fi primiţi în masonerie, căci secretele pe care le au de păstrat, cer caracter și nervi neobișnuit de ţări. Simbolul reprezentat prin această probă este sfârșitul care așteaptă pe cei care vor ridica mâna împotriva masoneriei.

După încheierea acestei probe, neofitului i se dă să bea un lichid care, la început fiind dulce, se transformă deodată într-o mare amărăciune. Este totuși silit să bea întreg paharul pentru a dovedi, o dată în plus, tăria și persistenta de a fi primit printre masoni.

Toate aceste probe au ţintă precisă: distrugerea completă a rezistenţei fizice și morale a recipiendarului și într-adevăr proba finală coincide cu epuizarea ultimului rest de conștiinţă de sine a iniţiatului. Este acum un automat care înregistrează și lucrează cum i se comandă; este, cum spun masonii, „gata și demn de a fi iniţiat".

Este invitat să intre în „lanţul de unire" al fraţilor. Aceasta se face prin donarea unei sume de bani din partea iniţiatului și cu cât suma este mai mare, cu atât este un mai bun adept. Scopul acestei colecte, de care niciun iniţiat nu scapa, este tot atât de ocult ca și scopurile instituţiei însăși.

Această îndatorire înfăptuită, recipiendarul este condus în faţa altarului lojei, prin trei pași făcuţi într-un

anumit mod, fiind obligat să presteze următorul jurământ:

„Jur că nu voi revela niciodată secretul francmasonilor altei persoane decât unui frate de loje și în prezenţa venerabilului Mare Maestru. În caz de abatere mă supun la următoarea pedeapsa: limba mea să fie smulsă, inima mea străpunsă, iar corpul meu zdrobit și transformat în cenușă pentru a fi aruncată în vânt, că prin aceasta pedeapsă să se piardă amintirea că eu am fost membru al societăţii francmasonilor”.

Cu imaginea jurământului în suflet, legătura este luată de la ochi, în timp ce o lumină orbitoare este concentrată asupra lui. După atâta timp fără să fi zărit o rază de lumină, se trezește înconjurat de o mare de foc și, încetul cu încetul, se obișnuiesc cu lumina. Atunci zărește toate săbiile masonilor ascunși în umbră, îndreptate asupra sa. Este paroxismul ameninţării.

O voce ca de tunet îl face să înţeleagă că ceea ce vede este în realitate, iar nu în vis: „dacă vreodată ne vei trăda, săbiile noastre nenumărate te vor lovi oriunde vei fi”.

Constituţia și regulamentul masonic din 1925 ne arată ce este masoneria mondială: „Instituţia care grupează pe oameni în asociaţii frătești pe diferite părţi ale globului, după ce le-a pus la încercare curăţenia de sentimente, maturitatea de cugetare și tăria de caracter. Ea are drept scop să-i facă pe oameni mai iubitori, mai luminaţi, mai tari, inspirându-le practică solidarităţii”.

Constituţia eRitului Scoţian, Antic și Acceptat- ne arată ce este masoneria în România:

Art. 2. „Masonii îşi datorează sprijin mutual în toate împrejurările vieţii. Ei număra printre obligaţiunile lor cele mai sacre respectul jurămintelor și îndatoririlor care-i leagă faţa de Rege, de Patrie, de legile ţării, de familie și de ordinul masonic. Drapelul tricolor Naţional Roman se afla în permanenţă prezent la toate lucrările Atelierelor Masonice din

Jurisdicţia Supremului Consiliu din România”.

Art. 3. „Nimeni nu poate fi primit în Francmasonerie

dacă nu crede în Dumnezeu și în nemurirea sufletului. Legămintele și jurămintele faţa da Ordin sunt contractate pe sfânta scriptură.

Calitatea de Francmason nu poate fi dobândită decât prin iniţiere, conform unui ceremonial stabilit de tradiţiile seculare.

Francmasoneria interzice în adunările sale orice discuţii politice sau religioase”.

Deoarece caracterul naţional, religios și monarhic este atât de frumos arătat în art.2 și 3 din Constituţia Supremului Consiliu 33 din România, este necesar să lăsăm să vorbească înșiși masonii, pentru a ne lămuri asupra tuturor principiilor care stau la baza acestei organizaţii că astfel, lumea de bună credinţă să vadă rostul acestora în lumina adevărată a faptelor.

I. Să vedem în ce constă respectul jurământului faţă de Rege, faţă de Patrie, faţă de legile ţării (art.2 Const. Mas.) precum și respectul drapelului naţional (art.3 Cosnt. Mas.)

Citățm dintr-o lucrare manuscris a „Fr. I.T. Ulic”, Gradul 25, Cavalerul șarpelui de aramă: „Scopul acestui grad este perfecţionarea spirituală a omului prin degajarea părţii materiale. Deviza gradului este: virtute și curaj. Lucrările arată că omul nu poate nimic fără libertate, ferită de toate relele sociale și că, pentru a o cuceri, îi trebuie curaj și îndrăzneală, care sfărâmă lanţurile despotismului. Învăţătura acestui grad arată că pentru a scăpa de moartea intelectuală și de sclavajul material cu care șarpele tiraniei intolerante și superstiţiei ne ameninţa, trebuie distruse aceste odioase reptile și că, pentru a le distruge, poporului îi trebuie libertate, care nu se obţine decât sfărâmând fără milă, cu îndrăzneală și curaj lanţul apăsător al despotismului civil, religios, militar și economic”.

Același fr. I.T. Ulic, pune anumite întrebări la care dă și răspunsul; iată câteva:

Întrebare: „Care sunt inamicii neîmpăcaţi ai Kadoşilor?”

Răspunde: „Despotismul guvernanţilor, apăsarea privilegiaţilor și tirania preoţilor, cele trei feluri de asasinate ale libertăţii omului, a gândirii și a conștiinţei”.

Întrebare: „Cum trebuie să-i combatem?”

Răspuns: „Fără răgaz și fără cruţare până la exterminare”.

Întrebare: „Ce este un Kados perfect?”

Răspuns: „Acela care a depus jurământul ce trebuie îndeplinit orice s-ar întâmpla, de a apăra cauza adevărului și umanităţii, contra oricărei autorităţi uzurpatoare, sau abuzive, sau neregulate, fie ea de natură politică, militară sau religioasă și de a pedepsi fără milă pe trădătorii ordinului”.

Dăm mai jos formula unui jurământ găsit în arhiva ridicată de la francmasonul I.T. Ulic, scrisă de mâna sa, fără a indica însă și gradul la care depune acest jurământ, pentru că se știe că jurământul diferă de la grad la grad.

„Înaintea Marelui Arhitect al Universului și al Pr. Put. Suv. M. Insp.

General 33: Jur, pe onoarea mea de om și de adevărat francmason, să execut orbește și cu fanatism și fără replică și fără comentarii ordinele ce le voi primi de la Francmasoneria Naţională Romană, oricare vor fi ele, pentru a ajunge la scopurile pe care le urmărește.

Voi păstra cel mai mare secret despre tot ce privește ordinul cavaleresc, al apărării Francmasoneriei Naţionale Romane. Voi fi totdeauna solidar cu ceilalţi membri ai acestui Ordin, de care nu mă voi despărţi niciodată”.

II. Să vedem dacă au credinţă în Dumnezeu și dacă jurămintele francmasonilor sunt depuse pe sfânta Scriptură, așa cum o spune art.3 din Const. Mas.

Am văzut mai sus ca jurământul este făcut înaintea Marelui Arhitect al Universului și al Pr. Put. Suv. M. Insp. General 33.

Francmasonul Herovanu, în cartea sa numită Isis, ne arată ce înţelege francmasoneria prin Marele Arhitect al Universului.

„Ca simbol al armoniei desăvârșite pe care o

preconizează, Fr. Mas. proclama un principiu fundamental, creator și etern, pe care îl numește Marele Arhitect al Universului”.

Figură de mai jos ne lămurește și mai mult, întrucât arată că îngerii care susţin stema francmasona sunt îngerii negri ai Infernului, spre deosebire de îngerii albi ai Dumnezeului creștinilor.

Tot în legătură cu religia masona dăm mai jos o parte din lucrarea francmasonului Maximilian Costin „Introducere în francmasonerie”, Tg. Mureș, 1932: „Adevăratul mason, acel care crede în masonerie, se va supune ritualului cu dragoste și bunăvoinţă și va păși în templu cu liniște și respect, asemeni credinciosului în biserică, căci respectul faţă de templu este respectul faţă de propria sa credinţă.

Atunci când ceremonia apare ridicolă pricina nu este ritualul ci lipsă de încredere a neofitului în religia reprezentată prin ritual și ceremonie”.

III. Să vedem în ce constă respectul faţă de familie (art.2 din Const. Mas.):

Teoriile care s-au discutat la „Marele Orient” în seara de 10 Decembrie 1929, includ următoarele:

1) Dreptul femeii la avort.

2) Dreptul feţei mari la unire liberă.

3) Necesitatea asasinării copilului născut dintr-o unire liberă.

4) Dreptul copilului de a nu avea nicio religie.

5) Suprimarea autorităţii paterne.

Constituţia masonică ne arată că respectul care se datorează familiei trebuie înţeles numai faţă de familia fraţilor masoni.

„Abuzurile de ospitalitate și atentatele la onoarea Fraţilor și a familiilor lor sunt considerate einfracţiuni masonice foarte grave-”, cf. art. 517, p.11 din Const. Mas.

IV. Să vedem dacă discuţiile politice și religioase sunt interzise în adunările francmasonice, așa cum spune art. 3 din Const. Mas.

Citǎm din cuvântarea Marelui Secretar Federal

Mason Emil I. Papiniu, ţinută la 27 ian. 1935, într-o ședinţă solemnă la Iași: „Noi avem paternitatea principiilor adoptate de democraţie, noi am inspirat punctele cardinale care stau la baza tratatelor de pace, noi am emis ideea, și încă de mult, a unei Societăţi a Naţiunilor și înaintașii noștri au inspirat o federaţie a statelor” (pag. 55).

„Pe de altă parte, multe din așezămintele sociale în mai toate direcţiile, ce stau la baza democraţiei sunt realizări inspirate direct din acţiunea Ordinului nostru. Enunţ numai câteva: Codul civil cu instituţiile lui de bază moderne, egalitatea oricui în faţa legilor, libertatea individuală, abolirea sclavajului și a privilegiului, egalitatea în succesiuni…” (pag. 42).

„În programul Lojei se vor înscrie istoria și învăţămintele Ordinului, dar discutarea și studierea fructuoasă a chestiunilor de actualitate interesând întreaga viaţă socială trebuie și ele înscrise, dezbătute obiectiv și aprofundate raţional pentru că frământările Ordinului să producă efecte în Societate”.

Adâncile prefaceri ale societăţii franceze din penultimul secol au fost inspirate de Francmasonerie.

„Unificarea Statelor Unite ale Americii de Nord este o operă curat masonica… Acest pact fundamental a fost dezbătut în Loji și semnat la Philadelphia în Templul masonic… de George Washington. De atunci și până astăzi tradiţia a vrut ca toţi Președinţii, inclusiv Roosevelt, să fie francmasoni”.

„Nu mai spun că nouă configuraţie a Europei actuale îşi datorește alcătuirea în mare parte suflului masonic, iar ședinţele solemne ale Societăţii Naţiunilor, fiica ideologiei noastre, se deschid oficial prin cele trei lovituri de ciocan date de dl. fr. Beneš”. (pag. 40).

Citătm dintr-o adresă trimisă de Marele Secretar General către Loja „Steaua Dunării” din București, prin care îi trimite raportul Lojei Pitagora în chestiunea minorităţilor, spunând mai departe în adresa:

„În conformitate cu hotărârile luate de Consiliul Federal în ședinţă din 4 Octombrie, vă rugăm să studiaţi în

Loja problema minorităţilor, astfel încât delegaţii Lojei dumneavoastră să poată susţine la Convent concluziile fixate de Lojă”.

V. Să vedem acum secretul lucrărilor organizaţiilor francmasonilor:

Francmasonul Jean E. Vasiliu din Galaţi, într-o cuvântare a sa spune:

„Lojă (Discipolii lui Pitagora din Galaţi), născută dintr-un comitet de binefacere, a ajuns la un moment dat să fie o pepinieră de principii masonice, căci majoritatea membrilor componenţi ai acestei comisiuni erau masoni, fără ca unul să știe de celălalt. Abia după ce s-au recunoscut au văzut că în sufletele lor germinau aceleași principii de bază, o aceeași lumină către care erau conduși fără să-și dea seama”.

Emil I. Papiniu, în cuvântarea sa de la 27 ian. 1935 spune:

„De adevărata „Iniţiere” depinde toată viaţa noastră masonica. Acesta este specificul Ordinului nostru”.

„Instituţia masonică este o podoabă a inteligenţei omenești; ea este înţeleasă numai de câteva elite”.

„Masoneria este o școală iniţiatică și nu un curs seral pentru adulţi, altfel nu are raţiune de a fi”.

Francmasonul Maximilian Costin în lucrarea sa „Introducere în masonerie”.

spune: „Era necesar, că o doctrină atât de nobilă, (schimbarea continuă a situaţiei de perfecţionare) să fie la adăpost de înţelegerea greșită a vulgului și de critică răuvoitoare a celor interesaţi. De aceea francmasonii au păstrat totdeauna secretele asupra asociaţiei lor și s-au servit de semne și lozinci pentru a se întâlni și a se recunoaşte pretutindeni”.

Art. 85 din Const. Mas.: „Niciun mason de orice grad sau orice demnitate nu poate pătrunde în Suv. Sanctuar dacă n-a fost chemat”.

Art.205 spune: „Membrii atelierului nu pot arbora insignele masonice decât la cimitir și numai în cazul în care Președintele ar socoti că pot să o facă fără să

provoace scandal. Altfel, se vor abţine în mod formal de la orice manifestaţie publică”.

Art. 514 spune: „Nicio acuzare nu se poate aduce, nicio sentinţă nu se poate pronunţa, nicio pedeapsă nu se poate aplica în prezenţa vizitatorilor și în ziua recepţiei unui profan. Dacă președintele găsește în sacul de propuneri o acuzaţie când sunt vizitatori prezenţi, el o va lua în consideraţie la ședinţa următoare, după adoptarea planșei”.

„Divulgarea numelor masonilor faţă de profani constituie o infracţiune masonică gravă”. (art.517, p.6)

„Divulgarea faţă de profani a oricăror obiecte, reguli sau lucrări masonice, care nu sunt însă propriu-zis mistere sau secrete masonice, constituie o infracţiune masonică gravă”. (art.518, p.1)

„Tipărirea și răspândirea oricăror lucrări masonice fără de Autorizaţia Supremului Consiliu, constituie o infracţiune masonică gravă”. (art.518 p.8).

La regulamentul masonic găsim atașate „Obligaţiunile unui francmason”, care se citesc după iniţierea unui nou frate.

Iată ce spun aceste obligaţiuni:

Conduita de francmason: „Spune frate nu domnule ori de câte ori te adresezi unui francmason, când nu sunt profani de faţă”.

Conduita în faţa profanilor: „Fii cu băgare de seamă în conversaţie și atitudine, astfel încât cel mai atent dintre profanii care te-ar observa să nu poată descoperi sau înţelege ceea ce nu trebuie să știe”.

Conduita acasă: „Nu uita preceptele francmasonice și obligaţiunile pe care le-ai contractat. Poartă-te ca un om normal și înţelept. Familia, prietenii sau vecinii să nu afle chestiuni în legătură cu activitatea francmasonică, atât cea personală, cât și cea colectivă”.

Citǎm din cuvântarea ţinută iniţiaţilor, după o fascicolă scrisă cu mâna sa de francmasonul I.T. Ulic: „Profanul, înainte de a intra în această instituţiune, este om liber, gândește singur, vrea singur, crede singur,

lucrează singur după placul său”.

Dar după ce a primit Lumina Masonica, personalitatea acestuia, încetul cu încetul, „se absoarbe necontenit în personalitatea neștirbită a acestei Instituţiuni”.

„Acest profan, entuziasmat deja de la început de aceste primare precepte, numai prin disciplina unei supuneri oarbe și mute poate deveni un membru marcant al acestei Mari Instituţii. Aceasta înseamnă că nouă, membrilor din masoneria inferioară, aşa-zisa „Masoneria simbolică” nu ne este dat ca să avem vreo iniţiativă de administraţie, de conducere, de control sau de propagandă în această mare instituţie”.

„Noi, mașinile masonice cu înveliș de om, acum educate în principiile primare ale masoneriei, avem dreptul numai să mergem să lucrăm, să executăm mecanic orice ni se cere, fără însă ca să putem înţelege modul de a gândi al celor care ne călăuzesc și fără ca să ne gândim vreodată să ieșim din cercul acesta unde trebuie să fim închise pe vecie”.

„Fiecare dintre noi trebuie să fie indiferent la tot ceea ce vede, la tot ceea ce aude și tot ce face și, dacă este convins de preceptele, de principiile primare, trebuie să zică totdeauna că totul este pentru bunul mers al marii instituţii”.

„Și că El, la rândul său, potrivit zelului care-l va depune va ajunge, mai curând sau mai târziu, la treapta înaltă a masoneriei unde va conduce, va dirija și va trage profite”.

„Căci, că recompensă, toţi membrii, potrivit devotamentului care îl manifesta, ajung să îşi realizeze și visele lor profane, ajung la treptele cele mai înalte, potrivit poziţiei lor”.

„Iar ca pedeapsă, Vai!

Acei care se opun acestei mari instituţii sunt loviţi în mod ireparabil de o mână crudă, printr-un dizolvant teribil și misterios, care nu trebuie să îl știţi acum, lovitură care sapă pe nevăzute reputaţiile și averile și poziţiile cele mai

solide”.

VI. Să vedem dacă francmasoneria „Naţională” în România este ea într-adevăr naţională sau este universală.

Francmasonul Bela Konyodi, preot calvin, venerabil al lojei „Prometheus” din București, în ședinţa federaţiei ţinută la Iași în 27 ian. 1935, între altele spune: „A sărbători actul unirii (lojilor într-o federaţie), a cărui îndeplinire ne aduce o vie speranţa într-un viitor de frăţie, din care trebuie să răsară o atmosferă de pace și bună înţelegere și să dispară orice dăinuiește între continente, râse, partide politice, confesiuni, clase, familii și indivizi, dezbrăcându-ne de patimile care ne ispitesc, cred că este bine să medităm asupra obligaţiilor noastre masonice pe care le avem de îndeplinit”.

Din rapoartele francmasonului Emil I. Papiniu, ţinute în ședinţa federaţiei la 27 ian. 1935 și la 31 Martie 1935, extragem următoarele pasaje:

„Noi avem paternitatea principiilor adoptate de democraţie, noi am inspirat punctele cardinale care stau la baza tratatelor de pace, noi am emis ideea, și încă de mult, a unei societăţi a Naţiunilor și înaintașii noștri au inspirat o federaţie a Statelor”.

„Această idee, deși eșuată recent, este totuși în mers și se va realiza când popoarele conștiente vor fi lăsate să-și dea seama de fraternitatea lor în viaţă”.

„Zadarnic congresele internaţionale agita chestiuni de securitate, de burse vamale, de devize, de instrumente capabile de armonie, de armamente și apărare, toate îmbrăcate într-un noian de pace, convenţii sau tratate”.

„Nu suntem compatibili nici cu grupările care pretind a uni între ei numai pe oamenii de aceeași rasă și de aceeași credinţă”.

„Noi proclamam fraternitatea umană universală, fără distincţie și nu pe aceea particulară, sectară și specifică”.

„Toată lumea este de acord că, deși împărţiţi în organizaţii pur administrative, francmasoneria este „Ordin” cu doctrina orală și misiune unitară. Ca atare, fiind vorba de „Ordin” adică de o vastă și universală

Cooperaţie, este bine definită sub multiple aspecte în care toţi membrii admiși cu formele prescrise sunt solidari și legaţi de a trăi în reguli precise și acceptate cu deplină libertate și nu se poate inventa sau improviza atitudini originale ori fanteziste, a crea reguli de conduită altele decât cele ale Ordinului, nici adopta doctrine sau practici incompatibile cu morală lui”.

„Afirm perfectă compatibilitate între „Ordinul masonic” și „Ideea naţională”, atâta vreme cât hipertrofia nu denaturează unul sau altul din aceste sentimente și cât, unită cu obscurantismul, ideea naţională nu dispreţuiește legile elementare ale eArmoniei și Dreptului ce ne sunt comune-”.

„Așadar, este bine să reţinem că „obedienta” Naţională numită Marea Lojă, adică asociaţie de Loji, federaţie de rituri, sau confederaţie de Mari Loji cu Mari Oriente, nu sunt, nici nu pot fi izolate sau unite, neexistând de fapt organizaţii particulariste, în afară conceptului universal de <Ordin masonic>”.

„Masoneria nu poate fi naţională. Obedienta este expresia ei pur administrativă și numai ea este naţională, adică în legătură cu specificul naţional”.

„Obedienta este un organ administrativ, neavând alte puteri decât cele conferite de Adunarea Generală a reprezentanţilor Lojilor regulate, adică lucrând conform cu „Tradiţiile” și nu în afară de ele și nici în afară de regulile stabilite și dictate de Convent”.

„Suveranitatea jurisdicţiei teritoriale este primul atribut masonic al unei Obediente. Dispoziţiile ei au putere de lege masonica pe întreg teritoriul și peste toate lojele administrate, federate în cObedienta-”.

„Jurisdicţia este prima consecinţă a Suveranităţii Obedienţii, ale cărei dispoziţii au putere de lege asupra întregii suflări masonice din teritoriul Statului în care ea fiinţează”.

La 23 iulie 1924 Marea Loje Naţională Romană a fost inspectata de „III.

Fr. Bernard Welhoff 33 gr. Maître d’honeur de la Gr.

Loje de France”, cu care ocazie s-au ţinut cuvântări din care extragem următoarele: „A luat cuvântul P. ÎI şi P.P. Fr. G. Bibescu 33 arătând diferitele faze prin care a trecut

Masoneria Română în prima sa epocă”.

„Lupta care trebuia să o ţinem cu Clericalismul Catolic”.

„Luând cuvântul P. III şi P.P. Fr. Ioan Pangal 33, arata mersul masoneriei române în epoca actuală – începând de după război – arătând numărul membrilor existenţi. Arata numărul Atelierelor ce compun Masoneria Română. Combate neadevărurile care s-au spus despre noi anul trecut la Congresul de la Geneva”.

„A luat cuvântul P. II. Fr. Mare Demnitar vizitator Bernard Welhoff, care mulţumește pentru frumoasă primire care i s-a făcut.

Declară că, cercetând literele și documentele Marii Noastre Loji a constatat cu o vie plăcere că suntem constituiși în toată regula. Declară, de asemenea, că la viitorul Congres de la Bruxelles care se va ţine în luna septembrie, El, Frăţia Sa, ne va propune ca membru în Confederaţiunea Internaţională de la Geneva”.

În iulie 1926 a avut loc la București o reuniune masonică la care au participat: „PPP. și PPP. și PPP III, suverani mari comandori, John H. Cowles, Raoul Palermi, Andrei Strug, Victor Dvorsky”.

În amintirea acestei reuniuni P.P. Suv. Mare Comandor Mare Maestru al Ritului” printr-un decret a bătut o medalie Comemorativa, iar prin decretul de la 9 iulie 1926 a aceluiași conferă „Ordinul Virtutea Masonică” clasa I-a următorilor:

P.P. și P II. Fr. Iohn H. Cowles Suv. Mare Comandor al Supremului Consiliu 33 din Jur. de Sud al Statelor Unite (Washington).

P.P. și P. II. Fr. Raoul Palermi Suv. Mare Comandor al Supremului Consiliu 33 din Italia.

P.P. și P. II. Fr. André Strug, Mare Comandor al Supremului Consiliu 33 din Polonia.

P.P. şi P. II. Fr. Victor Dvorsky Suv. Mare Comandor al

Supremului Consiliu 33 din Cehoslovacia.

Art.91 din Const. Mas. spune:

„Supremul Consiliu stabilește și întreţine raporturi cu toate puterile masonice străine regulat constituite, în scopul de a menţine și întări armonia dintre toţi masonii și de a lucra în comun la progresul Ordinului”.

Art.92 din Const. Mas. spune:

„Relaţiile oficiale cu marile Corpuri Masonice sunt consacrate prin numirea de Garanţi de amiciţie reciproci. Ei poartă titluri de Mari Reprezentanţi”.

Dăm mai jos numele câtorva dintre acești Garanţi de amiciţie:

C. Moroiu 33 pentru Marea Putere Masonică Suv. Sanct. al Marii Britanii și Irlanda.

F. Zarvatescu 33 pentru Marea Putere Masonică Suv. Sanct. (MOMSS) de Italia.

G.I. Arghiropolu 33 pentru MOMSS a Greciei.

C. Moroiu 33 pentru Marea Putere Masonică Suprem. Cons. 33 Scot. A.A. Jurid. Nord America.

A. Donici 33 pentru MOMSC 33 de Cuba, iar alţii pentru Egipt, Argentina, Scoţia, San Dominico, Brazilia, Chili, Iawa, Noua Zeelandă, India, Canada, etc.

VII. Să vedem dacă organizaţiile masonice care au fiinţat și fiinţează în România sunt sau nu încadrate în legiuirile statului și în special în legea pentru persoanele morale.

Art.86 din Cons. Mas. spune:

„Membrii Suver. Sanctuar sunt sacri și inviolabili”.

Art.136 din Const. Mas. spune:

„Supremul Consiliu din România, putere suverană și independentă în toată întinderea Jurisdicţiei sale, are dreptul de a conferi el însuși toate gradele Ritului; el poate singur crea Consistorii, Tribunale, Curţi, Areopagii, Consilii, Capitole, Loji de Perfecţiune și Loji Simbolice, precum și toate celelalte corpuri masonice ale Ritului Scoţian, Antic și Acceptat”.

„Supremul Consiliu nu recunoaşte nicio autoritate Masonică superioară sau egală cu el pe tot teritoriul

României Mari”.

„El posedă exclusivă administrare și guvernare a tuturor atelierelor și gradelor de la 1 la 33”.

Art. 149 din Const. Mas. spune:

„În Jurisdicţia Supremului Consiliu din România, Atelierele sunt actualmente împărţite după cum urmează:

1. Lojile simbolice, lucrând de la gradul 1 la 3.
2. Lojile de perfecţie lucrând de la gradul 4 la 14.
3. Capitolele, lucrând de la gradul 15 la 18 sau de la 4 la 18.
4. Areopagiile, lucrând de la gradul 18 la 30.
5. Tribunalele Comandorilor Inchizitori de gradul 31.
6. Consistoriile de gradul 32.
7. Supremul Consiliu de gradul 33”.

Art.140 din Const. Mas. spune:

„Supremul Consiliu are în sânul său, la București, afară de toate celelalte Ateliere de sub Jurisdicţia sa, din acea Vale:

Un Consistoriu al Principilor Secretului Regal, 32.

Un Tribunal al Marilor Inspectori Inchizitori-Comandori, 31.

Un Areopag al Cavalerilor Kadosi, 30.

O Mare Loje de Cavaleri Scoţieni ai Sfântului Andrei, 29.

Un Sanctuar al Cavalerilor Soarelui, 28.

O Confrerie a Principiilor Milei, 26.

Un colegiu al Cavalerilor Royal-Hache, 22.

Un capitol al Cavalerilor Rosa-Cruce, 18.

O Loje Simbolică”.

Supremul Consiliu de grad 33 prezidat de Ioan Pangal „P. P. Suv. M. Com.

M. M. al Ritului”, la 5 martie 1923 semnează un înalt Decret prin care aprobă Constituţia, Statutele și Regulamentele Generale ale Ritului Scoţian, Antic și Acceptat din România.

Același Suprem Consiliu din România, la 3 ian 1923, semnează și hotărăște prin „Înalt Decret” înființarea Marei Loji din România.

Francmasonii, odată iniţiaţi, pentru a putea lipsi din Ordin trebuie să ceară concediu. Iată ce spune Cons. Mas. În această privinţă:

Art.195. „Cererile de concediu trebuie făcute în scris. Ele sunt puse în ordinea de zi a celei mai apropiate ședinţe a Atelierului”.

Art. 197. „Concediile nu pot fi acordate decât F.F.F., care sunt la zi cu Tezaurul”.

Ajutorul mutual al francmasonilor între ei este o obligaţie.

În această privinţă, Cons. Mas. prin art.2 spune:

„Masonii îşi datorează sprijin mutual în toate împrejurările vieţii”.

Iată care sunt instrucţiunile care i se dau noului frate după iniţiere:

„Dacă un frate îţi cere un serviciu și poţi să-l faci nu sta pe gânduri; iar dacă nu-i poţi da de capăt, recomandă-l sincer aceluia pe care îl crezi în stare să-i vină în ajutor… trebuie să preferi pe un francmason oricărui alt om”.

Pentru a-i ajuta pe fraţi în orice situaţie, Marea Lojă Naţională a României, prin circulară, a cerut tuturor Lojilor din România să facă o „listă completă” a Fr. Fr. cu funcţia sau profesia pe care o ocupa în viaţa profana, în modul cel mai detaliat posibil, pentru completarea unui registru care se afla la Secretariatul General și care va servi fraţilor francmasoni ce vor avea nevoie prin ministere, Instituţii de Stat sau particulare, magazine, etc.

Un exemplu eclatant în ceea ce privește ajutorul mutual obligatoriu ni-l oferă fr. Isac Grassiany care, la 2 aprilie 1939, arestat fiind de organele siguranţei pentru activitate comunistă, iscălitura pe care a dat-o atât pe interogator, cât și pe procesul-verbal încheiat cu acea ocazie, a însoţit-o de cele trei puncte masonice (…) pentru că astfel să-și asigure scăparea de rigorile legii profane. În cazul când în Instituţie, fie în poliţie, fie în Magistratură, ar exista un membru francmason, acesta este obligat la salvarea fratelui mason.

Ordinul masonic și-a bătut diferite decoraţii și

podoabe matalice, însă pentru a imita și a se pune alături de suveranitatea Statului, prin decretul de la 1 iulie 1926 înființează o decorațiune masonică numită „Virtutea Masonică” cu 3 clase.

De asemenea, acest Ordin și-a confecționat timbre cu următoarea destinație:

„Unele dintre ele se aplică pe orice adresă și pe orice act”.

„Se aplică pe toate jurămintele”.

Altele „se aplică pe orice adresă făcută către Supremul Consiliu 23”.

Iar altele „se aplică pe orice cerere”.

„Se aplică pe Certificate, Diplome, Patente”.

„Se aplică pe Corespondența externă”.

Fragmasonii și-au stabilit infracțiunile lor proprii. Dăm mai jos unele dintre infracțiunile stabilite de Const. Mas.:

Art.515: „Se numește infracțiune masonică orice abatere sau încălcare a Tradițiilor, Principiilor, Marilor Constituțiuni, Statutelor și Regulamentelor Generale ale Ordinului său ale Regulamentelor particulare ale Atelierelor”.

Art.517: „Sunt infracțiuni foarte grave:

Trădarea sau complicitatea la trădarea Ordinului și a Ritului în general.

Trădarea față de Suprem. Cons. sau Șeful Suprem Suveranul Mare Comandor-Mare Maestru al Ritului.

Trădarea față de Ateliere.

Sperjurul.

Rebeliunea contra autorității și persoanei Suveranului Mare-Comandor Mare Maestru al Ritului, sau contra Supremului Consiliu.

Divulgarea misterelor și secretelor masonice sub orice formă atât profanilor cât și masonilor de grade inferioare în ceea ce privește misterele gradelor superioare.

Divulgarea numelor masonilor față de profani.

Atacul împotriva Marilor Constituțiuni, Statutelor,

Regulamentelor Generale ale ritului, tinzând a produce schisma și distrugerea Ordinului și Ritului precum și orice violare sau nerespectare a Tradiţiilor, Constituţiilor, Statutelor și Regulamentelor Ordinului.

Calomnia și defăimarea unui mason fie în lumea masonică, fie în lumea profana, precum și intrigile împotriva F.F. sau Acel.

Formarea de partide sau comploturi cu scopul de a produce disensiune și discordie între Fraţi".

Art.518. „Sunt infracţiuni grave:

Divulgarea faţă de profani a oricăror obiecte, reguli sau lucrări masonice, care nu sunt însă propriu-zis mistere sau secrete masonice.

Tipărirea și răspândirea oricăror lucrări masonice fără autorizaţia Supremului Consiliu.

Nesupunerea sau nesubordonarea sub orice formă faţă de autoritatea F.F. de grade superioare.

Orice manifestare a semnelor sau cuvintelor de recunoaştere în afară de Templele masonice".

Art.520 punct C – aliniat I spune: „În sfârșit, promisiunea de fidelitate, supunere și ascultare faţă de Supremul Consiliu din România pentru tot ce privește chestiunile masonice internaţionale și naţionale constituie, fără să mai fie nevoie în această privinţă de vreo declaraţie explicită, prima îndatorire a tuturor francmasonilor de orice grad al ierarhiei Ritului".

Francmasonii și-au înființat instante de judecată proprii fixând prin constituţii „Competenta și Procedura" (art.535 – 556), „Instrucţiunea" (art.557 – 571), „Despre judecată" (572 – 591), având și „Tribunal de apel" (art. 592 – 596), iar ca ultimă instanţă „Tribunal de casaţie" (art. 597 – 601).

Tot constituţia prevede și „Procedura extraordinară" (art.602) precum și „Reabilitarea și reintegrarea" (art.605 – 608).

În ce privește justiţia masonică, Const. Mas. spune:

Art.380. „Nu poate exista în România decât un singur tribunal al Marilor Inchizitori Comandori, care

funcţionează pe lângă Supremul Consiliu, la București”.

Art.382. „Tribunalele de gradul 31 au exclusivă Jurisdicţie pentru a lua cunoștinţă și judecă toate încălcările aduse Legii Masonice, Statutelor.

Constituţiilor, Regulamentelor Generale, Decretelor și deciziilor Supremului Consiliu, precum și actele de violare a angajamentelor și jurămintelor masonice și de credinţă faţă de Supremul Consiliu sau tentativele de sciziune ori rebeliune.

Tribunalele de gradul 31 funcţionează în aceste cazuri ca Tribunale de prima instanţa și cad în Jurisdicţia lor toţi Masonii de gradul 1 până la gradul 30 inclusiv”.

Art.383. „Tribunalele de gradul 31 funcţionează că instanţă de apel împotriva sentinţelor date de Atelierele Ritului, până la gradul 30 inclusiv”.

Este necesar să arătăm și atitudinea pe care o au francmasonii faţă de un membru al lor radiat din organizare.

În această privinţă ne lămurește un document găsit tot la fr. I.T. Ulic și anume:

„Masonul, exclus, radiat, este publicat în toate revistele masonice, de pe tot globul nostru.

Astfel, El este cunoscut de toată lumea că un om degradat dispreţuit de toţi.

Masonul exclus, radiat, nu mai are nici amici, nu mai are Fraţi.

El este un sperjur și sperjurul trebuie să moară.

Datoria noastră prin urmare este să încetăm orice relaţie cu acești criminali.

Să îi ocolim oriunde îi vom întâlni în calea noastră.

Să îi dispreţuim și să ne ferim a le da sprijinul nostru în orice împrejurare a vieţii.

Să căutăm a-i distruge prin toate mijloacele posibile și imposibile, din calea vieţii noastre, aducându-i la disperarea cea mai desăvârșită.

Să îi ţintuim la dispreţul tuturor, împreună cu urmașii lor, până la a 7-a generaţie.

Fraţii mei, când în alte timpuri, nu prea îndepărtate,

aceste fapte se pedepseau cu moartea, actualmente noi suntem prea toleranţi”.

Între anii 1870 – 1880, nu vă voi preciza nici anul, nici numele, pentru tristă memorie trebuie uitate: în gară la Pașcani s-a găsit un individ asasinat iar în haina sa, printre altele, era și o Diplomă a Marelui Orient de Franţa, pentru o lojă din Botoșani. Vă voi spune numai că acest personaj fusese radiat că sperjur.

„În timpurile de astăzi noi nu ucidem, nu le trimitem nici frânghie de mătase fină, spre a se spânzura ei singuri. Îi lăsăm să trăiască lovindu-i în același timp direct și indirect în toate afacerile vieţii lor, provocându-le disperarea, mustrarea conștiinţei, dispreţul și execrarea întregii omeniri”.

Pentru că cele arătate mai sus să le înţelegem cu toată seriozitatea, arătăm mai jos unele excluderi din Ordinul Masonic, pentru a da posibilitatea cunoscuţilor celor excluși să le urmărească viaţa lor cât și a membrilor familiilor lor, de la data excluderii, pentru a vedea dacă au suferit sau nu nemulţumiri în viaţă și anume de ce natură, după ce au atras asupra lor ura întregii francmasonerii.

La 9 ian. 1926. „Pentru tristă memorie menţionăm că Supremul Tribunal 31, da sentinţa prin care exclude definitiv din masonerie cu arderea numelui său, între coloane, pe Fr. Henry Moisescu ca fiind culpabil de ultragiu prin scris, adus Oficierilor Lojii și Organelor Superioare ale Masoneriei”.

Tot atunci a fost exclus cu arderea numelui între coloane și fr. Dr. Gogu Constantinescu.

O altă sentinţa dată la 4 Octombrie 1929. „În urma cererii făcută de consiliul Federal al Marei Loji Naţionale Romane, Supremul Consiliu 33 al M.M.M.I.I.C.C.C. 33 întrunit în înalta Curte de Justiţie Masonică:

„Examinând faptele săvârșite de F F Fr. mai jos arătaţi și gravitatea lor excepţională, având în vedere marile Constituţiuni, Statutele, precum și Regulamentele Generale ale Ordinului, hotărăște:

— Excluderea pentru totdeauna din Ordin și radierea

din masoneria universală a următorilor: Fr. Colonel Alexandru Petrescu, 30, venerabil R.L. Steaua Polară, Fr. Ion Demetrescu, 18, I Supraveghetor, Fr. Samuel Ion, 9, tezaurar, Fr. Cristache Simionescu, 9, Fr. Rădulescu Lamir, 3”.

Francmasoneria care a funcţionat și fiinţează pe teritoriul statului Român și compusă din membrii cetăţeni romani:

„Așa cum nu recunoaşte pe Dumnezeul creștin avându-l pe al lor propriu, cum nu recunoaşte morală creștină având-o pe a lor proprie, cum nu recunoaşte morala familiei creștine decât pe a lor proprie, tot astfel nu recunoaşte suveranitatea statului român, creându-şi Mari Reprezentaţi asemănători Corpului Diplomatic, care fac legătura între Marile Puteri Masonice; nu recunoaşte puterea regală lucrând prin înalt Decret și bătând Ordine și decoraţii, ignora jurământul de credinţă dat regelui și ţării, prin jurămintele masonice depuse de către aceia care au intrat în rândul organizaţiei nostre; nu recunoaşte puterea de stat, organizându-se prin Constituţii, Regulamente, Statute și lucrând prin Decrete, înfiinţând timbre proprii, stabilind infracţiuni proprii și înfiinţând justiţie proprie; și toate acestea, pentru că nu recunoaşte graniţe între state ci numai graniţa Obedientei masonice”.

Așa fiind, este explicabil cum parchetul tribunalului Ilfov, prin decizia ce a dat-o, a ajuns la constatarea că: „Francmasoneria este o Organizaţie Internaţională cu scopuri contrarii legilor de încadrare a naţiunii în stat. Ocultismul cu care-și înconjoară activitatea este menit să ascundă publicului conflictul dintre scopul internaţional al organizaţiei – mărturisit prin elementul evreiesc covârșitor – și scopul raţional de perfecţionare și progres urmărit în mod firesc de orice naţiune. Lupta masoneriei apare astfel că o luptă de distrugere lentă, de minare stăruitoare și de dezagregare naţională. Armele uzitate de francmasonerie în vederea realizării scopurilor ei le constituie în primul rând forţa banilor și puterea politică”.

O ultimă explicaţie necesară. Am văzut că membrii

Supremului Consiliu sunt sacri și inviolabili. Explicaţia ne-o da tot Fr. I.T. Ulic și anume: „Va ajunge mai curând sau mai târziu la treapta cea mai înaltă a masoneriei unde va conduce, va dirija și va trage și profite. Căci, că recompensă, toţi membrii, potrivit devotamentului pe care-l manifesta ajung să-și realizeze visele lor profane”.

Iată deci pentru ce misterul gradelor superioare este de nepătruns.

Pentru că ţinta vieţii unui francmason este tot realizarea „viselor profane”.

Analiza influenţei masoneriei pe unde a activat ne demonstrează că Statele masonizate au mers în mod misterios spre prăpastie: Spania până în 1936, Franţa până la primul război mondial, Iugoslavia, Belgia, Olanda, Grecia și actualmente Anglia.

Iar acolo unde hidră a fost stârpita, s-a petrecut fenomenul invers; Statele au mers din triumf în triumf spre binele lor și al cetăţenilor lor.

BISERICA ORTODOXĂ CONDAMNA MASONERIA

Poziţia oficială a Sfântului Sinod al Bisericii Ciprului faţă de Masonerie

„Masoneria n-a fost niciodată aprobată de Biserică, aceasta a condamnat în mod repetat și condamna organizaţiile secrete de orice natură…”

Biserica Ortodoxă din diferite ţări, din timp în timp, este pusă în situaţia de a analiza și a lua atitudine faţă de Masonerie. Aceasta se datorează credincioșilor, care fie că cer condamnarea Masoneriei, fie că vor să știe care este atitudinea Bisericii faţă de această organizaţie secretă.

Periodicul oficial al Bisericii Greciei, „Ekklisiastiki Alithia”.

(Adevărul Bisericesc), după ce cu mai mulţi ani în urmă a publicat atitudinea de condamnare a Masoneriei de către Biserica Greciei, în numărul 364 din 16 iunie 1993, p. 1, publică o luare de poziţie oficială a Bisericii Ciprului, pe care o redam mai jos în traducere românească:

Sfântul Sinod, în ședinţă să din 11 februarie 1993, studiind documentul semnat și depus de către mai mult de

unsprezece mii de creștini ortodocși, membri ai pliromei (plenului) Sfintei noastre Biserici a Ciprului, prin care se cere fixarea poziţiei oficiale a Bisericii Ortodoxe față de Masonerie și condamnarea acesteia spre luarea la cunoştinţa și ferire a credincioșilor, comunica cele mai de jos:

„Masoneria este o organizaţie în afara Bisericii noastre Ortodoxe, cu o concepţie despre lume care nu duce către principiile credinţei noastre ortodoxe. Prin ceremoniile secrete oficiate în întuneric și prin modurile de iniţiere a adepţilor ei, cu iniţiatorii în cele sfinte (tainele) „preoţii și arhireii” și iniţiaţii, se autopropune ca un fel de altă religie. Se prezintă chiar că o suprareligie și cultiva sincretismul, adică egalizarea și amestecarea tuturor religiilor din lume, ceea ce este de neacceptat și de condamnat pentru adevărul credinţei în Hristos.

Pentru toate acestea Masoneria nu a fost niciodată aprobată de Biserică; aceasta a condamnat în mod repetat și condamna, organizaţiile secrete de orice natură, mai ales când acestea sunt întreţesute cu ceremonii care au coloratură religioasă.

Hristos este lumina, adevăr, viaţă și adeptul adevărat al lui Hristos trebuie să trăiască și să lucreze în cadrul acestei lumini și să evite câte se săvârșesc în întuneric. Pentru aceea creștinul adevărat, și nu numai după nume, nu poate să fie adept sau membru al Masoneriei.

Principiile întrajutorării, care sunt prezentate a fi profesate de masoni, există din belșug în creștinism. Prin urmare, creștinul care dorește să practice aceste principii, poate să o facă în cadrul Bisericii și prin Biserică. Nu este nevoie să se încadreze în organizaţii secrete și de provenienţă dubioasă.

De altfel, după cum ne spune Apostolul Pavel ce împărtășire are lumină cu întunericul? (2 Cor.6, 14). Domnul nostru Iisus Hristos ne învaţă că oricine face rele urăște Lumina și nu vine de la Lumină, pentru că faptele lui să nu se vădească. Dar cel care lucrează adevărul vine la Lumină, ca să se arate faptele lui, că în Dumnezeu sunt

săvârşite. (Ioan 3, 20 – 21).

Pentru aceea, sfatul Bisericii către membrii pleromei (plenului) sale, în ceea ce privește situarea lor faţă de Masonerie, este aceea pe care o arata Apostolul Pavel în Epistola lui către Efeseni: „nu fiţi părtași la faptele cele fără de roadă ale întunericului, ci mai degrabă osândiţi-le pe faţă…

Iar tot ce este pe faţă, se descoperă prin lumina. Căci tot ce este descoperit, lumină este” (Efes. 5, 11 – 14). Rămâneţi deci atașaţi în mod statornic la lumina eternă a lui Hristos și în cadrul acesteia alcătuiţi-vă viaţă și croiţi-vă calea”.

ACŢIUNEA FRANCMASONICA ÎN
CONCILIUL VATICANULUI

Noi suntem un grup de slujitori ai Bisericii aparţinând fie ordinelor religioase fie clerului mirean. Am urmărit cu o atenţie cu totul deosebită dezbaterile Conciliului Ecumenic Vatican II spre a-i studia în adâncime instruncţiunile și a le aplica în activităţile noastre de apostolat și în cele de profesorat.

Noi n-am pretins niciodată să facem o publicaţie pe o temă oarecare, fiindcă studiile noastre au un caracter strict privat; în mod firesc, episcopul nostru și superiorii noștri bisericești au cunoştinţa de lucrările noastre și ne-au dat consimţământul lor. Doi dintre noi participa, pe temeiul personalităţii lor, la ședinţele de Conciliu. Noi avem datoria de a spune că ceea ce a fost auzit în cursul acestor ședinţe, deși adeseori dezbătut și respins, ne dă certitudinea absolută că se încearcă acum să se antreneze Sfânta Mama Biserica pe o cale total deosebită de aceea care i-a fost trasată prin învăţăturile Dumnezeiescului Mântuitor și care constituie misiunea sa divină. Mâhnirea întunecă inima noastră în faţa cutezanţelor pe care noi le considerăm drept consecinţă pierderii credinţei la unii Părinţi ai Conciliului. Astfel, noi am fost aduși în situaţia de a face investigaţii și, astăzi, cu o mare satisfacţie și aducând recunoştinţa Celui Prea înalt, noi putem face publică convingerea noastră: Cei care năzuiesc a Te trăda,

aceia nu sunt fii Tăi Doamne; aceștia nu îţi sunt credincioși, fiind duși în rătăcire.

Sunt aceiași dușmani ai Tăi dintotdeauna aceia care, prin înșelăciune, intrară în Biserica Ta și răspândiră aceste mincinoase învăţături pe care Tu le-ai respins; sunt, Doamne, evreii cu înșelăciune convertiţi, care, o dată mai mult, încearcă să distrugă lucrarea Ta dumnezeiască!

Roma, septembrie 1964

COMPLOTUL FRANCMASONILOR ŞI SLUJITORILOR BISERICII

Punctul culminant al acestui „Nou Chip" care, în mod constant, se încearcă a fi impus Bisericii catolice, în contradicţie flagrantă cu învăţătura și Tradiţia de 19 veacuri, este fără nicio îndoială deschiderea amicală către masonerie și comunism, dușman de moarte al creștinătăţii de la nașterea sa până în zilele noastre. În tot cursul istoriei sale, Biserica a avut se apăra împotriva piedicilor și capcanelor care îi erau întinse și în spatele oricărei erezii, oricărei subversiuni și oricărei crime anticreștine ea i-a găsit pe masoni, așa cum, în lumea contemporană, masonii sunt aceia care au construit armele puternice ale bolșevismului și ale capitalismului hulpav în scopul de a supune apăsării lor popoarele creștine.

Independent de Scrierile Sfinte, numeroase lucrări ale scriitorilor catolici, dintre care multe ale unor Demnitari ai Bisericii, arătă cu limpezime ceea ce francmasonii a însemnat în istoria Erei creștine. Scurtul nostru studiu, deși referindu-se doar la fapte de arzătoare actualitate, îşi găsește totuși temeiul în această tradiţie paralelă a perfidiei masonice și a apărării creștine și îşi propune să demonstreze că agenţii iudaismului au pătruns efectiv în Templul Domnului și predica în incinta sacră, ereziile pe care le-au învăţat în Loja Talmudică. Protejaţi de veșmântul lor, ei au lansat falsele lor doctrine și nu încetează a exercita o insistenţă presiune pentru că Sfânta Biserică, prin Conciliul Vatican II, să le declare că fiindu-i proprii.

Faptele, în teribila lor realitate, pot să fie precizate și

detaliate în chipul următor:

Umflat de trufie, de triumfurile sale în spaţiul vremelnic.

Francmasoneria internaţională lansează actualmente un nou atac împotriva Bisericii Catolice, pretinzând că ea să contrazică învăţăturile sale tradiţionale anterioare.

Prin mijlocirea unui proiect prezentat într-un chip înșelător și ipocrit, de către unii masoni care ocupa poziţii ierarhice înalţe în Biserica Catolică, Sanctitatea să ioan al XXIII-lea s-a lăsat convins să creeze „Secretariatul pentru Uniunea Creștinilor”, care trebuia în mod fals să lucreze pentru unitatea creștinilor, dar care, în realitate, sluji drept platforma promotorilor săi pentru a lansa o propagandă în favoarea masonilor, veșnic anticreștini. Acești francmasoni la care se face aluzie sunt Cardinalul Augustin Bea, Monseniorul John Oesterreicher și Monseniorul Gregory Baum, la care se alăturară apoi episcopii Walter Kempe din Germania și Serge Mendez Arceo din Mexic. Cu excepţia câtorva Părinţi ai Conciliului care ar putea fi supuși dispoziţiilor de origine străină, majoritatea celor care susţin tezele masonilor au fost înșelaţi și n-au putut până în prezent să bănuiască adevărata personalitate a acestor Demnitari care au știut ascunde cu grijă originea lor.

Contactul direct dintre lojile masonice și Cardinalul Bea se stabilea în felul următor: mai întâi prin francmasonii „convertiţi” și „slujitori ai Bisericii” John Oesterreicher și Gregory Baum; apoi, atunci când în Conciliu se manifestară unele curente îndrumătoare către uneltirea francmasonică, fie sub forma scrisă, fie sub forma orală, prin iluștrii cardinali și episcopi, au intervenit atunci personal domnii Label A. Katz, Președinte al B’nai B’rith, cea mai importantă dintre organizaţiile masonice pentru evrei și Nahum Goldmann, Președinte al Congresului Mondial Evreiesc, până într-un asemenea punct încât ei și-au adus uneltirea la lumină, așa cum o vom analiza mai departe.

Deși numeroși Părinţi ai Consiliului refuzaseră să

discute tema prezentată de Cardinalul Bea privitoare la francmasoni și inclusă drept Capitolul IV al „Proiectului asupra Ecumenismului”, este absolut în afară de îndoială că ofensiva va fi reluată în cursul celei de-a treia sesiuni a Consiliului. Se va încerca din nou să se obţină aprobarea lui, cerându-i-se un vot favorabil înainte să-i fie cu putinţă a reflecta asupra consecinţelor catastrofale care pot rezulta din aprobarea unui înscris emanând de la Lojile francmasonice și în care erezia se strecoară subtil și unde Sfânta Evanghelie este interpretată într-un mod echivoc și incomplet.

În scopul de a dovedi afirmaţiile anterioare, noi vom prezenta câteva din piesele compunând documentaţia bogată care demonstrează într-un mod formal existenţa unui vechi plan masonic de a pătrunde în sânul Sfintei Biserici Catolice pe calea ocolită a „convertiţilor” sau a „slujitorilor Bisericii” afiliaţii lojilor masonice, în intenţia de a o transforma într-un instrument suplimentar al conspiraţiei lor pentru dominaţia mondială.

UN JURNAL CATOLIC DEMASCA COMPLOTUL FRANCMASONIC ÎMPOTRIVA BISERICII

Complotul francmasonic împotriva Bisericii catolice, care atinge actualmente culmea să datorită infiltraţiei de elemente evreiești în înaltul Cler catolic și chiar în Vatican, a fost demascat în mod public, în 1936, de către jurnalul „Catholic Gazette” din Londra, organ oficial lunar al Societăţii misionare catolice din Anglia. În numărul sau din februarie 1936 a apărut un articol intitulat „Pericolul francmasonic și Biserica Catolică”, în care sunt reproduși termenii unor conversaţii ţinute în cursul unei serii de reuniuni secrete ale masonilor la Paris.

Puţin timp după aceea, săptămânalul „Deșteptarea Poporului” publica un articol asemănător în acte se precizează că declaraţiile care sunt citate au fost făcute în cursul unei reuniuni secrete a Ordinului masonic B’nai B’rith care, se știe bine, este exclusiv evreiesc; neevreii n-au acces în rândurile sale și, în plus, este unul din instrumentele cele mai primejdioase ale conspiraţiei

internaţionale francmasonice. Șeful său actual este chiar domnul Label A. Katz. Acest înalt demnitar mason a susţinut ample convorbiri cu Cardinalul Bea care îl prezintă chiar Sanctităţii Sale Ioan al XXIII-lea în 1960. Dar să revenim la articolul mai sus-menţionat al jurnalului „Catholic Gazette" din Anglia și pe care îl reproducem mai jos:

„Pericolul francmasonic și Biserica Catolică".

Pe temeiul cunoaşterii problemei care o reprezintă francmasoneria și care afectează în mod cu totul deosebit Biserica Catolică, publicam mai jos extrasele unui număr de conversaţii care au avut loc recent sub auspiciile unei Societăţi Secrete Francmasonice din Paris. Numele informatorului nostru nu trebuie să fie dezvăluit. Acesta ne este personal binecunoscut, dar din pricina relaţiilor sale particulare actuale cu masonii, noi am convenit să nu-i divulgăm identitatea și să nu dăm asupra reuniunii de la Paris alte detalii decât acelea care urmează, extrase care, deși fiind uneori liber traduse, reproduc fidel substanţa declaraţiilor originale.

Câtă vreme va dăinui printre nemasoni vreo concepţie morală a ordinii sociale și câtă vreme orice Religie, orice Patriotism, orice sentiment al demnităţii nu vor fi lichidate, domnia noastră asupra lumi nu va putea veni.

Noi ne-am îndeplinit deja o parte a sarcinii noastre, dar nu putem pretinde că partea cea mare a lucrării noastre a fost înfăptuită. Mai avem un drum lung de urmat înainte de a putea distruge principalul nostru oponent, Biserica Catolică.

Trebuie să gravăm în cugetele noastre faptul că Biserica Catolică este singura instituţie care s-a înălţat și se va înălţa în drumul nostru atâta vreme cât ea va exista. Prin munca sa metodica și prin învăţăturile sale educative și morale, Biserica Catolică va menţine la fiii săi o astfel de mentalitate încât ea îi va face mult prea respectuoși de sine înșiși pentru că ei să se supună dominaţiei noastre și viitorului Rege al Lumii Mason.

Din acest motiv, noi ne-am dedicat găsirii celui mai bun drum spre a ataca în mod eficace Biserica în temeliile sale însăși. Noi am răspândit spiritul Revoluţiei și al falsului liberalism printre naţiunile creștine, pentru a ajunge să le convingem să se îndepărteze de Credinţa lor și să le aducem în starea de a le fi rușine să profeseze învăţăturile religiei lor și să asculte de poruncile Bisericii lor. Noi am adus un mare număr dintre aceștia în starea de a se transforma în atei, ba mai mult, de a se făli că se trag din maimuţă (darviniști). Le-am insuflat noi teorii, în realitate imposibil de realizat, precum comunismul, socialismul și anarhismul, care, acum, slujesc proiectele noastre. Creștinii, tâmpi, le-au acceptat cu mare entuziasm, fără măcar a-și da seama că aceste teorii sunt ale noastre și că ele constituie cel mai puternic instrument al nostru împotriva lor înșiși…

Noi am acoperit biserica catolică cu cele mai groaznice calomnii, noi am falsificat istoria ei și am murdărit cele mai nobile activităţi ale ei. Noi i-am pus în seamă răutatea duşmanior săi și i-am atras pe acești mai aproape, alături de noi… Și toate acestea într-o asemenea măsură încât noi observăm acum, spre cea mai mare satisfacţie a noastră, răzvrătiri împotriva bisericii în diferite ţări… Noi am transformat clerul ei în obiect de ură și de râs, noi i-am supus dispreţului masei. Noi am reușit să facem să se considere practică religiei catolice drept un anacronism și o pierdere de timp…

Iar creștinii, în tâmpenia lor, au dovedit a fi mai dobitoci decât gândeam noi și speram. Oricine ar spera mai multă inteligenţă și mai mult bun simţ practic, dar ei nu valorează mai mult decât o turmă de oi. Să-i lăsăm să pască pe câmpia noastră până când vor fi îndeajuns de grași pentru a fi jertfiţi viitorului nostru rege al lumii…

Noi am întemeiat numeroase asociaţii secrete care lucrează pentru scopul nostru, sub ordinele și conducerea noastră. Noi am făcut o onoare, o mare onoare creștinilor îngăduindu-le să se asocieze cu noi în organizaţiile noastre care, datorită aurului nostru, sunt astăzi mai înfloritoare

că niciodată. Acum, rămâne în taina noastră faptul că acești creștini care, unindu-se cu noi, trădează propriile și cele mai preţioase interese ale lor, nu trebuie niciodată să știe că asemenea asociaţii sunt creaţia noastră și slujesc proiectele noastre…

Unul din triumfurile francmasoneriei noastre este acela că acești creștini, care ajung să fie membri ai lojelor noastre, nu pot niciodată să bănuiască faptul că noi îi folosim pentru a construi propriile lor închisori pe ale căror terase noi vom înălţa tronul regelui nostru universal al lui Israel; și niciodată ei nu trebuie să știe că noi îi facem să făurească lanţurile propriei lor robii viitorului nostru rege al lumii.

Până în prezent noi am studiat strategia noastră pentru atacurile împotriva Biserici catolice din exterior, dar aceasta nu este totul. Vom expune acum modul în care noi am avansat în lucrarea noastră pentru a grăbi prăbușirea bisericii catolice și cum am pătruns în cele mai dinăuntru cercuri ale sale, aducând chiar o parte a clerului ei în situaţia de a se transforma în pionieri ai cauzei noastre.

Cu totul aparte de influenţa filosofiei noastre, noi am luat măsuri pentru a provoca o sciziune în sânul bisericii catolice. Permiteţi-mi să vă explic cum a fost realizată această:

Noi i-am îmboldit pe unii dintre fiii noștri să se integreze în corpul catolic cu misiunea explicită de a lucra cu mult mai multă eficacitate pentru dezintegrarea bisericii catolice, creând în sânul ei situaţii scandaloase.

Intru aceasta, noi am urmat sfatul căpeteniei noastre, a francmasonilor, care zice așa de înţelept: „Faceţi din unii dintre fiii noștri cardinali și episcopi pentru că ei să distrugă biserica”. Din nefericire nu toţi masonii „convertiţi” au fost credincioși misiunii lor. Mulţi dintre ei ne-au trădat; dar dimpotrivă, alţii și-au ţinut promisiunea și au făcut cinste lucrării lor, în așa fel încât sfatul strămoșilor noștri se arata plin de succes.

Noi suntem părinţii tuturor revoluţiilor, inclusiv al

acelora care uneori s-au întors împotriva noastră. Noi suntem maeștrii supremi ai războiului și ai păcii. Noi putem să ne fălim că suntem creatorii reformei:

Calvin a fost unul din fiii noştri; el era de origine evreiască și i-a fost acordat dreptul de către autoritatea masonică și a fost stimulat de către finanţa francmasonica pentru a-și îndeplini rolul în reforma.

Martin Luther a fost influenţat de către prietenii săi masoni. Și complotul său împotriva bisericii s-a văzut încoronat de succes, datorită finanţării masonice…

Datorită PROPAGANDEI noastre, teoriile noastre ale leberalismului și falselor noastre interpretări ale libertăţii, cugetele a numeroși creștini au fost pregătite pentru a îmbrăţișa reforma. Ei s-au despărţit de biserică pentru a cădea în capcana noastră. Și dintr-aceasta, biserica catolică a fost sensibil slăbită și autoritatea sa asupra religiei creștine a fost practic redusă la nimic.

Noi suntem recunascatori faţă de protestanţi pentru fidelitatea lor faţă de dorinţele noastre, cu toate că majoritatea dintre ei, în sinceritatea credinţei lor, nu-și dau seama de fidelitatea lor faţă de noi. Noi le suntem recunoscători pentru admirabilul sprijin pe care ni l-au adus în lupta noastră împotriva puterii civilizaţiei creștine și în pregătirile noastre pentru venirea supremaţiei noastre asupra lumii întregi și asupra regatelor creștine.

Noi am reușit să distrugem majoritatea tronurilor europene. Restul va urma într-un viitor foarte apropiat. Rusia a acceptat deja domnia noastră.

Franţa, cu guvernarea sa masonica se afla în puterea noastră. Anglia, dependenta de finanţa noastră se află sub călcâiul nostru; și speranţa noastră în distrugerea Bisericii Catolice se afla în protestantism și secte. Spania și Mexicul sunt două instrumente în mâinile noastre. Numeroase alte ţări, inclusiv Statele Unite ale Americii, sunt deja supuse planurilor noastre.

Dar Biserica Catolică este mereu vie.

Noi trebuie s-o distrugem fără milă și fără cea mai mică întârziere. Cea mai mare parte a presei mondiale este

sub controlul nostru; să facem așa fel încât ea să stârnească violent ura lumii împotriva Bisericii Catolice. Să ne intensificăm activităţile pentru a otrăvi moralitatea creștinilor; aceștia trebuie aduși în situaţia de a ura patriotismul și dragostea de familiile lor, de a considera credinţa lor ca o rușine, ascultarea lor faţă de Biserica că o sclavie degradantă, astfel încât ei să devină surzi la chemările Bisericii și orbi la avertismentele ei împotriva noastră. Înainte de toate, să facem așa încât creștinii să se retragă din Biserica Catolică și necreștinii să nu se apropie de această Biserică; fără această principală obstrucţie, dominaţia noastră se va întări și toată lucrarea noastră va fi anulată, complotul nostru va fi descoperit, creștinii se vor reîntoarce împotriva noastră cu un duh de răzbunare și dominaţia noastră asupra lor nu se va realiza niciodată.

Să ne amintim că atâta vreme cât dușmanii noștri din Biserica Catolică vor fi activi, noi nu vom putea niciodată să devenim stăpânii lumii… și să ne amintim de asemenea că viitorul rege al lumii, pus de noi, nu va domni niciodată asupra lumii câtă vreme Papa de la Roma nu va fi detronat, precum și toţi ceilalţi monarhi ai creștinilor care domnesc pe pământ”.

Pentru cei care nu cunosc activităţile subversive ale Francmasoneriei de astăzi și dintotdeauna, conţinutul articolului de mai sus din „Gazeta Catolică” din Anglia va putea apărea drept halucinant.

Dar totul este „absolut real” și poate fi verificat, pentru ceea ce are legătură cu complotul actual al masonilor, încă mai bine astăzi decât în 1936, dată la care a fost publicat conţinutul conversaţiilor purtate de conspiratorii masoni în cursul reuniunii secrete a organizaţiei B’nai B’rith la Paris. Adică însăși organizaţia al cărei Președinte și Eminenţa sa Cardinalul Bea merg în acord perfect.

MASONERIA PLĂNUIEŞTE TRANSFORMAREA SF. MUNTE ATHOS ÎN… CENTRU TURISTIC!

Silviu Alupei

Fariseii și saducheii se apropie de Mântuitorul

Hristos și îi cer să le arate semne. Mântuitorul le răspunde: „Fatanicilor, fata cerului ştiţi s-o judecaţi, dar semnele vremurilor nu puteţi!” (Matei 16, 3). Tot așa și astăzi, după 2000 de ani de la răstignirea lui Hristos, o lume aproape îndrăcita, plină de farisei și de saduchei, nu vrea să vadă și să înţeleagă semnele apocaliptice pe care le trăim. Suntem atât de pedanţi și de pretenţioși, atât de scrupuloși în fleacuri și nimicuri, atât de „semioticieni” și „hemeneuti”, încât universul și lumea, din care l-am exilat pe Dumnezeu, s-ar zice că nu mai au vreun „sens” sau vreo „semnificaţie” pe care omul autonom de astăzi să nu le cunoască. Și totuși omul de astăzi e frate geamăn cu fariseul și cu saducheul de acum două mii de ani. Descreștinarea lumii a ajuns în ultimele ei faze, răspunzând parcă așteptărilor din „Protocoalele Marilor Maeștri Francmasoni”, dar sărmana omenire nu vrea să vadă semnele apocaliptice: apostazie generală și organizată, „ecumenism” bisericesc, comuni (tari) sm? sectarism, new-ageism, internaţionalism, desfrâu moral nemaivăzut, anarhie democratică, ateism și materialism sălbatic, decăderea clerului, cutremure, foamete ş.a.m.d.

Din Grecia, prin intermediul revistei bilunare „Vestitorul ortodoxiei”, editată de Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române (vezi nr. 105 din 15.11.93), stareţul Schitului românesc „PRODOMU” din Sfântul Munte ATHOS, părintele PETRONIU TANASE ne trimite nouă, creștinilor ortodocși din România, un semnal de alarmă apocaliptică pentru destinul ortodoxiei în această lume îndrăcită.

În interviul luat de redactorul „Vestitorului”, preotul C. Coman, găsim următorul avertisment: „În faţa avalanșei de secte, de masonerii și de ideologii, este necesar ca ortodocșii să se unească”. Sub acest avertisment, părintele Petroniu dezvăluie planul masoneriei mondiale de a desfiinţa Sfântul Munte Athos, prin alungarea călugărilor athoniti și transformarea lui în zonă... turistică!!! Cum spuneam, fariseii și saducheii de astăzi vor semne.

Iată-le: Satan da ultima bătălie cu ostașii lui Hristos

din Sfântul Munte Athos! Care va fi rezultatul acestei bătălii? Părintele Petroniu ne explică:

„Am primit anii trecuţi o circulară din partea călugărilor atoniti zelotişti, ramura conservatoare a Sf. Munte, în care ni se comunică programul unei mișcări francmasonice „Ioan Vekos”, un program vădit îndreptat împotriva Ortodoxiei, sprijinit de...” (aici textul este întrerupt de un „accident tipografic”, două rânduri fiind suprapuse; să fie intenţia redactorului de a nu se pune rău cu dușmanii puternici ai Ortodoxiei sau numai o întâmplare? Totuși, folosind o lupă, o lamă, o radieră fină și două exemplare de ziar, pe care le-am suprapus la lumina puternică, am reușit să descifrăm primul rând, care sună așa: „sprijinit de papalitate și de alte forţe”; din păcate, rândul doi de supraimprimare nu l-am putut descifra – n.n., S.A.).

Se preconiza că Sf. Munte să devină un centru turistic, să se facă drumuri bune și accesibile, ca să poată fi vizitat de cât mai multă lume.

Monahismul să fie încet-încet, strâns într-o mănăstire – două, doar că mostră și în locurile mai prăpăstioase să fie lăsate câteva chilii pentru ca să vadă lumea cum a fost. În rest, să fie deschis turiștilor, bărbaţi și femei, să se facă hoteluri bune, restaurante, centre de cercetări. Acest program, dacă se realizează, poate fi pentru Grecia o sursă imensă de venituri. Se pare că multă lume de aici, din Grecia, chiar reprezentanţi ai Statului și ai Bisericii, ar fi de acord cu acest program masonic. O piedică serioasă este prezentă aici a monahilor din alte ţări. De aceea, programul prevede ca să se facă toate eforturile pentru a se împiedica venirea călugărilor din alte ţări la Sf. Munte, iar cei existenţi să fie încet, încet, dacă se poate, chiar scoși din sfântul Munte.

„Deși nu acordăm totală încredere acelui program, suntem nevoiţi să constatăm că lucrurile se realizează întocmai. Au fost recent cazuri când călugări athoniti, din alte ţări, au fost scoși, pe un motiv sau altul, din Sf. Munte”.

Fariseii și saducheii masoneriei mondiale, care se ocupă de „planurile turistice” ale Sf. Munte Athos, au uitat totuși să mai consulte un „specialist-manager”: pe bunul Dumnezeu! Tocmai acest „manager”, ignorat de francmasonerie, s-ar putea să le încurce toate socotelile…

EXTRASE SEMNIFICATIVE DIN LUCRAREA LUI ION COSTIN GRIGORE.

„CUCUVEAUA CU PENE ROŞII”.

APĂRUTA LA BUCUREŞTI LA EDITURA „MIRACOL”, 1994

Fragmentele prezentate de noi sunt extraordinar de valoroase deoarece ele cuprind transcrierea unor înregistrări autentice făcute de fosta securitate în perioadă anterioară evenimentelor de la sfârșitul anului 1989, în care realizăm cu ușurinţă că în aceste interceptări a unor discuţii este vorba de unii francmasoni cu grad înalt din România care deja erau în acţiune la noi. În plus aceste discuţii interceptate de securitate dovedesc pentru prima dată, fără putinţă de tăgadă că, faimoasele „PROTOCOALE” sunt în totalitate reale și că ele folosesc chiar și acum că directive de bază pentru toţi francmasonii atât cei de la noi din ţară cât și pentru cei de pretutindeni. Pentru a înţelege mai bine adevărurile zguduitoare pe care aceste înregistrări le dezvăluie, este indicat că aceste pasaje care ne pun la dispoziţie anumite chei secrete de înţelegere a anumitor realităţi de la noi să fie citite de mai multe ori cu o deosebită atenţie.

OCULTA

Nota Nr. 0023157 din 28 august 1989.

Din ascultarea, prin sondaj, a posturilor instalate în acţiunea „Cristalul-89” a rezultat că, în ziua de 23 august a.c… obiectivul „RABI” a primit vizita unui necunoscut (din motive tehnice va fi numit BAZA1) cu care, după ce s-au salutat ceremonios, folosind și formula „salom”, au continuat discuţia în limba ebraică (unele expresii au fost amestecate cu idiș, iar altele chiar în limba romană):

RABI: – Mi s-a spus, fiule, că iniţierea ta este desăvârșită!…

BAZA1: – Eli, Eli!... Așa cum nimic nu este întâmplător, nimeni nu poate pătrunde întreaga taină a protocoalelor inspirate de regele nostru David!...

RABI: – Privește și spune-mi ce vezi!...

(n.t. Obiectivul împreună cu musafirul său, vizionează la televizor grandioasă demonstraţie a oamenilor muncii prilejuită de sărbătorirea zilei de 23 august).

BAZA1: – Protocolul secret francmasonic nr. 1, RABI: „Oamenii cu instincte murdare sunt mai mulţi decât cei cu purtări alese; deci, cele mai bune rezultate se obţin conducând oamenii prin violenţă și teroare, nu prin discuţii academice!”...

RABI: – Corect!... „După legea naturii, dreptul constă în putere!...”

BAZA1: – „Libertatea politică este o iluzie, nu un fapt real!...

Politica nu are nimic comun cu morală!...”

(n.t.: – Rezultă că interlocutorii citează din documentul intitulat „Protocoalele înţelepţilor Sionului” elaborat de Marele Congres Francmasonic care a avut loc la Basel, în Elveţia, în anul 1897. De aceea, și în continuare, citatele vor fi marcate cu ghilimele).

RABI: – „Scopul nostru este să posedăm puterea!”... Trebuie distruse religia și autoritatea goimilor!...

(n.t. – „Goimi” este un termen zeflemitor folosit de masoni la adresa creștinilor).

BAZA1: – „Marile calităţi populare, sinceritatea și onestitatea, sunt vicii în politică!...”

RABI: – Nu mai e mult și se împlinește un veac de înţelepciune!... Nu trebuie să treacă fără dărâmarea creştinătăţii!... Spune-mi ce vezi!...

BAZA1: – Rândurile 2 și 3 din tribună oficială!... Protocolul secret francmasonic nr. 2: „Administratorii aleși de noi din public, pe baza înclinaţiilor lor slugarnice, vor deveni ușor niște pioni în jocul nostru, în mâinile specialiștilor noștri!...”

RABI: – Nu fiule!... Abia uitându-te la ei, poţi să vezi ce e în rândul întâi!... Acolo, este și ea de-a noastră? E

chiar și ea?

RABI: – Nu trebuie să te mire nimic!... Află!

BAZA1: – Protocolul secret francmasonic nr. 11: „Dobitoacele creștine vor fi atrase de noi în armată vizibilă a lojilor, pentru a deruta încrederea fraţilor lor!”...

RABI: – Așa!...

BAZA1: – Și, tot în rândul întâi, încă patru oi din turma noastră!

RABI: – Ai văzut ce trebuia!... Acum, știi!... Poţi să te apleci pe rândul doi!... Ce vezi?

BAZA1: Protocolul secret francmasonic nr. 10: „Vom pune la cale alegerea unor președinţi care au în trecutul lor un păcat ascuns... Frică de destăinuiri va face din ei executori devotaţi ai ordinelor noastre!”... Se respectă Protocolul secret francmasonic nr. 11: „Nici într-un caz nu vom împărţi puterea noastră cu ei!...”

RABI: – Ai dezlegat taina!... „Dacă stricăm o parte din mașina statului, statul se va îmbolnăvi, ca și corpul uman și va muri!...”

BAZA1: – Protocolul secret francmasonic nr. 13: „Nevoia pâinii zilnice îi va face pe creștini să tacă și îi va transforma în servitori umili!”...

RABI: – Toate acestea au fost născocite de noi după un plan politic pe care nimeni nu l-a ghicit timp de lungi secole... A venit vremea să se împlinească!...

BAZA1: – Protocolul secret francmasonic nr. 4: „Trebuie să-i supunem pe creștini cu ajutorul industriei și al comerţului!”...

RABI: – Așa!... Dar marea taină o pătrunzi abia în protocolul secret francmasonic nr. 6: „Pentru a ruina industria, vom dezvolta speculaţia, gustul luxului, a acelui lux care nimicește tot. Vom face să se ridice salariile, care totuși nu vor aduce vreun folos lucrătorilor, căci vom face să se nască în același timp o scumpire a produselor de primă necesitate!... Trebuie că industria să ia pământului fructul muncii!... Cel mai bun mijloc pentru aceasta este de a mări impozitele asupra proprietăţii funciare, pentru a îndatora pământul!...”

BAZA1: – Planul nostru va fi împlinit prin Protocolul secret francmasonic nr. 8: „Un anumit timp, până vom putea să încredinţăm fără primejdie fraţilor noştri principalele posturi, vom da aceste funcţii unor indivizi al căror trecut și caracter să fie astfel încât să existe o prăpastie între ei și popor!…”

RABI: – Adaugă și taina Protocolului secret francmasonic nr. 2: „Pentru noi este necesar ca războiul să fie strămutat pe terenul economic”…

BAZA1: – Iartă-mă, învăţătorule!… N-am uitat-o!…

RABI: – Taina tainelor!…

BAZA1: – Da!… Protocolul secret francmasonic nr. 10: „Când vom fi dat lovitura noastră de stat, vom spune poporului: <Totul mergea grozav de prost, toţi au suferit mai mult decât puteau răbda! „… După care, vor suferi și vor răbda cu mult mai mult!…

RABI: – Așa vom face din popor o forţă oarbă care se va supune agenţilor numiţi de noi în locul conducătorilor actuali, pentru că de acești noi șefi vor depinde lefurile, darurile gratuite și tot felul de alte avantaje. Așa vom supune și presa, care va fi o forţă!… Mai întâi ea va cădea în mâinile celor îmbogăţiţi și, prin ei, în mâinile puterii noastre!… Protocolul francmasonic secret nr. 12: „Imbecilii care vor crede că repeta opinia unui ziar independent, vor repeta părerea noastră sau pe aceea care ne va plăcea nouă!…”

BAZA1: – Eli!… Eli!… Învăţătorule, unde se sfârșește minciună și unde începe adevărul? Eu m-am iniţiat în „Protocoalele Marilor Maeștri Francmasoni” repetându-mi că sunt falsuri inventate de creștini!…

RABI: – Fiule, cel mai bine aperi un adevăr declarându-l fals înainte de a-l enunţa!… Goimii se vor bate să-l desființeze!… Așa ne asigurăm liniștea descifrării lui, peste timp, prin jocul Kabalei!… Între creștini, când unul va zice că Protocoalele sunt adevărate, vor sări alţi zece care să-i demonstreze că sunt false!… Ei se ceartă, iar noi ne vedem de treabă!…

BAZA1: – De ce nu au fost pedepsiţi cei care au

trădat secretul? Cel care a trădat casa de fier din Alsacia! … De ce nu-i ucidem pe cei care îngăduie păgânilor să cunoască tainele?…

RABI: – Fiule, acum vorbește furtuna sângelui din tine!… Cu ce ne-am mai fi deosebit de păgâni? Acum, ayatolahul Kameney a ordonat uciderea celui care a scris „Versetele satanice”!… Ce folos?!… Noi am ordonat uciderea informaţiei, adică a tot ce s-a tipărit adevărat despre Protocoale, și nu a autorilor!…

(n.t. Din datele de cultura generală stăpânite de traducător rezultă că lucrarea „Protocoalele Sionului” este compusă din 24 procese verbale conţinând programul de cucerire mondială iniţiat de evrei. Prima ediţie, tipărită în 1902, a dispărut imediat, fiind cumpărată integral și distrusă de cei interesaţi. La fel s-a întâmplat și cu ediţiile din 1905, 1907, 1911, 1912 și 1917. La British Museum se păstrează un singur exemplar, incomplet, din ediţia tipărită în 1905.)

BAZA1: – Știu, învăţătorule!… Bolșevicii au distrus ediţia din

1917!…

RABI: – Da, ne-au ajutat!… Totuși, nu au reușit să pătrundă la

Mănăstirea Sf. Sergiu, unde se ascundeau câteva exemplare din ediţiile mai vechi!… Acolo se afla și manuscrisele scriitorului rus Butmi care, în 1907, în lucrarea „Dușmanul neamului omenesc”, avertiza că în „Protocoale”, se vorbește despre fabricarea și răspândirea unei boli asemănătoare virusului

SIDA…

BAZA1: – De ce, învăţătorule?

RABI: – Pentru că, în secolul aproape scurs, neamul ales și-a îndeplinit făgăduinţă!… Înmulţirea goimilor trebuia stopată!… Acum, dacă se destrăbălează, se vor îmbolnăvi unul pe altul și vor muri!… Deci, vor scădea!… Dacă se abţin, de teamă bolii, nu se vor mai înmulţi!… Oricum, scopul e atins!… Voi, iniţiaţii, va trebui să dărâmaţi zidurile Mănăstirii

Sf. Sergiu, dacă va fi nevoie, pentru a distruge dezlegările adevărate ale tainelor, scrise de păgâni!... Acum, poţi să mă întrebi!...

BAZA1: – Învaţă-mă, învăţătorule!... Ce voi fi mâine? ...

RABI: – Tu, fiule, ești supus Protocolului secret francmasonic nr. 5:

„Noi ședem în umbră cu organizaţia noastră secretă. Puterile nu pot hotărî acum acordul cel mai efemer fără ca noi să nu luăm parte. Autoritatea va trece în stradă, adică într-un loc public și noi ne-o vom însuși!... Pentru a pune mâna pe opinia publică, trebuie să o derutam cu zvonuri contradictorii, astfel încât creștinii, obosiţi, să renunţe la a mai face politică!”... Acesta este primul secret!... Al doilea secret constă în a înmulţi așa de tare defectele poporului, obiceiurile, pasiunile, regulile vieţii în comun, încât să nu se mai înţeleagă unii cu alţii!... Atunci veţi avea puterea!...

BAZA1: – Au ieșit din rând!... Parcă huiduie și aruncă cu roșii în tribună oficială!...

(n.t. Interlocutorul se referă la transmisiunea T.V. în direct de la grandioasă manifestaţie a oamenilor muncii.)

RABI: – Nu te tulbura!... Nu acum e momentul!... Ce ţi-ai ales, fiule, din Talmud?

BAZA1: – Parabola broaștei: „Când mi se va apropia sfârșitul, voi coborî la malul mării pentru că, un alt animal, găsindu-mă acolo, să mă mănânce și astfel să fiu folositoare chiar și prin moartea mea!”...

RABI: – Ești dintre cei aleși!...

BAZA1: – Ce să nu uit, învăţătorule?

RABI: – Să nu uiţi că și prin revelaţia regelui David, pământul sfânt al României a fost ales că loc de pace pentru neamul lui Dumnezeu!... Nimic nu este prea mult, nici chiar împlinirea parabolei broaștei, pentru pacea copiilor lui Israel!... Luptă și cucerește pământul făgăduinţei.

(Cei doi interlocutori se despart cu saluturile de rigoare. Materialul a fost tradus și redactat de maior Goldenberg Leon din U.M. 0639-Bucureşti).

PANEM ET CIRCENSES

24 iunie 1990. Nota. Domnule Director, raportez că diviziunea noastră a intrat în posesia unei casete audio conţinând discuţii de interes operativ purtate de persoane necunoscute în camera 4260 a Hotelului „București”.

Înregistrarea a fost efectuată de un fost lucrător de securitate care, în prezent, este încadrat ca șef de serviciu la Palatul Telefoanelor și care a participat la instalarea telefoanelor respective. Cu ocazia furnizării casetei acesta ne-a informat că postul de ascultare în cauză s-a aflat în atenţia unităţii de informaţii externe a securităţii.

Raportez că din verificările efectuate a rezultat că, pentru ziua de 20 iunie a.c., când a avut loc discuţia, camera 4260 era rezervată de către un înalt personaj guvernamental, actualmente senator de Buzău (domnul Gelu Voican Voiculescu). Întrucât noi nu l-am putut aborda, vă rugăm să ordonaţi măsurile de rigoare.

Vă prezentăm, alăturat, conţinutul casetei în traducerea și redactarea cadrelor din diviziunea noastră.

BAZA1: – De acum, trebuie să mă susţii!... N-ai altă șansă!

BAZA2: – Depinde de concurenţă!... Am auzit că Leon Goldenberg se bucura de sprijinul marelui consiliu!...

BAZA1: – L-am mutat la Oslo!... A ieșit din joc!... În locul lui te vom iniţia pe tine!...

BAZA2: – Chiar înainte ca Rabii să ajungă în sânul lui Avram?

BAZA1: – Eli, Eli!... Eu încerc să execut testamentul lăsat de Rabi!...

Pot reuși numai împreună cu tine și cu șeful oficiului de la Praga.

BAZA2: – El a fost iniţiat?

BAZA1: – Da, dar numai până la gradul 20! Știe că eu am gradul 31!... Se va supune!...

BAZA2: – Mie ce grad îmi daţi?

BAZA1: – Oricum, de la 14 în sus!... Depinde de tine! ... Cred că au venit și ceilalţi doi!...

(Între timp, în încăpere, pătrund alte două persoane,

dintre care una folosește salutul „Salom”. Apoi, discuţia continuă. Noii veniţi vor fi marcaţi cu indicativele BAZA3 și BAZA4).

BAZA3: – Fericiţi, în veci, Rabi!... Acum stă pe muntele lui Moise, la sfat cu Ilie și Estera!...

BAZA1: – E în drum!... Trebuie să treacă apa neagră. În ultimul moment s-a ridicat în mijlocul flăcărilor și ne-a binecuvântat!... În urnă albă odihnește cenușa lui!... Închina-i-te și învaţă!

BAZA4: – Puteam să ne punem de acord prin FAX. De ce aţi riscat să ne întâlnim în România?

BAZA2: – Avem probleme!... Iar problemele sunt aici! ...

BAZA4: – Și noi avem probleme, în Germania de Est! ... Enorme!... Iar fondurile intarzaie!...

BAZA1: – S-auzim!...

BAZA4: – Am documentat complet cazul teroristului Carlos!... Stăpânii lui de la STASI, au vorbit!...

BAZA1: – Dar Carlos era al vostru!...

BAZA4: – Asta știm și noi!... Ei cred că era numai a lor și, uneori, al rușilor!... Sunt trei atentate majore pe care nu le-au controlat est-germanii!... Nici Moscova și nici noi!...

BAZA1: – Atunci cine?

BAZA4: – Nu știm!... Alţii, mai tari decât noi!... Asta căutăm!...

BAZA1: – Pierdeţi vremea!... Preluăm noi cazul!... Din Carlos va trebui să facem o legendă a Estului!... Să aibă ce mesteca!... Dacă pâine nu avem, să le dăm, deocamdată, puţin circ!... Apoi, mai vedem, funcţie și de directivele centrului!... Voi vă ocupaţi de documentarea atentatului de la Lockerbie!...

BAZA4: – Da, îl știu!... Aeronava Pan Am, doborâtă în decembrie 1988, cu

270 de morţi!... Dar, la Lockerbie au fost implicaţi libienii lui Gadafi!...

BAZA1: – Nu numai!... Au condus cei de la STASI!... Luaţi-i urma colonelului Silvian Becker și vă veţi convinge!

...

BAZA2: – Începem?

BAZA3: – Te grăbești să fii inițiat? De altfel, voi cunoaşteţi integral cele 24 de protocoale!...

BAZA2: – Da, dar numai pentru decriptarea telegramelor!...

BAZA1: – Astăzi vei afla și tainele ordinii universale! ... Te-ai întâlnit cu Rabi pe muntele lui Moise?

BAZA2: – Da!...

BAZA1: – Care e mesajul?

BAZA2: – România va fi spaţiul de pace al poporului ales!... Sunt însă multe lucruri care ne împiedica. Pâinea și circul nu i-au amăgit decât pe bătrâni!... Tinerii nu s-au lăsat păcăliţi!" (de FRANCMASONI) ... Ei îl revendica pe general, fără să o spună, aproape inconștient!... Trebuie să-l lichidăm!...

BAZA1: – Generalul va pieri!... Unde am ajuns?

BAZA2: – În protocolul francmasonic nr. 3!...

BAZA1: – Poţi să-i citești taina?

BAZA2: – „Flecari neobosiţi au transformat ședinţele parlamentare și adunările publice în lupte de vorbărie. Abuzurile puterii vor pregăti în cele din urmă prăbușirea tuturor instituţiilor și apoi totul va fi răsturnat sub loviturile mulţimii, devenită nebună!..."

BAZA3: – Corect!... Protocolul francmasonic nr. 12!...

BAZA2: – „Nimic nu se va face cunoscut societăţii fără controlul nostru (al FRANCMASONILOR)!"... Cu taina plasată în Protocolul 13: „În curând vom propune prin presa concursuri de artă, sport, divertisment; aceste preocupări le vor abate definitiv atenţia de la problemele în care ar trebui să ne luptăm cu ei!... (IATĂ CA LA ORA ACTUALĂ ACESTE CONCURSURI ABUNDA, DELOC ÎNTÂMPLĂTOR). Cu fondurile primite de la Londra pentru marile trusturi de presă acest mister este îndeplinit!...

BAZA1: – Just!... Taina Protocolului francmasonic nr. 15.

BAZA2: – Începe în Protocolul francmasonic secret nr. 18: „Când va fi necesar să se întărească poliţia, vom

stimula crearea dezordinii. Abia apoi, urmează Protocolul francmasonic secret nr. 15: „În rândul membrilor lojilor noastre (FRANCMASONICE) vor fi mulţi agenţi ai poliţiei naţionale și internaţionale!”…

BAZA1: – Cum de ai pătruns singur misterul?

BAZA2: – La asta lucrăm, nu?!…

BAZA3: – Mi se pare exagerat!… Din afară se vede foarte urât ceea ce faceţi voi aici, în ROMÂNIA. Dacă ar fi să mă refer la compoziţia guvernării și tot ar fi de ajuns!… O minoritate de nici zero virgulă unu la sută din populaţia ţării deţine puterea în peste șaptezeci la sută din posturile guvernamentale!…”

BAZA1: – Dacă e chiar atât de vizibil, o să-i mai rărim!… Îl scoatem de la naftalină și-l propulsam pe agentul „Brukner”!…

BAZA2: – Nu ne-a ajuns gafa de anul trecut! Pe baza informaţiilor lui, centrul a hotărât sacrificarea lui Ceaușescu în favoarea lui Gorby!… Era mult mai eficient invers!… Acum, Gorbaciov ne încurca mai mult decât ne-am fi imaginat!…

BAZA1: – Ai dreptate!… Vom scăpa de el!… Să continuăm testarea!…

Planul economic!…

BAZA2: – În Protocolul francmasonic secret nr. 20, apare taina tainelor:

„Crizele economice vor fi produse de noi (FRANCMASONII), cu scopul de a retrage banii din circulaţie. Statele vor veni cu mâna întinsă la bancherii noștri (F.M.I.) pentru a cerși credite. Împrumuturile externe sunt lipitori care nu se pot desface. Noi (FRANCMASONII) vom cumpăra persoanele care ne trebuie pentru că, prin împrumuturi externe, bogăţiile lor să se verse în safe-urile noastre și ei să ne plătească un bir de robi. Forţa naţiei va pieri în urma acestei luări de sânge de bunăvoie!”…

BAZA1: – Corect!… Just, dar incomplet!…

BAZA2: – Lasă-mă să termin!… Din Protocolul secret francmasonic nr. 20: „Impozitele vor fi percepute fără

sfială!”, dezlegam Protocolul secret francmasonic nr. 3: „Nu va trece veacul și vom crea peste tot dezordini, speculaţii și circuite financiare frauduloase”.

BAZA1: – Perfect!… Iată că deja au început să se organizeze aproape fără să-i obligăm noi!… Nu-i credeam atât de proști încât să accepte ideea că, în numai câteva luni, banii lor se vor înmulţi de zeci de ori!…

(SECRETUL CIRCUITELOR TIP „CARITAS”)

BAZA2: – Ce vrei? Tâmpiţi!… Niște maimuţe, ceva mai evoluate!… Dacă nu ne-ar împiedica fantoma Generalului și alţi câţiva HOMO SAPIENS, am putea împlini mult mai repede testamentul lui RABI!… Pământul făgăduinţei!” (în

ROMÂNIA pentru FRANCMASONI) …

BAZA3: – Aici, la voi! La mine, la Praga, lucrurile s-au simplificat!…

BAZA1: – Cum?

BAZA3: – Vârfurile au înţeles interesele Germaniei de a avea în jur state cât mai mici și cât mai slabe!… Ruperea Cehoslovaciei în două e doar o problemă de timp!… Mai greu va fi cu Polonia!… Walessa se opune!…

BAZA1: – Va fi strivit între Moscova și Berlin!…

BAZA2: – Între Bonn și Kiev!… Aici se va naște o republică imensă, Ucraina, care n-a existat niciodată!… Tampon pentru Polonia, Ungaria, Cehosolovacia și România, de la care U.R.S.S. a luat teritorii fără nicio rușine!… Pe atunci, erau conduși de noi!… Acum, încearcă să se conducă singuri!…

BAZA1: – Dacă se obrăznicesc, le trimitem câteva comandouri!

BAZA3: – Bine că mi-ai adus aminte!… În spaţiul meu am câţiva rătăciţi din Legiunea Străină, rămași pe acolo de la revoluţia de catifea!… Ce facem cu ei!

BAZA2: – Și aici avem destui!… Va trebui să-i neutralizăm!

BAZA3: – Cum? Care e protocolul?

BAZA1: – Gata!… Iniţierea s-a încheiat!… Nu mai aveţi voie să evocaţi tainele protocoalelor!…

BAZA2: – Prin metoda clasică!... Convoacă-i pentru a le face plata serviciilor!... Eu așa am să fac!...

BAZA3: – Mi se pare corect!... Mergem?

BAZA1: – Da!... Începem retragerea!... Pe noi trei ne așteaptă partea cea mai grea a zilei: ritualul!... (Din acest moment a încetat orice zgomot, iar, la scurt timp, la verificarea efectuată de cadrele noastre, camera de la hotelul „București" era goală, fără urmele inerente întrunirii a patru persoane).

* * *

Rezoluţie. Domnule colonel, de ce permiteţi amestecul rezerviștilor (că acest inconștient de la Telefoane, care a făcut înregistrări fără aprobare) în munca informativă? Distrugeţi imediat acest material și ștergeţi casetele întrucât nu prezintă importanţă operativă. Aici s-a consumat un ritual strict religios. Noi nu urmărim credincioșii, indiferent de cult, ci pe aceia care atentează la siguranţa statului. Să vă fie clar. În plus, vă reamintesc că noi nu avem nimic în comun cu fosta securitate. Semnează, director V.M. și expediază șeful de cabinet, căpitan H.P

Acesta este reproducerea unui articol semnificativ extras din ziarul „Scânteia Tineretului" care a apărut luni 18 decembrie 1989.

„Chiar dacă ne apropiem de solstiţiu de iarnă, oferim câteva sfaturi celor aflaţi în aceste zile la mare.

Evitaţi expunerea intempestivă și prelungită la soare. E de preferat să începeţi mai prudent, cu reprize scurte de 10 – 15 minute – când pe o parte, când pe alta. Astfel, vă veţi asigura un bronzaj plăcut și uniform pe tot corpul.

Nu vă avântaţi prea mult în larg. Oricum, în caz de pericol, nu strigaţi. Este inutil. Șansele ca prin apropiere să se afle vreo persoană dispusă a vă asculta sunt minime.

Profitaţi de binefacerile razelor ultraviolete. După cum se știe, ele sunt mai active între orele 5: 30 și 7: 30. Se recomanda cu precădere persoanelor mai debile.

Dacă sunteţi fire sentimentală și agreaţi apusurile de soare, librăriile de pe litoral vă oferă un larg sortiment de

vederi cu acest subiect.

Și încă ceva: dacă aceste „sfaturi” v-au pus pe gânduri și aveţi deja anumite ezitări, plănuind să renunţaţi în favoarea muntelui, înseamnă că nu iubiţi în suficientă măsură marea…

Cei pasionaţi de turism vor putea lectura în numărul de vineri, 22 decembrie, al revistei „România Pitorească”, un amplu grupaj despre Nisipurile de Aur…”

* * *

O CRIMĂ ODIOASA

CARE POATE FI GHICITA NUMAI DECATRE CEI INIŢIAŢI

ÎN SECRETELE TERIFIANTE ALE FRANCMASONERIEI

Dovezi suficient de clare ale distrugerii încăpăţânate și sistematice al genialului nostru poet roman Mihai Eminescu de către francmasoni. O probă în plus că francmasonii folosesc toate mijloacele lor diabolice pentru a-i ostraciza și anihila pe cei care îi deranjează.

(Prezentul fragment prezentat de noi cu consimţământul autorului, provine din lucrarea „A doua viaţă a lui Eminescu” care a fost scrisă de Nicolae Georgescu și a apărut la editura Europa Nova, București 1994)

Jocul cifrelor și al întâmplării… care în realitate este necesitate

…Un bătrân „farmazon” (fragmason) îmi împuia capul, prin clasele de sus ale liceului, cu fel de fel de cifre și cabale. „Numără, îmi zicea mereu, parcă vrăjit de cuvântul acesta, număra tot ce vezi, tot ce e făcut de mână de om, ca să te convingi că…” Luă sută de lei, mi-o asterenea pe colţul mesei și-mi număra chenarele (o poate face oricine, oricând): erau 48, iar în medalion se găsea Nicolae Bălcescu, emblema Pașoptismului, și la școală mi se spunea, după manualele rolleriste, că revoluţia burgezo-democratica de la 1848 abia acum se desăvârșește, „în anii noștri”. Îmi arata ferestrele „Postei”, clădire nouă, mi le numără și ieșeau… 48. Un covor oltenesc expus în vitrina

magazinului avea 48 de cocoși stilizaţi. Ajunsese, în fond, să mă agaseze cu explicaţiile lui că jumătatea lui 48 este 24, treimea este 16, care înmulţit cu 4 dă 64 și mai departe trebuie luat în „calcul” și 12 care, e-hei! se adăugă și se scade în „sistem”. Pierduse, pare-mi-se, un proces – și-mi număra cuvintele sentinţei: formau una din aceste cifre ciudate și bătrânul „farmazon” (fragmason) era convins că asta înseamnă trădare, aranjament, păi sigur că da, pedeapsa…

N-am dat niciodată importanţă acestor „fleacuri”, iar despre bătrânul maniac al cifrelor din tinereţea mea moldava nu mai știu astăzi nimic.

Preceptul lui după care „diavolul se ascunde în amănunte”, l-am regăsit peste ani la Goethe, iar vorbă lui cea mai deasă: „Micile supărări devin mari când sunt foarte mici”, la Papini. Despre francmasonerie am citit și eu, că tot omul, câteva cărţi bunicele, din curiozitate profesională, și multă literatură de ocazie, dar sistemul cifrelor că cifruri nu m-a interesat deloc. Se întâmplă totuși uneori să-ţi aduci aminte de fleacuri în toiul unor acţiuni cât se poate de serioase. „Nescio quid meditans nugarum”, al lui Horaţiu, tradus de Eminescu: „Pierzându-ţi timpul tău cu dulci nimicuri”, e ca un mic motoraș pus să facă scântei pentru a porni, în vreme de îngheţ, motorul cel greu al buldozerului ori compresorului. În căutările mele de eminescologie mi s-a întâmplat, nu o dată, să întâlnesc acte privitoare la viaţa poetului pe care n-am știut să le interpretez, ori nu le-am putut înţelege. Stai ca hipnotizat în faţa unui petec de hârtie, îl citești de la cap la coadă, apoi de la coadă la cap, îl întorci pe toate feţele și nu iese cu niciun chip chichiţa, imensul angrenaj al informaţiei se blochează, îngheaţă. Parcă ai în faţă nu o hârtie scrisă, ci o ceașcă de cafea care te invită la fantezie.

Azi au apărut și la noi o sumedenie de cărţi despre francmasonerie, unde grămezi de mistere sunt „revelate” – astfel că nu cred să mai deranjeze pe cineva observaţiile mele privind actele de mai jos. Aceste texte pot interesa, în egală măsură, pe cifratori, dar omul tehnic trebuie avizat

că se afla în faţa unor documente de importanţa excepţională în înţelegerea destinului lui Eminescu. Ori, e un lanţ nesfârşit de coincidenţe, ori treaba e serioasă, și atunci e groasă de tot.

Iată, mai întâi, interogatoriul lui Eminescu, în ospiciul din strada Plantelor, la 12 iunie 1889, cu trei zile înainte de moarte:

— Cum te cheamă?

— Sunt Matei Basarab, am fost rănit la cap de către Petre Poenaru, milionar, pe care regele l-a pus să mă împuște cu pușca umplută cu pietre de diamant cât oul de mare.

— Pentru ce?

— Pentru că eu fiind moștenitorul lui Matei Basarab, regele se temea că eu să nu-i iau moștenirea.

— Ce-ai de gând să faci când te vei face bine?

— Am să fac botanica, zoologie, mineralogie, gramatica chinezească, evreiască, italeneasca și sanscrită. Știu 64 de limbi.

— Cine e Poenaru care te-a lovit?

— Un om bogat care are 48 de moșii, 48 de râuri, 48 de garduri, 48 de case, 48 de sate și care are 48 de milioane.

Aceste 4 întrebări și 4 răspunsuri constituie un text cu cele mai ciudate simetrii cu putinţă. Că Eminescu se compară pe sine cu Matei Basarab, nu e neapărat o ciudăţenie. Am arătat, în mai multe rânduri, că Matei Basarab este voievodul preferat al ziarului Timpul, citat foarte des în teoriile sociale din anii 1880 – 1883, și mai ales în contextul polemicii cu A.D. Xenopol și ceilalţi istorici de la Romanul pe marginea lui Tudor Vladimirescu. În 1882 – 1883, în plin elan creator, Eminescu proiecta înfiinţarea unei societăţi „Matei Basarab” (așa cum era „Societatea Carpaţii”, așa cum va fi „Societatea Petru Maior” în Transilvania), ale cărei scopuri rămân consemnate în manuscrisele sale: „O organizare între romani asemenea societăţii francmasonilor și iezuiţilor și a bisericii catolice. Pretutindeni oameni care să ţie registru

de tot sufletul românesc. Cel slab trebuie încurajat și lăudat pentru ca să devină bun; trezită deșertăciunea lui, decorat la nevoie, trezite mii de speranţe în el, în caz de extremă nevoie ajutat chiar. Să se simtă că Societatea Matei Basarab reprezintă o putere enormă”. Concomitent, în Timpul, legând numele domnitorului valah de o expresie din Scrisoarea III, el scria:

„Nu zicem că sub cerul acestei ţări să nu trăiască și să nu înflorească oricâţi oameni de altă origine. Dar ceea ce credem, întemeiaţi pe vorbele bătrânului Matei Basarab, e că ţara este, în linia întâi, elementul naţional, și că e scris în cartea veacurilor că acest element să determine soarta și caracterul acestui stat”. Matei Basarab și Tudor Vladimirescu sunt, pentru Eminescu, cei doi „stâlpi” care punctează istoric „mlaștina fanariotă”: a-i fi numit, pe oricare dintre aceștia doi, era firesc de vreme ce el se consideră continuatorul legitim al lor.

E o „logică” în identificarea poetului cu Matei Basarab. Petre, sau Petrea Poenaru, conţine în numele său „pietrei”, numele obiectului care a lovit fruntea poetului, și iarăși pare logică asocierea. Mai puţin logica pare prezenţa fizică a acestui personaj în stabilimentul din strada Plantelor: știm despre el că era tenor, din familia mare a actorilor, aşadar lume frecventată de Eminescu. Nu era un străin, un oarecare, ci îl cunoștea pe poet. Poetul pretinde că-i cunoaşte și scopul loviturii. Cât despre pușca umplută cu „pietre de diamant”, amintește de o baladă populară: „A plecat la vânătoare/

Să vâneze căprioare/ Căprioare n-a vânat/ Și el singur s-a împușcat/ Cum pistol de diamant/ Cu gloanţe de briliant”. Iată-l pe Eminescu în postura vânătorului care se vânează singur, care cade în propria-i cursa – justificabil la un aşa-zis bolnav psihic. Modelul se regăsește în cercul lui Hyperion, care înseamnă întoarcere către sine.

Este vorba însă de un act juridic, un interogatoriu luat de către un judecător pentru a stabili că poetul este bolnav și pensia pe care i-o votase parlamentul nu poate fi ridicată de către el însuși, nefiind în deplinătatea

facultăţilor mintale. Banii erau necesari pentru acoperirea cheltuielilor de până atunci suportate de stabiliment. Dacă asta s-a vrut demonstrat, asta s-a demonstrat.

În condiţii normale, parchetul ar fi trebuit sesizat din oficiu și ar fi trebuit interogat și autorul prezumtiv al crimei, numitul Petre Poenaru. Nu există un asemenea interogatoriu; cu actorii se procedează că la teatru, am zice…

Avem, deci adevăruri mari la mijloc; cum să le legăm? De ce a fost considerat acest act documentul fundamental, oficial al nebuniei lui Eminescu?

Și atunci cum să nu încerci al studia și cu alte măsuri? Cifrele 64 și 48, cu care îmi împuia capul în tinereţe bătrânul meu prieten, asigurându-mă că sunt de sorginte francmasonică, se afla în text. Încercam a număra cuvintele. O poate face oricine. Până la „știu 64 de limbi”, în răspunsurile poetului sunt exact 64 de cuvinte (dacă respectăm câteva reguli: nu-i din al doilea răspuns se citește ca un singur cuvânt, iar 64, deși este cifra se ia în calcul că un cuvânt. Se poate elimina din calcul cifra 64 și citi „nu-i” ca două cuvinte. Iese aceeași sumă). Orice sistem cifric are în fond cheia lui; să le încercăm succesiv pe acestea două, adunând cifrele și citind unele ligaturi împreună. Textul atenţionează: nu e vorba de 64 de limbi ci de 64 de voci. Experienţă poate continua. Precizăm din capul locului că noi nu am epuizat toate relaţiile numerice dintre aceste cuvinte. Nu ne propunem a lua locul cifratorului, ci doar a sesiza existenţa unui cifru care dă de gândit.

Să numărăm cuvintele din primul răspuns, considerat la două cuvinte: sunt exact 33 de voci. Asta da, știe oricine că e cifra masonica! A fost Eminescu francmason și a răspuns cifrat? Asta înseamnă că nu era nebun! Reţinem: dacă socotim la un cuvânt iese un total de 32. Al doilea răspuns are 16 cuvinte: nu-i îl socotim că două cuvinte. Dacă socotim nu-i ca un singur cuvânt, obţinem 15 cuvinte, care adunate celor 33 anterioare (în prima variantă) dau cifra 48, prezenta că cifră în text. Este un sistem de

socotire „încrucișat”, care cere atenţie și… distribuţie. Mai mult, al treilea răspuns are tot 16 cuvinte, cu cifra 64, și tot 15 cuvinte fără cifră. Așadar, dacă adresantul uita să adune la primul răspuns de 33 de carate, pe următoarele 15 cuvinte, este atenţionat a doua oară, după care, în cel de-al treilea răspuns, cifra 48 se repetă de 6 ori: semnal puternic. Asta, pe prima diagonală a încrucișării (33 + 15 + 15). Pe cea de-a doua diagonală a încrucișării „ies” frumoasele sume: 32 16 + 16, adică 16 * 4 = 64. Simetriile sunt atât de bine construite, încât este limpede că textul, în întregul său, a fost lucrat migălos. Patru întrebări și patru răspunsuri: 4 * 4 = 16; aceasta pare a fi cifra de bază care trebuie luată în calcul.

Primele trei întrebări au 16 cuvinte (socotind ce-ai din întrebarea a treia drept două cuvinte). A patra întrebare are 7 cuvinte (te-a două cuvinte) și bănuim că trebuie să mai fie unul pentru totalul de 24 cuvinte al tuturor întrebărilor: într-adevăr, în „cine e Poenaru care te-a lovit” trebuie, poate, presupus prenumele anunţat de Eminescu: „Petre Poenaru”. Această omisiune are importanţa ei: totalul cuvintelor din întregul text (adăugând și cifrele, fără a socoti ligaturile câte un cuvânt) este 111 cuvinte. Adăugând cifra 1 pentru cuvântul presupus lipsa, iese suma de 112: exact 16 * 7 = 112. În text sunt 7 cifre (o dată 64 și de 6 ori, 48).

…Pe mine nu mă interesează, de fapt, semnificaţiile acestor cifre totale în sistemul cifric presupus. Constat doar că, relaţiile numerice dintre cuvinte sunt suspect de exacte, ceea ce înseamnă că actul, în întregul său, este un fals. Cade dintr-un condei valoarea probatorie a acestui act. La 12 iunie 1889, poetul spune lucruri de bun simţ, că se consideră moștenitorul lui Matei Basarab și că tenorul Petrea Poenaru l-a lovit la cap. Spusele lui sunt, însă, „rebusate”. De către cine? Vom reveni, desigur, când va trebui să facem puţină istorie literară. Până atunci, îi rog pe francmasoni să nu mă suspecteze de reavoinţă sau reacredinţă; mai bine să ajute la elucidarea crimei comise împotriva lui Eminescu, dacă pot.

Acum, că am câştigat o „siglă”, putem măsura cu ea și alte documente eminesciene. Coborâm în timp la cele mai importante acte ce-l privesc, cel din 28 iunie 1883, ziua când „a înnebunit” Eminescu. Iată, aşadar, anunţul Romanului, ziarul cu care Eminescu se afla în polemică: „Aflăm cu sinceră părere de rău că d. Mihai Eminescu, redactor la ziarul Timpul, tânăr plin de talent și înzestrat cu un deosebit geniu poetic, a căzut greu bolnav. Sperăm că boala să nu vă fi de cât trecătoare și că în curând vom putea anunţa deplină să însănătoșire”.

Se observă că și în acest anunţ din ziarul „Romanul” numărul total de cuvinte al textului este de 49. Anunţul a apărut la 1 iulie 1883, și niciun ziar nu-l preia deocamdată. Iată însă și „răspunsul ziarului Timpul, ziarul lui Eminescu, răspuns care vine după 2 zile, la 3 iulie: „Unul dintre colaboratorii acestei foi, d. Mihai Eminescu, a încetat de a mai lua parte în redacţie, atins fiind în mod subit de o gravă boala.

Ne place însă a spera că lipsa dintre noi a acestui stimat confrate nu va fi de cât de scurtă durată și că ne va fi dată fericirea de a anunţa revenirea sa sănătos la funcţiunile de până acum”.

Acest anunţ-raspuns are un număr de 65 de cuvinte. Pentru a obţine la ambele anunţuri un număr simbolic (pentru francmasoni!) de cuvinte, adică 48 de cuvinte pentru primul anunţ și 64 de cuvinte pentru al doilea anunţ-raspuns, se scad din ambele texte d., prescurtarea de la domnul. Se observă, de asemenea, cuvintele similare care apar în cele două anunţuri: de că, d., Mihai, Eminescu, la, și, a, să să nu, va îl, de cât, în adică 16 cuvinte. Cu o zi înainte, la 2 iulie 1883 (când nu dăduseră încă știrea despre

Eminescu!) Timpul anunţa pe pagina întâi, în 16 cuvinte: „Cu începere de astăzi, 1 iulie, direcţiunea politică și redacţia ziarului Timpul este încredinţată domnului Mihail Paleologu”. (cifra nu se socotește)! Ciudată cifra 16 se regăsește până și în bileţelul pe care i l-a trimis d-na Szoke, soţia lui Slavici, lui Titu Maiorescu la 28 iunie 1883:

„Domnul Eminescu a înnebunit. Vă rog faceţi ceva să mă scap de el, că foarte rău”.

Revenind la „dialogul” dintre cele două ziare, observăm că Romanul anunţa în 2 fraze, iar Timpul răspunde tot în 2 fraze, după două zile – spunând apăsat că Eminescu a fost dat afară din redacţie! Acest lucru îl urmăreau „stimabilii” de 3 ani, de când Eminescu îi incomoda cumplit cu polemicile și dezvăluirile sale! Atenţie, însă: nici „anunţul”, nici „răspunsul” nu zic mai mult decât „greu bolnav” ori „boală gravă”: nu se pronunţă cuvântul „nebunie”; acesta este implicat, presupus.

De ce anunţa adversarii boala lui Eminescu și nu propriul său ziar?

Facem menţiunea că împrejurările crizei din 28 iunie 1883, anume întâmplările din Cafeneaua „Capsa”, nu se tipăresc acum; sunt știute, probabil, doar din zvon public. Abia în 1911, după 28 de ani, se vor povesti aceste lucruri ca simple amintiri. Acum, la 28 iunie 1883 vestea pică precum un fulger: Eminescu este dat afară din presă. De ce? O „boală gravă”. În martie-aprilie 1883, în cursul unor polemici obișnuite, ca să zicem așa, ziarele satelizate de către „Romanul” insinuau că autorul articolelor de la Timpul (nenumit, desigur) este incoerent, nu are logică, „Dumnezeu i-a luat minţile”. L’Independece roumaine titra un editorial de Grigore Ventura” „Le medicin’s il vous plaît”. Și totuși, textele incriminate de incoerente logico-mintale sunt în ediţie, se pot vedea de oricine, în afară de faptul că autorul lor este în dezacord cu sistemul de prezentare al realităţii de către redactorii cu care polemizează – și în afară de tonul cam dur al polemicii! – nimic din ceea ce ar putea constitui o dovadă „medicală” a nebuniei.

…Vorba e: ce ne facem noi cu aceste „parole”, cu aceste „semne” ciudate în texte? La 1883, în momentul crizei și la 1889, înainte de moarte, cifrele 48 și 64 îşi fac de cap. Ori sunt coincidenţe pur și simplu, ori secretomania francmasonică a lucrat cu spor, pentru atunci și pentru timpul viitor.

Actul și „actorii” lui

Textul-parola din 12 iunie 1889, interogatoriul luat lui Mihai Eminescu în ospiciul din strada Plantelor, pentru a i se dovedi incapacitatea mintală, are o istorie destul de interesantă. Desigur, el se afla în biografia dedicată de George Călinescu poetului, dar este fragmentat, astfel că nu atrage atenţia cifratorului: în locul întrebării a patra („Cine este Petrea Poenaru care te-a lovit?”) biograful parafrazează: „Întrebat cine este atentatorul, declara”. Nu este prima oară când George Călinescu citează fragmentar acte și documente privitoare la Mihai Eminescu; dimpotrivă, aceasta este metoda de lucru, putem zice, a biografiei sale. La modul general, se poate afirma că istoricul literar a parcurs întreaga bibliografie, și-a format o părere despre subiect, după care înfăţișează cititorului această părere/impresie argumentându-şi-o cu piesele care i se par necesare. Este metoda de lucru a oricărui biograf ancorat în pozitivism: el va scurtă imensităţile materialului documentar, reţinând esenţialul, sintetizând. În ceea ce-l privește pe Eminescu, biografiile care i s-au dedicat au tocmai acest specific: curg din sinteză în sinteză, toţi autorii, fără excepţii semnificative, au „impresia” că deţin adevărul ultim și încearcă să îl desfășoare în cuvinte cât mai simple, să fie cât mai convingători. Nu s-au creat, încă, acele „complexe” eminesciene, nu s-a studiat, de pildă, momentul cutare din viaţa lui Eminescu din unghiuri diferite ori complementare, nu fac obiectul unei cercetări multiple nici măcar momentele de răscruce din viaţa poetului. Identitatea punctelor de vedere duce la o diversificare monotonă a tratării materialului. Ce să spui, de pildă, despre recluziunea lui Mihai Eminescu la Mănăstirea Neamţ (1886 – 1887), decât că nebunul și-a găsit locul, iar apoi să adjectivezi cât mai viu modelul dat?

Ceea ce lipsește la ora de faţă în complexul Eminescu este o critică temeinică a izvoarelor, fie chiar și a celor narative. Mărturiile despre recluziunea lui Mihai Eminescu la Mănăstirea Neamţ, de pildă, vin din partea unui medic socialist, Panait Zosin, care are o viziune socialist-utopica

asupra lumii, care nu l-a văzut pe Eminescu, ci doar a auzit despre el, care era botoșănean și avea o anumită încredere în sine însuși că „genius loci” etc. În numele său, ca specialist nu este crezut un istoric, Rudolf Sutu, nu se dă crezare amintirilor lui Gala Galaction care vorbește despre un Eminescu întreg la minte în momentele respective, nu se dă crezare nici măcar actelor de bucătărie ale stabilimentului, întocmite de mână poetului. Ce trebuie, în fond, ca să se poată ieși din acest impas? Desigur, mai întâi un corpus de documente, editarea cu grijă și atenţie a tuturor mărturiilor în discuţie. De multe ori, adevărul se afla în partea necitata, evitată a documentelor pe care le mânuiește chiar și un George Călinescu. Ne vom întâlni în cursul acestei lucrări cu asemenea realităţi.

Ca să revenim la actul cifrat din 12 iunie 1889, câteva consideraţii se impun. Acest text a fost editat prima oară de către Radu D. Rosetti în Adevărul literar și artistic din 27 septembrie 1922, și sunt demne de atenţie observaţiile acestuia, omise de biografii lui Eminescu. Le redam: „Un funcţionar de la Secţia a 2-a a Tribunalului Ilfov, așezând arhivă, a dat peste un dosar care va interesa, desigur, pe biografii lui Eminescu, într-un mod deosebit. E vorba de dosarul punerii sub interdicţie a marelui poet, cu numărul 645 din 1889, în care se găsește răspunsul la interogatoriu al acestuia, precum și raportul medico-legal al specialiștilor numiţi de Parchetul de Ilfov să-l ancheteze. Dându-ne seama de discreţia cu care trebuie tratată chestiunea și eliminând tot ce ar putea să atingă dureros pe admiratorii genialului inspirat, dăm în vileag numai ce credem de cuviinţă, lăsând altora sarcina delicată de a completa studiul medical și psihiatric al figurii marelui dispărut, cu noile acte puse la dispoziţie. Se știe că Mihai Eminescu lovit, în iunie 1883 de „nemiloasă fatalitate ereditară” cum o numește Maiorescu în prefaţa „Poeziilor” publicate în 1890 în editură Socec, a fost internat în diferite sanatorii, atât în ţara cât și în străinătate, și între sfârșitul lui 1884 și începutul lui 1889 părea vindecat, când în 1889 autorităţile sesizate de cei în drept l-au

internat din nou în spitalul <Caritas> din București”.

Întrerupem, pentru a atrage atenţia că, într-adevăr, acest lucru „se știa” bine, în anii ’20 de către foștii cunoscuţi și apropiaţi ai lui Eminescu (trecuseră abia 30 de ani de la moartea poetului): că între 1884 – 1889 poetul era vindecat, dar, din când în când, mai mergea pe la spitale. Biografiile moderne instituie modelul tiranic după care „nebunia” și-a așternut definitiv umbră după primul atac, cel din iunie 1883, până la moarte, iar în intervalul 1884 – 1889 poetul n-a mai creat nimic etc. „Legendele” eminesciene vorbesc, însă, până astăzi de „caiete” cu poezii ale poetului pierdute, furate, ascunse în această perioadă. Biografii săi trec sub tăcere până și faptul că în buzunarul de la haină în care și-a dat duhul, în 15 iunie 1889, se aflau scrise de mâna lui poeziile „Viaţă” și „Stelele în cer” (vor fi publicate în „Fântână Blandusiei”), ori discuta cu un relativism suspect poezia „De ce nu-mi vii…” trimisă de Eminescu de la Mănăstirea Neamţ în ianuarie 1887, la Convorbiri Literare și apărută în februarie. Desigur, în lada cu manuscrise de care poetul era despărţit se regăsesc ciorne și variante ale acestor poezii; desigur, poetul scria din amintiri și retușa, perfecţiona din amintiri. Desigur că, în sensul lăzii cu manuscrise, acestea nu sunt creaţii noi. Dar, de ce ar fi avut nevoie Eminescu să inventeze motive poetice noi, poezii noi, când zeci și sute de poezii „vechi” îşi așteptau, în celebra lada, dar și în mintea lui, forme ultime? Cei care l-au vizitat pe Eminescu la Botoșani vorbesc de o puzderie de hârtii scrise de către poet, unele luate de A.C. Cuza și descifrate, altele luate de rudele poetului. Chiar în strada Plantelor, în mai iunie 1889, vizitatorii lui Eminescu bolnav vorbesc de maldăre de hârtii scrise de către el, aruncate la coș, ori măturate de femeia de serviciu. Argumentul „creativităţii” cade dintr-un condei în faţa abundenţei de mărturii documentare și, cu el, diagnosticul medical.

Într-adevăr, un „paralitic general”, un „abulic în ultimul grad”, aceștia sunt pacienţi care nu mai creeza, nu mai fac diferenţa între viaţă și vis etc. În privinţa lui

Eminescu, impresionante rămân, însă, mărturiile documentare ale unor bărbaţi avizaţi despre bogăţia hârtiilor sale scrise. Între ei, o spune Ilarie Chendi, care a stat în gazdă pe strada Știrbei Vodă, nr. 72, pe lângă Cişmigiu, la aceeași adresă pe care o avusese și Eminescu în anii ’80 ai secolului trecut (vom vedea că tot acolo era sediul „Societăţii Carpaţii”).

Bătrânele gazde, niște nemţi, încep a-și aduce aminte: „Și mi-au spus, între altele, că după moartea lui Eminescu, care a avut loc în 1889, au venit la dânșii 2 domni care erau prietenii lui Eminescu și, împachetând toată sărăcia rămasă în urma lui, au umplut 2 cufere cu cărţi și cu manuscrise și au plecat”. Așadar, lada cu manuscrise pe care Maiorescu o luase de la Chiblei Rămâneanu în 1884 avea… dublură. Pe drept se întreabă Chendi: „De la 1884, însă, când s-a întors de la Viena, până la 1889, când a urmat catastrofa morţii lui, el a mai muncit mult. Unde sunt manuscrisele lui din acel interval?”

În aceste condiţii, avem tot dreptul să considerăm că, împotriva și chiar în pofida biografilor categorici, asemenea piese neincluse în lada lui Eminescu au existat, există încă cine știe prin ce unghere. Lipsa lor este presupusa prin logică argumentaţiei care vrea să instituie modelul unui Eminescu total inactiv ori inapt pentru creaţie, după 1883. În 1922, însă, ca să încheiem aceasta paranteză, un Radu D. Rosetti, nu știa de golul pe care îl va instaura George Călinescu în anii 1883 – 1889 ai lui Eminescu. În 1922 el ne transmite un „se știe” care făcea opinie comună printre intelectualii romani.

Continuă editorul actului în discuţie: „La 13 aprilie 1889, cu adresa numărul 6794, procurorul Mavros, azi consilier la Curtea de Apel din București, cere primului președinte al Tribunalului Ilfov constituirea unei cure pacientului Mihai Eminescu, aflat în casa de sănătate a doctorului Sutu din strada Plantelor. Procurorul indica în același timp președintelui tribunalului că bolnavul are ca prieten bun pe Mihail Braneanu, redactor șef la „România Liberă”. Acesta, sesizat, constituie un consiliu compus din

T. Maiorescu, Dem Laurian, St. Mihăilescu, I.L. Caragiale, I. Gr. Valentineanu și Mihail Braneanu, care, convocaţi conform articolului 440 din Procedură Civilă (jurnalul 2783/89) depun la secţia a doua a tribunalului un proces verbal în care sunt de părere că „boala fiind în recidiva, reclama interdicţia pacientului și rânduirea unui tutor care să poată primi de la stat pensia lui viagera și să poată îngriji de întreţinerea interzisului”. Procesul verbal al consiliului este scris în întregime și depus de Titu Maiorescu, care, după cum e cunoscut, era și avocat. După semnarea actului acestuia (12 iunie 1889) și depunerea raportului medico-legal, iscălit de doctorii Sutu și Petrescu, document prea trist pentru a-l reproduce în întregime, totuși interesant pentru toţi în partea unde descrie „vocea cântătoare a bolnavului veșnic distrat”, președintele deleagă pe judecătorul Brusan (celebrul Metru Ghiţă) cu luarea interogatoriului, și acesta este documentul cel mai preţios al dosarului unde se vede continuitatea imaginaţiei lui Eminescu în nebunie”.

Interogatoriul este, aşadar, luat (scris, „calculat” pentru cifrare) de un „Metru”, adică „Maître”, adică „maistru” (grad francmasonic), mai mult chiar: celebru. Radu D. Rosetti, cel care va fi atât de greu încolţit la un moment dat de polemici și de presă, atenţionează cum poate asupra secretelor pe care le dezvăluie. Urmează documentul pe care l-am prezentat și noi, după care, încheierea: „În ziua de 19 iunie 1889, adică 7 zile după luarea interogatoriului, punerea sub interdicţie a lui Mihai Eminescu fiind la ordinea zilei, tribunalul, <având în vedere că moartea pacientului este cunoscută public>, dispune încheierea dosarului și tragedia e sfârșită”.

Acesta este actul din care G. Călinescu preia fragmentar doar o parte din cifrul lui „Metru Ghiţă”. Desigur, întreg acest dosar este foarte important și merită efortul pentru a fi găsit. Observaţiile medicilor din epoca în privinţa bolilor psihice, în general, trebuie să fie impregnate de lombrosianism, curentul la modă și în România, astfel că nu sunt în nota mult diferită de cele

amintitului Panait Zosin. De obicei, pentru că schema să fie cât mai clară, se urmărește cu insistenţă factologia, se inventează acolo unde lipsește; candida decenta a medicilor romani, care vorbesc, într-un act medical atât de sec, de „vocea cântătoare a bolnavului veșnic distrat” ne va da o măsură a acestei ruperi dintre corp și suflet cu care opera medicina la sfârșitul secolului trecut.

Acest dosar s-a aflat până prin anii ’50, la Arhivele Statului.

Fragmente din el sunt republicate în mai multe cărţi documentare ale lui Augustin Z.N. Pop. Dorind să reia toate piesele pentru ediţia academică, domnul D. Vatamaniuc l-a cerut spre consultare. Ei bine, dosarul lipsește. A fost împrumutat de către regretatul Augustin Z.N. Pop și n-a mai fost adus în depozit. Arhiva acestuia s-a risipit, în timpul lungii sale orbiri și imediat după nedreaptă să moarte. Ediţia academică reproduce actul după ediţii anterioare. Radu D. Rosetti îşi reia textul din „Adevărul Literar și Artistic”.

Într-un volum. Sunt, însă, diferenţe de un cuvânt sau două, pe care nu le luăm în seamă (greșeli de tipar, intervenţii ale autorului): noi am luat de bună prima scoatere la lumina a textului, cea din revistă.

Peste două numere de la această „erezie eminesciană” darea în vileag a unui act oficial privind nebunia poetului, „Adevărul Literar și Artistic” publică în facsimil lista de subscripţii instituita confidenţial de Titu Maiorescu în iulie 1883 pentru a strânge banii necesari internării lui Eminescu la Viena. Ziarul comentează entuziast iniţiativa și încheie cu aceste 24 de cuvinte patetice: „Admirabilă generaţiune! Servească documentul acesta pildă noii generaţii de scriitori, de modul cum înţelegeau înaintașii lor să-și iubească, să-și admire și să-și ajute semenii”. Peste încă un număr, iese în arenă însuși Corneliu Botez, certându-l aspru pe Radu D. Rosetti că a publicat un act atât de… nepoliticos la adresa lui Eminescu și a corpului judecătoresc, act care „printr-o coincidenţă neprevăzută” a fost greșit clasat.

Corneliu Botez a rămas în istoria eminescologiei că organizatorul sărbătorilor de la Galaţi, din 1909, la comemorarea a 20 de ani de la moartea lui Eminescu. El a scos cu acel prilej un volum omagial din vânzarea căruia proiecta ridicarea unei statui pentru Eminescu. Statuia s-a dezvelit cu fast în toamna lui 1911, prilejuind o dura polemica de presă între liberali și conservatori pe tema ziaristicii eminesciene. Anii 1909 – 1911 au fost decisivi pentru ruperea în două a operei eminesciene, cu aruncarea la coș, că netrebuitoare, a ziaristicii. Corneliu Botez a jucat un rol decisiv în această stigmatizare a ziaristicii eminesciene. El a instaurat, de fapt, cu autoritatea publică pe care a avut-o (ajutat și de ministrul cultelor și instrucţiunii publice, Virgil Arion) modelul maiorescian al unui Eminescu-poet, diafan, singur, abuzând de cafea, obosit de munca istovitoare că ziarist etc. Să nu uităm un singur amănunt: Corneliu Botez a fost jurist și a instrumentat, că procuror general, procesul din 1919 al colaboraţioniștilor (ziariștii care au colaborat cu administraţia lui von Marckensen în București, sub ocupaţie), condamnându-i la închisoare pe I. Slavici, T. Arghezi etc.

Imediat după primul război mondial a avut importante funcţii în justiţie și autoritate morală în lumea presei. Despre Eminescu, însă, el n-a mai scris, în afară de articole ocazionale, cum este acesta din „Adevărul literar și artistic”, prin care apără, împotriva unor acte ce dovedesc contrariu, modelul instaurat în anii antebelici. După ieșirea sa în arenă, „Adevărul literar și artistic” nu mai revine asupra chestiunii. În 1924, însă, va relua vijelios, prin pana lui Panait Istrati, problema ziaristicii eminesciene, provocând iarăși o polemică de presă foarte largă ce va antrena, practic, cele mai importante condeie ale momentului – de data aceasta însă în apărarea ziaristicii eminesciene. „Adevărul literar și artistic” va fi ameninţat la un moment dat cu falimentul (lumea refuza să-l mai cumpere), trebuind să-și schimbe directorul și direcţia pentru a mai supravieţui. Ce se putea spune foarte

liber și destul de lejer între 1909 – 1911, nu se mai putea spune în 1924, după marea epopee a războiului…

La „Adevărul literar și artistic” va scrie frecvent George Călinescu.

Suspicioși cu tot ce ţine de Eminescu, mai ales în ceea ce-l privește pe primul său mare biograf, recitim și noi cartea „divinului critic”. Știm că ţinea în mod deosebit la final, acel poem al râurilor și pământurilor ţării.

Iată-l: „Astfel se stinse în al optulea lustru de viaţă cel mai mare poet pe care l-a ivit și-l va ivi vreodată, poate, pământul românesc. Ape vor seca în albie, și peste locul îngropării sale va răsări pădure sau cetate, și câte o stea se va vesteji pe cer în depărtări, până când acest pământ să-și strângă toate sevele și să le ridice în ţeava subţire a altui crin de tăria parfumurilor sale”. Obsesie?! dintre cele două fraze ale acestui final liric, prima conţine (făcând ligaturile pentru l-a și și-l) 24 de cuvinte – iar a doua conţine (fără a mai face însă ligatura pentru să-și) – 48 de cuvinte.

Scrie, oare, G. Călinescu o biografie „cu parola” – ori vrea doar să-i imite pe francmasoni? Pentru „dogma francmasonică”, orice lucru mare îşi are originea în „negura veacurilor” ori în „negura timpurilor” (vezi fraza-parola a lui Iacob Negruzzi, biograful „Junimii” despre originea acestei societăţi:

„Originile întemeierii Junimii se pierd în negura timpului…”). G. Călinescu „se joacă”, pe această temă cu un viitor nedefinit… Iată ceea ce ne hotărăște, în sfârșit, să ne despărţim de dânsul – să nu pornim, adică, de la prezumţia de nebunie în cercetarea căderii lui Eminescu.

Secretele, după Eminescu

…Acest tur de forţă printre documente cred că i-a convins pe mulţi cât de importantă este cercetarea unui text în sine după epuizarea informaţiei aferente. Cred, sau mai degrabă sper. Pentru că, în caz contrar, mă simt eu însumi dezarmat. Într-adevăr, „piesa” care urmează în dosarul îndepărtării din presă a lui Mihai Eminescu are mai multă nevoie de pasiunea cifratorului decât de

investigările mele, care aproape s-au epuizat. Ne aflăm în faţa primei polemici pe seama lui Eminescu – după declararea publică a „gravei boli” care l-a atins „subit”. N-a fost numită boala; cineva trebuie să ia piatra în mână și să dea cu ea. În numărul pe luna august 1883 al revistei „Literatorul” se publică cunoscută (oare?) epigramă a lui Alexandru Macedonski:

Un X... pretins poet – acum
S-a dus pe cel mai jalnic drum...
L-aș plânge dacă-n balamuc
Destinul sau n-ar fi mai bun
Căci până ieri a fost năuc
Și nu azi decât nebun.

Da, nebunia unui poet trebuie numită în versuri... Epigramă a făcut epocă, deși Eminescu nu este numit în ea în mod expres. Îl „descoperă”, însă, Grigore Ventura care, la 4/16 august 1883 publică în L’Independence roumaine articolul „Une infamie”. Suntem, aşadar, în jurul nucleului care a jucat drama tristă de la 28 iunie 1883. Într-adevăr, la acea dată fusese expulzat din ţară Emile Galli, directorul ziarului francez care apărea la București, ziar care acum se sesizează la aluzii. Tot la acea dată, Grigore Ventura fusese cel care-l dusese pe Eminescu la baia Mitrasewschi, unde-l abandonase ca să anunţe poliţia că are de ridicat un nebun – în timp ce el însuși, Grigore Ventura, plecase de la locul faptei.

Baia Mătrăşewschi se afla pe Dâmboviţa, nu departe de stradă Știrbei Vodă, pe care se afla și sediul „Societăţii Carpaţii”, și de unde au venit cei doi prieteni ai lui Eminescu, Secasanu și Ocasanu, alertaţi de Ventura, să-l ajute pe Eminescu să-și revină în fire. Printre măsurile drastice luate de guvernul Brătianu chiar în această zi de 28 iunie 1883 era și desfiinţarea „Societăţii Carpaţii”, la cererea consulului Austro-Ungariei în București, baronul Von Mayr. Trebuia tocmai să se semneze tratatul secret de alianţă între România și Tripla Alianţă (Germania, Austro-Ungaria și Italia), negociat timp de mai bine de doi ani de către junimiști (prin Petre Carp). Sărbătorile naţionaliste

de la Iași, de la începutul lui iunie 1883, când s-a dezvelit statuia lui Ștefan cel Mare (și când Eminescu, perfect sănătos, a citit la „Junimea” poemul său, Doina) au iritat puterile centrale. Schimbul de telegrame secrete, date în zilele noastre la iveală, vorbesc de ameninţări grave: Von Bismarck este gata să declare război României dacă nu se fac urgent retractări și nu se dau asigurări ferme că va intra imediat în sfera de influenţă a Germaniei și Austro-Ungariei. Se cere ferm desfiinţarea „Societăţii Carpaţii”, un adevărat partid secret de rezervă, cu zeci de mii de membri, care milita pe faţă și în ascuns pentru ruperea Ardealului de Imperiul Austro-ungar și alipirea lui la Ţară. Petre Grădişteanu, autorul unui discurs incendiar la Iași, pleacă, împreună cu ministrul de externe, D.A. Sturdza, la Viena să ceară scuze, în persoană, împăratului. Mai este expulzat ziaristul Zamfir C. Arbore (prieten cu Eminescu), la cererea Imperiului Rus. Toate acestea – într-o singură zi, la 28 iunie 1883, când istoria literară consemnează sec și căderea lui Eminescu! Grigore Ventura, redactor la ziarul „L’Independence roumanine”, dar și deputaţi de Galaţi (urbea lui natală) este cel care descoperă boala lui Eminescu, îl aduce pe poet într-o situaţie limita – după care pleacă, alertând oficialităţile (poliţia) și prietenii poetului.

Vom afla asta, repetăm, abia în 1911, după moartea lui Grigore Ventura. Acum ne confruntăm cu momentul august 1883; relaţiile diplomatice s-au îmbunătăţit în luna iunie, după ce guvernul dăduse ascultare cererilor imperiale – și Eminescu rămâne ca un fel de semn de întrebare pentru toată lumea. Ce cauta, în acest context, Alexandru Macedonski? În linii mari, generale, putem spune că viitorul tratat secret va schimba axa cultural-politic-economică a României către lumea germanică, schimbare ce antrenează reacţia francofililor (capitalul francez va ceda locul celui nemţesc, finanţele de asemenea; rămâne „ciuda culturală” ca formă de protest). Macedonski era un filofrancez convins, împătimit după orizonturile franceze; amănuntele prin care el face

„tandem” cu foaia franceză din București ne scapă, dar avem premise să le presupunem. El însuși, că persoană, va lua cuvântul de vreo 15 ori după acest incident oferind fel de fel de explicaţii care să-l scoată din culpă: fie că nu este el autorul epigramei, fie că nu l-a vizat pe Eminescu în mod expres, fie că a scris-o cu un an înainte și acum i-au publicat-o prietenii, profitând de lipsa lui din redacţie etc. Un lucru e cert pentru cine studiază mentalitatea epocii, mai ales după presa: înnebuneau foarte mulţi oameni prin anii ’80 ai secolului trecut, mulţi se sinucideau (cu scrisori triste de bun rămas, publicate prompt în presă), era destul de mare numărul „pretinșilor poeţi”.

Macedonski avea argumente să afirme că se ascunde (se identifica) în faldurile epocii lui și nu vizează pe cineva anume. D.R. Ventura este categoric: „Nu este nicio îndoială, prin aceasta epigramă este vizat nefericitul nostru coleg și prieten, Eminescu”. El conchide: „toţi cei care au onoarea de a ţine în mână o pană în România, nu pot să nu fie indignaţi de această acţiune. Eu, subsemnatul, om de litere și jurnalist mă constitui în apărătorul bietului meu amic Eminescu și îi declar domnului Macedonski că acţiunea sa este nedemnă”.

Să nu exagerăm: Grigore Ventura este Râca Venturiano din o noapte furtunoasă a lui Caragiale, lacrimile lui sunt de crocodil. Se purta și atunci parola: „Hoţul strigă prindeţi hoţul!”. Prieten cu Eminescu n-a fost; dimpotrivă, chema cu câteva luni înainte, prin „L’Independence roumaine”, medicul să constate că argumentaţia redactorului de la Timpul este cea a unui individ care și-a ieșit din minţi; acum cheamă poliţia la locul faptei.

Eminescu îl șfichiuise aspru de câteva ori prin Timpul că primește cadouri ca să facă publicitate Societăţii „Creditul mobiliar”, îl considera în manuscrise „un om de nimic”, iar producţiile literare i le ironizase senin în 1878. S-a întâmplat însă un fenomen ciudat. Trecuse 28 iunie, trecuse întreagă luna iulie, și nimeni nu mai vorbea nimic despre Eminescu, tot ce se spusese erau cele două note cu

parola din Romanul și din Timpul, urmate de alte câteva anunţuri de prese atunci, pe moment. Trebuia inventat ceva, conștientizată opinia publică de „cazul Eminescu” și atunci lucrurile se leagă de la sine:

Iată, zice Grigore Ventura (cel care denunţase), Macedenoński o spune, iată cine îl face nebun pe bietul Eminescu. A urmat, să nu uităm, manifestaţii publice cu torţe și gemuri sparte la casa lui Macedonski. Bastonat de prin cafenele pe biata lui spinare, oprobriul public a atras multă lume în aceste evenimente, a fost un spectacol bucureștean pe cinste. Și, în fond, de ce?

— Pentru că Macedonski a tradus, în versuri, „boală gravă” a lui Eminescu numind-o „nebunie”?! pentru că se spunea, în fine, ce e cu Eminescu? Dar urmează că lumea era foarte „prinsă” de cazul Eminescu, toţi ședeau cu sufletul la gură să afle ce s-a întâmplat, evenimentul a survenit pe o sete cumplită de informaţie și pe creasta unui mare val de interes. În primăvara lui 1883 Eminescu mai fusese internat de câteva ori în spitale (consemnează „Jurnalul” lui Maiorescu) – dar știau, probabil, numai intimii poetului de asta. În codul de moravuri publice și politice ale epocii, „boală gravă” a nebuniei îl îndepărta definitiv de la viaţa publică pe cel atins de ea.

Declararea nebuniei cuiva însemna, implicit, și destituirea lui din funcţie.

Iată, aşadar, ce realizează Grigore Ventura: dislocarea unui mare ziarist, a unui adversar de temut, din sistemul unui ziar de opoziţie. Tentativa de compromitere prin chemarea poliţiei la faţa locului nu a funcţionat până la capăt, de vreme ce anunţul din Romanul nu este categoric iar Timpul, în nota sa de răspuns, încearcă, prin parole, să temporizeze, sperând în însănătoșirea repede a celui vizat. A doua tentativă, însă, a reușit: prin gura lui Macedonski, Grigore Ventura anunţa lumii largi diagnosticul adevărat al bolii lui Eminescu…

Macedonski va ieși, în cele din urmă, din acest rol de „portavoce” (vom vedea cum); dar deocamdată ne interesează altceva: ce anume îl face pe Grigore Ventura

să afirme că „nu e nicio îndoială, despre Eminescu e vorba în epigrama”? Numărate, cuvintele acestei polemici de o parte și de alta nu par a avea parola cifrica, adresabilitate secretă. Să fie, totuși, vreun indiciu în epigrama care-l numește atât de sigur pe Eminescu? Aceste șase rânduri n-au fost supuse, până acum, unui examen analitic-numeric – şi, desigur, nu noi vom face operaţiunea. Câteva observaţii facem, totuși, pentru cei pasionaţi de asemenea probleme. Astfel, după „X” urmează trei puncte, ceea ce sugerează că avem, totuși, de-a face cu un personaj real, cu un nume. În primul rând al epigramei se găsesc toate literele care compun numele lui Eminescu. Îl transcriem, punând majuscule unde trebuie:

Un X… pret INS poet alUM

Atragem atenţia și asupra secvenţei „etin”: este foarte apropiată fonetic de „emin”, până și prin cele două accente pe care le cere. În fond, poate fi vorba de o anagramă a numelui poetului în acest prim rând. Surpriză este, însă, mare când și în al doilea rând regăsim literele numelui lui Eminescu:

S-a dUS PE CEI MaI jal Nic drum…

Care să fie „cheia” acestei anagrame? În fiecare dintre versurile următoare găsim toate literele numelui lui Eminescu – mai puţin câte una. În rândul 3 lipsește I (am transcris, că Macedonski, plânge cu a, ca să nu fie discuţie), în rândul 4 lipsește C (dar se găsește de două ori în rândul 3, așa cum I care lipsește din rândul 3 se afla de două ori în rândul 2), în rândurile 5 și 6 lipsește M; dacă este, aşadar, vorba de o cheie – pasionaţii cifrelor trebuie (pot) să o găsească. Oricum, Grigore Ventura era foarte sigur

— „Il n’y a pas en douter”… – că textul vorbește de Eminescu. O fi fost el un Râca Venturiano – dar i-a descoperit parola lui Macedonski. Cum va fi procedat? Nu cumva operaţiunea de anagramare s-a făcut în comun? De ce nu poate declara ferm Macedonski că nu e vorba de Eminescu în acest text din cauza căruia a pătimit atât? Atragem atenţia că anagramele și șaradele erau cele mai

îndrăgite jocuri de cuvinte în epoca, mai fiecare ziar întreţinând cititorii cu ele – așa cum este astăzi cazul rebusului.

„Un om moralmente mort”.

La nota „Une infamie” de Grigore Ventura, din L’Independence roumaine, Al. Macedonski răspunde cu un protest pe care îl trimite tuturor redacţiilor bucureștene. Unele ziare îl publică, altele nu; oricum, „afacerea Eminescu” se lărgește grozav. După ce a ieșit din tirajul ca și confidenţial al Literatorului și s-a răspândit în cel mai important cotidian bucureștean (cu difuzare și peste hotare, într-o limbă de circulaţie), cazul pătrunde și în presă mai largă românească. Textul, o scrisoare acră, prin care autorul arată că nu este vinovat de ceea ce a descoperit Grigore Ventura în epigrama sa, este lung și încâlcit. Ventura îi răspunde vijelios, în altă nota, publicată la 14/26 august 1883, cu titlul „Un homme mort”. Este pentru prima dată în literatura română când, în cursul unei polemici, se recurge la ceea ce se numește îndeobște „moarte civilă”. Un precedent mai făcuse Timpul, sub ochii lui Eminescu, în 1881 și vom reveni la acel moment. Citǎm aici finalul acestei „condamnări la moarte civilă” pe care o decretează Ventura împotriva lui

Macedonski: „Cât despre notiţa circulară pe care dl. Alexandru Macedonski a trimis-o mai multor ziare că răspuns la lecţia pe care i-am dat-o, nu cred că trebuie să-i răspund. Există fapte care-l ucid pe cel care le comite. Pentru mine, d. Macedonski este un om moralmente mort și n-am să imit conduita sa faţă de Eminescu, lovindu-l când e la pământ. Requiescat in pace!” Textul franţuzesc îşi lăsă greu numărate cuvintele, având multe ligaturi; nu ne hazardăm să căutăm parole în acest atac. În Literatorul, însă, unde revine ca să se apere pentru că presa largă nu prea îi da ajutor (doar ziarul Poporul al lui N. Bassarabescu îi ia apărarea, într-un context încâlcit, însă pe care nu-l urmărim în acest studiu, relaţia N. Bassarabescu – Mihai Eminescu fiind analizată de către noi separat), Macedonski răspunde de câteva ori în texte cu cheie. Iată, mai întâi,

epigrama sa din numărul pe august al revistei: „V. proclama prin ziare moralmente c-am murit. / Dar asupra-i avantajul ce-mi rămâne tot e mare/ Din momentul ce afirmă și se știe de oricare/ Cum că V.

nicio secundă moralmente n-a trăit”. Sunt 33 de cuvinte, o parolă francmasonica și o foarte gravă întoarcere a situaţiei: moralistul este acuzat de imoralitate! Revista însăși, în numele „Societăţii Literatorul”, amenințată cu desființarea, da o „dezminţire” pe ultima pagină, pe care o transcriem, pentru că propune o interesantă interpretare cifrică: „Unele ziare s-au făcut ecoul unei calomnii afirmând că „Societatea Literatorul” se va dizolva.

Dezminţim o asemenea insinuare nedemnă. Societatea noastră n-a fost niciodată mai prospera. Ea număra peste 1800 de membri, dintre care numai 2 s-au retras, iar 3 au fost excluși. În schimb, mai mulţi alţii s-au grăbit să se înscrie în rândul membrilor noștri”. Simetria textului, prima și a treia frază au câte 14 cuvinte, cea din mijloc are 31 de cuvinte, ne face să insistăm. Numărând însă, totalul, ne ies 69 de cuvinte, suma nerelevantă. Așadar, anunţul „doi s-au retras iar trei au fost excluși” trebuie înţeles că un îndemn de a scădea din total cifra 5. Iese, astfel, formula care are semnificaţie: 64 de cuvinte.

Este limpede că societatea „strigă după ajutor”, lansează în public semnale de recunoaştere.

Grigore Ventura va răspunde indirect. Un grup de persoane publică, în apărarea lui, o lungă scrisoare de adeziune și de înfierare, totodată, a gestului lui Macedonski. Sunt gălăteni, alegători de-ai să-i Literatorul răspunde și la acest nou act, după care polemica se stinge de la sine, aparent inexplicabil. Poate că răspunsul conţine mesajul de „armistiţiu”, ori desemnează categoric învingătorul. Am văzut că în epigrama anterioară Macedonski îl acuză public de imoralitate pe adversar. Să fie un avertisment?

Nouă epigrama conţine și mai apăsat această amenințare: „Spre a respecta pe năuciţi/ Și pe nebuni și pe

tâmpiţi/ V. puse muncă, puse zel/ Dar ca dovadă de respect/ Din partea sa era mai drept/ Să fi-nceput întâi cu el”. Sunt exact 33 de cuvinte, ca și în epigrama anterioară, dar, atenţie, trebuie numărate și cele din ligaturi. Textul este însoţit de o cugetare „în două rânduri” care-l evoca pe Eminescu: „Naţiunile care n-au în rândul lor și nebuni/ Pierde multă înţelepciune”. Douăsprezece cuvinte (jumătatea lui 24, sfertul lui 48), numărând n-au un singur cuvânt.

Semnificaţia celor 33 de cuvinte de mai sus, reieşite prin altfel de socoteală decât cea obișnuită, ar fi că jocul „se taie”. Macedonski încalcă regulile, polemica s-a tranșat. De altfel, trec lunile calde ale verii, la 1 septembrie presa începe a discuta „liber” despre Eminescu: Telegraful este primul care anunţa că „Mai mulţi prieteni din capitală, amici ai nefericitului Eminescu, s-au decis a contribui lunar pentru întreţinerea amicului lor în casa de sănătate. D.T. Maiorescu are partea cea mai mare în această frumoasă și nobilă acţiune”. Lumea se obișnuiește cu gândul că în societatea românească se afla un nebun pe seama căruia se duclase cu epigrame și condamnări la moarte civilă. „Actorii” și-au făcut datoria, rolul lor a fost acesta, de crainici ai bolii. De acum înainte steaua lui Macedonski va străluci tot mai puternic. În 1886 va obţine un „privilegiu” cu totul deosebit, datorită unor împrejurări de-a dreptul ciudate, neelucidate încă: va semna o poezie „cu tâlc” într-o publicaţie care primește și semnătura lui Eminescu. Evenimentul se consuma într-o broșură ocazională, numită Album literar și scoasă de „Societatea studenţilor universitari Unirea”. O cărticică de lux, în 32 de pagini, hârtie velină cu chenare colorate, care se deschide cu o cugetare a reginei Elizabeta și conţine, între altele, un fragment din „Poeţi și critici” de T. Maiorescu (studiul de doctrină care a apărut în Convorbiri literare la 1 aprilie 1886; broșura noastră are titlul complet: „Album literar – 15 martie 1886”, deci în sensul titlului, fragmentul maiorescian este inedit!), fragmente din „Memoriile Trubadurului” de B. St. Delavrancea,

(Garabet Ibrăileanu le considera tot inedite la data respectivă), o inedită de M. Eminescu „Nu mă înţelegi”, datată în josul textului 1879, o poezie dedicată lui V. Alecsandri de Th. Ștefănescu, o poemă în proza semnată „X”, traducerea tabloului III din „Romeo și Julieta” de Shakespeare, făcută de Al. Macedonski și poezia aceluiași, „Apolog”. Acest album a dat multă bătaie de cap editorilor lui Eminescu; V.G. Mortun îl menţionează la 1890, dar G. Ibrăileanu abia îl găsește în 1928: „L-am căutat în toate bibliotecile publice din ţară, la tot felul de particulari, timp de 2 ani, dar în zadar. În sfârșit, după a treia încercare la bibioteca „V.A. Urechea” din Galaţi s-a găsit, cu destulă strategie, misteriosul Album. E din 15 martie 1886…” (O.V. pag. 337).

Ibrăileanu ia că certa dată din titlu, ceea ce-i permite să concluzioneze că fragmentul maiorescian este inedit; se prea poate să fie o dată semnificativă, un „15 martie” aniversar al acestei „Societăţi a studenţilor universitari Unirea”, despre care nu găsim nicăieri vreo informaţie. Pe criticul ieșean nu-l interesează apropierea lui Macedonski de Eminescu; în 1944, însă, revenind asupra subiectului. Perpessicius va lansa semnale interogatoare:

„Singur terenul neutral al unei ocazionale publicaţii studenţești putea să întrunească laolaltă scriitori învrăjbiţi, precum Eminescu și Macedonski”.

Apropierea este mult mai interesantă: Eminescu deschide partea literară a Albumului cu poezia „Nu mă înţelegi”, iar Al. Macedonski o închide cu poezia „Apolog”. Termenul înseamnă, reamintim, „apărare”. Poezia are sens și o reproducem: „Semănătorul printre brazde lasa sămânţa lui să cadă/ Şi-o parte i-o luă furtuna și păsărilor o dă-n prada/ O parte s-asternea pe stâncă și să rodească nu putea/ Și alta pe sub bălărie ce repede o-nabusa; / Dar partea ce s-oprea-ntre brazde, c-o însutita rodnicie/ L răsplătea puţin în urmă… A semăna e datorie”. Interesant este poemul în proza semnat „X”, ce amintește nu numai de primul vers al epigramei de acum 2 ani: „Un X… pretins poet…”, dar și de stilul poemelor macedonskiene. Îl

reproducem, de asemenea: „Soarele asfinţea după deal. Și eu priveam, gânditor, la valul de umbra care curgea încetișor la vale. Razele mureau îndărătul dealului și umbră se cobora mereu.

Ea se târa pe șes, spre mine, că ceva viu. Mă ajunse și stătui locului, urmărind-o cu ochii cum se urcă pe mine de la picioare spre creștet... Când mă uitaţi îndărăt, ea înecase toată valea, ca un potop. Așa mă opresc și mă înecă valurile reci și neabătute ale vremii. Și m-am gândit că mâine are să răsară soarele iarăși, și valuri calde de lumină or să urce încetișor, pe unde se scoboară valurile reci de umbră. Iar pe mine mă-neaca de veci al vremii întuneric”.

Dacă literatură n-ar fi „frumoasă”, istoria literară n-ar fi interesantă! Poemul în proza semnat X. este chiar al lui Macedonski. Poetul intră sub incidenţa literei în spatele căreia pusese, cu doi ani în urmă, un poet nebun. Întreg acest Album literar este pus sub semnul împăciuirii: textul lui Maiorescu, se știe, încearcă să-l împace pe Alecsandri cu Eminescu; redacţia vrea să-i împace, punându-i alături, pe Delavrancea cu Maiorescu.

Macedonski ne propune o secvenţă de 3 piese, (scena iubirii din Romeo și Julieta la mijloc!) prin care se apăra și vrea să se împace cu Eminescu. Nu credem că judecăţile lui Garabet Ibrăileanu trebuie clintite din loc:

Într-adevăr, fără voia și, probabil, fără știrea lui Eminescu i s-a publicat aici poezia „Nu mă înţelegi”: altfel de ce ar fi fost ea datată 1879? De bună seamă, deţinătorul manuscrisului (Eminescu risipea multe manuscrise) a ţinut să fie corect. În condiţiile în care această poezie are un sens în „fabulă împăcărilor”, cel puţin prin titlu, avem tot dreptul să ne întrebăm dacă nu cumva editorii au ales. Asta înseamnă că aveau din ce, că deţineau, aşadar, un „stoc” de poezii eminesciene și au tipărit una potrivită situaţiei. Simple supoziţii; pe terenul acesta putem presupune și invers, că aceasta a fost singură piesă disponibilă și în jurul ei s-a organizat simetriile.

Trecem. Așadar, la doi ani și jumătate de la

bastonadele din cafenele și ferestrele sparte pentru al şi defăimat pe Eminescu, Al. Macedonski publică, alături de poet, într-o cărticică de lux, cu colaborări selecte. În vara fierbinte a lui 1883 ceartă sa cu Ventura, o ceartă „de lână caprină” cum ar fi zis Eminescu, mocirlise în întreaga Europă, târând apoi și pe malurile Dâmboviţei cazul poetului dat afară din presă. Dintr-odată, Ventura se potolește și cauză nu poate fi alta decât acuza din prima epigramă, repetată în cea de-a doua: „V. nicio secundă moralmente n-a trăit” și „Din partea sa era mai drept/ Să fi-nceput întâi cu el”. Ce-ar fi trebuit, oare, să urmeze dacă aceasta polemică s-ar fi derulat normal cu argumente la vedere? Desigur, Macedonski era obligat să producă probe că V. este imoral. Ce probe? Simplu:

el nu trebuia decât să spună (să scrie, adică) ce știau toţi apropiaţii lui Eminescu, anume că Ventura a creat incidentul de la Baia Mitrasewschi, cu chemarea poliţiei, că tot el a dat știrea în ziare etc, iar apoi tot el, Ventura, se lamentează că „cineva” îi face prietenul, pe Eminescu adică, nebun. Acest adevăr nu s-a spus. Grigore Ventura l-a păstrat cu strășnicie cât a trăit. Abia după moartea lui, în 1911, litera tipărită vedea povestea cum a fost. Va „exploda” Al. Ciurcu, tot redactor la ziarul francez L’Independence roumaine; după aproape 28 de ani povestirea pare poveste: ducând, însă, faptele la locul lor, se reconstituie intriga: „Un om moralmente mort” nu era Macedonski, nu putea să fie el, care a avut curajul și energia să-și înfrângă moartea civilă, care a ieșit în arenă creând: acest om fusese făcut să fie Eminescu.

„Aruncaţi-l peste bord!”

Noi pornim de la premisa că raţiuni superioare de stat au cerut, la 28 iunie 1883, desființarea „Societăţii Carpaţii”, expulzarea directorului ziarului L’Independence roumaine, vizita umilitoare, la Viena, pentru scuze, a lui Petre Grădişteanu, împreună cu ministrul de externe D.A. Sturdza, expulzarea lui Zamfir C. Arbore și toate celelalte gesturi prin care axa politică a ţării a trebuit orientată către Puterile Centrale; între aceste gesturi, căderea lui

Eminescu din presă ni se pare iminentă. Presupunem în acest punct, că o criză a poetului, cum mai avusese în ultimele luni, „i-a ajutat” pe prieteni să scape, decent, de el. Se poate pune însă întrebarea logică, la urma urmei, de ce nu a putut fi atras Eminescu de partea grupului de intelectuali care au lucrat pentru acest tratat secret de alianţă?

Artizanul tratatului era, doar, P.P. Carp, încurajat și girat, pe lângă Palat, de către Titu Maiorescu. Junimea cerea cu glas tare, încă din 1880 apropierea de lumea germană. Eminescu era, la urma urmei, de formaţie germană, lucrase chiar în diplomaţie câteva luni la Berlin. De ce a fost nevoie la 28 iunie 1883, de un asemenea tratament brutal în ceea ce-l privește, de îndepărtarea din presă, de stigmatul „morţii civile”, apoi de chetele cu „Mai am un singur dor” în timp ce el trăia și le vedea, de atâtea și atâtea tentative de a-l îndepărta din București? Într-adevăr, guvernul a găsit ieșirea din impasul creat la sfârșitul lui iunie 1883: a dictat măsurile cerute de consulul Austro-Ungariei și de telegramele secrete de la Berlin; s-a arătat chiar dispus să semneze pe loc celebrul tratat. Semnăturile propriu-zise au fost schimbate în toamna, când s-au putut întâlni oficialităţile, dar acordul roman, cerut insistent de Petre Carp de la Viena, a fost dat acum, la începutul lui iulie, după scandalurile publice abia consumate.

Care ar fi fost poziţia lui Eminescu faţă de acest tratat care orienta politica generală a Regatului Roman către lumea germană? Desigur, avem la îndemână răspunsul teoretic: opera ziaristică a poetului care veştejește, de la un capăt la altul și pe un ton constant ridicat, pretenţiile Austro-Ungariei de hegemonie în Estul și Sud-Estul Europei. Litera secretă a tratatului, intuita însă de opinia publică a momentului (sunt numeroase dovezi în acest sens: discursuri parlamentare, articole de presă), cerea amorţirea până la „paralizie generală”, ca să parafrazăm diagnosticul lui Eminescu, a vocii pentru Transilvania; prevedea chiar, într-o formă inițială, pe care

I.C. Brătianu a respins-o, că Regatul Roman să facă poliţie în propriul teritoriu împotriva celor care agita această chestiune. În compensaţie, Austro-Ungaria sugera că România să-și arunce ochii în sudul Dunării, către românii de acolo.

Important este, în acest sens, un discurs parlamentar al lui Anastasie Stolojan, din octombrie 1883 (zilele parafării tratatului); după ce arată că „poţi călători cu limba romană prin toată zona Balcanilor", după ce atrage patetic atenţia asupra romanilor din dreapta Dunării, acesta o spune cam brusc: Regatul României este mult prea atent la mișcările din Ardeal, a fost mult prea receptiv faţă de ardeleni, lăsând, între timp, în uitare, românii din această zonă. Este timpul, conchide Anastasie Stolojan, transmiţând dorinţa și voinţa Guvernului (va fi întărit de I.C. Brătianu personal), că romanii să se uite mai insistent peste Dunăre. Asta vrea să însemne, în sensul politicii impuse mai ales de către Austro-Ungaria, abandonarea Ardealului în seamă Ungariei și încercarea României de a se interesa, în compensaţie, mai insistent, de spaţiile subdunarene. Să nu uităm: în vara lui 1883 nu numai Eminescu este dislocat din sistemul presei bucureștene, dar și Ioan Slavici.

Acesta este nevoit să întemeieze, la Sibiu, la 14 aprilie 1884, ziarul Tribună, în inima Ardealului. Ardelenii nu mai pot fi sprijiniţi în lupta lor, din Regatul României: tratatele internaţionale impun această clauză.

Dar, desigur, răspunsurile teoretice ale operei lui Mihai Eminescu, pătimaş apărător al Ardealului și al ardelenilor, ar trebui completate cu elemente ţinând de biografia politică a poetului. De ce nu poate fi el alături de Petre Carp și Junimea, în această schimbare la faţă a României? Mai întâi, este bine de știut că Eminescu, ziarist la ziarul Timpul se afla, politicește vorbind, în adversitate faţă de Titu Maiorescu și grupul Junimii. După alegerile din mai (subiectul din „O scrisoare pierdută" de I.L. Caragiale) gruparea junimistă trecuse de partea liberalilor lui I.C. Brătianu, constituind ceea ce un N. Dimancea a

numit, într-un discurs parlamentar, „opoziţia miluită”. Cartelul s-a făcut din raţiune de politică externă, I.C. Brătianu având nevoie și solicitând expres punţi de legătură cu cele două state germane pentru a răspunde puternicelor presiuni ale acestora către alianţa: punţile erau deţinute de către P.P. Carp și Titu Maiorescu. Maiorescu nu mai avea nimic comun cu ziarul Timpul care începe a-l ataca violent pentru „trădare politică”. Eminescu, însă, rămâne la Timpul, alături de Al. Lahovari, M. Koginiceanu, Lascăr Catargiu etc. Mai mult: el devine un conservator radical, criticând aspru aripa ce să alipit la trunchiul liberal. Unul dintre articolele anti-maioresciene de la Timpul îi aparţine chiar lui Eminescu, judecând după stil și după idei (deși ediţia academică nu-l primește). De altfel, că viziune politică, Eminescu se despărţise de Titu Maiorescu încă din 1881, în cursul unei lungi polemici de presă prilejuită de un studiu al criticului privind necesitatea că România să urmeze o politică filogermana.

„Paternalismul” criticului faţă de poet, din lunile iulie, august, septembrie 1883 este, aşadar, motivat și politic. Maiorescu însuși scapa de criticile aspre ale Timpului odată cu îndepărtarea lui Eminescu și, mai ales, odată cu crearea „cazului Eminescu”. El va proteja, de fapt, nu numai un bolnav, dar și un adversar de idei, pare-se, un adversar ireductibil, intratabil. Este de presupus, apoi, că nici Petre Carp, care-l aștepta pe Eminescu bolnav la Viena și-l va interna la un spital vienez cu medici din anturajul dr. Kremnitz și al lui Carol, nu s-a putut înţelege politicește cu poetul după însănătoșirea acestuia. În general, artizanii acestei alianţe secrete au avut mult de luptat împotriva culturii și spiritului public românesc, care mergea constant către inima romanică a Europei, către Frântă mai ales. Acest paradox specific românesc, spirit public romanic și politica germană, se va rezolva abia în 1916, când ţara, împotriva tratatului secret de alianţa va intra în război împotriva Puterilor Centrale. Se știe figura tristă a lui Titu Maiorescu și inflexibilitatea lui Petre Carp din consiliile de coroană ale lui 1916: ei susţin puternic

Puterile Centrale, cel de-al doilea motivând, fără echivoc, că nu poate calca un tratat pe care el însuși l-a semnat. Puţină „politichie” nu strica pentru cine vrea să înţeleagă destinul lui Eminescu. Tratatele erau foarte dure în sec. al XIX-lea, mai ales când erau secrete. Iată, apoi, paradoxul în care s-a aflat o persoană marcantă a politicii românești, Petre Carp. După ce termină semnarea acestei alianţe, el, conservator, trebuie să fie mereu ţinut în guvernele liberale: este al treilea bărbat (după I.C. Brătianu și Carol I) care cunoaşte litera așternută pe hârtie. Situaţia devine „jenantă” spre 1889, când tratatul trebuie reînnoit. În timp ce Lascăr Catargiu declară în Parlament: „Noi nu putem urma decât o politică de neutralitate, adică să fim bine cu toate puterile, căci suntem o ţară mică, o ţară agricolă”, în timp ce Ai. Lahovari întărește această declaraţie, în timp ce tânărul, încă, Tache Ionescu o întărește de asemenea, Petre Carp tace în scaun: tratatul fusese semnat și se va reînnoi. O declaraţie a regelui către A. Goluchovski, reprezentantul Austro-Ungariei, sună de-a dreptul tenebros:

suveranul are intenţia chiar să-l arunce peste bord pe bătrânul Lascăr Catargiu, dacă se va opune în continuare literei semnate. Dacă șeful unui partid dintre cele mai puternice, dacă bătrânul Lascăr Catargiu, a cărei personalitate era atât de puternică, risca „aruncarea peste bord”, avem temeiuri să credem că politica mare a ţării nu se putea împiedica în poetul și ziaristul Eminescu! Culmea este alta, însă: când Al. Lahovari va deveni ministru de externe și va afla de acest tratat secret, îl va accepta fără mari probleme. La fel, Tache Ionescu și cam toţi cei care au văzut, în seiful secret pe lângă care trebuiau să treacă spre funcţii, dosarul respectiv.

Aceasta repune în drepturi întrebarea noastră: oare Eminescu, dacă-l cunoștea (în linii mari, desigur; nu se pune problemă să-i fi fost arătat!), oare nu-i înţelegea necesitatea? Oricât de grav, de imperativ era momentul, oamenii responsabili l-au înţeles. O va spune într-un discurs care a făcut epocă, Tache Ionescu, atunci când va

defini „politica instinctului naţional”: „Afirm cu cea mai mare siguranţă că nu e om politic, nu e partid, nu e parlament, nu e nimeni care să poată duce România pe cărarea pe care voiește să o ducă dl. Carp și dl. Stere. Noi nu am fost un stat de Don Quijoti, dar niciun stat de inconștienţi; de la descălecatul de stat cu harta Daciei traiane, cu numărătoarea ţărilor romane stăpânite de alţii, până la omul politic, toţi, chiar în ziua în care iscăleau un tratat care ne leagă cu Austria, în sufletul lor stă scris cu litere de foc: „Ardealul și unitatea naţională”. Toţi gândeau că situaţia nu e decât un provizorat, că va dura cât vor dura împrejurările europene ce împiedicau unirea neamului”.

Ar fi fost Eminescu un „Don Quijote” care „s-ar fi pus cu ţara în beţe”, adică n-ar fi înţeles aceasata „situaţie de provizorat”? Al. Lahovari a înţeles-o, Lascăr Catargiu la fel, Tache Ionescu, iată-i poziţia. În cazul poetului s-a preferat, însă, îndepărtarea și încarcerarea în mit. Un mit mut, care nu poate să vorbească ori se exprima altfel decât prin vorbe. Pentru că Titu Maiorescu și ceilalţi care știau treburile ascunse ale ţării înţelegeau perfect de bine că sacrificiul lui Eminescu este unul naţional în ultimă instanţă, că cea mai puternică voce pentru Ardeal trebuia să tacă, pentru a se face politica și acea voce a tăcut. De ce au ţinut ei secret acest adevăr?

Oare, venind repede războiul mondial, n-au mai apucat să-l transmită? Oare n-a mai fost nevoie de adevărul Eminescu după război și Marea Unire? Oare a fost o fatalitate? Mitul în sine, că mit, este purtător de adevăr, iar adevărul iese, până la urmă, la suprafaţă; poate că așa au gândit maiorescienii din jurul anilor ’20 ai anilor noștri. Cum iese, însă, adevărul la suprafaţă din mit: cu mit cu tot, ori scuturându-se de el? Dar putem noi să spunem că mitul însuși nu este adevăr? Poate conţine adevăr ceva neadevărat, minciună, de pildă?

Nu insistăm; sigur este, însă, că pentru mulţi alţii soluţia „aruncării peste bord” în privinţa lui Eminescu era mai de dorit. Maiorescu, vom vedea, va scoate la sfârșitul

acestui „an civil” al lui Eminescu un volum din versurile sale ce-l va disloca definitiv din sistemul ziaristicii. Volumul va conţine… exact 64 de „poesii”. Între ele, Mai am un singur dor, cu trei variante, inedite: acestea vor migra din ediţie, se vor pune pe muzica de romanţă și se vor cânta în cârciumi, în saloane, la serbările școlare, la întruniri: Eminescu însuși, viu și dornic să reintre în presă, îşi va asculta „prohodul” în această paranteză a anilor interziși, 1884 – 1888. Câteodată se va revolta, va sparge vitrinele librăriilor, îşi va lua volumul de poezii din raft – și-l va arunca în noroi, călcându-şi-l în picioare: atunci forţele de ordine vor interveni prompt și-l vor duce pe „insurgent” la poliţie. Așa s-a întâmplat la 8 noiembrie 1886, de ziua Sfinţilor Arhangheli Mihail și Gavriil, la Iaşi: poetul a fost „împachetat” pe loc și dus, că alienat psihic, la stabilimentul rudimentar de la Mănăstirea Neamţ. Pe lângă aruncarea în noroi a propriului volum de versuri, de ziua onomasticii sale, i s-a mai adus acuzaţia că „se luă de femei pe străzile Iaşilor, le „apucă de turnura rochiilor”, le atingea în mers etc. Cine va fi depus, dintre distinsele doamne ale urbei, plângere la poliţie în acest sens? Acolo, la Mănăstirea Neamţ poetul va definitivă – zic editorii (de fapt, va recrea, pentru că diferenţa dintre variantele manuscrise și forma definitivă este enormă, trebuie să recunoască acest lucru până și Garabet Ibrăileanu) – poezia „De ce nu-mi vii?”, pe care o va trimite spre publicare lui Iacob Negruzzi, la Convorbiri literare, cu acest bileţel: „Îţi trimit deodată cu aceasta mai multe versuri cărora, de ţi se par acceptabile, le vei face loc în Convorbiri. Indealtminterelea, mă aflu bine și sănătos în mijlocul acestor munţi și-ţi doresc asemenea”. Comentează Ibrăileanu: „Bietul d. Negruzzi! Eminescu, deși într-un moment de luciditate, era în papuci și halat într-o casă de nebuni… Scrisoarea aceasta nu e de om cu minte. „(O. V., p. 365, nota). G. Ibrăileanu pornește de la convingerea fermă, de nezdruncinat, că Eminescu n-a mai creat nimic după 1883 și, deci, tot ce se publică din poeziile lui după această dată trebuie considerat „postum”, opera fără girul

autorului, fără voinţa lui de a fi publicată etc.

De fapt, scopul demonstraţiei lui Ibrăileanu este altul: el ataca, risipind argumente imbatabile, ediţia T. Maiorescu din 1883, spunând-o apăsat: „Putea, oare, teoreticianul devenit faimos, al paturilor superpuse, apostolul naţionalismului, dușmanul marelui partid liberal, tribunul zilnic al durerilor grave ale rasei, să pubice: „Mi te da cu totul mie”, „Nu zi bă de te-o cuprinde” (…) Ori chiar și acestea, nepotrivite pentru un luptător politic, cum era el atunci: „Mai am un singur dor/ În liniștea sării/ Să mă lăsaţi să mor etc” Ori ideea de sinucidere din „Se bate miezul nopţii” (…) Nu cumva acum, la maturitate, și când avea un stagiu de om public, că teoretician al unei grave ideologii sociale și naţionale – nu cumva credea că nu i-ar fi șezut frumos să publice și elegii amoroase ori invitaţii la dragoste și alte poezii „ușoare” – și unele traduse? (O. V. p. 329) Acesta este miezul demonstraţiei lui Ibrăileanu, el este primul care sesizează că ediţia din 1883 a schimbat cursul vieţii lui Eminescu, a făcut din cel mai mare teoretician – cel mai mare poet; a scindat viaţă și opera. Rămâne o ciudăţenie, o „curiozitate logică”, îndârjirea criticului de la „Viaţa Românească” de a crede, sau de a considera, că în intervalul 1884 – 1889 Eminescu era complet inapt pentru creaţie. Poate fi vorba de o convingere intimă – dar și de lipsa informaţiilor pe care le deţinem în prezent despre poet. De pildă, Ibrăileanu vorbește de „celebrul” stabiliment de la Mănăstirea Neamţ – când azi se știe că era o casă părăginita, fără medic permanent, unde bolnavii – destul de puţini la număr – se îngrijeau unii pe alţii, de unde Eminescu „evada” adeseori, trecând un râuleţ până în sat să închine o stacană de vin eu te miri cine… Poezia „De ce nu-mi vii?” are, apoi, un sens precis în contextul în care poetul a fost dus la Mănăstirea Neamţ pentru că agaţa femei pe străzile Iaşilor. El cheamă, în peisaj autumnal, o anumită femeie: „Pe lumea asta sunt femei/ Cu ochi ce scapara scântei/ Dar oricât ele sunt de sus/ Ca tine nu-s, ca tine nu-s”. El o evoca: „Ţi-aduci aminte cum pe-atunci/ Ne preumblam prin

văi și lunci/ Te ridicăm de subţiori/ De-atâtea ori, de-atâtea ori" Poezia se afla și în juralul intim al Veronicăi Micle, iar aceasta o adnotase: „Mi-a plăcut mai mult ultima strofă „Căci tu înseninezi mereu..." – de unde Ibrăileanu declară: „Veronica Micle confunda: aceasta e penultima strofă".

Dacă, însă, poeta avea poezia cu dedicaţie, trebuie s-o fi obţinut înainte de 1883 (lucru cu care și criticul este de acord): atunci, de ce nu se poate accepta ca Veronica Micle deţinea o variantă anterioară, cu alt aranjament al strofelor, după obiceiul lui Eminescu? Principiul după care viaţa și opera lui Eminescu sunt lucruri complet diferite, nouă ni se pare prea rigid. „De ce nu-mi vii?" păstrează ecoul întâmplărilor de la Iași, din toamnă lui 1886, și „opune" acelor „femei" – să le zicem: „de sus" – un chip familiar, apropiat, femeia „care însenînează" – cum îi place Veronicăi – „viaţa sufletului". împotriva tuturor sfaturilor și sfătuitorilor din Junimea – de Veronica Micle. În cele din urmă, în primăvara lui 1888, ea va produce, în viaţa poetului, acea „revoluţie" de care se temeau toţi: îl va duce de mână pe poet la București, unde el va regăsi până de ziarist. Urmează o colaborare anonimă la câteva ziare și reviste, iar apoi, la 13 ianuarie 1889, ultimul text ziaristic al lui M. Eminescu: o polemică ce va zgudui guvernul făcându-l, pentru o clipă, pe Guna Vernescu să demisioneze rupând o coaliţie destul de fragilă de altfel a conservatorilor (care luaseră, în fine, puterea) cu liberalii. Repede se afla, însă, că autorul articolului în chestiune este „bietul Eminescu" – și repede acesta este căutat, găsit, internat la sanatoriul doctorului Sutu, și celelalte. G. Ibrăileanu nu avea cum să știe aceste „amănunte" pe care eminescologia le-a dat la iveală între timp. Dar el știa lucrul esenţial: că ţara zăcea, de la 1883 în sus, pe secrete. O societate care se dezvoltă pe baza unui tratat secret de alianţă politică – nu se poate să nu-și creeze pârghiile și canalele sale de întreţinere a acestui secret. Ţinerea lui Eminescu deoparte face parte din logistica puterii (în epoca, „putere" însemna nu numai guvern – parlament – partide, ci întregul cerc interesat public de destinul

naţiunii). G. Ibrăileanu face abstracţie de asta – așa cum face abstracţie de multe elemente ce constituie viaţa vie a lui Eminescu. Luptă să exemplară pentru a dovedi că Maiorescu nu avea dreptul să publice anumite poezii ale lui Eminescu – rămâne oarecum de neînţeles: cu ce scop desfiinţează, la urma urmei, ediţia din 1883? De altfel, Ibrăileanu coboară în amănunte până când, am zice, se pierde ori se ascunde în ele. Gest mefistofelic? Abstracţiune pură mai degrabă, pasiune pentru ideile în sine.

Zăvor la porţile Orientului

Întrebarea: de ce n-a fost Eminescu înștiinţat de bruscă orientare politică a ţării spre Puterile Centrale, ori de ce n-a fost avertizat cel puţin să fie mai prudent (pentru că „semnale” în acest sens veneau insistent de la Viena: se știe, doar, că P.P. Carp îi scria lui Titu Maiorescu, printre altele: „Și mai potoliţi-l pe Eminescu!”) – se pune în termeni încă mai insistenţi când privim destinul operei poetului. Într-adevăr, tocmai în toamna lui 1883, că pentru a-l însoţi pe bolnav în lumea germană, pornește marea campanie de traducere a operei sale poetice (dar și a prozei: se traduce și basmul „Făt-Frumos din lacrima”) în limba germană. Inițiativa vine din zonele de sus ale puterii, însăși regina Carmen Sylva traducând poezii de Eminescu pentru revistele germane de lux (elegant răspuns la gestul poetului de a-i fi tradus, în românește, „Vârful cu dor” – poem dramatic din care se detașează „Mai am un singur dor”), însoţită fiind de Mitte Kremnitz, Jules Bethelheim, Moses Gaster etc. Se poate spune că avem de-a face cu prima campanie organizată în literatura română pentru popularizarea peste hotare a operei unui scriitor. Se mai făcuse acest lucru în perioada pașoptistă, dar la alt palier: literatura populară românească era tradusă și publicată masiv în spaţiul cultural francez (campionul acestei inițiative fusese Vasile Alecsandri). Acum, vârful de lance este Eminescu – iar terenul vizat, cultura germană. Campania demarează odată cu declararea publică a „nebuniei” poetului.

Deși detaliile acestei acţiuni ne scapă, în linii mari înţelegem intenţia oficială: se dorește dublarea demersului politic de către cel cultural (ca să nu mai vorbim că, economic, în România companiile franceze încep să fie înlocuite cu cele nemţești care vor construi căi ferate, șosele, vor aduce în ţara armament; comerţul se derulează preponderent cu Puterile Centrale iar petrolul românesc începe a fi tot mai mult apreciat în aceeași zonă). E o „nemţire" va încerca să strige presa, tot mai oprimata însă: în acești ani – numiţi ai „viziratului" lui I.C. Brătianu – se fac insistente ingerinţe în lumea presei, se ataca chiar redacţiile cu „cititori" plătiţi și înarmaţi cu bate, se „cumpără", de către putere, ziarele importante etc. l-ar axul cultural al acestei orientări devine... poezia lui Eminescu. Se mergea până la amănuntul semnificativ: exact când poetul vizitează Veneţia – revista germană Bukarester Sallon traducea sonetul eminescian „Veneţia".

Argumente oferă, desigur, poezia eminesciană suficiente pentru a justifica apropierea culturală romano-germana – dar mai ales suportul ei filosofic, depistat în Schopenhauer și bine pus în evidenţă. Acum începe a se înfiripa și „mitul" antifrantuzismului lui Eminescu, bazat de asemenea pe operă poetului. O poezie precum „Ai noștri tineri la Paris învaţă/ La gât cravatei nodul cum se face..." ar semnifica acest dispreţ al lui Eminescu faţă de școlile Parisului, motivat de „gelozie", el făcându-și studiile la Viena ori Berlin.

Nu este, însă, locul exagerărilor nefolositoare. Trebuie spus că, pe filonul germanismului oficial și pe firul roșu Eminescu, tot acum încep să vină, atrași de București, marii ardeleni de la sfârșitul secolului – Ilarie Chendi, Nerva Hodos, Șt. O. Iosif, Ioan Scurtu. Cei mai mulţi dintre ei vor face o „haltă" foarte nimerită pe la Tribună ardeleană a lui Ioan Slavici.

Ajunși în București, unii dintre ei (Chendi și Hodos) vor înnebuni ca și poetul; cu toţii vor pregăti, însă, curentul redeșteptării naţionale, Semănătorismul, pe structura stilistica eminesciană. Semănătorismul poate fi

înţeles mult mai bine în arie culturală largă, fără cantonarea strictă în literatură. Iată, de pildă, arhitectură (domeniu în care – nu cred că este nevoie să mai insistăm – se ilustrează cu strălucire francmasoneria). În 1891 se pun bazele școlii românești de arhitectură și se invita, în acest scop, la București iluștri reprezentanţi ai domeniului din Franţa și Germania. Ţine un discurs celebrul Wallot, arhitectul Reichstagului german: „Eu, unul, mă simt fericit că am găsit în România un buchet de arhitecţi și colegi care aparţin școlii franceze și germane și al căror merit l-am putut aprecia cu ocazia concursului internaţional pentru proiectele Camerei și Senatului. După mine, fata cu numărul și valoarea arhitecţilor, ce n-am crezut la început să fie în România, nu mai este nevoie să se mai publice concursuri internaţionale.

Proiectele expuse, deși foarte bine concepute, însă fiind făcute de arhitecţi din diferite ţări, ele pot fi utilizate în mod diferit la Roma, Paris, Berlin etc. Cred că ar fi fost mult mai interesant și original dacă proiectele erau inspirate din elementele arhitecturii românești. În scurtul timp cât am stat în București am putut căpăta convingerea că dumneavoastră aveţi o arhitectură naţională care este plină de motive interesante și care se pot utiliza cu mare folos. De aceea, dar, recomand suprimarea concursului internaţional și îmi permit a vă recomanda ca, în concepţiunile monumentelor ce veţi avea a construi, să vă inspiraţi din arhitectura naţională…

* * *

Lumea arhitecţilor romani era oarecum divizată în epoca: a construi după modele autohtone – ori a ne alinia arhitecturii internaţionale? făcuse oarecare scandal casa Lahovari, construită de arhitectul Ioan Mincu în cel mai autentic stil românesc, în plin centrul Bucureștilor. Semnificativ este faptul că, la inaugurarea scoii românești de arhitectură, reprezentantul Franţei refuza să participe, iar purtătorul sau de cuvânt va vorbi în replică subtilă la reprezentantul Germaniei. Franţa dorește în toate un stil unitar prin îmbinarea utilului cu plăcutul, să te simţi

oriunde pe glob la fel, construcţii stas, spirit arhitectonic universal... Iată, în schimb, acest discurs al arhitectului german Wallot: el poate fi considerat actul de întemeiere al Semănătorismului în România. Accentuarea specificului naţional, ridicarea „prin forţe proprii" a ţării (formula mult îndrăgită de liberali), întărirea încrederii în valorile locale – toate acestea sunt câştiguri certe ale secolului, în spatele cărora nu e hazardat a vedea orientarea ţării către cultura și spiritualitatea germană. „Sincronismul" de peste câteva decenii, în schimb, va avea totdeauna de reproșat ţării că nu intra în Europa pe poarta latină, a Franţei mai ales.

Iată că, începând cu 28 iunie 1883, poarta franceza se închide pentru romani – mai întâi pe cale politică, apoi economic, apoi cultural.

Filofrantuzii noștri încep a se exila definitiv în limba și în spaţiul fizic francez. Ruptura aceasta îi va permite lui Poincarr, să ne arunce vorbele grele de la 1901: „Aici, în România, suntem la porţile Orientului!" Zăvorul a fost, în 1883, Eminescu; cheia rămâne, după ce și-a împlinit menirea încuierii, în tenebrele secretelor de tot felul ale secolului...

CONSPIRAŢIA SATANEI

EXTRAS DIN REVISTA EST/VEST (Supliment Europa), 18 august – 7 septembrie 1992

Citind aceste rânduri primite de revista noastră de la un corespondent din New York, mulţi se vor întreba, probabil, dacă ceea ce urmează nu reprezintă mai degrabă una din fantasmagoriile apocaliptice care apar de obicei în momentele de cumpănă ale lumii, decât o posibilă intrare a omenirii în acest sfârșit de secol și mileniu într-un tunel al timpului la capătul căruia se va reîntâlni cu barbaria începutului sau de drum spre civilizaţia Homo faber suprasaturat de civilizaţia banului și nu umoarea instinctelor primare, necumpănite de cultură și ethos, de care era stăpânit omul la clipa când și-a „... depărtat pământul de buze la picioare".

Lăsăm cititorului libertatea să-și aleagă singur răspunsul în care crede; iar noi cu gândul neascuns de a-l

îndemna la meditaţie și o cât mai mare luciditate vom consemna doar atât:

1. La începutul anilor ’70 din acest secol, servicii secrete de informaţii specializate care erau interesate în descifrarea mecanismelor globalismului căutau, găseau, vehiculau, analizau și exploatau informaţii într-un domeniu insolit: trecerea în stare de operaţionalitate în subterana politicii mondiale a unei forţe oculte organizate, capabilă să-și impună voinţa prin forţa banului și a resurselor materiale și mentale în probleme de evoluţie și organizare pe termen mediu și lung a întregii societăţi omenești la nivel planetar.

La scurtă vreme acest segment din dimensiunea activităţii de informaţii tainice a fost pietrificat în sfera de nepătruns a secretului la care nu se umbla și despre care nu se mai vorbește. De ce oare? Noi doar întrebam, nu comentam.

2. Nu cu mulţi ani în urmă a apărut o formă de organizare a puterii mondiale asociate, Grupul celor șapte (mari și tari) tari puternic industrializate care se întâlnesc la vârf în fiecare an pentru a pune lumea la cale, de fapt pentru a dicta lumii strategii de dezvoltare prin condiţionări de tot felul (economice, financiare, ştiinţifico-tehnice, comerciale, politice și militare) pe care doar forţa lor sfidătoare în aceste domenii le impun cu uşurinţă tuturor.

Să existe oare vreo legătură ombilicală între „Conspiraţia Satanică” și Grupul celor șapte? Să fie acest „Grup” expresia materializată a Executivului în tranziţie spre ceea ce va fi, sau poate că deja este Guvernul mondial unic, alcătuit de fragmasoni, la care aspiră „Conspiraţia specială din New York”.

Între 21 și 24 mai anul acesta, la Evian în Franţa a avut loc întrunirea uneia din cele mai puternice organizaţii ultra secrete ce face parte din Conspiraţia Satanei. De obicei, la întrunirile anuale participa cam 100 – 120 de delegaţi. Anul acesta au fost peste 300. Pe lângă lumânăriile obișnuite au fost invitaţi și membri ai altor

organizaţii ale Conspiraţiei Satanei precum și noii membri din fostele tari comuniste din Europa de Răsărit și Rusia.

Organizaţia „Bilderbergers” a fost înființată în anul 1954, iar numele ei vine de la numele unui hotel din Costerbeek, Olanda, unde a avut loc prima întrunire, între 29 și 31 mai 1954, sub președinţia prinţului Bernhard al Olandei. Din ea fac parte cei mai bogaţi oameni din lume, precum și cei mai influenţi oameni politici și militari, personalităţi ale culturii, economiei, științei și mass-mediei legaţi prin jurământ ocult. Conducerea acestei organizaţii ultra secrete este împărţită între familiile Rokefeller și Rothschild. Ea grupează membrii marcanţi din Royal Institute for International Affairs, Tavistock Instititute of Human Relations, Trilateral Commission, Council of Foreign Relations (CFR), Club of Rome etc, toate societăţi ultra secrete, care alături de Francmasonerie și alte câteva sute de organizaţii secrete cu diferite nume, formează „Conspiraţia Satanei”. (Numele de „Conspiraţia Satanei” este titlul unei trilogii scrisă de mine în limba engleză, din care primele două volume, „Un Om fără tinereţe” și „Un Om mort printre vii” se traduc din engleză în romană spre a fi publicate în București.

În cercurile politice mondiale și în cele oculte, aceasta super-organizaţie este cunoscută sub numele de „Comitetul celor 300” sau de „Olimpieni”)

Clica Bliderbergers se întrunește în fiecare an în luna mai în cel mai mare secret, de obicei într-un hotel izolat dintr-o staţiune balneară, evacuat cu mult timp înainte de toţi clienţii. Anul trecut a fost la Baden-Baden în Germania. Anul acesta a fost nevoie de două hoteluri, Ermitage și Royal, din frumoasă staţiune balneară franceza Evian așezată pe același lac pe care este așezat și orașul Geneva din Elveţia. Hotelurile, proprietatea lui Grand Orient

Lodge a Francmasoneriei Franceze, au fost păzite de sute de oameni „în civil” aparţinând celor mai sofisticate poliţii secrete din lume, inclusiv INTERPOL, poliţia personală a lui David Rockefeller. Participanţii erau aduși de la aeroport în elicoptere ce aterizau în curtea interioară

a hotelurilor. Unii dintre ei veneau în limuzine speciale, ce intrau pe singura poartă a celor două hoteluri, păzită de agenţi secreţi înarmaţi cu cele mai sofisticate arme și echipament electronic de comunicare. Anul acesta întrunirea a avut ca ordine de zi trei puncte principale: 1) Cum să se stoarcă cât mai mulţi bani de pe spinarea muncitorilor prin impozite cât mai mari; 2) cum să-și mărească averea lor prin bani acumulaţi din războaie, revoluţii, vânzări de arme, etc. Şi în special prin exploatarea resurselor naturale ale fostei Uniuni Sovietice; 3) Cum să-și extindă tentaculele acaparând puterea totală prin realizarea cât mai rapidă a unui guvern mondial. S-a discutat pentru prima oară finanţarea directă a Organizaţiei Naţiunilor Unite prin taxe plătite la pompele de benzină de „cetăţenii lumii”.

Deși au participat reprezentanţi ai celor mai răspândite ziare din America și Europa, ai televiziunii, radioului și agenţiilor de presă, niciun organ de informare n-a suflat nicio vorbă despre această întrunire, cu excepţia ziarului Spotlight din Washington DC. Corespondentul lui James P. Tucker Jr. a ocupat, cu mult timp înainte, o cameră sub alt nume la unul din hoteluri, a „cumpărat” doi sau trei ospătari care să-i înlesnească misiunea și, după ce a fost evacuat odată cu ceilalţi, s-a reîntors pe furiș cu acte false. A fost depistat, a trebuit să se furișeze noaptea printre pomii unei imense grădini, să sară peste ziduri înalte din piatră, să evite câinii dresaţi care-l căutau și să se refugieze la Lausanne în Elveţia, cu un taxi care-l aștepta lângă o spărtură, făcută special pentru această eventualitate, cu câteva zile mai înainte în unul din zidurile de piatră.

Trei propuneri au reţinut în special atenţia oligarhilor clicii de la Evian: Propunerea lui Henry Kissinger (Hans Stern) de a întări și moderniza armata Organizaţiei Naţiunilor Unite spre a putea fi trimisă în timpul cel mai scurt în orice colţ al lumii pentru a menţine „pacea”. „Dacă astăzi trupele ONU ar intra în Los Angeles să restabilească ordinea, populaţia ar considera aceasta ca o încălcare

grosolană a suveranităţii Statelor Unite, mâine o vor considera că o binefacere", a spus Kissinger referindu-se, de asemenea, la un discurs al lui Butros Butros-Ghali, Secretarul General al ONU. A doua propunere a fost imediat preluată de întrunirea Ecologică de la Rio și „adoptată" de toate ţările participante. Ea va aduce alte miliarde de dolari în buzunarele Conspiraţiei Satanei prin vânzarea timbrului „pământului", din ipoteci mondiale, taxe de benzină, precum și din costul pe folosirea resurselor „globale" cum ar fi apele oceanelor, aerul și spaţiul pentru avioane, etc. Cu alte cuvinte, această sumă enormă va fi plătită direct și indirect de aceeași oameni de pe toate meridianele și paralelele pământului care au umplut și până acum buzunarele conspiratorilor prin sudoarea muncii lor. O altă propunere care va aduce, de asemenea, sute de miliarde în sacul fără fund al Conspiraţiei, este propunerea de exploatare a resurselor naturale ale fostei Uniuni Sovietice folosind mâna de lucru a sclavilor „liberi" care până mai ieri au fost puși de aceeași conspiraţie să strige cât îi ţinea gura

„Slava lui Stalin, Marx și Lenin".

Toate discuţiile purtate cu ușile închise la Evian, cât și cele din întâlnirea organizaţiei surori „Trilateral Commission" ce a avut loc anul acesta în hotelul Ritz din Lisabona în luna aprilie, luna de întrunire din fiecare an a acestei organizaţii, se analizează de o comisie specială a lui Tavistock Institute of Human Relations, care folosește capetele luminate ale diferitelor „Rezervoare ale gândirii". Se întocmește o sinteză care se da celor șapte șefi de state industrializate, care se întâlnesc în luna iunie a fiecărui an și care „hotărăsc" soarta popoarelor mari și mici pentru anul în curs. Întâlnirea de vârf a celor G-7, cum sunt ei cunoscuţi, se face cu mare pompă, cu discursuri televizate, cu fotografii din faţă și din profil, în picioare și șezând la mese îmbelșugate, care se publică în ziarele din toate ţările, în toate limbile pământului. Oamenii de rând care nu cunosc și care n-au auzit niciodată de Conspiraţia Satanei, care de mai bine de un secol trage sforile politicii

mondiale nu știu că cei 7 „Mari” nu sunt altceva decât niște pioni pe o tablă de șah invizibilă a acestei conspiraţii.

Populaţia Statelor Unite „condusă” de un prezident care de când era student a fost cooptat în organizaţia ultra secretă „Cap de Mort” și face parte din amândouă tentaculele principale ale Conspiraţiei Satanei, știe că nu poate spera nimic bun din partea acestui om vândut intereselor oligarhiei mondiale. „Noua Ordine Mondială”, slogan lansat de Bush înaintea războiului genocid din Golful Persic, este treapta cea mai avansată spre un „Guvern Mondial”, spre o „ordine” impusă de Conspiraţia Satanei. Constatând ordinul lui Bush de exterminare a 150.000 de soldaţi irakieni care se întorceau din Kuwait într-un convoi de mașini fluturând steaguri albe, sau îngroparea de vii a 12.000 de soldaţi care se găseau în tranșee, George Bush a pierdut pentru totdeauna nu numai încrederea poporului american, dar și respectul celorlalte popoare. Ronald Reagan a fost forţat să-l ia pe „tichetul” sau ca vicepreședinte al Clubului de la Roma, o altă organizaţie a Conspiraţiei Satanei, care coordonează Trilateral Commission și Bilderbergers în ierarhia secretă mondială. Când Reagan a încercat să nu mai dea ascultare ordinelor transmise de Conspiraţia Satanei prin Bush, a fost trecut pe lista neagră.

Atentatul împotriva lui Reagan făcut de John Hinckley îndoctrinat de Francmasoneria lui „Scottish Râţe” și pus la cale de Conspiraţia Satanei, s-a soldat, din fericire, doar cu o rană superficială. Dar, deși George Bush face parte din cele mai puternice organizaţii ultra secrete ale Conspiraţiei Satanei, încă de când era student la Yale University, în ultima perioadă a guvernării sale a pierdut complet încrederea de care se bucură. Refuzul lui de a da zece miliarde de dolari Israelului peste suma deja alocată l-a făcut „odium politicum”. Israelul primește un „ajutor” anual de 5 – 8 miliarde de dolari din partea Statelor Unite ale Americii. Mai primește 2 – 3 miliarde anual din partea Germaniei prin șantajul pe care-l face așa-zisul „holocaust” din timpul celui de-al doilea război mondial. În 1991

Israelul a vrut în plus zece miliarde din partea Statelor Unite ale Americii, „pentru pagubele făcute de bombardamentele lui Saddam Husein”. Bush s-a opus. Nu pentru că el n-ar fi vrut să dea banii, ci pentru că-i era frică de opinia publică americană sătulă de „recesiune” și „depresiune”, cu peste 30 milioane de șomeri și patru milioane de oameni care dorm pe străzi. A fost pentru prima oară când s-a opus unei decizii a Conspiraţiei Satanei. Nu pentru că în 1992 la Baden-Baden, Bilderbergers a chemat pe Bill Clinton, Guvernatorul Statului Arkansas, să-l propună candidat din partea partidului Democrat. Nu. Conspiraţia Satanei, de vreun secol și mai bine este proprietara ambilor candidaţi, republican și democrat, la preşedinţia Statelor Unite. Bill era doar al doilea cal într-o cursă de doi cai. George Bush, omul conspiraţiei de când era în școală, care a servit lui Satan toată viaţa lui (congressman, director al CIA-ului, ambasador la Beijing, vicepreședinte, etc.), a pierdut de data aceasta încrederea șefilor lui din clicile ultra secrete și a trebuit să-și ia tălpășiţa din Casa Albă. Deși niciun președinte, cu excepţia lui Woodrow Wilson și Franklin Delano Roosevelt, n-a fost un servitor mai devotat Conspiraţiei Satanei ca George Bush, în noiembrie 1992 Casa Albă a fost închiriată altui servitor al Satanei.

La Evian, Kissinger, Karl Otto Pohl, un bancher german, Giovanni Agneli, proprietarul fabricii Fiat, Charles Mathias, senator american, David Rockefeller, Katharine Graham, magnat mass media și Helmut Kohl și-au arătat îngrijorarea că îndoctrinarea poporului american cu otrava cunoscută sub numele de „Guvernul Mondial” nu da încă rezultatele scontate. Ei au pus accentul pe proiectul „patriotismului limitat”, care trebuie aplicat cu mai multă persuasiune. Kissinger a scos în relief, foarte satisfăcut, propaganda sofisticată care se duce prin mijloacele electronice (televiziune) de îndobitocire a tineretului. El a spus că din 1960, de când profesorul Willis Harmon de la Stanford Research Institute (SRI) a elaborat proiectul „The Aquarian Conspiracy” moralul muncitorilor americani a

scăzut foarte mult, iar procentul de homosexuali, crime sadice, șomaj, sinucideri, divorţuri și consumul de droguri a crescut vertiginos. În Statele Unite sunt astăzi 30 de milioane de șomeri și peste patru milioane de oameni fără locuinţă care dorm pe stradă, prin parcuri, pe sub poduri și mănâncă ce găsesc prin gunoaie. S-au trecut apoi în revistă programele pornografice și filmele de teroare și crimă cu care televiziunea a „delectat" publicul american în ultimii 30 de ani de la lansarea „muzicii" rock & roll adusă de peste ocean de Beatles care au fost îndoctrinaţi la unul din laboratoarele cele mai avansate ale „Conspiraţiei satanei", Tavistock Institute for Human Relations. Théo Adorno, membru al acestui institut din Sussex, coordonator al „Clubului Romei", a scris „lirica muzicii" grupului Beatles, ridicând la rangul de „dragoste" relaţiile murdare, obscene și dezgustătoare dintre homosexuali și lesbiene. Grupul Beatles a amplificat consumul de droguri în așa măsură ca milioane de tineri americani nu s-au mai dus la școală, au făcut grupuri de „hippies" lăsându-și familiile și „revenind la natură". Deveniseră la „modă" „jeans"-urile murdare, rupte în genunchi, peticite în toate formele și culorile, cămășile soioase, pletele lungi, fetele nebărbierite sau cu bărbi mari murdare și neîngrijite. Aceasta este nouă generaţie de „Beatles". S-a scos apoi în evidenţă propaganda care i se face lui Michael Jackson, o parodie de om, precum și a „stelelor" de la Hollywood, căzături și lepădături de homosexuali drogaţi și lesbiene dezgustătoare, ce sunt poleiţi în culorile cele mai strălucitoare și daţi ca exemplu de conduită, moralitate și caracter. „Hollywood-ul", din păcate, a spus unul dintre ei cu părere de rău și lacrimi rostogolindu-i-se pe obraji, „are cel mai mare procentaj de mortalitate cauzat de SIDA".

Conspiraţia satanei, că o uriașă caracatiţă, prin tentaculele ei Royal Institute for International Affairs, Tavistock Institute of Human Relations, Club of Rome, Trilaterals, Bilderbergers etc. coordonează activitatea a sute de organizaţii, societăţi și grupuri secrete malefice.

Printre cele mai importante sunt: Organizaţia Naţiunilor Unite, Francmasoneria, Sionismul (cu toate „ismele” lui: fascism, comunism, nazism, fabianism, socialism, etc.).

Serviciul Secret de Informaţii al Marii Britanii, CIA, KGB, Mossad etc., organizaţiile religioase, universităţile cele mai cunoscute (Harvard, MIT, Yale, Princeton, Oxford, Cambridge etc.), cea mai mare parte din economia mondială (fabrici, uzine electrice, petrolul, gazele naturale, mineralele, energia nucleară, etc.), 90% din mass media mondială, traficul de droguri etc., etc.

Banca Angliei, Federal Reserve Sistem (USA), Bank of International Settlements, Banca Mondială, IMF, American Express, Banca Hong Kong, Banca Shanghai, cele mai mari bănci japoneze, Banca Comercială Italiană, Banca Ambrosiano, Banca Olandei, Banca Columbiană, BCCI, BNL, Banca Naţională Mexicană, Banca Irlandei, Banca Scoţiei, Banca Canadei, Banca Franţei, Băncile din Elveţia, precum și alte mii de bănci în diferite ţări mari și mici controlează toată sau aproape toată activitatea bancară din lume, supravegheate și controlate atent de Conspiraţia Satanei. Aurul, argintul, platină, diamantele, titanul, cuprul, minereul de fier, uraniul, precum și alte vreo sută de diferite minerale din Africa, Australia, Europa, Asia, America sunt controlate de Conspiraţia Satanei. Numai Harry Oppenheimer, magnatul mineralelor din Africa de Sud, controlează peste 30% din producţia mondială. Băncile de investiţii și asigurări, unele dintre ele mai puternice decât cele mai mari bănci obișnuite, că Assicurazzioni Generali of Venice, Riunione Adriatica di Scurta, Star Group, Aetna, Prudenţial, Allstate etc., etc. controlează toată activitatea economică mondială. Recentul scandal din Statele Unite, provocat de fraudele de la băncile „Saving & Ioan” au costat peste 200 de miliarde de dolari. Toţi acești bani au fost plătiţi de buzunarele contribuabililor americani. Fraudele de miliarde de dolari făcute la bursa de schimb din New York, de firmele Drexel Burnham Lambert, Salomon Brs., etc., au fost plătite tot din buzunarele muncitorilor americani. De

remarcat este faptul că un singur funcţionar, Michael Milken, care era plătit cu 500 milioane de dolari pe an, a mai furat peste două miliarde în trei ani.

Un salariu de 500 de milioane de dolari nu-i ajungea săracului băiat, care n-avea nici măcar nevasta sau copii să-i plângă de foame! Care credeţi că i-a fost pedeapsa? Să despăgubească păgubașii cu 600 de milioane de dolari care, după vreo doi ani de tratative, au scăzut cu 250 de milioane. Nu este prea rău, dacă aparţii Conspiraţiei Satanei. Marile companii „multinaţionale”, că IBM, AT & T, ITT, Raytheon, Halliburton, Textron, Royal Dutch Shell, Bendix, Atlantic Richfield, British Petroleum, Lehman Brothers, radio și televiziunea (ABC, NBC, CBS, BBC, Cable Sistem, etc.), Westinghous, General Motors, Ford, Chrysler, General Electric, AEG etc., etc., aparţin Conspiraţiei Satanei.

Personalul de conducere al acestor companii este plătit cu un salariu de milioane de dolari pe an. Salariul celor de la televiziune variază de la un milion de dolari pe an, pentru cei care lucrează doar vreo 5 minute pe zi, la zeci de milioane pentru cei care lucrează de la o oră în sus. Nu este prea rău să te bucuri de încrederea Conspiraţiei. Da, dar pentru aceasta trebuie să aparţii francmasoneriei din care sunt recrutaţi 99% din angajaţii televiziunii. Restul de 1% (negri, chinezi, etc.) sunt îndoctrinaţi ani de zile și obligaţi să treacă în rândul acestei organizaţii.

Una dintre cele mai bănoase surse de venituri ale Conspiraţiei Satanei este traficul de droguri. De la Hong Kong la New York, din Medellín la San Francisco, din Burmă la Paris, de la triunghiul de aur la poarta de aur, toate drumurile sunt controlate de Conspiraţia Satanei. Tineretul tuturor ţărilor, dar mai ales tineretul ţărilor occidentale este intoxicat în masă prin consumul de opium, cocaină, marijuana și al altor substanţe halucinogene, unele artificiale care sunt mult mai periculoase și dăunătoare decât produsele derivate din plante naturale. British East India Company (BEIC) care a început exploatarea opiumului din India din regiunile Benares și

Bihar ale bazinului răului Gange cu secole în urmă, a deschis pieţele de consum din Shanghai și Canton, iar încetul cu încetul din întreaga China. Bieţii chinezi, săraci și flămânzi, îşi „îndulceau” viaţa cu o pipă de opium pentru care plăteau nu numai cu ultimii lor bani, dar și cu viaţa. De-a lungul anilor, producţia de opium s-a mutat de pe valea Gangelui pe valea lui Chang-jang, Huanghe, Xijiang în China, în Burmă și Thailanda formând aşa-zisul triunghi de aur. Apoi s-a extins în Iran (Golden Crescent), Pakistan, Turcia și Liban formând un al doilea „triunghi de aur”. Cocaină produsă în America Latină (Perú, Ecuador, Bolivia, Columbia) a diminuat în ultimul timp în consumul din Statele Unite, preferinţele tineretului american îndreptându-se spre heroina extrasă din opium care le da stări halucinatorii și excitaţii mai mari și un somn cu vise de coșmar mai îndelungat. Traficul de droguri este o afacere mult mai mare și mai profitabilă decât extracţia de petrol, de gaze naturale, exploatările minelor de aur sau producţia de armament. Ea aduce în fiecare an sute de miliarde de dolari în buzunarele membrilor Conspiraţiei Satanei. Băncile care finanţează această operaţie uriașă sunt cunoscute în toată lumea. Sunt cele mai mari bănci mondiale din Shanghai, Hong Kong, Panamá, Elveţia, America, Anglia, etc. Contrar tuturor celor scrise prin ziare, sau „divulgate” pe undele de radio și televiziune, afacerile drogurilor nu sunt atât de periculoase... pentru cei care „lucrează” în cadrul Conspiraţiei Satanei și respectă regulile ei de joc. Aţi citit probabil că președintele Bush în „efortul” depus de a paraliza traficul de droguri din America Latină în Statele Unite a invadat Statul Panamá, a ucis peste opt mii de panamezi și a răpit pe generalul Manuel Noriega, președintele ţării. Sunt sigur că povestea cu intenţia lui Bush de a proteja tineretul american împotriva consumului de droguri n-au crezut-o nici copiii de grădiniţă. Realitatea este că Pablo Escobar, șeful suprem al cartelului Medellín a încercat să „tragă o cacealma” Conspiraţiei Satanei. Deoarece el lucra prin Fidel Castro și Panamá, Bush a primit ordin să-i facă cadou

lui Noriega un pașaport care să-l ducă pe lumea cealaltă. Din fericire, generalul a fost prins viu și adus în Statele Unite pentru a fi judecat. Nu i s-a putut găsi nicio vină. Atunci s-a apelat la infractori panamezi și columbieni condamnaţi pentru trafic de droguri care-și executau sentinţele în închisori din Statele Unite. Li s-a promis reducerea pedepselor și au fost aduși în faţa tribunalului să facă declaraţii împotriva lui Noriega. Ironia este că agenţi ai FBI, CIA și ai de-a din Statele Unite au declarat că generalul a colaborat cu ei împotriva traficului de droguri al cartelului Cali condus de fraţii Ochoa și Nicolas Ardito Barletta. Cum însă Pablo Escobar și cartelul Medellín căzuse în dizgraţia Conspiraţiei Satanei și trebuia înlocuit cu cartelul Cali al fraţilor Ochoa, Noriega a trebuit să fie sacrificat împreună cu opt mii de suflete nevinovate și pagube de miliarde de dolari și condamnat… pentru trafic de droguri.

Ţelul final al Conspiraţiei Satanei, ceea ce urmărește și Francmasoneria de toate culorile este un singur Guvern Mondial, desființarea frontierelor și reducerea populaţiei doar la un miliard de oameni. Nu vor mai fi clase sociale ci doar sclavi și stăpâni. Stăpânii vor face parte din Guvern pe viaţă, iar după moartea lor, locurile vacanţe se vor completă de succesorii ereditari. Un fel de sistem feudal din Evul Mediu sau un procedeu „comunist” mai apropiat de zilele noastre. Cine crede însă în mod naiv că sub „comuniști” a băut paharul amărăciunilor până la fund și a avut parte de toate grozăviile și bestialităţile Conspiraţiei Satanei se înșală amarnic. Ce s-a suferit sub „comuniști” este aproape egal cu zero în comparaţie cu ce se va suferi sub un singur Guvern Mondial. „Comuniștii” abia dacă au omorât câteva zeci de milioane de oameni nevinovaţi cu metode mai mult sau mai puţin îngrozitoare și inumane. Când săreau peste cal și mutilau victimele tăindu-le limbile, urechile, nașul său le scoteau ochii (așa cum s-a întâmplat cu peste două milioane de femei, copii și oameni bolnavi omorâţi de Khmeri Roșii și de Pol Phot) se găseau întotdeauna oameni apăruţi din senin care să condamne cu

jumătate de gură aceste atrocităţi prin ziare marginale sau pe undele vreunui post de radio uitat de Dumnezeu pe meleaguri neospitaliere. Când la Canalul Morţii din România oamenii mâncau iarbă, rădăcini de buruieni, șoareci sau rame vii ca să supravieţuiască, se găseau temerari care să facă grevă foamei în speranţa că atitudinea lor va avea un ecou la Societatea pentru Drepturile Omului. Societate, pe care înfometaţii și schingiuiţii o bănuiau că există.

Această speranţă îi mai ţinea în viaţa o zi, o săptămână sau poate luni de zile până le venea și lor rândul. Sub un singur Guvern Mondial format din conspiratorii francmasoni care nu vor mai avea ochi să vadă și urechi să audă, sărmanilor înfometaţi de mâine nu le va mai rămâne decât să șoptească descurajaţi odată cu Dante, „Lasciate ogni speranza, voi ch entrate”.

(„Lăsaţi orice speranţă, voi cei care intraţi aici.”)

Unui prieten care, deși este un om inteligent, îi este greu sau are dificultăţi să înţeleagă cum va putea „Conspiraţia Satanei” să extermine mai mult de cinci miliarde de „mâncători nefolositori” (cum a botezat Conspiraţia „surplusul” de oameni) într-un timp atât de scurt, i-am făcut un calcul după statisticile „oficiale” (care dezinformează publicul, arătând un număr mult mai mic de cazuri de SIDA decât sunt în realitate) că până în anul 2050 vor muri de această teribilă plaga două miliarde și jumătate de bărbaţi, femei și copii. Șansele sunt că vor muri mult mai mulţi, pentru că oamenii conspiraţiei din guvernele ţărilor afectate sunt interesaţi să nu ia deloc măsuri împotriva abuzurilor, neglijentelor sau infectărilor intenţionate. În San Francisco, de exemplu, un homosexual care știa că este bolnav de SIDA a „donat” sânge pentru transfuzii de 23 de ori până a fost descoperit. Întrebat de ce a făcut-o, a răspuns că avea nevoie de bani. (Pentru fiecare „donaţie” se plătește o sumă mică de bani). Nu s-a luat nicio măsură împotriva lui. Mass media a tratat cazul că un simplu fapt divers. În Franţa s-a judecat recent cazul unor persoane oficiale: dr. Michel Garretta, dr. Jean-Pierre

Allain, director și respectiv asistent director al Centrului Naţional de Transfuzie de sânge, Jacques Roux, fost director general al Sănătăţii și Robert Netter, fostul șef al Laboratorului de Sănătate Publică, pentru că au autorizat în anul 1985 distribuţia de sânge, știind că sângele respectiv era contaminat cu virusul SIDA. S-a stabilit că numai în perioada de cinci luni de când se găseau aparate de control al virusului au fost infectate 1506 persoane dintre care 256 muriseră deja la data procesului. Dacă se aplică coeficientul de răspândire al virusului, care este 15 obzăz2 se ajunge la zeci de mii de persoane infectate cu acest virus mortal. Cazul s-a judecat de către un tribunal de mică importantă care se ocupă cu delicte minore. Judecătorul a spus că nu-i poate judeca pe inculpaţi pentru delictul de otrăvire, fiindcă nu există intenţia de crimă. Tot în America, zeci de mii de „refugiaţi politici” din Haiti, din care 20% sunt infectaţi cu SIDA sunt primiţi în Statele Unite pentru ca să nu se facă discriminare împotriva negrilor. (Locuitorii din Haiti sunt în proporţie de 95% negri proveniţi din Africa). Mass media americană face o propagandă susţinută pentru primirea acestor negri. S-au prins bolnavi de SIDA care, în disperare, musca la întâmplare pe strada femei, copii, pe oricine că să-i infecteze cu acest virus. Mass media le ia apărarea, ca fiind bolnavi mintal și cauta să diminueze acţiunea lor, „asigurând” pe cei mușcaţi că nu au de ce să se teamă. O studentă din New York s-a dus în vacanţa de vară la Miami. Acolo a cunoscut un alt student cu care a avut relaţii de dragoste.

La despărţire pe aeroportul din Miami, studentul i-a făcut cadou o mică cutioară înfășurată frumos în hârtie colorată și legată cu o panglică colorată. Când fata a desfăcut cutia în avion, înăuntru era un mic sicriu de lemn și un bileţel pe care scria: „Dacă n-ai avut SIDA, acum ai!”

Virusul SIDA a fost făcut prin manipulări genetice criminale în laboratoarele sovietice din Berlinul de răsărit prin combinaţia dintre virusul de leukemie de la bovine și virusul visna de la ovine. El nu provine din maimuţele

africane așa cum propaganda oficială ne-a lăsat să înţelegem. El a fost introdus ca „din greșeală” în vaccinul contra vărsatului cu care s-au injectat popoarele din Africa Centrală pe la începutul anilor ’70 de către Organizaţia Mondială a „Sănătăţii”. Una din versiunile semioficiale este că prezenţa virusului în vaccinul de vărsat s-ar putea să fie accidentală. Când se colectează vaccinul vărsatului, vaca este înghesuită într-o boxă foarte îngustă a grajdului ca să nu-și poată linge și contamina regiunea burţii.

Burta vacii este bărbierita și răzuită până sub piele, vaccinul de vărsat este strecurat în suprafaţa răzuită și lăsat acolo o perioadă de timp până se formează o crustă. Apoi se răzuiește din nou burta vacii, se colectează părticelele de crustă, se usucă și se prepară pentru a face din ele vaccinul contra vărsatului.

Surse semioficiale cred că unele dintre vaci ar fi putut fi contaminate cu virusul de leukemie, ceea ce este extrem de rar. Aceleași surse răspândesc informaţia că prin 1981 s-a descoperit că lichidul extras din fetusul unor vaci a fost contaminat cu virusul bovin „visna”. Aceasta înseamnă că n-a fost contaminată numai vaca, ci și ambianţa în care au crescut culturile de ţesuturi, pentru că lichidul extras din foetusul vacilor este la fel cu hormonii umani. Aceste culturi de ţesuturi au fost răspândite în lumea întreagă. Cum rămâne însă cu celălalt virus din ovine, care face parte integrantă din virusul SIDA? Cu același vaccin au fost injectaţi și câteva zeci de mii de muncitori haitieni care lucrau în Africa. Tot „din greșeală” se pare că a fost introdus și în vaccinul contra hepatitei cu care au fost injectaţi homosexualii din San Francisco, Los Angeles și New York. Brazilia este într-un pericol chiar mai mare decât ţările africane. Pe lângă faptul că în aceeași perioadă Organizaţia Mondială a „Sănătăţii” a condus experimentări cu vaccinul cu vărsat pe o scară largă în toate colţurile ţării, Brazilia a importat sângele necesar transfuziilor din Africa Centrală. La sfârșitul anului 1991 erau infectaţi cu virusul SIDA peste 75 de milioane de bărbaţi, femei și copii numai în continentul african. Cine

știe câte zeci de milioane sunt infectaţi în celelalte continente? Este imposibil de făcut un vaccin împotriva SIDA fiindcă fiecare bolnav din cei infectaţi până acum a avut un virus diferit. N-au fost nici măcar două cazuri de SIDA care să aibă același virus. Fiind o combinaţie între virusul de leukemie din bovine și virusul visna din ovine, cromozomii virusului de SIDA conţin aproximativ 9.000 diferite perechi de bază. Fiecare pereche de bază are patru alegeri, ceea ce înseamnă că sunt 9.000 x9.000 x9.000 x9.000 diferiţi viruși de SIDA. Fiindcă ei sunt atât de diferiţi, este imposibil să se facă un vaccin care să prevină aceasta plagă mortală. Virusul vărsatului sau variolei, al parotiditei epidemice sau oreionului, al vărsatului de vânt sau varicelei, al pojarului, etc., sunt viruși stabili. Cum erau acum o mie de ani, la fel sunt și astăzi. Virusul SIDA se adaptează ţesutului în care a pătruns și crește, reacţionează și se individualizează ca să se potrivească structurii fiecărui individ. De aceea nu s-au găsit nici măcar două cazuri care să aibă viruși la fel. Conspiraţia Satanei are însă deja medicamentul care vindeca SIDA din ziua când a infectat vaccinul de vărsat și hepatită. Nu-l va întrebuinţa și nu îl întrebuinţează decât atunci când membrii ei se îmbolnăvesc sau se vor îmbolnăvi. Speranţele oamenilor de rând sunt în cercetările particulare care se fac de către medici de inimă că dr. Strecker, dr. Royal Rife, Walter Russel, Antoine Priore și alţii și care au semne încurajatoare de succes, dacă nu vor fi sabotaţi în încercările lor de către oamenii Conspiraţiei. Ceea ce se știe până acum oficial este ca vindecarea bolnavilor de SIDA se va putea face și cu ajutorul undelor electromagnetice și vibraţiilor undelor de lumină.

Restul „mâncătorilor nefolositori”, cum sunt botezaţi cei peste un miliard, de către membrii Conspiraţiei Satanei, vor fi exterminaţi de războaie etnice și civile (care vor fi instigate și încurajate de membrii conspiraţiei), de foamete, de alte boli molipsitoare, de crime și răzbunări rasiale, precum și de limitarea numărului de doi copii de

familie. În Statele Unite proiectul „reducerii” populaţiei a fost încredinţat lui Cyrus Vance care l-a conceput sub titlul „Global 2000 Report” și a fost aprobat de către Jimmy Carter când era președintele Americii și de Edwin Muskie, Secretarul de Stat.

În conformitate cu acest raport, populaţia de astăzi a Statelor Unite (care crește anual cu zece milioane – cinci milioane fiind imigranţi ilegali) va trebui să fie redusă până în anul 2050 la o sută de milioane.

Deși pregătirile pentru Un Singur Guvern Mondial au fost puse în aplicare de la începutul secolului, mai sunt totuși o mulţime de lucruri de făcut. Biserică „mondială” (sub Guvernul Mondial va exista o singură biserică și o singură religie) nu este încă „așezată” pe temeliile ei. Consiliul Mondial al Bisericilor, organizaţia care raportează direct lui Royal Institute for International Affairs „a tergiversat inadmisibil programul ei”, spune un raport critic. Distrugerea naţionalismului, a patriotismului, a spiritualităţii autentice și a culturilor etnice nu s-a făcut în ritmul propus. Controlul popoarelor și al indivizilor este încă departe de a fi realizat conform indicaţiilor și directivelor date de Zbigniew Brzezinski în cartea „The Technotronic Era”. Desindustrializarea Americii nu s-a făcut în ritmul propus. S-a început mai târziu (abia pe la începutul anilor ’70) cu distrugerea industriei oţelului care este aproape realizată, dar derivatele oţelului – automobile, avioane, utilaje de tot felul, articole casnice, etc., mai au mult până când vor fi reduse la nivelul prevăzut de Conspiraţia Satanei. Doar industria computerelor (calculatoarelor) a fost aproape complet transferată altor ţări (Japonia, Taiwan, Koreea de Sud, etc.) precum și energia nucleară (bazată pe fisiune stopată). Nu s-au paralizat însă complet lucrările în domeniul energiei nucleare bazate pe fisiunea atomului (combinarea prin topire a atomului de tritium). Multe ţări au rămas în urmă cu legalizarea drogurilor, a pornografiei, a căsătoriilor aberante dintre homosexuali, etc.

Nu s-a insistat îndeajuns în demoralizarea clasei

mijlocii prin șomaj masiv, conform directivelor Clubului de la Roma. În aceste directive sunt specificate repercusiunile unui șomaj excesiv prin consum de alcool, droguri, destrămarea familiilor, crime, furturi, etc. În Statele Unite acest program se cunoaşte sub numele de „The Aquarium Conspiracy" elaborat de profesorul Willis Harmon de la Stanford Research Institute la ordinul lui Tavistock Institute of Human Ralations. Nu s-au introdus, în special în America, destul de multe culte „religioase" și secte criminale de tipul „reverendului" Jim Jones care a ordonat „sinuciderea" tuturor credincioșilor cultului, vreo 990 la număr; de tipul „reverendului" Moon, care conduce o biserică universală de integrare a raselor. (În America a avut loc nu demult ceremonia căsătoriei în aceeași zi a 2200 de perechi de rase diferite, încrucișate sub auspiciile lui Moon). Nu s-a insistat îndeajuns în dezvoltarea religiei creștine fundamentaliste (Judeo-Christianity) care urmează să debusoleze complet credincioșii, reliefând preferinţele lui Dumnezeu pentru „poporul ales" și pentru reîntoarcerea lui în Israel. De asemenea, nu s-a avansat îndeajuns cu trecerea mahomedanilor la „religia" musulmană fundamentalistă (un fel de creștinism fundamentalist, care evidenţiază superioritatea Sionismului) și la cultul Frăţiilor Islamului. Nu s-a deteriorat îndeajuns de repede învăţământul din școlile americane. Mai sunt încă foarte mulţi elevi care, la terminarea liceului, știu să citească și să scrie.

Concluziile extrem de secrete ale acestui raport care analizează succesele și insuccesele Conspiraţiei Satanei de a pregăti cât mai repede terenul pentru un singur Guvern Mondial, așa cum vrea Francmasoneria, recomanda diferitelor organizaţii și societăţi din ierarhia Conspiraţiei printre care se află toate lojile fragmasonice să accelereze traducerea în viaţă a sarcinilor care le revin. Raportul încheie cu constatarea tristă (din punctul de vedere al Conspiraţiei Satanei) că pământul care fusese planificat să treacă sub conducerea unui Singur Guvern Mondial în anul 2000, nu va putea deocamdată să facă acest ultim pas

decât cel mai devreme în anul 2050, aceasta pentru că imensa Conspiraţie nu a reușit să îndeplinească maleficele ei planuri în ritmul prevăzut.

Guvernul Mondial sprijinit îndeaproape de Francmasonerie va unifica în curând toate constituţiile și legile existente într-una singură. Aceasta va fi autoritatea supremă a tuturor ţărilor care au existat înainte de „unificare”.

Nu vor mai exista frontiere. Va fi o singură poliţie și o singură armată. Niciun „cetăţean al lumii” nu va mai avea dreptul să poarte arme. Armele se vor confisca și cine le-a găsit că nu le-a predat va fi condamnat „pe viaţă” la muncă forţată în lagărele de concentrare care se vor înființa în anumite regiuni neospitaliere. Cei care vor denunţa pe rebeli, oameni cu „idei învechite” care se opun regimului, sau pe cei care încearcă să saboteze Guvernul Mondial vor fi recompensaţi. Cei găsiţi vinovaţi sau cei ce nu vor denunţa pe vinovaţi, vor fi aspru pedepsiţi. Vi se pare familiar textul acesta cu cel din 1945 – 1950 când „comuniștii” au pus în aplicare o parte din programul Conspiraţiei Satanei? Ce s-a petrecut atunci a fost floare la ureche. Nu uitaţi că „comunismul” a fost doar o verigă lansată și susţinută de Francmasonerie în lanţul ierarhic al Conspiraţiei Satanei. Conducătorii „comuniști” raportau Organizaţiei Francmasonice Mondiale care, la rândul ei, raporta altor trei sau patru organizaţii ce există pe scara ierarhică a Conspiraţiei. Pătimirile generaţiilor viitoare o să ne facă pe noi cei ce am cunoscut aceste planuri diabolice și nu i-am prevenit la timp să ne răsucim de durere în morminte.

Va exista o singură biserica ce vă aparţine Guvernului Mondial. Dogma malefică religioasă, care va cuprinde Satanismul, Luciferianismul și Magia Neagră a Iluminismului lui Adam Weishaupt va sta la baza slujbei din biserică mondială. Creștinismul, Mahomedanismul, Budismul, etc., vor fi religii interzise, de domeniul trecutului. Nu vor mai exista libertăţi individuale, partide politice, etc. Şi nu vor fi tolerate niciun fel de concepţii de

libertate, justiţie sau rasiale. Numai pronunţarea originii etnice a unei persoane va fi considerată o crimă și pedepsită foarte grav. (Astăzi în America oamenilor le este frică să pronunţe cuvântul „evreu” sau „francmason”). Fiecare persoană va fi îndoctrinata cu ideea că este o creaţie a Guvernului Mondial și ca atare guvernul poate dispune după bunul său plac de viaţa fiecăruia. Fiecare nou născut va fi înfierat cu un număr pe piept, număr ce va folosi ca modalitate electronică de identificare toată viaţa. Acest număr va fi introdus apoi într-un computer uriaș care va ţine evidenţa tuturor cetăţenilor de la naștere până la moarte. Computerul va fi la sediul NATO în Bruxelles la dispoziţia tuturor agenţilor și serviciilor secrete care au nevoie de aceste date personale ale indivizilor.

Nu va mai există căsătorie, cel puţin așa cum o știm noi. Copiii vor fi luaţi imediat după naștere de guvern, că ouăle din cuibar, spre a fi crescuţi în spiritul și ideologia guvernului. Contactul sexual va fi atunci obligatoriu pentru tinerii care ajung la vârsta de 20 de ani. După ce femeia va avea doi copii, ea va fi apoi sterilizata. Pornografiile de tot felul, inclusiv cele ale homosexualilor și lesbienelor vor fi momentele de recreaţie pentru sclavii-cetateni ai secundei clase (al clasei „oamenilor de rând”). Vor fi, de asemenea, baruri de stat unde se vor vinde în mod liber droguri. Cetăţenii vor fi drogaţi chiar și fără știrea lor cu droguri care să le distrugă personalitatea și forţa caracterului, făcându-i să fie supuși, blânzi ca mieii.

(Așa cum ne puneau nouă în „cafeaua” din orz Talpa Iadului, și în toate Jilavele, Aiudurile și Gherlele suferinţelor românești). În felul acesta oamenii vor fi aduși la starea de animale, vor fi ușor de condus, de manipulat și de stăpânit. Dacă totuși se vor găsi unii care să se împotrivească într-un fel sau altul regimului, vor fi repede condamnaţi foarte sever și trimiși la muncă forţată, care se va numi „voluntară”, în lagărele de exterminare din regiuni total neospitaliere că Siberia, Antarctica, pustiul Sahara, etc. Dacă cei vinovaţi nu vor putea fi găsiţi de către autorităţi, un membru din familie va face pedeapsa în locul

celui căutat. Dacă după terminarea pedepsei condamnatul mai este încă în viaţă, cazuri foarte rare probabil, va fi reintegrat în societatea sclavilor, fără drepturi însă. Va trăi ca un om mort printre vii. Toate drepturile, de a intra în barurile statului, de a viziona filme pornografice sau de a munci în profesia lui, îi vor fi negate. Va fi supravegheat tot timpul cu aparate electronice, i se va înregistra fiecare conversaţie și va fi arătat cu degetul oriunde va merge. Până ce rudele lui cele mai apropiate, prietenii din trecut, foștii colegi de școală și de lucru îl vor ocoli de teamă. El se va simţi mult mai rău decât un bolnav de lepră sau de febră tifoidă. Până la urmă va trebui să aleagă între sinucidere sau să ceară să fie trimis înapoi la lagărul de muncă forţată.

Din un miliard de oameni, populaţia viitoare a Guvernului Mondial, jumătate sau 500 milioane va fi formată din chinezi și japonezi. De-a lungul istoriei s-a constatat că aceste două popoare știu să se înregimenteze și sunt foarte disciplinate.

Restul populaţiei va fi formată din toate rasele pământului care va trebui să locuiască și să lucreze acolo unde va fi planificată. Fiecare fostă tara, precum și orașele care vor fi selecţionate să rămână, vor fi planificate cu numărul minim și maxim de locuitori. Dacă un oraș devine suprapopulat, o parte din locuitorii săi vor fi trimiși în regiuni subpopulate prin tragere la sorţi. Dacă populaţia mondială crește peste cifra de un miliard, oamenii bătrâni, bolnavi și nefolositori vor fi eliminaţi prin eutanasie. Nu va mai există niciun mijloc de transport particular. Automobilele, elicopterele, avioanele, etc. vor fi numai pentru stăpâni. Cetăţenii-sclavi vor avea la dispoziţie mijloace comune de călătorie. Nu vor mai exista bani. Toate tranzacţiile se vor face cu carte de credit ce va purta numărul fiecărui individ. O parte din punctele programului Guvernului Mondial fac parte din doctrina „comunistă”. Baronul Rothschild a plătit lui Marx sume uriașe pentru „filosofia” clasei muncitoare. Copiii „cetăţenilor lumii” vor studia în școală despre viaţa frumoasă și lipsită de griji pe

care au dus-o străbunicii lor în regimul „comunist” distrus atât de neașteptat de imperialiști. Lenin, Stalin și Marx vor fi din nou eroii umanităţii, ridicaţi de data aceasta pe piedestalul nemuritor al semizeilor.

Din Conspiraţia Satanei fac parte cam 300 de familii care sunt practic nu numai proprietarii tuturor bunurilor pământești dar și ale sufletelor oamenilor precum şi CRED EI) a viitorului acestei planete pe care trăim. Voi da în vileag doar câteva nume mai cunoscute ale acestor familii: Giovanni

Agneli, proprietarul fabricii Fiat din Italia; Miguel Alemán, fost președinte al Mexicului din 1946 la 1952; Baruch Bernard, „sfătuitorul” a trei președinţi ai Statelor Unite: omul cu cea mai mare influenţă în deceniile 20 la 60 ale secolului XX. A fost patriarhul Sanhedrinului și în consecinţă omul cel mai puternic din lume; Willi Brandt (numele adevărat – Herbert Ernst Karl Frahm) om politic socialist, fost cancelar al Germaniei Federale care a demisionat din post în 1974 din cauză că s-a descoperit că lucra cu spioni din Germania de Est; George Bush, fiul lui Prescott Bush, fost bancher și senator al SUA; Winston Churchill, fost prim-ministru al Angliei; Katherine Meyer Graham, mogul al mass mediei americane suspectata că și-ar fi asasinat bărbatul care în mod oficial s-a „sinucis”; familia Delanos, din care făcea parte soţia fostului președinte al Americii, Franklin Delano Roosevelt, faimoasa prin introducerea și controlul exercitat asupra opiumului în China în colaborare cu familia Astor (proprietara vestitului hotel Waldorf Astor din New York); familia DuPont, magnaţi ai petrolului și produselor chimice; Forbes, magnat al mass media și homosexual notoriu care și-a serbat ziua de naștere la vila lui din Maroc unde a invitat peste o mie de persoane cărora le-a plătit drumul cu avioane și elicoptere speciale. Petrecerea, la care a participat Kissinger, Liz Taylor, etc., etc., a costat câteva milioane de dolari; Lazard Frères, bancher și acţionar în Wall Street, Regele Haakon al Norvegiei; Averill Harriman, fost ambasador la Moscova; Milton Katz

de la Fundaţia Ford; Paul Hoffman, președintele celei mai mari companii de asigurare americane; Elizabeta a II-a, regina Angliei; Beatrix, regina Olandei în locul mamei sale, fostă regină Iuliana; Margareta, regina Danemarcei; familia Hohenzollern din care face parte și fostul rege Mihai I al României, care este și francmason; Aldous Huxley, scriitor american; Henry Kissinger (Hans Stern), agent al lui British Intelligence și KGB, omul care a făcut să curgă mai mult sânge decât hoardele lui Gingis Khan. Kissinger a ordonat asasinarea lui Aldo Moro, fostul prim-ministru al Italiei. Crimă făcută de Brigăzile Roșii, organizaţie la dispoziţia Conspiraţiei Satanei, a fost atât de brutală, încât a zguduit lumea de groază; Helmut Khol, cancelarul Germaniei; Walter Lippmann, faimos ziarist comunist american; Sol Linowitz, cel care a vândut Canalul Panamá în numele lui Carter lui Omar Torijos, președintele comunist al statului Panamá; Fran‡ois Mitterrand, președintele Franţei; John Morgan, bancher din familia cu același nume; Lord Louis Mountbatten, fost comandant al NATO, asasinat de brigăzile IRA; Harry Oppenheimer, magnatul aurului, platinei și diamantelor; Olof Palme, fost prim-ministru al Suediei, cunoscut mai ales prin transferarea articolelor americane de tehnologie superioară fostei Uniuni Sovietice. A fost asasinat de Conspiraţia Satanei când a încercat să se opună unor ordine; prinţul Ranier al Principatului Monaco din familia Grimaldi, familie care se secole se ocupă de traficul drogurilor din Orientul Mijlociu spre Europa de Vest. Când a încercat să-și oprească mai mult decât i se cuvenea, după trei avertizări de care n-a ţinut seama, Conspiraţia Satanei i-a asasinat soţia, Grace Kelley, fosta actriţă a Hollywood-ului „într-un accident de mașină”; David Rockefeller, bancher; Baron Rothschild (adevăratul nume al întemeietorului familiei este Meyer Amshel); George Schultz, fost ministru de externe al Statelor Unite; Ted Turner, proprietarul canalului de televiziune CNN și al altor canale prin cablu; Cyrus Vance, fost ministru de externe al Statelor Unite; S. Warburg bancher; Paul

Warnke, ambasador și negociator de arme; Caspar Weinberger, fostul ministru al Apărării Naţionale al Americii; Chaïm Weismann, președintele Organizaţiei Mondiale Sioniste.

CABALA ŞI MAGIA

FRAGMENTE DIN „CONSPIRAŢIA LOJILOR” DE TOMA PETRESCU, București 1941

Principiile masonice, fundamentele tainice ale francmasoneriei, sunt împrumutate din Vechiul Testament, Talmud și Cabala. Spre exemplu: Cabala a furnizat sceptrul lui Solomon, steaua lui David, simbolismul numerelor și tot astfel faimosul arbore al lumii, obârșia celor trei lumi masonice. (General Erich Ludendorff; Vernichtung der Freimaurerei durch Enthullung ihrer Geheimnisse. M□nehen 1927).

Întrucât Cabala, această filosofie religioasă a poporului iudaic, formează și filosofia francmasoneriei, vom urmări în continuare să vorbim puţin despre ea.

Kabala sau Cabala.

— Cuvântul neo-hebreu gabala (de la gibbel, a primi) înseamnă: receptare, primire a unei învăţături date, predate de cineva, ceea ce echivalează cu termenul „tradiţie”.

În afară de masonerie mai sunt și alte secte religioase deviate care îşi au originea în Cabala. În această privinţă Arhiereul Galaction Cordun are un valoros studiu intitulat: „Cum s-a manifestat iudaismul în propagandă adventistă”.

Este semnificativ că publicistul francez Denis Saurat, publică o serie de studii asupra poeziei filosofice moderne, sub titlul: „Literatură și Ocultismul” (ed. Rieder Paris 1929). La pag. 87 a acestui studiu există un interesant capitol „Cabala”, în care se învederează clar influenta iudaismului asupra gândirii laice contemporane.

...” În timpul Renașterii și în secolele următoare, Cabala se prezentă spiritelor europene printr-un echivoc. Ea atrage pe creștini pentru că este un curent izvorât direct din Vechiul Testament, pentru că e un comentariu

făcut de poporul ales (evrei) din cărţile sacre, încredinţate poporului ales (evreiesc) și cu aprobarea unora din Papi chiar s-a făcut acestui comentariu reputaţia că ar fi favorabil ideilor creștinismului. Pe de altă parte, Cabala poate servi de asemeni dușmanilor creștinismului: pentru aceștia, ea este „adevărata" explicaţie a doctrinelor Bibliei, iar după părerea acestora Creștinismul n-ar fi decât o deformare a Bibliei".

Iată cele 4 teme principale ale Cabalei (pag. 89):

1. Ideea că Dumnezeu e o putere inaccesibilă și că totodată El este materia Universală din care a fost făcută lumea;

2. Concepţia legii prezenţei ambelor sexe pretutindeni în creaţie după care, deci, orice lucru din existenţa este în același timp și masculin și feminin.

3. Ideea că în Dumnezeu și în orice categorie de fiinţe din Creaţie există simultan atât binele cât și răul.

4. Teoriile reîncarnării, speculate în faimoasa carte ebraică „Zohar".

Oare de ce au căutat francmasonii să influenţeze literatură și spiritele prin intermediul Cabalei? Răspunsul îl dă Saurat, în lucrarea amintită, pag. 179; pentru că „poezia filosofică" face o critică a religiei dintr-un punct de vedere legitim: cel artistic (pag. 182). Prin urmare, este evident că influenţa Cabalei tinde să slăbească religia creștină, iar maeștrii masoni licenţiaţi în Cabala și doctori în Științele Oculte, pervertesc astfel cu ușurinţă formaţia spirituală a creștinului prins în loja masonică și condus pe alte cărări decât cele ale Domnului (Dumnezeu). Nu este deloc întâmplător că sunt foarte mulţi masoni romani, licenţiaţi în Cabala și doctori în Științele Ermetice (Oculte), care în același timp sunt și conducători de loji masonice și teozofice, care departe de a se inspira din adevărurile eterne ale creștinismului, rămân sub puterea directă a Cabalei iudaice.

Cabala este o doctrină periculoasă, și prin aceea că derutează acţiunea rectilinie a facultăţilor umane prin erotism desantat și sexualitate.

Rezultatul studierii și aplicării Cabalei a dat naștere masoneriei, creându-se apoi subloji masonice mixte, în care se practică în modul cel mai degradant cultul Venerei… și chiar magia neagră, care este o caricaturizare a Sfintei Taine Euharistice.

Francmasoneria, pe lângă învăţăturile însușite din Cabala, îşi mai însușește învăţăturile din magia neagră.

Unul din marii maeștri ai magiei moderne, francmasonul Éliphas L,vy (preot catolic apostat) scrie în lucrarea sa: „Dogme et Rituel de la Haute Magie” Paris 1854: „Toate Asociaţiile Masonice datorează Cabalei secretele și simbolurile lor”.

Iar în „Manualele de Instrucţie Iniţiatică” francmasonul Osvald Wirth, în capitolul intitulat „Premiers elements de Philosophie initiatique”, reda câteva din învăţăturile ridicole și caraghioase ale magiei negre. Osvald Wirth, ca și fratele lui intru Lucifer, Éliphas L,vy, recunoaşte că:

„Simbolismul masonic concordă cu Cabala în ceea ce are esenţial”. Pag. 33)

Ca să cunoaştem în fond masoneria, trebuie să știm ce este magia, care este un element constitutiv ca și Cabala din filosofia francmasoneriei. Citind cartea lui Éliphas L,vy învăţăm că magia nu-i altceva decât o filosofie care cuprinde misterele religiilor păgâne din antichitate și se găsește în Cabala evreiască și în Talmud.

Lucrarea lui Éliphas L,vy – „Dogme et Rituel de la Haute Magie”, demonstrează că magia e constituită din mai multe părţi.

1. Prima parte e Știinţă celor douăsprezece Numere și a celor douăzeci și două de Litere ale alfabetului ebraic. Toate aceste semne grafice (inventate de oameni), au primit câte un simbol cabalistic și au fiecare o semnificaţie mai mult sau mai puţin abracadabranta. Până și Dumnezeu (Iehova, Marele Arhitect), când a creat Universul… s-a servit de semnele francmasonice, scrise pentru primele trei grade ale francmasoneriei: „Livre de l’Apprenti, du Compagnon, du Maître”.

Restul magiei e rezervat gradelor superioare din ce în ce mai iniţiate.

2. A doua parte a filosofiei diavolești e artă de a ghici viitorul, prin diverse mijloace ca: ghiocul, apă, drojdia de cafea, liniile mâinii (chiromanţia), somnambulism, etc. Şi mai ales prin „tarot” (adică prin cărţi de joc cu simbolistica magică). De altfel, în antichitate, preoţii templelor, augurii, auspicii, etc., aveau ca misiune să prevestească viitorul.

3. A treia parte este Astrologia – care dezvăluie soarta oamenilor, sau „horoscopul”, prin raportare la poziţia planetelor în momentul nașterii.

4. A patra parte a acestei ştiinţe oculte este Alchimia – care admite și astăzi ca elemente fundamentale ale Naturii: Pământul, Apă, Aerul și Focul.

Unul din scopurile Alchimiei era să transforme materia brută în aur pur.

5. A cincea parte e Necromanţia, sau evocarea morţilor – în locul cărora se prezintă adesea diverse spirite inferioare sau chiar malefice, care prezic Viitorul său descoperă ce ascund ei. Necromanţia se practică și astăzi în cadrul ședinţelor de spiritism.

6. A șasea parte e Magia Otrăvurilor, care prepara prafuri și băuturi fermecate că „aqua tofana”, ce produce o moarte rapidă.

7. A șaptea parte e Vrăjitoria, care constă în fabricarea unei păpuși de ceară – cu care se realizează aşa-zisa vrajă sau făcătura – și care îl reprezintă în mod analogic pe cel care urmează să fie vrăjit. Vrăjitorul ia această păpușă care urmează să fie vrăjită și – după ce o consacra Diavolului, prin evocări și formule magice – o înţeapă cu un ac, la nivelul inimii sau în pântece și, peste puţin timp, cel astfel vrăjit moare subit. În aceeași categorie intră de asemeni deochiul și Jetatura din Neapole, împotriva cărora poţi să te aperi prin talismane magice divine sau prin ruga sinceră către Dumnezeu.

8. La capătul acestei serii infame – care este departe de a fi completă – se afla Magia Neagră (goetia sau demonomantia). În Magia Neagră este evocata, prin

ceremonii infernale, Lucifer sau Satana care vine, când este astfel chemat și poate fi văzut, după cum afirma Éliphas L,vy: „Când chemi pe Diavol cu ceremoniile cerute, diavolul vine și îl vezi. Pentru ca să nu mori trăsnit la această apariţie, să nu devii cataleptic, sau idiot, trebuie să fii chiar nebun”.

„Dar, când nu ești nebun, ca să reziști prezenţei Satanei și să nu mori sau să nu-ţi pierzi mintea, trebuie să fi căpătat gradul cel mai înalt al iniţierii masonice, adică să fii un adevărat mag, paladist”. (Comentariu făcut asupra magiei de prof. Dr. N. Paulescu în Buletinul Anti-Iudeo-Masonic, pag. 80 – 81, 1930).

Pentru cercetări mai amănunţite despre Magie, sugerăm să fie utilizate informaţiile mai ample ce există în lucrarea: „La Magie” (Paris 1927), scrisă într-un mod perfid de un francmason, Dr. J. Maxwell.

De la studiul Cabalei și al Magiei, facem acum o mică incursiune în esenţa simbolurilor masonice:

Sorţul de piele masonic, pe care și-l pune masonul în faţă, reprezintă amintirea sortului zidarilor din Evul Mediu. Masonii leagă originea sortului de partea veșmântului marelui Preot, destinat să-i ascundă goliciunea atunci când urcă treptele altarului. (Exod cap. 20 vers 26); în termeni mai preciși el corespunde indispensabililor de in după prescripţia din „Exod” (cap. 28.V.49) cu care marele Preot iudaic trebuie să-și acopere partea de la șale până la coapse. El semnifica, de asemenea, un fel de circumcizie simbolică în ceremonia în care omul incult (piatra brută) este supus „artei regale” pentru a se transforma într-un om desăvârșit (simbolizat de piatră cioplită). Atunci omul, după cum zice „Deuteromul” cap. 10, este circumcis în inima sa și nu i se înţepenește deloc grumazul său. Oamenii astfel fasonaţi scapa de măsură comună și se aşază într-o categorie excepţională. La acest grad el trebuie să posede, pentru a fi recunoscut că francmason, un întreg sistem de semne convenţionale. Acestea sunt semnele masonice propriu-zise – sau ceea ce se numește în mod popular secretele

masonice (Buletinul Anti-ludeo-Masonic, Ludendorf în lupta cu Masoneria).

Pe lângă circumcizia simbolică mai există și o circumcizie reală în masonerie. Acest fapt poate provoca senzaţie, dar este totuși un fapt real: francmasonii de grade superioare se circumcid. Unii din masonii noștri care au fost identificaţi ca circumciși au afirmat că au avut fimoza... Odată integraţi în spiritul fragmasonic, membrii masoneriei devin automat membri ai

„Alianţei Universale a Masonilor".

Fostul secretar general al masoneriei franceze, Jean Bidegain, confirma această afirmaţie care ar părea de domeniul fanteziei: „Francmasonii de la gradul 18 în sus devin membri ai eAlianţei Universale a Masonilor-".

Care este scopul „Alianţei Universale a Masonilor"? „A ridica

Ierusalimul deasupra Tronurilor, Papilor, Patriarhilor și Împăraţilor".

(Disraeli: Conigsby pag. 138).

Iată cum francmasonii iudaizaţi, devenind până la urma unelte oarbe, lucrează la nimicirea creștinismului și la înălţarea iudaismului.

Mai reproducem un document din lucrarea „L'Ennemie Sociale" a fostului mason de grad. 33, fost inspector al masoneriei universale, Paul Rosen: „Să ne fie permis, în fruntea acestei cărţi, a-i preciza caracterul. Literatura anti-masonica, în momentul de faţă, cuprinde un număr considerabil de lucrări foarte remarcabile. Toate au o trăsătură comună: dezvolta vederile personale ale autorului asupra francmasoneriei, sprijinind această opinie prin documente mai mult sau mai puţin importante.

Noi avem pretenţia de a fi arătat o nouă cale, de a fi dezvăluit un nou plan de campanie acelora care apără ordinea socială creștină. Noi am urmat cuvânt cu cuvânt Sfatul atât de limpede formulat de Sanctitatea Sa Papa, Leon

XIII, când a scris în enciclica „Humanum Genus": eÂndepărtaţi masca în spatelecarea se ascunde

francmasoneria pentru că ea să fie cunoscută așa cum este în realitate-. Și pentru a ne supune acestei auguste invitaţii, noi am forţat Masoneria să se arate, să se expună ea însăși în nuditatea ei rușinoasă și monstruoasă. În acest scop am adunat documentele oficiale cele mai incontestabile, începând de la cercurile conducătoare și personalităţile care guvernează Francmasoneria, grupându-le astfel încât orice comentariu pare de prisos, iar opinia asupra sectei satanice, în loc să rămână numai a publicistului devine ei pso facto- a oricărui cititor de bună credinţă.

Într-o primă lucrare, intitulată „Satana și Compania”, am studiat învăţămintele periculoase ale francmasoneriei și am urmărit educaţia progresivă a adepţilor săi. Astăzi urmărim să examinăm pe sectari la lucru și am hotărât să facem lumină asupra maşinaţiilor lor negre. Ne-am propus a nu face să figureze, în paginile ce urmează decât documente oficiale de o autenticitate indiscutabilă; concluziile puse vor apărea de neînlăturat pentru toţi aceia pe care nu-i orbește pasiunea contra religiei. Să rezumăm în puţine cuvinte preliminare, obiectul și planul acestui nou studiu:

e pentru a distruge ordinea socială, stabilită de Dumnezeu în lume, Satana a instituit o Asociaţie a cărei adevărata firma socială, menţinută secretă, este „Satana și Compania” a cărui denumire mărturisită este: Francmasoneria. Aceasta asociaţie, înfiinţată pentru distrugerea ordinii sociale număra astăzi (anul 1890) în lumea întreagă 156.000 ateliere de lucrare satanică numite loji, în care marele șef Satana, face să lucreze contra societăţii creștine: 25.875.000 oameni, care se intitulează francmasoni și 2.850.000 femei numite surori masonice. Finanţele acestei puternice Asociaţii care e de peste 28 milioane agenţi de satanizare, au în fiecare an o mișcare efectivă de 3 miliarde franci aur.

Lucrările sale se săvârșesc pentru „Gloria și sub auspiciile D… G „A… D… U… litere fatidice, care pentru profanii masoni, naivi, înseamnă: „Du Grand Arhitecte de

l'Univers" (Al Marelui Architect al Universului) iar pentru cei iniţiaţi se traduce prin cuvintele: „De la Grande Association Distructive Universelle" (a Marei Asociaţii de Distrugere Universală).-

Spre a putea aduce o judecată imparţială și motivată asupra acestei asociaţii vom arăta francmasoneria la lucru în Franţa, în Belgia și în Italia; o vom arăta în plină ei acţiune distructivă, în plinul ei învăţământ corupător. Acţiunea sa distructivă este de factură politica și se exercita în special în Franţa și în Belgia.

Învăţământul sau corupător este Anti-Religios și răspândit în Franţa, în Belgia, în Italia și în lumea întreagă. Anarhista în Franţa și în Belgia, atee în Italia, iată ce este francmasoneria universală în Europa sub direcţia D.S. de la Berlin.

Am scris iniţialele masonice D.S. care pentru evulgum pecus- al francmasoneriei, (aceste litere) înseamnă „Directorat Suprem". Pentru marii iniţiaţi, însă, aceste două litere D.S. Între care este încadrată deviza masonilor conducători eDeus Meumque luș- ea simbolizează următoarele:

— Impunerea (simbolizata prin cuvântul luș), a principiilor masonice, mai întâi familiei, apoi naţiunii și în cele din urmă întregului glob pământesc, spre a ajunge a le înrădăcina în toată omenirea.

— Distrugerea (simbolizata prin cuvântul Deus) a religiei, a autorităţii, a moralei. Distrugerea religiei în familie; distrugerea autorităţii în sânul naţiunii; distrugerea moralei în omenire.

— Materializare (simbolizata prin cuvântul Meum), prin corupţie

(adevăratul sens al cuvântului „Materializare a conștiinţei, a învăţământului, a Statului.")

Aceste cuvinte (Impunere, Distrugere, Materializare) înseamnă pentru

Marii iniţiaţi satanici, că trebuie:

1. Să impună distrugerea oricărei religii în familie prin coruperea conștiinţei;

2. Să impună distrugerea oricărei autorităţi în naţiune, prin corupţia învăţământului;

3. Să impună distrugerea oricărei morale în omenire prin corupţia Statului;

Pentru gânditori, pentru oamenii cumpătaţi, aceste două litere D.S., care de două secole joacă un rol atât de mare în istoria universală înseamnă, deci: „Dezorganizarea Satanică" a familiei, a naţiunii și a omenirii, reprezentate prin cele trei puncte… care le urmează".

Există francmasoni romani care în corespondenta lor particulară semnau, punând la sfârșitul numelui trei puncte… fără ca să le fi știut semnificaţia.

Originea Francmasoneriei

Sunt mai multe ipoteze asupra începutului masoneriei. Istoricește se poate afirma că francmasoneria există sub forma sa actuală de la 1717. În această epocă, mai multe loji engleze s-au reunit la Londra și au fondat „Marea Lojă din Anglia". James Andréson a fost însărcinat cu redactarea definitivă a Constituţiilor masonice. Lucrarea sa a apărut în 1723 și a servit drept bază la toate Constituţiile masonice actuale. Născută în Anglia, francmasoneria, n-a întârziat a se extinde pe întregul continent, unde ea s-a răspândit în prima jumătate a secolului XVIII.

Din circumstanţele istorice și din datele fondării marei Loji din Anglia, specialiștii sunt în unanimitate de aceeași părere în ceea ce privește originea și evoluţia masoneriei pe glob. Așa de pildă Bernard Fay, profesor la Colegiul Franţei, în remarcabilă să lucrare „La Francmasonerie et la Révolution Intelectuelle du XVIII Siècle", vol. V. din colecţia Cluny – consacra un studiu special masoneriei engleze asupra căreia vom reveni mai jos.

Eliminând teoriile fanteziste asupra istoricului masoneriei, citățm după Vicontele Leon de Poncins: „La Dictature des Puissances Occultes" pag. 64:

I.

— Originea păgână.

— Francmasoneria derivă din vechile mistere religioase ale grecilor și egiptenilor.

II – Originea templiera.

— Ordinul templierilor (care fusese mai înainte un ordin eminamente creștin), dar din cauză că se infiltrase francmasoneria în el și-i dăduse o nouă direcţie contrară scopului pentru care fusese creat, a fost desfiinţat de Papa) s-a perpetuat în secret și a fost reactivat sub forma masoneriei.

III.

— Originea rosa-cruciana.

— Francmasoneria provine de asemenea din ordinul ocultist al Rosei-Cruce (la acest grad, călcarea în picioare și străpungerea cu spadă a crucifixului constituie un act ritual în masonerie).

IV.

— Originea Corporativă.

— Francmasoneria provine din asociaţiile de masoni (Corporaţiile) din Evul Mediu.

V. - Originea stuartista.

— Francmasoneria a fost creată de Prinţul Charles Stuart în scop politic.

VI.

— Originea deistă.

— Francmasoneria derivă din teoriile școlii deiste, al cărei reprezentant principal a fost John Toland.

VII.

— Originea protestantă.

— Francmasoneria reprezintă internaţională protestantă, de origine calvinistă și puritană.

VIII.

— Originea ocultistă.

— Francmasoneria îşi are sorgintea în diferite secte ocultiste satanice ele însele, inspirate din Cabala.

IX.

— Originea evreiască – (care este cea veridica). Evreii au creat toate piesele masoneriei în scopul dominaţiei oculte mondiale.

Filosofia Francmasoneriei

Filosofia masonică e diametral opusă filosofiei creștine. Această filosofie atee și materialistă le este inoculata masonilor treptat, pe măsură ce trec de la un grad de iniţiere la un grad mai înalt, fără ca să fie observată această evoluţie „spirituală” a masonului, din cauză că ideile masoneriei se administrează membrilor prin sugestie și inoculare persuasivă lentă.

„Primul efect al iniţierii este de a „purifica” ucenicul de orice mentalitate creștină…”

„Copilul crescut în religia creștină vede, judeca și lucrează creștinește; masonul născut la lumina templului va vedea, judeca și lucra masonic” (Gustave Bord, „La Francmasonnerie en France, des origines a 1815”, preface, p. XVII).

Filosofia masonică este de esenţă panteistă, pentru că în realitate neagă existenţa lui Dumnezeu, înlocuind-o cu Natura, adică cu Omul.

Iată cum este redactată doctrina panteistă masonica de francmasonul Adriano Lemni (fost primar al Romei) unul din șefii supremi ai magiei negre internaţionale:

I. Cred în eternă Materie-Mama…

II. Și în Om care este Fiul ei cel iubit…

III. Care din materie s-a zămislit și s-a născut din Pământul ce-l susţine și-l nutrește…

IV. Cred în Cugetare, duh de viaţă făcător… (citat după Dr. Emil Jouin: „Revue internaţionalle des Sociétés Secretes” Nr. I, ian. 1930 pag. 20).

Francmasoneria contra religiei creștine

După dărâmarea Templului din Ierusalim care a fost profetizata de către Mântuitorul nostru Iisus Hristos, că o pedeapsă divină dată masonilor pentru crucificarea lui Iisus – iudaismul, prin formidabilul sau instrument, masoneria, a mobilizat toate forţele oculte pentru reconstituirea templului lui Solomon, prin descreștinarea omenirii.

Istoricul francez Maurice Muret în lucrarea sa: „L’Esprit Juif”, Paris – definește astfel acţiunea masonului

anti-crestin: „Francmasonul, de când a făptuit cea mai mare crimă contra Dumnezeirii (omorârea lui Hristos) a rămas dușmanul neîmpăcat al lui Dumnezeu. Din această pricină, el ia proporţiile și semnificaţia unui simbol al luptei contra Bisericii; descreștinarea lumii fiind scopul suprem al francmasoneriei, ea rezuma toată acţiunea sa contemporană”.

„Descreștinarea lumii”, la aceasta se reduce, în definitiv, acţiunea francmasonilor contemporani. Din cauza doctrinei, educaţiei și practicii masonilor, atât în concepţia lor despre viaţă și lume, cât și în activitatea lor în societate, ei vor avea o atitudine net anti-crestina, vor arăta un sentiment de ură neamplacabila faţă de religia creștină și mai ales vor caricaturiza prin diferite legende viaţă și activitatea preotului creștin.

Iată ce ne spune francmasonul Lafargue, la congresul internaţional masonic de la Bruxelles:

„Război lui Dumnezeu! Ura lui Dumnezeu”!

Iar francmasonul de Lanessan, fost ministru și guvernator al Indochinei, a spus într-o cuvântare la Loja „La Clemente Amitie”:

„Infamul este Dumnezeu”.

Trebuie să zdrobim infamul!”

Iudaismului, ca să poată să dărâme creștinismul, i-a trebuit această asociaţie, această pârghie – francmasoneria – recrutând diferiţi adepţi din diferite clase sociale ale societăţii creștine că prin ei să poată da mai ușor lovitura pe care ei o scontează mortală religiei lui Hristos.

Serviciile creștinilor masoni au fost considerabile. Dar pătrunderea lor în tainele masoneriei a constat în aceea că unii masoni recrutaţi dintre creștini, atunci când au parvenit la gradul cel mai mare (gradul 33 – ce semnifică anii crucificării lui Hristos) și au fost în posesiunea planurilor infernale ale fragmasoneriei de a submina civilizaţia creștină, s-au grăbit să iasă din infama congregaţie, denunţând întregii lumi caracterul și scopul profund criminal al sectei.

După Paul Rosen, fost Inspector General al masoneriei, care a dat o lovitură aproape mortală mafiei, un ăl mare mason, ocultist, membru în consiliul Ordinului Marelui Orient francez, M.I. Doinel, convertit în cele din urmă la creștinism, a făcut destăinuiri preţioase asupra ţelurilor masoneriei:

„De câte ori am auzit (e vorba aici de acei creștini „cu numele" care au avut nenorocul să se vândă, prin masonerie lui Satana) francmasoni gemând sub dominaţia masonilor din loji, în atelierele filosofice în toate ţările, în marele Orient, în consilii, la toate punctele triunghiului cum zic ei, pe toată întinderea vastei lumi! Nu-mi aparţine mie dreptul să demasc aceasta tiranie din punct de vedere politic, nici din punct de vedere financiar. Însă în gândirea Satanei, Sinagogă are o parte imensă, preponderenţă. El contează pe evrei pentru a guverna masoneria, așa cum contează pe Masonerie pentru a distruge Biserica lui Hristos... De la Revoluţie (1787) evreii au invadat lojile. Invadarea a fost progresivă. Ea este acum completă. Cabala a fost regină în lojile secrete. Spiritul evreiesc a fost rege în atelierele simbolice. Celor care sunt dotaţi cu inteligenţa le este prescris studiul Cabalei; ignoranţilor, spiritul evreiesc; Kabala dogmatizează și face din această filosofie o metafizică, metafizică lui Lucifer".

„Spiritul francmason conduce acţiunea. Și, atât dogma francmasona, cât și spiritul francmason, teoria și punerea ei în practică, totul este dirijat în contra Bisericii creștine, contra ei și numai contra ei și contra șefului Ei invizibil, Iisus Hristos". (Emmanuel Bărbier, „Les Infiltrations massonniques dans l'Église", pag. 12".

Fondul anticreștin al masoneriei se poate vedea și din acest canon al rabinului Tharphon, citat de Bernard Lazăre în lucrarea sa: „Antisemitisme", pag. 47: „Evangheliile trebuie arse pentru că păgânismul este mai puţin periculos pentru credinţa ebraică decât creștinismul".

Un alt expert în materie, un cunoscător profund al tainelor hrubelor masonice, Jean Bidegain, fost secretar general al masoneriei franceze, în lucrarea sa, „Le Grand

Orient de France”, Paris 1905 pag. 186, arată că:

„Francmasoneria, care incontestabil este de origine iudaică, este pentru israeliţi un instrument puternic de acţiune și de luptă, de care ei se servesc în mod secret. Evreii – atât de remarcabili prin instinctul lor de dominaţie și prin știinţa lor de a guverna – au creat francmasoneria, ca să înroleze într-însa oameni care, neaparţinând neamului lor, se angajează totuși să-i ajute în faptele lor și se angrenează să colaboreze cu ei la stabilirea domniei lui Satana, printre oameni”.

Concepţia Masonică despre Dumnezeu

Francmasonii noștri naivi gândesc, spun și scriu că francmasonii cred în Dumnezeu. Aceasta este fals. Francmasonul Bernardin, gradul 33, a declarat formal: „Dumnezeu nu trebuie niciodată să se confunde cu marele „Arhitect al Universului” („Pre‡îs historique du Grand Orient de France”, 1909 pag. 25).

Afirmaţia aceasta e clară și netă pentru toţi francmasonii.

Fr. Sergent spunea la fel în anul 1904: „Acei care au primit o iniţiere superioară știu că această formulă: eMarele Arhitect al Universului-, n-are nicio valoare religioasă. eMarele Arhitect al Universului-, nu este deloc Dumnezeu ci în realitate este Francmasoneria Universală”.

„Constituţia și Codul Organic” al lojei Marelui Orient al României, care are imprimată dată calendarului iudaic 5927, conţine la pag. 8 această minciună grosolană: „Francmasoneria onorează pe Dumnezeu, Puterea Supremă; sub numele de: eMarele Arhitect al Universului-”.

Formula „Marele Arhitect al Universului”, după mărturisirea unanimă a fruntașilor masoni din supremele consilii, se recunoaşte că n-are nicio valoare religioasă, așa cum este propagată de ei, sau cu alte cuvinte ei nu cred deloc în Dumnezeu.

Ca să spulberăm orice urmă de îndoială, citărm aceste rânduri categorice dintr-o lucrare a lui Oswald Wirth, „Le Livre de L’Aprenti”, pag. 22: „Să avem curajul să ne

mărturisim religioși, să ne afirmăm apostolii unei noi religii, mai sfântă decât toate celelalte. Să propagăm Religia Republicii”.

„Francmasoneria este „Biserica lui Satan”, Șeful ei Suprem îşi avea sediul la Roma: Lemni (francmasonul condamnat în anul 1844 ca escroc, de tribunalul din Marsilia), Nathan”. (Tilloy: „Le peril judeo-mă‡conique”, Paris pag. 55).

Francmasonul Minat a scris despre acest ex-Papa din urmă masonic:

„Nathan e evreu, urmaș al unei familii olandeze: Nathan la Roma este continuarea revoluţiei... Asemănarea numelor este fatidică. Nathan este Satan, este puterea infernală”. (Revue mă‡connique). „În imensă să majoritate poporul iudaic a trecut de la adorarea lui Dumnezeu la adorarea lui Satana”.

„Cabala jidovească este tradiţia orală a lui Moise falsificată, paganizata și, se poate spune, diabolizata”. (E. Bărbier: „Infiltrations mă‡onniques dans I’Église”).

„În gândul lui Satan, sinagogă are o putere imensă, preponderenţă. El contează pe evrei pentru a guverna masoneria, după cum contează pe masonerie pentru a distruge Biserica lui Iisus Hristos”. (Doinel, francmason, grad mare, convertit, în lucrarea: „Satan demasqu,”.)

Iată o magistrală calificare dată francmasoneriei de către un episcop creștin: „Minciună: este religia ei; Satan: Dumnezeul ei; Turpitudinea: sacrificiul ei”.

La gradul 25, Venerabilul zice Iniţiatului: „eMarele Arhitect al Universului- în onoarea căruia arde tămâia Lojilor și a Atelierelor nu este Dumnezeu, este Îngerul Luminii Luciferice, Geniul Muncii, Spiritul Focului Gheenei”.

Doctrina secretă a Ordinului francmasonic Odd Fellovs și a Paladiştilor (a francmasonilor luciferieni), constă dintr-un sistem manechinist al dublei divinităţi.

„Dumnezeul creștinilor este rău și trebuie să-l combatem. Domnia lui se va sfârși la venirea lui Anti-Crist”.

Venirea Anti-Cristului, profetizata de Sfântul Ioan Evanghelistul în Apocalipsă, a fost realizată undeva în Eurasia și în marșul ei de acţiune satanică ar fi cuprins toată Europa dacă nu s-ar fi lovit de rezistenţă viguroasă a marelui spirit european.

Voltaire și d'Alembert, francmasoni cu grade mari, se salutau intru Belzebut (Regele Demonilor) și intru Lucifer: „Voi iubi, scria Voltaire înainte de reconvertirea la creștinism, o bună carte de filosofie care va zdrobi pentru totdeauna Infamul. Îmi pun toate speranţele în Enciclopedie".

D'Alembert răspundea lui Voltaire: „Este evident cum spui tu, că lucrarea (Enciclopedia) este ieșită din mâini diferite; eu am recunoscut patru, acelea ale lui Belzebut, Astaroth; Asmodeu și Lucifer".

La iniţierea în gradul 20, venerabilul rostește: „Fiţi că steaua de dimineaţă (Luceafărul), care anunţa venirea zilei, mergeţi de duceţi lumii lumina, în numele sfânt a lui Lucifer, dezrădăcinaţi întunericul".

La gradul 21: „Oamenii care au întreprins construcţia clădirii Turnului Babel, erau toţi din urmașii lui Cain din Canaan. Acest turn era un monument ridicat în gloria „Îngerului Luminii" și pentru salvarea umanităţii viitoare în cazul unui nou potop…"

În gradul 30 Kados (Sfânt), iniţiatul înjunghie trei capete care reprezintă: Armată, Regele și Șeful Bisericii.

N-ar trebui să mai reamintim că s-au găsit francmasoni într-un așa grad de imbecilitate, că au ridicat statui lui Satan. Cazul francmasonului Herman Menz, din America, care a ridicat o statuie lui Satan, aproape de New York, împărţind cu acest prilej broșuri gratuite prin care proclamă credinţa lui într-un diavol unic.

Acesta nu este un caz izolat de satanism. Sunt de asemeni multe rugăciuni și imnuri închinate lui Satan și ele nu au fost create de un francmason oarecare, ci chiar de anumiţi conducători, că francmasonul Conducei, gr. 33, din Italia.

Francmasoneria contra religiei, Bisericii și preoţimii

creștine

În realitate, războiul feroce al francmasoneriei contra religiei nu vizează decât adevărata religie, creștinismul.

Iată câteva dovezi despre cele afirmate: „Organizată așa cum este ea, francmasoneria poate, dacă vrea, să înlocuiască Biserica Creștină” (Fr. Felix Pyat).

„Noi suntem sectari” (Fr. Bourgueil).

„Noi trebuie să săpăm credinţa în supranatural” (fr. Beauguir).

„Trebuie că religia să fie distrusă sistematic în popor” (Fr. Most).

„Noi trebuie să eliminăm din societate influenţa religioasă sub orice formă se prezintă ea”. (Journal Offi‡iel de la francmaçonnerie Fran‡aise, 1885 pag. 707).

„În niciun caz un punct de echivoc! Să nu mai spunem: enoi nu vrem să distrugem religia-. Să spunem din contră: enoi voim să distrugem religia”.

(Fr. Aulard; Analles de la Jeunesse laique, August 1904).

„Noi nu putem și nu voim să avem niciun respect pentru practicile religioase”. (Bulletin du. Grand Orient de France, 1895, pag. 308).

„Rolul francmasoneriei este de a distruge complet religia”. (Congresul masonic din 1899).

„Clericalismul; iată inamicul” – urlă evreul francmason Gambeta.

„Clericalismul, acesta este dușmanul lumii moderne, pe care noi trebuie să-l doborâm, și să-l distrugem”. (Fr. Salva).

Iar alt francmason, Colfavru, spunea în 1887: „Inamicul umanităţii este clericalismul; inamicul este preotul; inamicul este acel care îndrăznește să se pretindă că este intermediarul între Necunoscut și oameni. Religia este un organism despotic destinat să apere conștiinţa umană… trebuie, deci, că lumea să fie debarasata cât mai repede de preoţi”.

În timpul revoluţiei franceze, s-a dat drept cuvânt de ordine acea instrucţiune de o ferocitate într-adevăr

canibalica elaborată în lojile masonice și care i-au costat viaţa pe episcopii și preoţii care au avut imprudenţă să intre în templul Satanei, conspirând astfel contra lor înșile.

Atunci a răsunat lozinca francmasonului Adam Weishaupt, șeful ordinului francmasonic al „Iluminaţilor”, care a condamnat la moarte într-o conferinţă secretă la Frankfurt pe Main, pe regele Ludovic al XVI-lea: „Avec leș boyaux des derniers des prêtres; ,tranglons le dernier des Rois”! (Cu intestinele ultimului preot să strangulăm pe ultimul dintre regi).

Autorul „Cursului de Masonerie practică” (un mason de grad foarte înalt) scrie (Tom. I. pag. 5, și b): „Scopul real al masoneriei este dublu: ea îşi propune să răstoarne pretutindeni de o manieră definitivă și fără posibilitate de revenire regimul monarhic, care este negaţia odioasă a Libertăţii, Egalităţii și Fraternităţii. Ea îşi propune de asemeni să zdrobească și să nimicească pretutindeni creștinismul, singurul sprijin adevărat și singura raţiune de a fi a regalităţii…”

Francmasoneria spune: „Scopul scuză mijloacele”.

„Descreștinarea Lumii prin toate mijloacele, mai ales strangulând creștinismul, câte puţin, prin noi legi contra clerului, acesta este scopul nostru; în felul acesta se ajunge la lichidarea Bisericilor. Graţie instrucţiei laice fără Dumnezeu, se va avea o generaţie atee. Vom face atunci o armată și o vom lansa asupra întregii omeniri creștine, armata care va fi ajutată de către toţi fraţii și amicii ţărilor în care va năvăli armată”.

(Convenţia secretă din anul 1879).

„Trebuie nu numai să descreştinam cât mai repede Omenirea ci să o și facem să devină atee”. (Fr. Beauguier).

„Război de moarte Creștinismului”. (Fr. Viviani)

„Trebuie să extirpăm lepră devorantă a creștinismului”. (Gametta).

Se pot înmulţi aceste perle de ură ce provin din convenţiile și atelierele lojilor francmasonice, din care reiese că francmasoneria, departe de a practica adevărul, îşi impune ca dogma minciună. Francmasonii sunt atei.

Ei nutresc și duc o luptă înverșunată contra bisericii, religiei și clerului creștin. Suntem siguri că francmasonii noștri – cei mari – vor căuta să le spună francmasonilor mai mici, dar naivi, că toate astea se întâmplă auirea, în lojile străine, sau la „cei de la Marele Orient”, dar „la noi”, la Loja naţională, aici este cu totul altceva…

Răspundem acestor mistificatori ordinari precizând că „Marele Orient Francez” s-a adresat către toate Lojile din Franţa și străinătate (Francmasoneria se știe că e universală, internaţională și solidară, iar „Marele Orient al României” și „Marea Lojă” zisă „Naţională” sunt recunoscute de „Marele Orient Francez”), o instrucţiune secretă în care se scrie:

„… Scopul nostru final este acela al lui Voltaire și al revoluţiei franceze: enimicirea pentru totdeauna a ideii creștine. -”.

Să vedem acum ce scria Voltaire? „Religia creștină este o religie infamă, o hidră mârșavă, un monstru pe care trebuie că o sută de mâini invizibile să-l strivească… Să zdrobim, zdrobiţi infamul!” Ori este clar că Infamul, în concepţia francmasonică, este Dumnezeu.

„Templul masonic, trebuie să înlocuiască Biserica” (Fr. Charbonier la Congresul Masonic din 1885)

„Să sperăm că într-o zi bisericile vor fi transformate în săli de concert, de teatru sau în săli de adunare, în magazii de grâne și în grajduri de cai” a îngânat francmasonul Most (pag. 24 în „La Peste religieuse”).

Lucrarea masonului Most: „La Peste religieuse”, a fost tradusă în românește de un oarecare Neagu (Neghel) și publicată în biblioteca revistei „Idei”, a socialistului Petre Musoiu. Citez o parte din finalul lucrării „Ciuma religioasă” a francmasonului Most. În traducere de Neagu: „Va veni vremea când crucile și icoanele vor fi aruncate în foc, iar potirele și vasele sfinte vor fi schimbate în unelte folositoare, bisericile vor fi atunci prefăcute în săli de concert, de teatru sau în săli de adunare și, când nu vor putea sluji unui asemenea scop, ele vor deveni hambare de grâne și grajduri de cai. Să nădăjduim că va veni o zi când

mulţimea luminată de astă dată, se va minuna cum de nu s-a săvârșit încă de mult o asemenea prefacere. Se va face atunci Tabula Rasă din tovarășii popimii... Statul, ca și Biserica, vor fi atunci complet șterse de pe faţa pământului".

Observând fenomenele sociale și revoluţionare care au avut loc în Spania în care au avut loc incendieri de biserici, iar preoţii au fost jupuiţi de vii și puși în panoplii, în măcelăriile din Madrid, vedem o stranie identitate care este aproape perfectă între ideologia masonică și ideologia pragmatică comunistă.

Telegramele de presa din vremea războiului civil din Spania au relatat multe cazuri de incendieri care ilustrează cu prisosinţă directivele masonice de mai sus: „În Alcada de Henares, aproape de Madrid, comuniștii au incendiat biserică și au făcut în piaţa un foc în care au aruncat statuile, icoanele și sfintele odoare. Apoi au încercat să incendieze mănăstirea Madeleines și biserica Sf. Jacques".

„La Torrevieja (aproape de Alicante), două biserici au fost incendiate, apoi au fost incendiate teatrul municipal, două hoteluri și patru case particulare. La Centa, au fost incendiate biserica Remadias". (Ţel. Rador, ziarul „Universul" Nr. 70, 18 Martie 1936).

Mai citim de asemeni într-unul din numerele ziarului „Bezbojnik" că, tribunalul U.R.S.S... a condamnat la moarte pe preoţii Prjuchin și Shuraw Iljoff, pentru crimă gravă de a fi slujit biserică și de a fi propovăduit moralitatea și smerenia. Ei au vorbit în favoarea celui mai mare inamic al comunismului, care se numește Dumnezeu și au trebuit să-și răscumpere curajul de a susţine aceste idei cu viaţa. De altfel, însuși Lenin a spus: „Concepţia oricărui Dumnezeu este o mare infamie".

Iată în continuare ce spune ziarul „Bezbojnik" (Ateul): „Vom da foc tuturor bisericilor din lume"; și astfel tristă soarta a Catedralei „Sfânta Camera" din Oviedo au mai avut-o și alte locașuri sfinte din Spania". („Ţara Noastră", 20 Martie 1936).

Acţiunea mizerabilă de distrugere a unor biserici din Spania a fost condusă de creștinii Marani (evrei botezaţi încă de pe timpul lui Ferdinand Catolicul care, deși creștinaţi, au ţinut permanent legătura cu Sinagogă și au păstrat religia lui Moise în inimă).

În lumina acestor evenimente ne putem imagina perspectiva eventualelor prefaceri sociale pe care ni le preparau masonii din România. Declaraţiile martorilor pentru comunistul Constantinescu-Iasi, a fostului senator Leanca, și alţii, au trădat o mentalitate sectară, faţă de Stat și Biserica, periclitând viaţa noastră religioasă de stat și naţională.

Găsim că nu-i lipsit de interes a mai reda încă câteva texte provenite din lagărul inamicilor bisericii creștine, necesare pentru explicaţia atitudinii unor politicieni, foști guvernanţi, faţă de biserica noastră ortodoxă, în Parlament.

Francmasonul M. Guyat, într-o cuvântare ţinută în cadrul unei conferinţe masonice la Paris, în finalul discursului său se întreabă: „Mult va mai trebui oare, să întreţinem bisericile care propovăduiesc nebunia și să plătim pe popi, a căror treaba nu-i decât să stârnească și să exploateze sminteală?”

Comparăm aici abţinându-ne de la orice alt comentariu, răspunsui dat de fostul Ministru Argetoianu, unul din marii pontifi ai masoneriei românești, într-o ședinţă a Camerei, unei delegaţii de preoţi parlamentari, pentru achitarea salariului clerului ortodox: „Mai lăsaţi-mă în pace, nu am bani și mai ales să știţi că nu am bani pentru preoţi, care nu au alt merit decât că urmăresc să cultive superstiţia în popor”.

COMUNISM ŞI SATANISM

„Vreau să mă răzbun eu însumi pe cel ce stăpânește sus…”

„Ideea despre Dumnezeu este nota fundamentală a unei civilizaţii pervertite; acesta trebuie distrusă”. (Karl Marx)

„Marx și Satan”, cartea pastorului Richard

Wurmbrand, tradusă anul trecut în limba romană, dezvăluie cititorului o faţetă prea mult timp neglijată sau poate ascunsă a părintelui comunismului mondial: Satanismul.

Cercetând poeziile, corespondenţă, relatările biografice ale lui Karl Marx, autorul probează cu date irefutabile osmoza perfectă a ideologiei comuniste cu însăși „ideologia” dușmanului lui Dumnezeu, Satan. Comentariile sunt de prisos, suficiente se dovedesc versetele marxiste care sunt o veritabilă tălmăcire în versuri a „Manifestului Comunist”. Iată numai câteva mostre din gândirea umanist-revoluţionara a lui Karl Marx (Mordenchai):

„— Astfel, un Dumnezeu mi-a smuls totul.
În blestemul și tortură destinului.
Toate lumile Lui s-au dus fără întoarcere!
Nimic altceva nu mi-a mai rămas decât răzbunarea.
Îmi voi clădi tronul în înaltul cerului.
Vârful lui va fi rece și înspăimântător.
Groaza superstiţioasă – îi va fi căpătâi.
Cel ce-l va privi cu un ochi sănătos.
Se va întoarce palid ca moartea și mut.
Cuprins de morbul morţii oarbe și îngheţate.
Fie că fericirea lui să-i pregătească moartea”.
„Atunci voi fi în stare să merg triumfător.
Ca un zeu printre ruinele împărăţiilor.
Fiecare din cuvintele mele este foc și acţiune.
Pieptul meu este la fel ca cel al Creatorului…”
„Aburi infernali se ridică și umplu creierul.
Până când înnebunesc și inima mi se schimbă cu desăvârșire.
Vezi această sabie?
Prinţul întunericului
Mi-a vândut-o.
Pentru mine el este cel care măsoară timpul și dă semnalul.
Cu tot mai multă îndrăzneală interpretez dansul morţii”.

„Cu dispreţ îmi voi arunca mănușa
Drept în faţa lumii.
Ca să văd prăbușirea acestui uriaș pitic.
A cărui cădere nu-mi va înăbuși înflăcărarea.
Apoi voi pribegi asemenea unui Dumnezeu biruitor
Printre ruinele lumii
Și, dând cuvintelor mele o forţă activă.
Mă voi simţi deopotrivă cu Creatorul”.

PROFEŢIILE FAIMOASE ALE LUI SUNDAR SINGH
CU PRIVIRE LA
MISIUNEA SPIRITUALĂ PLANETARA A ROMÂNIEI

Preambul

Sundar Singh este un binecunoscut înţelept și iluminat indian, care s-a născut în anul 1889 în India, în orașul Rampur, regiunea Punjab și care a murit în anul 1933. Creștinat în urma unei experienţe spirituale deosebite, legată de apariţia lui Iisus, el a făcut o călătorie prin toate ţările creștine în primul deceniu al secolului nostru. Cu această ocazie, SUNDAR SINGH a vizitat și ţara noastră și cu privire la această el a făcut profeţiile ce urmează. Aceste profeţii au circulat, încă pe vremea regimului de tristă amintire al dictatorului Ceaușescu, în manuscris, fiind sistematic prohibite sau confiscate de către organele de securitate de fiecare dată când erau descoperite la cineva. Speriată de perspectiva unui reviriment spiritual care ar putea să se manifeste în poporul român, prin dinamizarea încrederii în resursele sale fabuloase și prin cristalizarea ideii că romanii sunt un popor ales de DUMNEZEU, Francmasoneria mondială și la ora actuală cea locală au urmărit cu îndârjire și viclenie să minimalizeze importanţa acestor profeţii, susţinând în nenumărate rânduri că aceste profeţii nu au existat niciodată (în ciuda faptului că ele circulă încă din anul 1940 și sunt cunoscute de zeci de mii de oameni) și că o culme a absurdului, unii înverșunaţi dușmani ai acestor profeţii au susţinut, nici mai mult, nici mai puţin, decât că SUNDAR SINGH nu a existat vreodată. Toţi cei care lecturează aceste profeţii trebuie să nu ia în consideraţie

tentativele francmasonilor care sunt dușmanii acestui popor, de a anula, prin tertipuri murdare, mesajul profund spiritual al acestor profeţii. Cine are urechi de auzit, să audă!

Textul propriu-zis al profeţiilor lui Sundar Singh

„Să nu vă surprindă deloc acest fel de adresare deoarece fac aceasta pentru a nu va lăsa să fiţi înșelaţi de această înscenare satanică atât de abil pusă la punct ca să vă înșele. Eu știu că România are o mare misiune Dumnezeiască de redresare spirituală ce o va face până la urmă să se înfăţișeze ca un veritabil model demn de urmat pentru întreaga umanitate. Este necesar să fac aceasta mărturisire-profetie în faţa popoarelor întregii lumi, creștine sau de alte religii, fiindcă toate semnele marchează schimbările spirituale uluitoare ce vor avea loc în curând. Spusele mele nu trebuie să vă determine să mă consideraţi un fanatic simpatizant al romanilor ce îşi imaginează himerice plăsmuiri, căci cea care mi-a inspirat, fără putinţă de tăgadă, aceste profeţii este Preasfânta Născătoare a lui Iisus, și reamintesc din nou că, din câte simt, locul de cinste în ocrotirea României îl ocupă

Maica Domnului și apoi marile puteri cerești, la toate acestea mai adăugându-se și majoritatea sfinţilor din cer.

În curând aproape toate popoarele neamului omenesc vor deschide ochii contribuind la împlinirea realităţii orânduite de Dumnezeu și se vor supune voinţei divine mult mai bine decât altă dată, deoarece atunci vor lua sfârșit într-o mare măsură manifestările îndărătniciei și răutăţii omenești care au făcut cu putinţă atâtea acţiuni de greșită interpretare a voinţei divine.

Perpetuarea răului va fi stăvilită atunci, iar revelaţiile divine vor ajunge să acopere pământul, făcând ca tot ceea ce este bun și plăcut înaintea lui Dumnezeu să iasă la lumină, pentru a-i ajuta pe oameni să atingă înţelepciunea și să se desăvârșească.

Acum, când fac cunoscute aceste profeţii, dacă aș fi român de origine, probabil că aș putea fi învinuit de părtinire naţională, iar dacă aș fi european din

comunitatea latină, ar fi fără îndoială unele motive să fiu judecat într-un fel omenesc, cu patimă omenească; însă deoarece eu sunt un indian iluminat prin intermediul lui Iisus Hristos și ferm stabilit în credinţa creștină pot vorbi cu toată ușurinţa, încredinţându-vă că acum nu fac altceva decât să exprim voia lui Dumnezeu. În anii care vor veni și lunile ce vor veni, în ţara trăirii voastre (România), scoarţa pământului va lua foc, clima va suferi unele schimbări, cutremure îngrozitoare vor distruge multe dintre clădirile existente, uragane și vânturi puternice ce vor apare pe pământ și pe mări, vor nimici îndrăzneala obraznică a oamenilor bazaţi numai pe așa-zisa putere a științei.

Ingeniozitatea omenească pusă în slujba răului va face cunoscute lumii cele mai groaznice crime și pământul va cunoaşte cele mai cumplite boli ce vor apărea pentru a fi nimicită existenţa oamenilor rai sau perverși. În acele timpuri de mari schimbări, în alte locuri de pe pământ un sfert din omenire va dispare fulgerător, iar după aceasta, la a doua încercare, din cei rămași în viaţă și îngroziţi se vor suprima încă aproape un sfert, restul se vor orienta trup și suflet către Dumnezeu – de la cel aflat la sânul mamei și până la cel mai îndârjit tiran ce pășește pe scoarţa pământului. Însă vă atrag atenţia să nu socotiţi după calendarul intereselor voastre meschine schimbările spirituale ce vor avea loc la nivelul lumii pământene, căci iată, după cum am văzut eu în spirit, aceste transformări vor veni peste voi și vă vor lua prin surprindere chiar dacă veţi rămâne neclintiţi în încăpăţânarea voastră și până atunci nu veţi ajunge să credeţi în Dumnezeu.

Mulţi oameni dintre cei care alcătuiesc la ora actuală popoarele Asiei se vor orienta către religia creștină aproape fulgerător, iar o mulţime de triburi sălbatice se vor creştina, aceasta și datorită marii răspândiri a Bibliei. Creștinismul adevărat, lipsit de dogme, se va generaliza apoi la toate popoarele pământului, indiferent de limbă, de la Polul Nord și până la Polul Sud.

Veţi ști că acele vremuri sunt aproape atunci când Anglia îşi va pierde puterea, iar Franţa va fi aproape în

întregime asimilată de popoarele din jur.

Treptat puterile statale vor dispărea, că în locul acestora să apară o nouă putere denumită Federaţia Statelor Pământene cu un singur președinte, o singură monedă, un singur consiliu de conducere și o singură armată, aeropurtata, folosită doar pentru apărare sau paza internă, soldaţii săi având mai mult menirea de a păstra ordinea în acele zone reunite.

În acea perioadă, Rusia va deveni una dintre cele mai creștine tari de pe suprafaţa pământului, Bosforul și Dardanelele se vor scufunda, dispărând complet de pe suprafaţa globului și de asemenea o mulţime de insule vor dispărea, fiind nimicite de cutremure. În multe locuri de pe glob, scoarţa pământului va fi zdruncinată de o mulţime de urgii ce se vor abate asupra oamenilor.

Bisericile purtătoare de har divin se vor uni într-una singură, supranumită Biserica creștină drept-credincioasă, apostolică și misionara care va pregăti aproape întreaga lume pentru transformările spirituale ce vor avea loc la nivelul întregii planete. Tot atunci va apărea Antihristul, prin Antihrist înţelegându-i pe toţi aceia care, mai mult sau mai puţin conștient, lupta cu îndârjire împotriva lui Dumnezeu și contra spiritualităţii veritabile, urmărind prin toate mijloacele să triumfe forţele obscure (satanice) ale întunericului și minciunii, ce menţin fiinţă umană într-o stare de inconștienţă și sclavie letargică. Atunci multe lupte de idei se vor da, fără niciun fel de armă, pentru nimicirea parţială sau deplină a adevăratei credinţe în Dumnezeu.

Toate acestea și multe altele, deși poate acum necrezute de unii oameni, mai târziu, totuși se vor realiza după cum vă spun din voia lui Dumnezeu. Vor face excepţie de la pedeapsă focului nimicitor și a măcelului ce se vor desfășura pe aproape întreg globul pământesc România și locurile supranumite sfinte din Palestina. Netrecută prin sabie va rămâne de asemenea cetatea Vaticanului, dar puterea sa de influenţă, atât de pregnant urmărită, se va reduce aproape la zero.

România va trece prin mai multe faze de transformări fundamentale, devenind în cele din urmă, graţie orientării ei către DUMNEZEU și a spiritualizării exemplare, un veritabil focar spiritual, ce va putea fi comparat cu miticul „NOU CANAAN”. Capitala acestei ţări, Bucureștiul, se va transforma până la urmă într-un centru divin, esenţial al acestui focar.

Această capitală unică a polului spiritual al planetei va fi aproape în întregime reconstruită, rămânând în cele din urmă o aranjare de construcţii, în formă inelară, având 7 km în diametru și ea va fi considerată de toate popoarele pământului drept un veritabil „NOU IERUSALIM” pământesc.

Chiar dacă spusele mele vă uimesc, trebuie să vă mărturisesc tuturor că aceasta se va întâmpla întru totul în acele vremi viitoare, deoarece toate acestea reprezintă voinţa atotputernică a lui Dumnezeu și nu pe aceea a oamenilor. Toate popoarele de pe întreg pământul vor participa la diferite activităţi comune având drepturi egale în acest nou centru spiritual, considerat drept manifestarea NOULUI IERUSALIM biblic, egalitatea în drepturi a tuturor ţărilor și popoarelor fiind pe bună dreptate o condiţie esenţială în faţa Bunului Dumnezeu.

România va trece în viitor prin mari frământări lăuntrice și prin anumite transformări externe care o vor impune exemplar că prestigiu în conjunctura internaţională și, prin mila lui DUMNEZEU, ea va ieși aproape neafectată din toate situaţiile conflictuale și din toate războaiele mondiale, declarându-se, datorită spiritualizării extraordinare, ţară neutră, ce îşi va asuma rolul de nucleu ireproșabil al înţelepciunii și iubirii divine. În cele din urmă, toţi dușmanii României vor îngenunchea la hotarele acestei ţări și, plini de umilinţă, vor recunoaşte misiunea ei spirituală ce se va manifesta prin intermediul teribilei puteri a lui Dumnezeu. Atunci veţi vedea cu toţii, căci va fi un semn ceresc, fiindcă în timpul războaielor viitoare focul și distrugerile o vor înconjura, dar ea va rămâne neatinsă, întocmai ca o paradiziacă oază verde, în

mijlocul înspăimântătorului deșert nimicitor produs de iscusinţa diabolică a omului pusă în slujba răului, de care se vor folosi inteligenţele satanice în ultima încleștare la care deocamdată oamenii nici nu se așteaptă.

În urma bulversantelor schimbări planetare și a unui război fulgerător, cumplit, în cele din urmă nu vor mai rămâne nici învinși, nici învingători.

Atunci vor rămâne trei categorii de fiinţe umane:

— Morţii;

— Cei răniţi și mutilaţi de pe urma războiului;

— Supravieţuitorii în întregime neatinși.

În acele vremuri, numărul celor uciși și al celor afectaţi de pe urma războiului va fi atât de mare încât nimeni nu va mai vorbi nici despre pierderea și nici despre câștigarea războiului, fiindcă urmările cumplite ale acestuia vor fi atât de mari încât ele vor îngrozi pe toţi locuitorii pământului rămași în viaţă.

Crime, lepră, holeră și multe alte boli înspăimântătoare, printre care câteva complet noi, necunoscute înainte, vor bântui scoarţa pământului, afectându-i mai ales pe cei răi. Fiarele sălbatice se vor năpusti asupra orașelor și satelor, atacând cu ferocitate oamenii. Multe schimbări se vor produce pe pământ și toate aceste urgii de proporţii, cel mai adesea neașteptate de oameni, se vor desfășura în anumite situaţii fulgerător. Din scrumul, suferinţele și încercările tuturor acestor schimbări și dezastre, martorii neafectaţi și supravieţuitorii vor căuta cu și mai multă fervoare calea de apropiere de Bunul Dumnezeu, pe care l-au neglijat atâta amar de vreme. Aceștia se vor convinge cu toţii atunci că de fapt nu există religie superioară adevărului și îşi vor da seama că doar cunoaşterea ADEVĂRULUI îl eliberează pe om, făcându-l să se reintegreze în Absolutul divin pentru a deveni UNA cu Dumnezeirea. Abia atunci omul va realiza că mereu el a fost și este îmbrăţișat de Dumnezeu și că Dumnezeu cel viu, etern, atotputernic și atotștiutor este prezent în fiecare om în parte, sub forma spiritului divin.

Toate câte vă spun se vor întâmpla și mulţi dintre voi

se vor convinge în acele vremuri de începutul durerilor și a încercărilor și tot ceea ce v-am prezis va fi constatat (trăit) de voi mai târziu, chiar dacă lumea se va încăpăţâna în a nu crede ceea ce vă spun acum. Tot atunci va veni vremea apariţiei acelor oameni puri, înzestraţi cu extraordinare haruri divine de care s-a vorbit în urmă cu aproape 2000 de ani. Cei cu adevărat evoluaţi spiritual care în acele ultime vremuri vor trece cu succes prin feluritele și grelele încercări, vor reprezenta o treime demnă de iluminarea lui Dumnezeu, curată, plină de dragoste, înţeleaptă și sfântă.

În timpurile ce vor veni, România va ajunge și va rămâne o paradiziacă grădină a binecuvântării divine, a dragostei, a fericirii, a purităţii și a înţelepciunii, în care modul de viaţă va fi precumpănitor spiritual, elevat și pur, fiind susţinut de o trăire sublimă în post și meditaţie, în duh și adevăr, asemănătoare cu aceea a primilor creștini.

Fericită ţară și fericit popor sunt minoritarii aleși care trăiesc prin poporul român, căci mulţi dintre ei se vor bucura de imensă graţie și compasiune a lui Dumnezeu pentru poporul român.

Ca indian, eu intuiesc că Bunul Dumnezeu a vrut să aleagă, dintre toate popoarele, poporul cel mai umilit, cel mai crunt încercat de vitregia celor puternici, adesea exploatat, ameninţat, invadat, terorizat, vândut și cumpărat, care la aproape fiecare război a fost piaţa de tocmeală dintre cei ce se războiau. Amalgamul înfăţișării deosebite a acestui popor cuprinde virtuţile cele mai alese ale fiecărui neam care s-au asimilat în sufletul plin de dragoste și omenie; acesta este un popor primitor, înfăţișând o nuanţă elevată, plăcută, pentru că astfel el să fie o veritabilă pildă de contopire universală cu calităţile divine, cu o dreaptă gândire și cu o admirabilă credinţă. Poporul român este de asemenea cel mai indicat popor din lume, graţie compasiunii sale alese și a iubirii sale altruiste, spre a oferi ospitalitate materială și spirituală tuturor popoarelor de pe faţa pământului.

AI VII-lea Sinod Ecumenic se va ţine în România, iar misiunea principală pentru răspândirea în Asia a

creștinismului cu adevărat spiritual, este destinată în viitor poporului rus, dar ca putere de influenţare a popoarelor în vremurile din urmă, el nu va mai avea niciun amestec. Puterea cu care vor mai fi biciuite restul popoarelor, acolo unde încă mai este necesară pedeapsa, se va face prin poporul chinez – rasa galbenă – în colaborare cu poporul japonez, care, de asemenea, va fi biciul pedepsei dumnezeiești.

După terminarea teribilului conflict armat ce vă sta în faţă, toate armele vor fi aruncate sau abandonate, fiindcă un nou gen de război, „al sufletului”, va începe. Acesta va fi războiul fără arme fizice, pentru desavasire spirituală, pentru credinţa adevărată în Dumnezeu, care aparent va fi fără arme, dar tocmai de aceea el va fi mai periculos și mai dificil de o sută de ori decât războiul cu arme. În viitor, puterea papală va dispare treptat și după aceea va lua naștere o nouă conducere sinodală a cărei reședinţa va fi întâi la Roma, provizoriu, și apoi ea se va fixa la București în „Noul Ierusalim”, pentru totdeauna.

În acele vremuri viitoare, vor fi de 1.000 de ori mai fericiţi cei care vor urmări desăvârșirea spirituală, trăind cu o încredere deplină în Dumnezeu, fiindcă vremurile vor fi foarte zbuciumate și groaznice și trebuie să știţi că le vor putea suporta cu ușurinţă numai cei mângâiaţi, inspiraţi și hrăniţi de Duhul Sfânt. Cele ce vă spun eu că vor veni, luaţi aminte că sunt durerea a doua și raiul al doilea, căci prin prima durere aţi trecut fără să vă văitaţi.

În acele timpuri, scaunul judecăţii de apoi va fi simţit și văzut de tot neamul omenesc deasupra României, iar în marele oraș sfânt București, simbolic numit „Noul Ierusalim”, care într-o oarecare măsură va fi opera aproape a întregului neam omenesc, acesta va fi conceput după un plan inspirat de puterea Dumnezeiască. În București se va construi cel mai monumental lăcaș spiritual de comuniune cu Dumnezeirea, denumit Centrul Divin Suprem, ce va avea reprezentanţi foarte evoluaţi spiritual din toate neamurile. Aceștia, împreună, vor forma Fraternitatea Veghetorilor Iluminaţi, care se vor alege

dintre cei mai înţelepţi iar acest Centru Divin Suprem va fi compus din 101 centre mai mici, armonios orânduite, în care se vor afla reprezentanţi de frunte, foarte evoluaţi spiritual care vor transmite atât practic cât și teoretic Dumnezeiescul și Eternul Adevăr imensei majorităţi a popoarelor pământului. Această operă arhitecturală va fi capodopera sublimei colaborări a tuturor stilurilor pământene ingenios armonizate într-o măreaţă lucrare cum alta nu a mai fost. Înţelepţii slujitori ai acestor lăcașuri spirituale din „Noul Ierusalim” vor fi perfecţi spiritual și foarte armonioși fizic, ei vor avea trupuri de o îngerească armonie și frumuseţe, fiind cu toţii dintre cei 114 mii de înţelepţi, iluminaţi, neprihăniţi și neîntinaţi. Toate acestea vor fi expresia completei lor desăvârșiri spirituale și a unei înalte împliniri Dumnezeiești ce va fi realizată de ei pe acest pământ. Iluminaţii veghetori divini cu trup îngeresc și plini de puritate, vor fi în număr de 400.

Ceilalţi, care vor conduce centrele inelare, de asemenea, cu o spiritualizare deosebită și trup îngeresc vor fi 101 la număr.

În acest unic loc de pe întreg pământul vor putea fi văzuţi mari iluminaţi și înţelepţi care în anumite momente se vor materializa, putând fi văzuţi comunicând prin viu grăi cu oamenii de pe pământ dornici să afle tainele Dumnezeiești ale spiritului. Toţi cei care vor pătrunde în acest centru divin vor realiza cu o surprinzătoare ușurinţă că sunt copiii divini ai lui Dumnezeu. Fericiţi vor fi atunci toţi cei care vor străbate plini de aspiraţie pământul României, respirându-i aerul, căci toată ţara va fi invadată de pelerini dornici să descopere dumnezeirea și toate locurile sacre din această ţara vor deveni focare transfiguratoare de iluminare, care vor ușura descoperirea adevărului divin.

Acest Centru Divin Suprem va putea cuprinde cu ușurinţă două milioane de suflete. Această lucrare va fi executată în 10 ani fiindcă, deși acest Centru Divin va fi terminat în 5 ani, reamenajarea integrală a orașului din

jurul acestuia va mai dura încă 5 ani după aceea.

În jurul orașului se vor afla grădini cu pământ fertil de cea mai bună calitate în care, pe lângă diferitele legume, vor crește și vor da rod din belșug pomi sădiţi pentru că nimic să nu lipsească traiului locuitorilor săi.

Recoltele atunci vor fi îmbelșugate. O mulţime de șosele mecanice și trotuare mișcătoare vor facilita mult circulaţia, iar anumite mecanisme special inventate vor ușura viaţa locuitorilor și vizitarea acestor locuri.

O mulţime de noi mașini aeriene vor fi puse în slujba acestui oraș model și tot ceea ce este mai nou în tehnică pentru a îmbunătăţi viaţa locuitorilor se va afla aici. Acest oraș va avea patru șosele principale, iar accesul în el se va realiza prin patru porţi monumentale. În România se va construi mai întâi un canal care va uni Marea Neagră cu Dunărea și care va funcţiona normal, precum și un alt canal care va uni Dunărea cu marele oraș reconstruit al Bucureștiului, permiţând astfel ca vapoarele chiar foarte mari să ajungă până în acest oraș minunat. Toate aceste lucrări se vor realiza datorită planului divin, în viitor, într-un anumit interval de timp. Agricultură, viticultura, pomicultura și apicultura vor fi ocupaţii de onoare, căci în această ţară aleasa se va sista sacrificarea vitelor și se va consuma mai ales cereale, legume și fructe, lapte și brânză, ouă și numai vin curat. Apicultura va fi cea mai aleasă ocupaţie, fiindcă această ţară aleasa va aprecia mult mierea și produsele stupului, folosind pentru jertfă divină numai ceară curata și untdelemn pur, de cea mai bună calitate.

Tutunul, cafeaua și alte otrăvuri atât de dăunătoare sănătăţii omului vor înceta să mai fie dorite de oameni, iar înrăiţii și vicioșii vor părăsi ei singuri această ţară. Vrăjitorii, fumătorii, beţivii, desfrânaţii, criminalii, hoţii, precum și trântorii (leneșii), nu cu forţa, ci de bunăvoie, prin convingere lăuntrică, vor renunţa la aceste îndeletniciri satanice și aceste vicii se vor reduce încetul cu încetul, dispărând aproape în totalitate în cele din urmă. Orice locuitor al acestei ţări, aleasă de Dumnezeu să

fie exemplu, îşi va câştiga pâinea cea de toate zilele muncind în mod onorabil în funcţie de posibilităţi și după menirea să prin naștere.

Vremurile de exploatare, teroare, înșelăciune și asuprire vor asfinţi în această ţară. Fiecare locuitor al acestui popor ales se va bucura din plin de binecuvântarea și harurile divine, mulţi dintre aceștia fiind înzestraţi cu înţelepciune și felurite puteri de a face minuni. Toate darurile se vor revărsa peste această ţară aleasă, care va avea nobilă misiune de redresare spirituală a întregului glob pământesc.

Toate căile de legătura prin aer, apă și pe pământ fiindu-i din plin favorabile, România va ajunge una dintre cele mai prospere și îmbelșugate tari, trăind în pace cu toţi vecinii săi. Basarabia va fi realipita României pentru totdeauna, căci poporul rus va cinsti această ţară aleasă și va renunţa la această provincie care va da naștere la multe neînţelegeri. Într-un viitor mult mai îndepărtat, însă, toate teritoriile învecinate României se vor alipi formând împreună Federaţia Statelor Europene, lucru la care oamenii ajunseseră să se gândească de mult.

Tot ceea ce v-am amintit până aici este necesar să se împlinească, pentru că sunt adevărate și tot ceea ce vă spun vă va convinge când toate acestea se vor întâmpla. În vremurile viitoare poporul rus, plin de dragoste, va veni în ajutorul lucrării pe care România o va avea de îndeplinit în lume.

Înainte de acestea însă va fi foamete prin multe locuri, pâinea va lipsi, vor fi mari cutremure de pământ care vor face o mulţime de victime și în multe locuri de pe glob oamenii vor dispărea sub dărâmături, care vor aminti cu mare greutate urmele unor orașe ce vor dispărea de pe suprafaţa pământului.

Războaiele, panica și neînţelegerile de tot felul vor face că marile puteri, cum ar fi Rusia, să se prăbușească, spre bucuria ţărilor mici care o alcătuiesc. Ateii vor începe să cerceteze scrierile sfinte și se vor preocupa să înţeleagă știinţa spiritului, căutând să descopere tot ceea ce este

ascuns în om. Graţie acestor cercetări, o nouă cotitură se va produce în viaţa unor pământeni.

În multe locuri de pe pământ va lipsi hrană. Pentru că toate aceste urgii să treacă cât mai repede sau să nu fie atât de cumplite, Dumnezeu mă inspiră să vă dau un singur sfat: popoare, oameni, uniţi-vă intru divină desăvârșire, înţelegeţi-vă și ajutaţi-vă cât mai bine, iubiţi-vă unii pe alţii, iertaţi-vă și cheltuiţi cât mai mult din energiile pe care le aveţi la dispoziţie pentru a atinge eliberarea spirituală și fericirea veșnică. Faceţi tot ceea ce reprezintă voinţa bunului DUMNEZEU acum și aici, în această viaţă și nu amânaţi desăvârșirea spirituală pentru o reîncarnare viitoare. Făcând acum tot ceea ce este divin și va sta în putinţă, acţionând plini de iubire și cu stăruinţă, fiecare dintre voi vă realiza că se poate mântui. Pentru a grăbi zidirea Noului Ierusalim construiţi-vă pe voi din dragoste și curăţenie și din Duh Sfânt, vieţuind mai mereu în fapte bune pentru că în acest fel să daţi prilej spiritului nemuritor din voi să se arate în inima voastră din care să dea afară neadevărul, egoismul și patimă distrugerii care, atunci când cresc peste măsură, duc la nimicirea omului. Luaţi aminte că în viitor, la această zidire spirituală va fi mult de lucru.

Lăcașul închinării sublime ce se va oferi drept pildă întregii lumi se va realiza prin eforturile însumate ale celor aleși și puri. Oamenii buni, simpli și drepţi în inima lor, care vor fi plini de dragoste pentru Dumnezeu vor ajunge să fie grabnic spiritualizaţi dacă ei vor trăi intens sufletește, consacrând celor materiale o mai mică atenţie. Totdeauna cei săraci în dorinţe vor fi bogaţi în mulţumiri. Preafericiţi vor fi cei care vor trăi în Duhul Dumnezeiesc. Mai ales aceștia vor vedea că simplitatea și puritatea vieţii nu înseamnă sărăcie interioară, ci este dimpotrivă, o nebănuită comoara spirituală.

Cei simpli, iubitori și buni deţin o superioritate sufletească nebănuita. Multe sunt enigmele sufletului omenesc și acestea sunt foarte greu de descifrat pentru acela care nu recurge la cunoaşterea de sine. Fiinţă umană

nu-și poate descoperi Creatorul și nu-i poate înţelege câtuși de puţin opera decât dacă se descoperă pe sine în străfundurile tainice ale fiinţei sale.

Pentru a ajunge la divină desăvârșire, fiecare om trebuie să urmărească să se cunoască cât mai bine pe sine. Toate acumulările materiale dispar odată cu moartea fizică a omului, în timp ce însușirile sufletești și spirituale constituie veritabilă experienţă a omului care se acumulează în spiritul său pentru veșnicie.

Credinţa fermă, de nezdruncinat în Supremul Dumnezeu este secretul existenţei nemuritoare în spirit. Credinţa puternică face că forţă lăuntrică a fiinţei umane să devină nemărginită, ajutând-o să se desăvârșească prin unirea cu Dumnezeu în eternitate. Prin credinţă binefăcătoare, fermă, omul poate atinge fericirea divină.

Iisus spune: „De veţi avea credinţă numai cât un grăunte de muștar, toate le veţi împlini, și de veţi zice muntelui acesta să se arunce în mare, muntele se va arunca”. În aceste cuvinte ni se descoperă taina puterii nesfârșite a credinţei.

Adevărul este că în timpurile care vor veni, pe tot globul, puţini vor fi oamenii care vor avea o bună credinţă, iar aceia care nu vor avea credinţă în Dumnezeu vor fi dinainte morţi, deși vor continua să trăiască trupește, fiindcă ei vor înceta să mai aibă o legătură conștientă cu Dumnezeu. Cel ferm în credinţa sa, atunci când există și trupește, constata că toate minunile îi sunt cu putinţă și astfel ajunge să se dezlege de materie și de legile ei, devenind atotputernic prin trăirea sa spirituală, care îl va revela chiar și pe Dumnezeu.

Prin puterea credinţei binefăcătoare apar darurile lui Dumnezeu în om.

Prin puterea credinţei bune omul se simte din ce în ce mai convins de ce trebuie să facă binele și ajunge să-l dorească cu ardoare, acţionând astfel cât mai des asemenea creatorului său.

Graţie credinţei sale binefăcătoare, neobosite, infinitele puteri cerești îi vin totdeauna în ajutor și, de la

acest punct, viaţa lăuntrică a omului începe să fie din ce în ce mai fericită. Prin intermediul poporului român ales, Bunul Dumnezeu va vorbi oamenilor de pe tot pământul trimiţându-i pe cei aleși din mijlocul acestui popor în ajutorul celorlalte fiinţe omenești pentru a le ajuta să se ridice la o viaţă superioară și la desăvârșire dumnezeiască. Pentru Tatăl Ceresc, orice suflet omenesc este foarte scump, deoarece în centrul acestuia, sub forma SPIRITULUI, se afla o „scânteie” din Dumnezeu.

Dacă omul va ajunge să creadă cu tărie că toate puterile și ajutorul îi vin doar de la Dumnezeu, atunci el va supune întreaga sa voinţă Divinului. Abia atunci viaţa spirituală a omului scoate la iveală izvoare nesecate de dăruire, bunătate și dragoste și o mulţime de însușiri alese cum ar fi: supunerea, umilinţă, bunătatea, evlavia, sârguinţă, bunul simţ, recunoștinţă, respectul, nădejdea. Toate acestea și multe altele înfloresc prin credinţă. Căci astfel cum vei iubi ceea ce nu există și cum te vei supune dacă nu ai ferma convingere a existenţei acelei puteri Divine căreia i te supui sau faţă de care vrei să arăţi recunoștinţă. Mulţi spun că nu au credinţă, dar într-un asemenea caz, de fapt, ei mărturisesc credinţa lor negativă, distructivă. În asemenea cazuri, existenţa credinţei contrare este dovedită chiar prin negaţie. Gradul de credinţă al fiecărui om crește sau scade prin manifestarea acesteia în diferite împrejurări.

Toate cele ce v-am spus aici sunt pe deplin adevărate și în timpurile care vor veni ţara cea aleasă de Bunul Dumnezeu va fi focarul redresării spirituale de pe faţa pământului.

Minunile fără număr ce se vor face în această ţară și tainele ce se vor descoperi în vremurile ce vor veni în acele locuri vor face că popoarele lumii să cerceteze pline de dăruire misterele dumnezeiești.

În România, Dumnezeu va face cu putinţă apariţia unor mari miracole pentru că cei aleși să-l descopere, iar necredincioșii să se întoarcă la credinţa cât mai repede.

În acest popor ales al romanilor Dumnezeu a pus o

inimă caldă și iubitoare, firea oamenilor fiind deschisă să descopere cu ușurinţă calea către desăvârșire, aproape toţi fiind capabili să lumineze celelalte popoare prin darurile divine pe care le deţin.

În acele timpuri viitoare, poporul român, propovăduitor al înţelepciunii divine, va fi o gazdă primitoare plină de dragoste ce se va manifesta fără pic de viclenie și pe întregul său teritoriu va fi un belșug uimitor, pentru că toţi pelerinii ce vor veni să poată fi îndestulaţi.

Sediul Crucii Roșii Internaţionale se va stabili la București, în Noul Ierusalim, deoarece descoperirile acestui popor pe linie de medicină și sănătate vor fi extraordinare, situând, de asemenea, această ţară pe primul loc în lume. Tot în România vor lua fiinţă instituţii filantropice și administrative absolut noi, cum nu au fost niciodată pe acest pământ, de inspiraţie divină, care vor urmări trezirea puterilor ascunse din om și amplificarea înzestrărilor spirituale divine.

Poporul evreu va fi aproape singurul care se va opune cu îndârjire influenţei binefăcătoare crescânde a poporului român cunoscător al Tainelor Dumnezeiești, dar în finalul acestei lupte de idei poporul evreu se va convinge chiar și el că adevărul susţinut de poporul român este una cu Adevărul lui Dumnezeu și după aceea el nu va mai lupta împotriva divinităţii.

Purtătorii de duh sfânt și marii iluminaţi din anumite puncte ale globului pământesc vor mărturisi la rândul lor realitatea adevărului propovăduit de poporul român reconfirmându-l cu toată puterea.

Înainte de a ajunge aici însă, această ţară aleasa va trece prin mari frământări care vor pune lumea la grea încercare. Acest popor ales va trece înainte de a ajunge aici prin trei mari încercări. Sfârșitul acestor încercări va fi marcat de un dezastru planetar produs de cutremure, care va îngrozi aproape întreaga lume. De asemenea, tot atunci cei foarte bogaţi îşi vor pierde averile. În acele timpuri viitoare, pe pământul ales al României, Noul Ierusalim se va zidi deci în două feluri: spiritual și material. În acele

timpuri viitoare, mai marii popoarelor lumii pământene se vor uni pentru a realiza o înţelegere globală de ajutor mutual și vor centraliza sistemul monetar pentru a dirija cât mai bine viaţa administrativă la nivelul întregii planete. În acele vremuri viitoare, va apărea o forţă armată ce va fi educată și unificată pentru a fi universală, prezentând un caracter internaţional.

Poporul indian va fi fericit să cunoască și să ajute poporul român în misiunea sa planetară. Graţie relaţiilor de prietenie ce se vor lega cu toate ţările de pe faţa pământului, România va scăpa ca prin minune din conjunctura războaielor. În timpurile care vor veni, America de Nord și de mijloc vor ajunge să fie în cea mai mare parte un gigantic cimitir. Aceasta se va întâmpla tocmai în ajunul unor imense planuri de dominaţie prin care se va urmări supremaţia asupra întregii planete.

Unică în acţiune și care se va abţine să ia parte la punerea în practică a frumoaselor idei și a înfăptuirilor globale ce vor avea loc va fi Anglia, însă părerea ei nu va fi luată în consideraţie deoarece la scurt timp după aceea ea va ajunge să fie stăpâna numai asupra insulelor ei. Coloniile care-i aparţin vor fi în totalitate redate libertăţii în viitor.

Chiar dacă vă uimesc cele afirmate de mine, să nu se mire nimeni de ceea ce se va întâmpla deoarece fiecare are ceea ce merită, în final dreptatea, adevărul și lumina spirituală triumfând.

Deși trâmbiţele adevărului vor suna pretutindeni, mai ales pe pământul Noului Ierusalim – România – va fi dusă lupta cea mai aprigă”.

YOGA SPONTANA LA ROMANI

(OMENIA ŞI „FRUMUSEŢEA CEA DINTÂI” ÎN TRADIŢIA FOLCLORICA ROMÂNEASCĂ)

Omenia, expresie verbală a unei noţiuni colective, a dat întotdeauna de lucru lexicografilor când au încercat să traducă succint cuvântul. Fiindcă a traduce cuvântul „omenie” numai prin ospitalitate, onestitate, onorabilitate, cuviinţă, bunătate, ori, pur și simplu, prin umanitate

înseamnă a-l traduce numai în parte, săracindu-l. Ca realitate, ca document de viaţă, omenia este un tot unitar, constând din numeroase componente esenţiale elevate. Omenia nu este o anumită virtute, ci o adevărată antologie, un buchet de flori ale sufletului evoluat. Iubire de străini, ţinerea cuvântului dat, sentimentul onoarei, dispoziţie de jertfă, spiritul dreptăţii, mărinimie, modestie, credinţa în Dumnezeu – toate acestea sunt podoabele firești ale omeniei.

a) Dintre virtuţile omeniei românești, cea mai des amintită este IUBIREA DE OASPEŢI. Este adevărat însă că „a omeni" pe cineva înseamnă a-l primi cu inimă deschisă, a-l ospăta și a-i da cinstea cuvenită omului. Cu aceasta, totuși, nu s-a spus prea mult despre omenie. Iubirea de oaspeţi nu e o virtute exclusiv românească: toate popoarele pământului se dovedesc, mai mult sau mai puţin ospitaliere. Ceea ce caracterizează ospitalitatea românească este iubirea de străini. În casa romanului, străinul și nu cei ai casei, primește tot ce este mai bun. Iubirea de străini – spune poporul – este un adevărat dar dumnezeiesc. Străinul călător care vine la tine flămând și ostenit trebuie primit cu dragoste de părinte. Folclorul românesc spune: „Când vine la tine străinul, întâmpină-l ca un părinte". Sau: „Pe străin nu-l îndepărta de la casa ta înainte de a-l îndestula". Pentru roman este străin nu numai omul de alt neam, ci și omul necunoscut lui. Străin poate fi italianul, germanul, bulgarul, ca și „fratutele" din Banat (pluralul: fratuti), ori „ungureanul".

(roman din Transilvania).

Cineva care practică YOGA s-ar putea întreba dacă nu cumva în această revărsare de dragoste a romanului faţă de omul necunoscut lui, nu se poate identifica predispoziţia afectivă a acestuia care ţine de o spontană activare dominantă a lui ANAHATA CHAKRA. Cine a cunoscut bucuria care inundă sufletul gazdei când vedea pe străin mulţumit, poate intui realitatea acestei afirmaţii foarte ușor. Astfel devine evident că ospitalitatea românească exprima setea omului lui Dumnezeu de a se

devota tocmai celui fără cunoscuţi, fără aşezare, fără afecţiune, fără cămin, pentru a pricinui o mare bucurie, care nu e aici decât semnul neîndoielnic al harului divin, al iubirii transcendente, pure a lui Dumnezeu, care se revarsa atunci prin roman.

b) Un semn sigur al omeniei este ŢINEREA CUVÂNTULUI DAT. Referitor la legile omeniei, folclorul spune: „Fii totdeauna om pe cuvântul căruia poţi zidi”. Din folclor s-a inspirat cântecul poporan: „Furnică, de e furnică;

lighioană micuţica, la trup mare, la cap mică; se târăște pe pământ și se ţine de cuvânt. Dar noi, oameni botezaţi, de cuvânt c-am fost lăsaţi!” La omul de omenie ţinerea de cuvânt îmbraca aproape o haină spirituală religioasă: „Pe unde iese vorba, și sufletul!” De aceea el pune mare preţ pe cumpănirea oricărui cuvânt, fiindcă: „Vorba când a ieșit din gură n-o mai poţi ajunge nici cu armăsarul, nici cu ogarul”. În consecinţă, sfatul: „Ţine-ţi limba-n gura ca-n temniţă!” Zăbavă la vorbire ar fi indicată omului de Dumnezeu, chiar de la Creaţie: „Dumnezeu a dat omului două urechi și numai o limbă; că mai mult să audă decât să spună”. Pentru vorbire există, de altfel, numai o singură justificare înţeleaptă: „Ori taci, ori spune ceva mai bun decât tăcerea!”

c) FACEREA DE BINE. Binele făcut de ochii lumii – binele cu zurgălăi – nu-și merita numele. Facerea de bine numai atunci îşi merita numele când nu este făcută cu intenţie sau cu socoteala ascunsă, când nu e făcută numai cu scop de câştig. Analogia cu KARMA YOGA este și aici uluitoare. Poporul spune:

„Fă binele și dă-l pe apă”. Nu-ţi face griji cu soarta lui: undeva va trage el la mal și va da roade. Omul de omenie face binele și uită că l-a făcut.

Folclorul spune: „Când dăruiești, uita; când ţi se dăruiește, nu uita, însă, în veac”. Mila la romani nu cunoaşte deosebirea între buni și răi. Folclorul spune: „Milostiv chiar și cu cel rău de ești, omenia tu o cinstești”.

d) MĂRINIMIA. Cel care nu e în stare să uite răul pe

care i l-a făcut altul și abia așteaptă să-și vadă dușmanul la greu, ca să-i răsplătească răul cu rău, este un om mic, un comun om pământesc. Un astfel de om nu se poate socoti în rândul oamenilor de omenie. Omul de omenie are totdeauna o inimă mare, plină de dragoste: „Când îţi cade în mâna potrivnicul tău – spune folclorul – nu gândi la pedepsirea lui, ci la îndestularea și la îndreptarea lui”. Și iarăși, tot folclorul, spune: „Braţul ce nu da moarte când poate, multe poate”. Inima omului de omenie este deci logodită cu iertarea: „Iertarea poart-o-n sân, ca să o ai la îndemână” spune folclorul cu privire la omenie.

Capacitatea de a ierta înnobilează foarte mult pe om: „Cel puternic, când iartă, atunci puternic se arata”, menţionează folclorul românesc.

e) SPIRITUL DREPTAŢII. Omul de omenie este mereu încredinţat că: „Slujitor ai dreptăţii de vei rămâne, nici înaintea lui Dumnezeu frică nu vei avea, căci Dumnezeu dreptate și bunătate este”. Om drept, cu adevărat, nu este însă totdeauna cel care nu face nedreptatea; căci în multe conjuncturi unii n-au fost în situaţia de a face nedreptate. În această direcţie, folclorul spune:

„Nu oricine, nefăcând nedreptatea, e drept; ci mai ales acela care poate face nedreptatea, dar nu o face, acela foarte drept se socotește”. Omul de omenie nu se supune legii numai „fiindcă e lege” (Pascal). Dreptatea „legală” poate, în anumite împrejurări, să devină fără noimă și păgubitoare. Așadar, nu legalitate, ci „dreptate dreaptă”. Criteriul? Iată-l, așa cum este exprimat în folclor: „Ţine-te de legea care sfătuiește să mergi totdeauna pe calea omeniei”.

f) DISPOZIŢIA DE JERTFĂ. Nu este vorba aici numai de jertfă de timp, de dragoste, de muncă, de bani; ci chiar de disponibilitatea de a-ţi pune chiar capul pentru a răspunde în întregime pentru faptele altuia: „Binele pe care ţi l-a făcut chezașul tău – spune omenia – nu-l uita nicicând; că el pentru tine chiar capul și-a pus”.

g) ÎNFRÂNAREA. Desfrânarea fiind dușmanul de moarte al omeniei, înfrânarea nu poate lipsi din panoplia

virtuţilor acesteia. Și aici analogiile cu stăpânirea de sine și continenta sexuală pe care YOGA autentică le implica sunt surprinzătoare. Experienţa poporului însă știe că: „Frâul când slăbește, în prăpastie te trântește”. Ca să poată fi de un real folos, înfrânarea, sub toate formele superioare, trebuie practicată de timpuriu, în ceea ce privește sexualitatea, fiindcă: „Înfrânarea amoroasă la bătrâneţe nu este nicio laudă; că nu omul se înfrânează atunci, ci neputinţa lui îl arată a fi înfrânat”.

Despre pofta de mâncare aţâţată peste măsură de băuturi alcoolice, folclorul spune: „Omul de va bea, că porcul va mânca”. Despre înfrânarea constantă a pasiunilor tot folclorul menţionează: „Acela este stăpân mare, care-și stăpânește mereu patimile sale, oricât de puternice, triumfând asupra lor prin înfrânare”.

h) MODESTIA. „Orice faptă vrednică de laudă vei săvârși – spune înţelepciunea poporului – nu arată a o fi săvârșit tu: lasa totdeauna să vorbească fapta pentru tine”. Despre îmbrăcămintea menită să te arate om de seamă, folclorul românesc spune: „Nu haina să te cinstească, ci tu să cinstești haina”.

I) ONOAREA. Onoarea este temelia încrederii între oameni. Omul de omenie nu-și pătează niciodată onoarea, chiar dacă este în joc viaţa lui. În această direcţie, folclorul spune: „Luptă și nu fi niciodată mișel; e mai bine să cazi luptând pe drumul onoarei, decât să învingi printr-o mișelie”. Dușmanul onoarei este totdeauna rușinea. „Omul de omenie nu se teme de altceva, afară numai de rușine”.

j) UMILINŢA. Umilinţa înfrânează orgoliul, însă nu stă în calea iubirii de onoare. Din respect faţă de chipul lui Dumnezeu, care se afla în el că SPIRIT, omul vrea să evite exageratele pretenţii ale orgoliului. Umilinţa cu orgoliul nu pot locui împreună: „Cel umil cu cel mândru nu se pot vedea unul pe altul, căci unul se uită în pământ, iar celălalt semeţ privește la cer” – spune poporul.

Despre orgoliul de a fi de neam mare, tot folclorul menţionează: „Nu cel de neam mare este de cinstire vrednic, ci cel ce se dovedește a fi vrednic să fie considerat

de neam mare, acela totdeauna de cinstire este vrednic”.

l) CREDINŢA ÎN DUMNEZEU. Cununa tuturor virtuţilor omeniei este credinţă de nezdruncinat în Dumnezeu. Om de omenie, fără credinţă fermă în Dumnezeu, nu s-a dovedit nicicând.

Omul de omenie știe chiar că: „Unde voiește Dumnezeu se biruiește cu ușurinţă rânduiala firii”. Dar aceasta nu după socoteala noastră, ci după purtarea de grijă a Providenţei sau, cu alte cuvinte, a lui Dumnezeu: „Pronia dumnezeiască întrece socoteala muritoreasca”. Omul de omenie e încredinţat că:

„Spre pedepsirea și încercarea noastră, Dumnezeu ne dă uneori stăpâni cumpliţi”. Pentru aceea se cuvine să: „Mulţumim totdeauna lui Dumnezeu și de bine și de rău”. Ce ne dăruiește Dumnezeu, nu ne poate lua omul. Dar în așteptarea divinelor daruri de sus, omul trebuie să acţioneze constant, plin de râvnă, spre a fi la momentul oportun vrednic de dar, căci tot folclorul spune: „Dumnezeu îţi dă, dar în traistă nu-ţi baga”.

Aici se cuvine să mai amintim câteva zicale românești despre omenie:

„Omul lipsit de omenie, pe oricine întâlnește, prihănește”. Despre locul omeniei în domeniul harurilor, tot o zicală românească spune: „Îmbrăţișarea este semn al dragostei; dragostea este semn al milei; mila este semn al omeniei; iară omenia este dovedirea credinţei adevărate în Dumnezeu”.

II

Fără îndoială, omenia la romani îşi are rădăcinile în tradiţia spirituală a acestei planete și în învăţăturile Evangheliei. În BIBLIE este evidentă această tradiţie de unde ea îşi trage seva. În „iubirea de străini” a omului de omenie se oglindește, de asemeni, îndemnul Apostolului: „Fraţilor! nu uitaţi, iubirea de străini, prin care unii, fără să știe, au ospătat îngeri”. (Evrei, XIII, 2)

Împotriva calcării cuvântului dat, tot BIBLIA spune: „Fraţilor! în numele Domnului nostru Iisus Cristos vă îndemn: fiţi una în ce spuneţi! „(I Corint. I, 10). Sau:

„Pentru aceea: lepădaţi minciună și fiecare din voi să grăiască adevărul către aproapele său”. (Efes. IV, 25). Despre celelalte virtuţi, BIBLIA spune: „Drept este aceea, fraţilor: câte sunt adevărate, câte sunt cinstite, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte demne de iubit, câte de bun auz, orice virtute, orice este vrednic de laudă, la acestea să vă fie cât mai des gândul”. (Filip. IV, 8). În sfârșit, tot în BIBLIE găsim îndemnul:

„Cugetaţi neîncetat la cele de sus, nu la cele de pe pământ”. (Colos. III, 2).

III

Omenia nu se identifica însă în totalitate, fără rest, cu „viaţa în Cristos”. Omul de omenie nu se identifica în întregime cu omul nou al Evangheliei. Omul care poate spune despre sine: „Mihi eram vivere Christus est, et mori lucrum” (Filipeni, I, 21); omul care, într-adevăr, „s-a îmbrăcat în Christos”, se mișca pe un alt plan spiritual decât omul de omenie. Pe omul nou al Evangheliei nu-l mai abate din drum nici nedreptatea, nici ofensă, nici ameninţarea, nici lovirea. Omul care la toate ameninţările poate răspunde tiranilor: „Mă ameninţi cu exilul... dar care e patria mea? Eu mă simt tot așa de bine oriunde pe acest pământ, care nu este al meu, după cum nu este nici al tău; de luat cu forţa nu-mi poţi lua altceva afară de cele câteva cărţi și bunuri materiale pe care le posed; cât despre moartea cu care mă ameninţi, ea nu poate decât să grăbească unirea mea cu Domnul și Mântuitorul meu, după care suspin” – omul acesta a biruit toate dificultăţile. Omul care a izbutit să se supună poruncii de a nu sta împotrivă celui rău („non resistere malo”) plutește pe înălţimile divine. Împotriva violenţei el nu-și mai îngăduie altă riposta fără numai cea dată de Cristos: „De am grăit rău, arata dacă este rău; iară de am grăit bine, de ce mă lovești?” (Ioan, XVIII, 23).

Viaţa trăită predominant în Divin, viaţă care depășește în totalitate proporţiile naturii noastre, care nesocotește drepturile și înfrunta energiile ei și care nu e reclamata de nevoile ei, au cunoscut-o de-a lungul

veacurilor cei puţini: sfinţii, înţelepţii, marii yoghini eliberaţi. E lung șirul așa-ziselor „scoateri din istorie” a celor puţini și aleși. Toţi sunt însă cazuri exemplare pentru umanitate. Popoare întregi nu au atins niciodată această culme în masă.

IV

OMENIE ŞI VIOLENTA. Cu porunca de a nu sta împotrivă celui rău (Matei, V, 39) am ajuns la sâmburele expunerii noastre generale: „omenie și violenţă”.

Porunca Evangheliei împotriva violenţei fizice este clară, iar contextul nu lasa nicio posibilitate de escamotare. Aceeași cerinţă este formulată în YOGA prin AHIMSA (AHIMSA – stare de non-violenta, calitate care oprește să fie făcut vreun rău oricărei creaturi atât în acţiune, cât și în gândire (intenţie) și în vorbire. Este unul dintre cele cinci elemente care alcătuiesc în practică YOGA – YAMA). „Te silește un nebun să-l întovărășești cale de o milă? Mergi cu el două, chiar dacă nu ai timp pentru asta. Vrea cineva să se judece cu tine spre a-ţi lua haina ta? Lasă-i lui și mantaua. Te lovește careva peste obrazul drept? Întoarce-i pentru lovire și pe cel stâng”. (Matei, V, 39 – 41).

Un singur fapt relatat de Evanghelie ar putea să pară celui neprevenit că ar contrazice nu numai porunca limpede a non-violentei, ci întreg spiritul învăţăturii evanghelice: biciuirea de la Templu. „Și Iisus intra în Templul lui Dumnezeu și alungă pe toţi cei ce vindeau și cumpărau în Templu și răsturnă mesele schimbătorilor de bani și scaunele celor ce vindeau porumbei și le zise lor: „Scris este: clasa mea casă de rugăciune se va chema; iară voi aţi făcut din ea peștera de tâlhari. -” (Matei, XXXI, 12 – 13). Pe acest fapt petrecut la Templu îşi construiesc pe drept cuvânt unii creștini justificarea violenţei fizice. Atunci când nu interese personale sunt în joc – spun ei – ci interese de ordin general, interesele comunităţii (de dragoste, de integritate fizică, de armonie, ori de destin), biciul sau sabia din mâna ta sunt sfinţite prin însuși zelul tău total dezinteresat. În asemenea cazuri, prin om se

manifestă dreptatea divină, dacă el este cât mai detașat în acţiunea sa de scopul acelei fapte. Partizanii violenţei fizice în slujba cauzelor mari considera că omul inspirat de Dumnezeu și cât mai detașat are atunci dreptul să judece „sub specie aeternitatis”. Dacă este detașat complet, atunci omul poate acţiona ca o unealtă prin care se manifestă Dumnezeu. Bogate sunt interpretările poruncii non-violentei. Peste toată ascuţimea și strălucirea lor rămâne însă limpede adevărul că împlinirea acestei porunci este privilegiul fiinţelor umane foarte evoluate spiritual, care s-au eliberat aproape în întregime din cătușele onoarei și a tot ce este pământesc în noi.

*

Două sunt posibilităţile de a te desprinde din legăturile „patriei” și „rudeniei”: „supranaturalizarea” (prin câştigarea harului divin) sau „denaturalizarea” (prin acceptarea stării blestemului). Prima e sfinţenia. Ea cinstește neamul omenesc. A doua – denaturalizarea – este degradarea chipului de om. Făpturile care ţin de această categorie se simt bine oriunde cerinţele lor trupești sunt cât mai satisfăcute. Pentru aceasta sunt gata oricând să se lepede grabnic de credinţă, onoare, omenie. Pe aceste vieţuitoare poporul românesc le-a numit, deloc întâmplător, „pălămidă ţigănească”.

Omul de omenie nu s-a eliberat încă de sub legile onoarei omenești. Când el spune că nu se teme de altceva, afară numai de rușine, este aici vorbă nu numai de faptă de rușine pe care ar săvârşi-o el însuși, ci și de rușinarea lui venită prin altul. Căci omul de omenie nu se lasa pălmuit. Iubirea de patrie nu s-a stins în pieptul lui. Iubirea de patrie – spune el – este patima cinstită. Și iarăși: „Cine pentru patria lui iubită făptuiește oricât ar făptui, puţin se socotește”. Nici de rudenia de sânge și de cea spirituală nu s-a putut lepăda. Căci deși el știe că: „Noi oamenii, pe acest pământ, toţi o rudenie suntem, că toţi dintr-un om ne tragem”, nu poate să nu recunoască totuși faptul firesc ca: „Mai aproape este cămașa decât haină pe om”.

V

„RANILE PĂCATELOR” ŞI „FRUMUSEŢEA CEA DINTÂI”. Omenia nu este expresia unei condiţii umane a cărei cea mai înaltă treaptă ar indica-o cunoscutul vers al lui Terentius: „homo sum: humani nihil a me alienum puto” (om sunt și nimic din ceea ce este omenesc nu-mi este străin), iară cea mai joasă ar arăta-o spusă: „gură de om, gură de câine: cere pâine”. Omenia nu e logodită cu acel „homo humanissimus” (om foarte uman deoarece este foarte cultivat) al lui Cicero. Ea nu tinde neapărat spre acea demnitate pe care Pascal o subscrie omului: „Toată demnitatea omului constă în gândire” (Pensées). Căci toate aceste înălţimi pot fi rezultate firești ale condiţiei umane date. „Omenia însă trădează setea după o altă condiţie umană, sublimă, pe care și YOGA o urmărește”. Cu toate că supus „locului „și „timpului”, omul de omenie aspiră să transceanda totul și însetează după o stare de beatifica splendoare, după o măreţie iniţială, după „frumuseţea cea dintâi” cu care deja a fost și el împodobit, că SPIRIT (ATMAN). Conștient de faptul că poarta „rănile păcatelor, ignoranţei și egoismului”, el știe că este, totuși, „chipul gloriei lui Dumnezeu, cea negrăită”. (EVHOLOGHION, ebinecuvântările înmormântării-)

Setea după această „frumuseţe” iniţială extatică îl mâna pe om pe anumite cai. Care sunt acestea? Sunt cele indicate atât de clar prin YOGA și învăţătură evanghelică. Adevărul Evangheliei cât și cel yoghin este însă „absolut”. Trăirea lui de către oameni, fiind fapt istoric, poarta adeseori urmele „condiţionării”. Sămânţa învăţăturii a căzut pe terenuri felurite.

Limba, cultură, tradiţie, temperament, „mentalitate” și-au lăsat, totdeauna, mai mult sau mai puţin urmele lor în trăirea adevărului divin, absolut. La noi, întâmpinarea sufletului românesc pur cu învăţătura creștină a lui IISUS CRISTOS – așa cum o propovăduiește religia – a născut „omenia”.

Omenia este rezultatul trăirii românești pure a adevărului divin.

VI

OMENIE ŞI SFINTENIE. Omenia nu este încă „sfinţenie”. Omenia constituie însă climatul cel mai prielnic pentru înlesnirea pasului spre supremă treaptă la care cheamă atât învăţătura milenară YOGA cât și mesajul lui Cristos: „Fiţi desăvârșiţi precum și Tatăl vostru cel ceresc desăvârșit este!” (Matei, V, 48)

Poporul român are despre sfinţenie o idee atât de înaltă, încât niciodată nu a îndrăznit să treacă pe vreunul din ai săi în catalogul sfinţilor, adică în rândul acelora care prin desăvârșirea vieţii lor s-au unit cu Dumnezeu. Până la anul 1885, dată la care biserica ortodoxă romană a devenit de sine stătătoare, nicio arhivă patriarhiceasca nu cunoaşte vreo cerere de canonizare venită din partea bisericii romane. Iar după anul 1885 – după obţinerea autocefaliei – romanii nu au îndrăznit să facă un astfel de pas.

Lipsa canonizărilor nu înseamnă însă lipsa sfinţeniei pe pământul românesc. (Pe la mijlocul veacului al XVIII-lea, de pildă, în vremea în care tânărul Platon Velicicovski – marele Stareţ Paisie de mai târziu – se afla în schitul Traisteni din Ţară Muntenească, trăia acolo un sfânt călugăr valah, pe nume Gheorghe, „prietenul vrăbiilor”. Vrăbiile îl așteptau totdeauna la ușa chiliei, și așezându-se pe umerii și braţele lui îl însoţeau până la ușa bisericii. Aici așteptau sfârșitul slujbei ca apoi, la fel, să-l petreacă până la chilie. Și săvârșindu-se sfântul călugăr și fiind purtat la groapa, se spune că s-au aruncat vrăbiile în mormânt, tăvălindu-se de durere. Și nu puteau arunca pământul în groapa din pricina vrăbiilor surori.) Dumnezeu singur știe câţi sfinţi bărbaţi și câte sfinte femei au bunecuvantat cu viaţa, cu faptele și cu gândurile lor pământul românesc – pământ care nu întâmplător a cunoscut adevărul creștin, atât de asemănător cu idealurile yoghine, înaintea tuturor vecinilor lui de astăzi. Căci poporul român a fost creștinat înaintea rușilor, a bulgarilor, a sârbilor, a ungurilor, a cehilor, a polonezilor și, așa cum arată profeţiile indianului Sundar Singh, va avea de jucat un rol esenţial la sfârșitul vremurilor pe această planetă.

Apocalipsa sfântului Ioan ne înfăţişează defilarea neamurilor pământului în cerească cetate luminată de gloria lui Dumnezeu: „Și se va aduce în ea gloria și cinstea neamurilor”. (XXI, 26) Prin „gloria și cinstea” nemurilor se înţelege aici „specificul” și „unicul” popoarelor (ceea ce popoarele au cel mai specific și unic (M.J. CONGAR, OP, Chrétiens desunis, Paris, 1937, p.139).

Va fi oare neamul nostru românesc demn să stea și să slujească înaintea tronului Mielului, în ziua supremului examen?

La această întrebare, nimeni dintre muritori nu e îndreptăţit a da răspuns deocamdată, chiar dacă profeţiile lui SUNDAR SINGH și ale lui SERAFIM DE SAROV ne permit să întrevedem că sigură această posibilitate pentru poporul român în viitorul apropiat.

(1) Buruiana uscată și de forma ariciului închis. Când vântul sufla tare ea se lăsă purtată de vânt pe faţa pământului. Află undeva puţină apă, prinde rădăcină; bate iarăși vântul cu putere, se desprinde din loc și îşi continuă rostogolirea.

(2) A trebuit în această direcţie să vină vremea stăpânirii rusești – comuniste asupra României – că unii conducători ai bisericii ortodoxe române – rupând-o cu cinstită tradiţie – să păşească la canonizarea unui însemnat număr de episcopi, călugări, preoţi de mir și laici.